

SARAH

AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

DESSEN

„O POVESTE SPUSĂ CU PASIUNE SI ONESTITATE.” JODI PICOULT

Sfântul tuturor
celor văzute și nevăzute

Nu știi niciodată ce-ți rezervă viața — viitorul nu poate fi distrus, căci n-a apucat încă să se materializeze. Acum, te plimbi singur printr-o pădure întunecată, pentru ca, mai apoi, să te trezești în fața a ceva uluitor și neașteptat, peste care n-ai fi dat niciodată, dacă n-ai fi continuat să străbați pădurea. Cum ar fi un nou prieten, pe care ți se pare că-l cunoști de-o viață. Sau o amintire pe care n-o vei uita vreodată. Sau poate un carusel.

„Există cineva mai priceput la a scrie despre problemele adolescenților mai bine decât Dessen? Am foarte mari dubii.” — **JODI PICOULT**

„Numele lui Sarah Dessen a devenit sinonim cu literatura contemporană pentru tineri și adolescenți.” — **ENTERTAINMENT WEEKLY**

„Abia aștept să citesc *Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute* de Sarah Dessen.” — **JOHN GREEN**

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți și tineri.
www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-36-9

9 786068 754369 >

SARAH DESSEN

Sfântul tuturor
celor văzute și nevăzute

SARAH DESSEN

Sfântul tuturor
celor văzute și nevăzute

Traducere din limba engleză și note de
IRIS MANUELA ANGHEL

București, 2017

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEȘAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Saint Anything, Sarah Dessen

Copyright © 2015 by Sarah Dessen
Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.
© 2017, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-36-9

București, 2017

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DESSEN, SARAH

Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute / Sarah Dessen;
trad.: Iris Manuela Anghel – București : Epica, 2017

ISBN 978-606-8754-36-9

I. Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111

*Pentru toate fetele „invizibile”
și pentru toți cititorii care „m-au văzut”.*

Dragă cititorule,

Unele cărți seamănă cu un maraton. Altele, cu proba de 50 de metri. Cea pe care o ții acum în mână seamănă mai degrabă cu un zbor lin prin aer.

Dar povestea n-a început deloc așa. Înainte de a da viață romanului *Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute*, am renunțat la o altă carte, convinsă fiind că nu voi mai scrie niciodată. (Am tendința să dramatizez lucrurile atunci când dau greș, mai ales în timpul iernii). Încercam cu disperare să aștern cuvintele pe hârtie, încât, învinsă în cele din urmă într-o luptă cu totul nedreaptă, am jurat să nu mai scriu nici măcar un CUVÂNT, până când dorința de a atinge tastaura cu degetele s-a dovedit mult prea puternică.

Și atunci, am așteptat. Și am citit. Rozându-mi unghiile și uitându-mă pe fereastră. Aveam un scaun din piele în birou, iar într-o bună zi, m-am hotărât să-l mut vizavi de masa mea de lucru. „Bun, mi-am spus în sinea mea. Când cineva va avea o poveste de spus, își va face apariția în biroul meu și va lua un loc în fața mea.” Două săptămâni mai târziu, în timpul unei după-amiezi apăsătoare și tensionate, mi-a venit în minte o fată, care aștepta amurgul, întrebându-mă de ce ar fi avut motive de îngrijorare. Și așa s-au născut Sydney și *Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute*.

Ca și celelalte cărți ale mele, și aceasta înfățișează o poveste despre familie și prieteni, dar și despre greutățile pe care le

întâmpini încercând să-ți găsești calea într-o lume unde este atât de ușor să te rătăcești. Dar *Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute* este un roman mult mai voluminos și mai complex decât ultimele mele lucrări, atât ca tematică, cât și ca anvergură. Este presărat cu multe conuri de umbră, dar și cu numeroase piese de puzzle. Într-o anumită măsură, toate romanele mele conțin o notă personală — n-aș putea să scriu fără această particularitate. Dar în această carte, am redat mai fidel ca niciodată proprii mei ani de liceu. La fel ca și Sydney, în perioada adolescenței, m-am simțit „invizibilă” și îmi doream cu ardoare să nu mai trec neobservată. Tot atunci am aflat că nu este chiar o binecuvântare să atragi atenția asupra ta. La vremea respectivă, eram convinsă că numai eu credeam asta. Acum, știu că, în lume, sunt și alte fete „invizibile”, care speră să aibă șansa nu doar să fie văzute, ci și înțelese. Această carte le este dedicată — atât lor, cât și mie însămi. Și dacă și tu ne împărtășești sentimentele, atunci îți este dedicată și ție.

Lectură plăcută!

Sarah Dessen

CAPITOLUL

1

— Se poate ca acuzatul să se ridice în picioare, vă rog?

Nu era o întrebare, chiar dacă așa părea. Am observat asta încă de prima oară când am venit cu toții aici. Era mai degrabă o comandă: un ordin. Formula de politețe „vă rog” o folosea doar de ochii lumii.

Fratele meu s-a ridicat în picioare. Mama s-a crispat lângă mine și a tras adânc aer în piept. Ca atunci când doctorul îți spune să inspiri adânc înainte de a-ți face o radiografie ca să vadă de ce suferi și să-ți pună diagnosticul corect. Tata își ținea ochii ațintiți într-un punct mort, cu chipul lipsit de orice expresie.

Judecătorul vorbea din nou, dar nu-l mai ascultam. Priveam, în schimb, prin ferestrele înalte copacii care se aplecau în bătaia vântului. Ne aflam la început de august: școala începea peste trei săptămâni. Aveam impresia că petrecusem toată vara în această sală, poate chiar în această bancă, dar știam că nu era adevărat. Timpul părea să se fi oprit în loc. Dar poate că, pentru oameni ca Peyton, așa și trebuia să fie.

Numai în clipa în care am auzit-o pe mama icnind și am văzut-o încleștându-și mâinile pe spătarul băncii din fața noastră, am realizat că judecătorul a dat verdictul. Mi-am ridicat

privirea spre fratele meu. Era renumit pentru curajul său încă de pe vremea când eram copii și ne jucam în pădurea din spatele casei noastre. Dar în ziua în care băieții mai mari l-au provocat să traverseze o groapă adâncă și largă, trecând peste un trunchi de copac, avea urechile roșii ca racul. Atât era de înspăimântat. Așa era și acum.

Zgomotul ciocănelului pe care judecătorul l-a izbit de masă ne-a dat de înțeles că puteam să plecăm. Avocații s-au întors spre fratele meu — unul s-a aplecat ca să-i vorbească în șoaptă, pe când celălalt i-a pus mâna pe spate. Oamenii se ridicau în picioare și ieșeau din sală unul câte unul. Le simțeam privirile ațintite asupra noastră în timp ce înghițeam în sec și îmi țineam ochii în pământ, privindu-mi mâinile așezate cuminti în poală. Lângă mine, mama plângea în hohote.

— Sydney! m-a strigat Ames. Te simți bine?

Am dat doar din cap, căci nu puteam să-i răspund.

— Hai să mergem! a spus tata, ridicându-se în picioare.

A luat-o apoi pe mama de braț și mi-a făcut semn să pornesc înaintea lor spre locul unde se aflau avocații și Peyton.

— Trebuie să mă duc la toaletă, am spus eu.

Mama m-a privit cu ochii înroșiți de plâns. Ca și când, după tot ce s-a întâmplat, acesta era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă.

— E-n regulă, a intervenit Ames. O însoțesc eu.

Tata a încuviințat din cap, bătându-l ușor pe umăr. În foaietul tribunalului, oamenii deschideau ușile și ieșeau afară, la lumina soarelui. Nu-mi doream nimic mai mult decât să-i urmez și eu.

Ames m-a cuprins cu brațul în timp ce mergeam.

— Te aștept aici, mi-a spus apoi, când am ajuns în dreptul toaletelor. Bine?

Lumina dinăuntru era puternică și necruțătoare. Aflându-mă în fața chiuvetelor, mi-am ridicat privirea și m-am uitat în oglindă. Aveam chipul palid și ochii întunecați, pustii și goi.

În clipa aceea, o fată a ieșit dintr-o cabină. Era cam de înălțimea mea, dar puțin mai mică și mai zveltă. Când a venit lângă mine, am văzut că avea părul blond, împletit neglijent într-o coadă ce-i cădea pe umăr, în timp ce câteva smocuri îi încadrau chipul. Purta o rochie de vară, cizme de cowboy și o geacă de blugi. I-am simțit privirea ațintită asupra mea în timp ce mă spălam pe mâini. Am luat apoi un șervețel și, după ce m-am șters, m-am îndreptat spre ușă.

Când am deschis-o, am dat cu ochii de Ames, care mă aștepta pe hol, rezemat de peretele de vizavi, cu mâinile încrucișate pe piept. Văzându-mă, s-a desprins de zid și a făcut un pas spre mine. Am ezitat ușor, oprindu-mă brusc pe loc, iar fata, care ieșea și ea din toaletă, s-a lovit de mine.

— O! Îmi cer scuze, a spus.

— Nicio problemă, i-am răspuns, întorcându-mă spre ea. A fost... vina mea.

S-a uitat pentru o clipă la mine, apoi l-a țintuit cu privirea pe Ames. Am văzut-o cum îl scruta îndelung cu ochii ei verzi — un băiat complet străin — înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra mea. N-o mai văzusem niciodată până atunci. Dar am înțeles, dintr-o singură privire, ce gândea.

Te simți bine?

Eram obișnuită să trec neobservată, de parcă aș fi fost invizibilă. Oamenii mă vedeau arareori, iar atunci când o făceau, nu-mi acordau niciodată prea multă atenție. Nu eram fermecătoare și strălucitoare ca fratele meu, nici elegantă și grațioasă ca mama și nici energică și inteligentă ca prietenele mele. Asta e problema — întotdeauna îți dorești să trezești interesul celor din jur. Până când dorința ți se împlinește.

Fata continua să mă privească îndelung, așteptând parcă un răspuns la întrebarea pe care nici n-o îmbrăcase în cuvinte. Și poate că i-aș fi și răspuns. Dar cineva mi-a cuprins atunci cotul cu mâna. Ames.

— Sydney! Ești gata?

Nici lui nu i-am răspuns. Am pornit apoi spre foaietul tribunalului, unde părinții mei și Peyton stăteau de vorbă cu avocații. În timp ce mergeam, am continuat să arunc priviri în urma mea, încercând s-o zăresc pe fata de la toaletă, dar mi-era cu neputință s-o văd prin mulțimea fremătătoare din tribunal. Când oamenii au început să mai dispară, am aruncat o ultimă privire și am descoperit cu stupeoare că se afla exact în locul în care o lăsasem. Mă scruta în continuare cu privirea, de parcă nici nu m-ar fi pierdut vreo clipă din ochi.

CAPITOLUL

2

Primul lucru pe care îl vedeai când treceai pragul casei noastre era portretul fratelui meu. Stătea atârnat de peretele din fața ușii imense, din sticlă, de la intrare, chiar deasupra unui dulap din lemn și a vasului chinezesc unde tata își ținea umbrelele. Nu aveai nicio vină dacă nu observai nimic din toate astea. Căci în clipa în care îl vedeai pe Peyton, nu mai puteai să-ți desprinzi ochii de la el.

Deși împărtășeam aceleași trăsături (părul negru, pielea măslinie și ochi căprui, aproape negri), natura i le împletise într-un mod cu totul uluitor. Eu eram drăguță. Dar Peyton era de o frumusețe rară. De-a lungul timpului, am auzit tot felul de comparații, oamenii asemuindu-l cu starurile de filme din vremuri de mult apuse, dar și cu personaje imaginare din ținuturile mlăștinoase ale Scoției. Când eram mică, trăiam cu convingerea că Peyton nici nu realiza ce interes stârnea în jurul său în supermarketuri sau la cozile de la poștă. Mă întrebam adesea ce-a simțit în clipa în care a înțeles ce influență covârșitoare exercita frumusețea lui asupra oamenilor în general și a femeilor în special. Ca o putere uluitoare pe care abia o descoperi — o putere pe cât de tulburătoare, pe atât de înspăimântătoare.

Înainte, însă, de toate astea, era doar fratele meu. Cu trei ani mai mare decât mine, cu așternuturi albastre presărate cu chipurile personajelor din King Combat, ce contrastau cu cearșafurile mele roz, animate de zâne și crăieșe din povești. Îl veneram ca pe un zeu. Și cum să n-o faci? Era regele jocului „Adevăr sau provocare” — mai cu seamă al provocării, căci era cel mai iute alergător din cartier și singurul care putea să stea în picioare, fără să-și piardă echilibrul, pe ghidonul unei biciclete aflate în mers.

Dar cel mai mare talent al său era iscusința cu care reușea să se facă nevăzut.

Când eram copii, ne jucam adesea de-a v-ați ascunselea, iar Peyton își lua rolul *in serios*. Credeți că se ghemuia sub primul scaun ce i se ivea în cale sau se ascundea într-o debara unde l-ai fi găsit imediat? Nicidecum. Acestea erau locuri pe care doar amatorii le-ar fi ales ca ascunzători. Fratele meu se strecura pe sub dulapul din baie, se ascundea printre așternuturile de pat, aplatizându-se complet, sau se urca pe cabina de duș, unde se întindea cât era de lung, reușind cu abilitate să-și mențină echilibrul. Ori de câte ori îl rugam să-mi dezvăluie secretele sale, îmi răspundea cu un zâmbet pe buze: „Trebuie doar să găsești locul invizibil”. Pe care numai el îl putea vedea.

Ne luptam în fața televizorului, imitând mișcărilor personajelor din desenele animate difuzate în diminețile de weekend, ne disputam iubirea câinelui (pe cine credeți că iubea mai mult animalul nostru de companie?) și ne petreceam timpul liber, când nu aveam activități extrașcolare (el juca fotbal, iar eu făceam gimnastică), explorând spațiile verzi, încă virgine, din preajma locuinței noastre. Aceasta este imaginea fratelui meu pe care amintirile mi-o trezesc la viață ori de câte ori mă gândesc la el: îl văd mergând în fața mea, într-o zi rece de toamnă, prin panoplia de culori ale pădurii, ținând un băț în mână. Deși teama că ne-am putea rătăci punea adesea stăpânire pe mine, Peyton

continua să exploreze, cu temeritatea-i caracteristică, locuri complet necunoscute. Ținuturile întinse nu-i stârneau interesul. Avea nevoie de obstacole care să-i pună curajul la încercare. Când lucrurile au luat-o apoi razna, mi-am dorit mereu să ne întoarcem din nou în pădure și să străbatem poteci tainice, închipuindu-ne că n-am ajuns încă la destinație și că aveam șansa să pornim din nou într-o aventură îndrăzneță și primejdioasă, ce ne va purta pașii spre locuri nemaivăzute.

Când am ajuns în clasa a șasea, lucrurile au început să se schimbe. Până atunci, amândoi am urmat cursurile școlii particulare Perkins Day, pe care o frecventam încă de la grădiniță, petrecând împreună timpul în campusul destinat elevilor de gimnaziu. În anul acela, însă, Peyton s-a mutat la liceul cu același nume. Câteva săptămâni mai târziu, a intrat într-un anturaj alcătuit din băieți din clasele mai mari sau chiar din ultimul an. Ei îl tratau ca pe o mascotă, provocându-l să facă numai prostii: să fure înghețată pe băț de la cantina liceului sau să se strecoare în portbagajul unei mașini și să iasă pe furiș din campus. Atunci a început să se contureze cu adevărat legenda lui Peyton. O legendă impresionantă, mai mare ca viața — mai mare ca viața noastră.

Între timp, când nu aveam ore de gimnastică, mă întorceam singură acasă cu autobuzul, apoi luam o gustare, la fel de singură, în fața blatului de bucătărie. Aveam și eu prietenele mele, desigur, dar cele mai multe dintre ele aveau programul extrem de încărcat, fiind angrenate în diverse activități. Era un lucru cât se poate de firesc ca familiile din cartierul nostru, The Arbors, să-și implice copiii în diverse activități extrașcolare — de la lecții de mandarină¹ până la ore de dans irlandez. Pe plan financiar, familia mea era mult mai înstărită decât celelalte din cartierul nostru. Tata, care și-a început cariera în armată înainte de a

¹ Dialect al limbii chineze vorbit în partea de nord a Chinei.

urma cursurile Facultății de Drept, câștiga bani frumoși din soluționarea conflictelor dintre marile corporații. Ori de câte ori companiile se confruntau cu anumite probleme — amenințarea unui proces, existența unor dispute grave cu angajații sau a unor metode îndoielnice ce trebuiau scoase la lumină — ape-lau la ajutorul tatălui meu. Nu era de mirare, așadar, că am crescut cu convingerea că tata putea să rezolve orice problemă. Și, mult timp, nimic nu mi-a dovedit contrariul.

Dacă tata era generalul în familia noastră, atunci mama era ofițerul de operațiuni. Spre deosebire de alți părinți, pentru care sarcinile familiale reprezintă un sport de echipă, îndatoririle părinților noștri erau bine determinate. Tata se ocupa de plata facturilor și de întreținerea casei și a grădinii, iar mama de toate celelalte activități. Julie Stanford întruchipa prototipul ideal al mamei care citește cărți despre creșterea și educarea copiilor și își umple mașina cu gustări și echipamente sportive pentru toți copiii din vecinătate. Când făcea un lucru, mama, la fel ca și tata, îl făcea cum trebuie. De aceea, faptul că lucrurile au luat-o razna, în cele din urmă, este cu atât mai surprinzător.

Problemele lui Peyton au început într-o iarnă, pe când se afla în clasa a zecea. Într-o zi, în timp ce mă uitam la televizorul din sufragerie, ținând în poală un bol cu floricele, cineva a sunat la ușă. Când m-am uitat afară, am văzut o mașină de poliție parcată pe aleea din fața casei.

— Mamă! am strigat-o eu.

Ea se afla în biroul ei de la etaj, care reprezenta practic centrul de operațiuni al familiei noastre. Tata îl numea Comandamentul de Război.

— A venit cineva.

Nu știu de ce i-am ascuns faptul că ne căuta poliția. Aveam senzația că, dacă o spuneam cu glas tare, totul devenea realitate și deocamdată nu prea știam cum să-mi explic prezența polițiștilor în fața casei noastre.

— Sydney, sunt convinsă că poți la fel de bine să răspunzi și tu la ușă, a ripostat ea.

O clipă mai târziu, însă, am auzit-o coborând treptele.

Am continuat să mă uit la televizor, unde personajele feminine din emisiunea mea preferată — reality-show-ul *Big New York* — se aflau în toiul unei alte dispute aprige, desfășurate în timpul unei petreceri. Emisiunea devenise un ritual pentru mine de când Peyton începuse liceul, transformându-se în cea mai vinovată dintre plăcerile vinovate. Un show cu femei bogate, meschine și frumoase — l-a descris cineva și asta spunea totul. Se difuzau șase emisiuni diferite din aceeași franciză — *Dallas*, *Los Angeles* și *Chicago* printre ele — astfel că puteam să urmăresc câte două show-uri în fiecare zi, umplându-mi cu ușurință timpul până la ora mesei de seară. Mă implicam atât de mult în intriga show-ului, încât aveam senzația că personajele îmi deveniseră prietene. Mă trezeam adesea vorbind cu ele în fața televizorului, de parcă ar fi putut să mă audă, sau mă gândeam la problemele și disputele lor chiar și atunci când nu mă uitam la emisiune. Trăiam o singurătate ciudată, conștientă fiind că unele dintre cele mai apropiate prietene ale mele nici măcar nu știau de existența mea. Dar fără ele, casa mi se părea îngrozitor de pustie, în ciuda prezenței mamei. În compania ei, sentimentul de pustiire, de care mă temeam încă din clipa în care coboram din autobuz după terminarea orelor, devenea și mai nimicitor. În cea mai mare parte a timpului, viața mi se părea cumplit de anostă și de tristă — era o alinare, așadar, să te pierzi într-un alt univers.

O priveam, astfel, pe Rosalie, o fostă actriță, cum o acuza de violență pe Ayre, manechin de profesie, când viața familiei noastre a luat o turnură tragică. Atâta timp cât ușa de la intrare a rămas închisă, totul a fost bine. Dar în clipa în care s-a deschis, l-am văzut în prag pe Peyton însoțit de un ofițer de poliție și lumea întreagă s-a prăbușit.

— Doamnă, a spus polițistul, când mama a făcut un pas înapoi, ducându-și mâna la piept. E fiul dumneavoastră?

Asta aveam să-mi amintesc mai târziu. Această singură întrebare, al cărei răspuns atât de simplu avea să le dea de acum înainte mari bătăi de cap părinților mei și mamei în special. Din ziua aceea, când Peyton a fost prins fumând marijuana împreună cu prietenii lui în parcare de la Perkins Day, fratele meu a început să se transforme într-o persoană pe care nu o mai recunoșteam. Aveam să primim și alte vizite din partea autorităților și să ne „plimbăm”, la rândul nostru, pe la secțiile de poliție, apoi prin tribunale și, în cele din urmă, prin centrele de dezintoxicare. Dar această primă vizită mi-a rămas adânc întipărită în minte. Știu și acum totul, cu lux de amănunte — bolul cu floricele calde pe care îl țineam în poală; glasul strident al lui Rosalie; și imaginea mamei, care s-a dat la o parte ca să-i facă loc fratelui meu. Când polițistul l-a însoțit pe holul ce ducea spre bucătărie, Peyton și-a ridicat privirea spre mine. Avea urechile roșii ca racul.

Pentru că nu avea marijuana asupra sa, forurile superioare ale școlii s-au hotărât să-i aplice pedeapsa minimă, interzicându-i un timp accesul la cursuri și obligându-l să facă ore de voluntariat, unde avea să le predea lecții elevilor de gimnaziu. Povestea aventurii lui Peyton — singurul care a reușit să scape, pentru scurt timp, din mâinile poliției — căpăta tot mai multă amploare cu fiecare narator în parte. Astfel, fratele meu i-a alergat pe polițiști pe o distanță de un bloc, apoi de cinci, apoi mai bine de un kilometru. Mama vărsa lacrimi amare. Tata, copleșit de furie, nu i-a mai dat voie să iasă din casă o lună întreagă. Cu toate acestea, nimic nu a mai fost ca înainte. Peyton venea acasă și se ducea în camera lui, unde stătea până la cină. După ce și-a ispășit pedeapsa, a jurat că și-a învățat lecția. Trei luni mai târziu a fost din nou arestat pentru intrare prin efracție.

Când o întâmplare petrecută o singură dată se transformă într-un obicei, lucrurile devin extrem de ciudate. Te confrunți cu o adevărată problemă — asemănătoare cu vizita temporară a unui oaspete care apoi refuză să mai plece.

După aceea, totul a devenit o rutină. Fratele meu își ispășea sentința, iar părinții mei se mai linișteau puțin, susținând — prin diverse teorii și argumente — că Peyton nu va mai repeta aceeași greșeală. El continua însă „să frecventeze” secțiile de poliție, fiind arestat pentru diverse infracțiuni — droguri, furturi din magazine sau imprudență la volan — iar noi ajungeam din nou în sălile de tribunal, pierzându-ne prin hățișurile justiției, printre acuzații și sentințe.

După ce-a fost arestat pentru prima oară pentru furt din magazine, dar și pentru deținere de droguri — poliștii au descoperit marijuana asupra lui în timpul percheziției — Peyton a ajuns într-un centru de dezintoxicare. Când s-a întors acasă, după o perioadă de abținere de treizeci de zile, și-a exprimat dorința de a cânta la chitară, interes pe care îl datora colegului său de cameră de la Evergreen Care Center. Părinții mei i-au plătit lecțiile de muzică și s-au gândit să amenajeze la demisol un mic studio, unde și-ar fi putut înregistra propriile compoziții. Lucrările de amenajare erau pe jumătate gata când profesorii i-au găsit în dulapul de la școală câteva pastile de Ecstasy.

A primit o suspendare de trei săptămâni, perioadă în care trebuia să ia lecții acasă și să se pregătească pentru înfățișarea de la tribunal. Cu două zile înainte de a se întoarce la școală, m-am trezit dintr-un somn adânc la auzul hruitului ușii de la garaj. Când m-am uitat pe fereastră, am văzut mașina tatălui meu îndreptându-se în marșarier spre stradă. Era ora 3:15 dimineața.

M-am ridicat din pat și am ieșit pe coridorul întunecat și tăcut, apoi am coborât treptele. Lumina era aprinsă la bucătărie. Acolo, am găsit-o pe mama făcând cafea, îmbrăcată în pijama, peste care purta un hanorac. Când m-a văzut, a clătinat din cap.

— Du-te la culcare! mi-a spus ea. Îți povestesc totul mâine.

A doua zi de dimineață, fratele meu a fost eliberat pe cauțiune, după ce fusese închis sub acuzația de intrare prin efracție, delict la care se adăugau alte două infracțiuni — violarea proprietății private și opunere de rezistență la arestare. Cu o seară în urmă, după ce părinții mei s-au dus la culcare, Peyton a ieșit pe furiș din camera lui, a traversat strada și a sărit gardul ce împrejmuia Villa, cea mai impunătoare locuință din cartierul nostru. A pătruns apoi înăuntru printr-o fereastră rămasă descuiată și s-a plimbat câteva minute prin vilă înainte de sosirea poliției, alertată de alarma silențioasă. Când forțele de ordine au intrat în casă, el a fugit pe ușa din spate. L-au prins și l-au imobilizat pe marginea piscinei, lăsându-i pe față urme adânci și sângerânde. Surprinzător, mama părea mult mai afectată de rănilor provocate de polițiști decât de infracțiunile comise de Peyton.

— Se pare că, în sfârșit, avem de ce să ne legăm ca să le intentăm proces, i-a spus ea tatei în dimineața aceea.

Era îmbrăcată la patru ace din cap până în picioare, căci urmau să se întâlnească cu avocatul lui Peyton la ora nouă fix.

— Ai văzut ce răni i-au făcut? Ce zici dacă i-am acuza de brutalitate?

— Julie, a fugit de poliție și s-a opus arestării, i-a răspuns tata, cu glas obosit.

— Da, am înțeles asta. Dar înțeleg la fel de bine că nu trebuie să faci uz de violență în cazul unui minor. Nici n-avea unde să fugă. Vila era împrejmuită cu *gard*.

Ba avea unde să fugă, mi-am spus eu în sinea mea, deși știam prea bine că nu avea niciun rost să-mi îmbrac gândul în cuvinte. Cu cât Peyton făcea mai multe prostii, cu atât mai tare cădea vina pe umerii celor din jur. Profesorii de la școală îl hăituiau, susținea mama. Iar polițiștii erau prea violenți. Dar fratele meu nu era un inocent — trebuia doar să analizezi faptele ca să te

convingi de asta. Deși aveam impresia uneori că eram singura care le vedea în adevărata lor lumină.

A doua zi la școală, isprava lui Peyton stătea pe buzele tuturor, iar colegii și elevii din celelalte clase îmi aruncau cu toții priviri piezișe. S-a luat hotărârea ca fratele meu să se retragă de la Perkins Day și să termine liceul în altă parte, deși părerile referitoare la autorii acestei decizii — directorii școlii sau părinții mei — erau extrem de controversate.

Prietenele mele au făcut un scut în jurul meu, dându-le oamenilor de înțeles că nu semănăm cu fratele meu, în ciuda trăsăturilor și a numelui de familie pe care le împărtășeam amândoi. Și pentru asta mă consideram norocoasă. Jenn, pe care o cunoșteam încă din perioada petrecută la Trinity Church Preschool, era deosebit de protectoare. Și tatăl ei a avut probleme cu legea în facultate.

— A fost întotdeauna sincer în privința asta, mi-a spus ea în timp ce luam masa la cantina școlii. I-a plăcut să experimenteze anumite lucruri interzise. Și-a ispășit pedeapsa și acum a ajuns președintele unei companii de renume. Peyton va urma și el aceeași cale. Totul se va încheia cu bine.

Jenn era mult prea înțeleaptă pentru vârsta ei și părea mult mai mare decât era cu adevărat — poate pentru că părinții ei au conceput-o pe la patruzeci și ceva de ani și au tratat-o mereu ca pe un adult. Iar coafura sobră, ochelarii și încălțăminteia comodă pe care o purta îi confereau și ele înfățișarea unui om matur. Uneori, mi se părea ciudat, căci aveam impresia că trecuse ca prin zbor prin perioada copilăriei, chiar dacă avea încă vârsta unui copil. Acum, însă, cuvintele ei îmi alinau sufletul. Voiam s-o cred. Să cred orice.

Peyton a fost condamnat la trei luni de închisoare și a primit și o amendă. Atunci a fost pentru prima oară când am mers cu toții la tribunal, deoarece avocatul lui Peyton, Sawyer Ambrose, ale cărui afișe publicitare le puteai vedea în toate stațiile de

autobuz din oraș („AVEȚI NEVOIE DE UN AVOCAT? SUNAȚI-L PE SAWYER!”) susținea că era vital să le conturăm juraților imaginea unei familii devotate și unite, care își susține fiul și fratele aflat la ananghie.

În sala de tribunal, era prezent și cel mai bun prieten al fratelui meu, pe care îl cunoscuse în timpul ședințelor de terapie ale Toxicomanilor Anonimi. Ames era cu un an mai mare ca Peyton — un individ înalt, cu părul zburlit, care mergea cu pași ușori și mari. A fost arestat cu un an în urmă pentru trafic de marijuana. Și-a ispășit doar șase luni din pedeapsa primită, apoi a fost eliberat, iar de atunci nu a mai avut niciodată probleme cu legea, devenind, astfel, un exemplu demn de urmat pentru fratele meu. Obişnuiau să bea amândoi foarte multă cafea, să joace jocuri video și să învețe împreună — Peyton pentru orele școlii alternative¹ pe care era obligat să le urmeze, iar Ames pentru cursurile de management hotelier de la Lakeview Tech. Plănuiau ca și Peyton să urmeze aceleași cursuri, odată ce avea să-și ia diploma de liceu, și să lucreze împreună într-o stațiune turistică sau balneară. Mama adora ideea și pregătise deja toate documentele necesare pentru ca planurile să devină realitate: acum își așteptau destinatarul, închise într-un plic de pe biroul ei. Singura problemă care stătea în calea acestor visuri frumoase era sentința judecătorească.

Fratele meu a stat, în cele din urmă, doar șapte săptămâni în penitenciarul din regiune. Eu n-am avut voie să-l văd, dar mama l-a vizitat de fiecare dată când i s-a permis. Între timp, Ames a rămas prin preajmă: îl găseam adesea la masa din bucătărie cu o ceașcă de cafea în față sau în garaj, unde se ducea să fumeze, îndesând mucerile de țigară în gălețușa cu nisip pe care mama i-o lăsa acolo, în ciuda faptului că ura acest obicei. Venea

¹ Școala alternativă reprezintă un sistem educațional destinat copiilor și adolescenților cu diverse afecțiuni medicale sau tulburări de comportament, care nu reușesc să se adapteze într-un mediu școlar tradițional.

uneori însoțit de prietena lui, Marla, o manichiuristă cu părul blond și ochi albaștri, care era atât de timidă, că rareori îndrăzne să scoată vreun cuvânt. Dacă i te adresai cumva, începea să tremure de spaimă ca un cățeluș abuzat și rănit de prea multe ori.

Știam că Ames îi conferea mamei multă liniște și alinare. Dar prezența lui îmi stârnea fiori. Îl surprindeam adesea privind-mă peste marginea căinii de cafea și urmărindu-mi mișcările cu ochii lui negri. Apoi, de fiecare dată când mă saluta, găsea mereu o cale să mă atingă — fie mă strângea ușor de umeri, fie îmi mângâia brațele în trecere. Nu mi-a făcut niciodată nimic, așa că nu înțelegeam de unde apăreau fiorii. Poate că problema eram chiar eu. În plus, avea și prietenă. Nu-și dorea nimic mai mult decât să aibă grijă de mine așa cum ar fi avut și Peyton, îmi spunea de nenumărate ori.

— Asta mi-a cerut în ziua în care a plecat la închisoare, mi-a spus Ames, la scurt timp după ce fratele meu a plecat să-și ispășească pedeapsa.

Eram singuri în bucătărie, căci mama se dusese să răspundă la telefon.

— „Ai grijă de Sydney, amice!” m-a rugat Peyton. „Mă bazez pe tine.”

N-am știut ce să-i răspund. În primul rând, replica nu părea să-i aparțină lui Peyton, care nu-mi mai acorda atenție de luni de zile. Iar pe de altă parte, chiar și înainte de întâmplările petrecute în ultimul timp, Peyton nu și-a dezvăluit niciodată latura protectoare. Dar adevărul era că Ames îl cunoștea mult mai bine pe fratele meu. Așa că trebuia să-l cred pe cuvânt.

— Păi..., am îngăimat eu, simțindu-mă obligată să spun ceva. Atunci, îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns el, privindu-mă îndelung, așa cum o făcea adesea. E tot ce pot să fac.

Când Peyton a ieșit din închisoare, era la fel de tăcut ca întotdeauna, dar de data aceasta încerca să se implice mai mult în treburile casnice, dându-ne câte o mână de ajutor și bucurându-ne cu prezența sa cum nu o mai făcuse de foarte mult timp. Uneori, după ce se întorcea acasă de la școală, ne uitam împreună la televizor. Nu trecea însă prea mult și se plictisea de personajele din show-urile *Big New York* sau *Miami*.

— Asta e Ayre, încercam eu să-i explic, în timp ce fostul „ieșuraș” playboy, zveltă și bine „cosmetizată”, avea o altă criză de nervi. Ea și Rosalie, actrița, se iau mereu la harță, mi-am continuat eu explicațiile.

Peyton n-a spus nimic, dându-și, în schimb, ochii peste cap. Cu greu își stăpânea nerăbdarea.

— Alege tu alt program! îi spuneam eu, oferindu-i telecomanda. Ne putem uita la orice altceva.

Dar n-a mers niciodată. Stătea un timp cu mine, apoi se ducea să-și verifice e-mailurile, să zdrăngăne la chitară sau să-și ia ceva de mâncare. Devenea tot mai agitat și nu părea să-și mai găsească locul, insuflându-mi și mie o stare de iritare. Și mama a observat acest lucru. Aveai senzația că energia lăuntrică, adânc ferecată în sufletul său, amenința să spargă toate zăgazurile, nimicind totul în calea ei.

Și-a luat diploma în iunie, în cadrul unei ceremonii modeste, la care au participat doar opt colegi de clasă, majoritatea exmatriculați și ei de la școlile pe care le frecventaseră anterior. Am fost și noi prezenți, firește, împreună cu Ames și Marla, iar după încheierea ceremoniei, am luat masa la Luna Blu, unul dintre restaurantele noastre preferate. Acolo, printre renumitele aperitive cu murături prăjite, am închinat paharele cu băuturi răcoritoare în cinstea lui Peyton, apoi părinții mei i-au oferit darul de absolvire: două bilete dus-întors în Jacksonville, Florida, unde el și Ames aveau să participe la un curs de management hotelier. Mama le stabilise chiar și o întâlnire cu directorul școlii,

care avea să le ofere — firește! — și un tur al instituției de învățământ.

— Minunat! a exclamat fratele meu, privind biletele. Vă mulțumesc. Din tot sufletul.

Mama a zâmbit, cu ochii înotând în lacrimi, iar tata l-a bătut pe Peyton pe umăr. Stăteam afară, în curtea interioară, scăldați în lumina caldă a beculețelor întinse deasupra noastră, și ne bucuram de o masă liniștită, împreună. Clipa aceea părea desprinsă parcă dintr-un basm, neavând nimic în comun cu anul de coșmar pe care tocmai l-am traversat. A doua zi, mama a stat de vorbă cu mine și m-a întrebat ce planuri aveam legat de colegiu. Era, în sfârșit, rândul meu. Devenisem și eu o prioritate.

În toamna aceea, am început clasa a zecea la Perkins Day. Pe cât de memorabilă și de tumultuoasă a fost intrarea la liceu a lui Peyton, pe atât de lină și de neînsemnată a fost tranziția mea. Eu și Jenn ne-am împrietenit cu Meredith, o colegă nouă, care s-a mutat la Lakeview ca să se antreneze în sala de gimnastică bine utilată a liceului. Era scundă și îndesată — toată numai mușchi. Avea o ținută extrem de impunătoare și o coadă de cal perfectă. Se pregătea pentru competițiile sportive încă de la șase ani: era o persoană extrem de disciplinată și de hotărâtă, cum n-am mai cunoscut vreodată — când nu avea ore la școală, petrecea practic tot timpul în sala de sport. Ne-am împrietenit cu ușurință, poate pentru că ne simțeam mai mature decât celelalte colege ale noastre — Jenn datorită educației primite de la părinții ei, Meredith datorită disciplinei de fier impuse de gimnastică, iar eu datorită experiențelor trăite în ultimul an. Legenda fratelui meu, cu bune și cu rele, mi-o lua mereu înainte. Dar anturajul prietenelor mele — și faptul că evitam petrecerile și activitățile ilegale pe care le experimentau colegii noștri — ne-au ajutat să ne impunem în fața tuturor și să le demonstrăm că suntem cu totul diferite.

Pentru că Peyton lucra ca valet la un hotel din oraș, tata pleca în diverse călătorii, iar mama și-a reluat proiectele de voluntariat, găseam adesea casa goală când mă întorceam de la școală. Tristețea mi se cuibărea din nou în suflet, odată ce soarele se pregătea de asfințit. Încercam să-mi omor timpul urmărind episod după episod din show-ul *Big New York* sau *Miami* până când ochii mi se încețoșau. Răsuflam adesea ușurată când auzeam deschizându-se ușa de la garaj, semn că cineva se întorcea acasă. Știam că aveam să luăm cina împreună și apoi aveam să ne ducem cu toții la culcare — fără să mă mai simt atât de singură.

Apoi, a doua zi după Valentine's Day, fratele meu a plecat de la muncă după încheierea programului, puțin după ora zece seara. Dar, în loc să se întoarcă acasă, s-a dus în vizită la un vechi prieten din Perkins Day. Acolo, a băut câteva beri, apoi câteva pahare de whisky, ignorând telefoanele mamei până când căsuța vocală i s-a umplut de mesaje. La ora două noaptea, a plecat din apartamentul prietenului său, s-a urcat în mașină și a pornit spre casă. În același timp, un băiat de cincisprezece ani, David Ibarra, s-a urcat pe bicicletă și a plecat de la vărul său, unde adormise pe canapea în timp ce juca jocuri video. Voia să ajungă iute acasă, căci stătea la mică distanță de locuința vărului său. Tocmai o lua la dreapta de pe Dombey Street spre Pike Avenue când fratele meu l-a lovit cu mașina, izbindu-l cu capul de asfalt.

Țipetele mamei m-au trezit, în ziua aceea, din somn. Scotea niște sunete înfiorătoare, aproape animalice, cum nu mai auzisem vreodată. Atunci am înțeles pentru prima oară ce înseamnă să-ți înghețe sângele în vene. Am ieșit în fugă din camera mea, apoi am coborât treptele și m-am oprit în fața bucătăriei, căci nu știam ce avea să mă aștepte acolo. Dar când am auzit-o pe mama plângând în hohote, mi-am luat inima în dinți și am intrat.

Căzuse în genunchi, cu capul în pământ, iar tata o ținea cu mâinile de umeri, stând ghemuit în fața ei. Scotea niște sunete înspăimântătoare, mai cumplite decât ale unui animal rănit. Primul lucru la care m-am gândit a fost că fratele meu a murit.

— Julie! o striga tata. Respiră, draga mea! Respiră!

Mama clătina din cap. Era albă la față ca varul. Imaginea mamei — o femeie puternică și plină de viață — prăbușită la pământ era de-a dreptul înspăimântătoare. Voiam să pun capăt acestei scene cumplite. Așa că am îndrăznit să vorbesc.

— Mamă!

— Sydney, du-te în camera ta! mi-a spus tata, întorcându-se spre mine. Vin și eu imediat.

L-am ascultat. Și am plecat. Nici nu știam ce altceva aș fi putut să fac. M-am așezat apoi pe pat și am așteptat. Aveam senzația că timpul *s-a oprit* în loc — pentru cinci sau cincisprezece minute.

Tata a apărut, în cele din urmă, în pragul ușii. Primul lucru pe care l-am observat a fost cămașa mototolită, care îi stătea strâmb pe alocuri, de parcă cineva s-ar fi agățat cu mâinile de ea. Acesta avea să fie detaliul ce-mi va bântui mai târziu gândurile — cămașa lui cadrilată și boțită.

— A avut loc un accident, mi-a spus el, cu glasul răgușit. Fratele tău a rănit pe cineva.

Mai târziu, în timp ce cuvintele îmi răsunau neîncetat în minte, am înțeles crudul adevăr ce se ascundea în spatele lor. *Fratele tău a rănit pe cineva.* Era o metaforă, cu un sens propriu, dar și cu multe alte tâlcuri tainice. David Ibarra era victima accidentului. Dar nu era singurul care suferea.

Peyton se afla la secția de poliție, unde testele cu alcoolscopul au confirmat faptul că valoarea alcoolemiei din sânge depășea de două ori limita legală. Dar condusul sub influența alcoolului nu era nici pe departe cea mai gravă problemă. Pentru că se afla încă sub supravegherea autorităților, nu se mai

bucura de clemență și nici nu va mai fi eliberat pe cauțiune, cel puțin la început. Tata l-a sunat pe Sawyer Ambrose, apoi, după ce și-a schimbat cămașa, a plecat să se întâlnească cu avocatul la secția de poliție. Mama s-a închis în camera ei. Iar eu m-am dus la școală, pentru că nu știam ce altceva aș fi putut să fac.

— Ești sigură că te simți bine? m-a întrebat Jenn, în fața dulapului meu, chiar după ora de dirigenție. Pari ciudată.

— Sunt bine, i-am răspuns eu, îndesându-mi o carte în geantă. Puțin cam obosită.

Nu știam de ce nu-i mărturiseam adevărul. Mi se părea că — dacă i-aș fi povestit întâmplarea — lucrurile ar fi căpătat și mai multă amploare. Oricum, oamenii aveau să afle totul în curând.

Am început să primesc mesaje în aceeași seară, în jurul cinei. Mai întâi, de la Jenn, apoi de la Meredith și, în final, de la toate celelalte prietene. Mi-am închis telefonul, imaginându-mi cum vestea se răspândea la fel de repede ca niște picături de colorant alimentar turnate într-un pahar cu apă. Mama stătea închisă în camera ei, tata era încă plecat, așa că mi-am făcut câteva macaroane cu brânză, pe care le-am mâncat în picioare în fața hlutului de bucătărie. M-am dus apoi în dormitorul meu, unde m-am așezat pe pat, cu ochii ațintiți în tavan. Am rămas așa până când am auzit zgomotul atât de familiar al ușii de la garaj. De această dată, însă, sunetul ei nu m-a ajutat deloc să mă simt mai bine.

Câteva clipe mai târziu, după ce-a bătut mai întâi la ușă, tata a intrat în cameră. Arăta cumplit de obosit, iar pungile pe care le avea acum sub ochi îl îmbătrâneau cu zece ani.

— Îmi fac griji pentru mama, am izbucnit eu, înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt.

Nici prin gând nu-mi trecuse să spun asta — aveam senzația că altcineva vorbea cu vocea mea.

— Știi. Dar își va reveni. Ai mâncat?

— Da.

M-a cercetat o clipă cu privirea, apoi a traversat camera și s-a așezat pe marginea patului. Tata nu și-a manifestat niciodată tandrețea cu prea multă efuziune. Era genul care te strângea iute în brațe și te bătea prietenește pe umăr. Mama era cea care mă ținea pe genunchi, mângându-mi părul și strângându-mă cu drag la piept. Acum, însă, în aceste zile stranii și înspăimântătoare, tata m-a cuprins în brațe și m-a strâns cu putere. M-am agățat cu disperare de el, ca de o stâncă salvatoare, și am rămas împreună cu trupurile contopite într-o îmbrățișare plină de dragoste și tandrețe.

Cunoșteam prea bine calea pe care aveam să pășim de acum înainte — ne era pe cât de cunoscută, pe atât de misterioasă, presărată cu multe lucruri noi și obscure. Fratele meu nu va mai fi niciodată la fel ca odinioară. Nu va mai trece niciodată vreo zi fără să mă gândesc, măcar o singură dată, la David Ibarra. Mama va continua să lupte, dar pierduse ceva. Nu voi mai reuși niciodată s-o privesc fără să simt lipsa acestui „ceva”. O cascadă de „niciodată”. Dar în clipa aceea, am continuat să mă agăț cu disperare de tata și am închis ochii, încercând să opresc timpul în loc. Dar n-am putut.

CAPITOLUL

3

— Ai emoții?

M-am uitat la mama, care stătea la masa din bucătărie, având o chiflă în față pe care nu voia s-o mănânce. O admiram însă pentru că se străduia.

— Nu prea, i-am răspuns, închizându-mi rucsacul.

Dar nu era adevărat: deși îmi verificasem deja de două ori permisul de parcare și orarul, nu eram încă sigură că le aveam la mine. Nu voiam însă să-și facă griji. Cel puțin, nu pentru mine.

— Este o schimbare extraordinară, o școală nouă, a spus ea.

Voalul gros al tăcerii s-a lăsat deasupra noastră, așteptând parcă să-l sfâșiem cu vorbele noastre. Încă de la începutul lui iunie, când m-am hotărât să plec de la Perkins Day și să mă înscriu la liceul Jackson, mama mi-a oferit nenumărate ocazii ca să-mi explic motivele. Am crezut că am făcut-o. Toată viața mi-am petrecut-o la Perkins Day. Simțeam nevoia de o schimbare, în special după întâmplările de anul trecut. Și mai era un motiv pe care am preferat însă să-l trec sub tăcere: banii.

Avocații lui Peyton erau extrem de costisitori, iar notele de plată continuau să se adune. Deși n-am discutat niciodată despre acest subiect, știam că lucrurile nu stăteau deloc pe roze.

Am renunțat la serviciile menajerei și ne-am vândut una dintre mașini, dar și casa de pe plaja din Colby, unde ne duceam rareori, în ciuda faptului că era orașul nostru preferat de pe țărmul mării. Nimeni n-a pus problema taxelor mele școlare, dar — pentru că mai aveam doar doi ani de liceu — m-am gândit că măcar atât puteam să fac și eu ca să-i scutesc pe părinții mei de niște cheltuieli în plus. Pe de altă parte, eram dornică să mă pierd în anonim.

M-am înscris la liceul Jackson două zile mai târziu după condamnarea fratelui meu. Am fost împreună cu mama, care devenise aproape o umbră. Bea cafea după cafea în fiecare zi și abia dacă se atingea de mâncare. Tata își reluase călătoriile de afaceri, lăsându-ne pe amândouă singure acasă — asta atunci când mama nu se ducea de două ori pe săptămână și în fiecare weekend la închisoarea Lincoln Correctional Facility. Cu toate acestea, a reușit să-și adune forțele și, după ce s-a machiat și mi-a aranjat actele într-un dosar ce-mi purta numele, m-a însoțit la întâlnirea cu consilierul școlar. Când am parcat mașina în locul destinat vizitatorilor, a oprit motorul și a scrutat clădirea principală.

— E imensă, a observat ea.

S-a uitat apoi la mine, așteptând parcă să mă răzgândesc, dar deschisesem deja portiera.

Înăuntru, mirosea a dezinfectant și a saltele de gimnastică, deși sala de sport se afla în cealaltă parte a curții liceului. La Perkins Day — care suferise lucrări ample de amenajare, sponsorizate de un fost elev, fondatorul rețelei sociale Ume.com — totul mirosea a nou sau aproape a nou. Jackson semăna, în schimb, cu o plapumă peticită — campusul era alcătuit din clădiri vechi, cărora li se adăugaseră unele aripi noi, fiind presărat pe alocuri și cu rulote. Când ne-am dus să vedem liceul, clădirea era aproape pustie — am întâlnit doar câțiva profesori și membri ai personalului de serviciu — lucru care conferea și mai mult spațiu instituției imense. Holurile părea și mai largi, iar terenurile

și mai vaste. În biroul consilierului școlar, unde mirosea cumplit a scorțișoară, n-am găsit pe nimeni, așa că ne-am așezat pe o canapea ponosită, cu arcurile lăsate.

Mama și-a încrucișat picioarele și și-a ațintit privirea asupra unei biblioteci cu rafturi din metal situate în dreapta ei, pe care se aflau o cutie cu articole de îmbrăcăminte, pe care scria LUCRURI PIERDUTE ȘI REGĂSITE, un vraf de broșuri despre tulburările de alimentație și un pachet gol de șervețele. Expresia de pe chipul ei îmi dădea de înțeles că — dacă n-ar fi fost deja deprimată — tabloul din fața noastră ar fi avut același efect.

— E în regulă, mama, i-am spus eu. Aici îmi doresc să învăț.

— O, Sydney! a exclamat ea, izbucnind în lacrimi.

Aceasta era o latură complet nouă a mamei mele. Nu plângea niciodată din te miri ce — doar nunțile și filmele siropoase îi mai storceau câte o lacrimă. Lucruri firești, de altfel. Hohotele de plâns, izbucnite acum din senin, erau cu totul altceva, și habar nu aveam ce să fac când mă confruntam cu aceste râuri de lacrimi. De data aceasta, nici măcar un șervețel nu puteam să-i ofer.

Acum, în bucătărie, în timp ce îmi verificam din nou rucsacul, mă întrebam dacă ar trebui să-mi schimb hainele. La Perkins Day, purtam uniforme, așa că nu prea știam cum să mă îmbrac pentru școală. După nenumărate variante, am ales o pereche de blugi și cămașa mea preferată — închisă cu nasturi și presărată cu ciupercuțe roșii pe un fond alb. Apoi, mi-am pus cerceii de argint pe care i-am primit cadou atunci când am împlinit șaisprezece ani. Dar aș fi purtat și haine de camuflaj dacă m-ar fi ajutat să mă pierd în mulțime.

— Arăți minunat, mi-a spus mama, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Dar ar fi bine să pleci. Ca să nu întârzi chiar din prima zi.

Am încuviințat din cap, mi-am pus rucsacul pe umăr și m-am îndreptat spre ea. Luase o îmbucătură din chiflă. Era un progres.

— Te iubesc, i-am spus eu, aplecându-mă ca s-o sărut pe obraz.

Ea m-a luat de mână și m-a strâns, puțin cam prea tare.

— Și eu te iubesc. Să ai o zi frumoasă!

Am dat din nou din cap, apoi am intrat în garaj și m-am urcat în mașină. În timp ce mergeam în marșarier pe aleea din fața casei, m-am uitat pe fereastra din bucătărie ca să văd dacă mai era încă acolo. M-am gândit că poate mă privește și ea, dar m-am înșelat. Avea ochii ațintiți asupra peretelui din fața ei și ținea în mâini o cană de cafea. Nici nu bea din ea, dar nici nu o punea pe masă — o ținea doar la piept. Imaginea — de-o tristețe covârșitoare — m-a determinat să plec cât mai repede de acasă.

* * *

Orele s-au terminat la 15:15. Zece minute mai târziu, după ce-a sunat clopoțelul, stăteam singură în parcare. Mă bucuram, pentru prima oară, de singurătate.

Școala era *imensă*. Holurile, ce mi s-au părut atât de largi cu trei săptămâni în urmă, când am pășit pentru prima dată în clădirea liceului, erau astăzi înșesate de oameni: nu puteai să faci un pas fără să te lovești de cineva sau fără să atingi brațul sau cotul cuiva. Dar nu aglomerația a fost o surpriză. M-am așteptat la asta. Ci zgomotele asurzitoare — sunetele stridente ale „clopoțelului”, ce răsuna ca o sirenă sau vacarmul creat de picamerele constructorilor care reparau trotuarele stricate. Și toate se împleteau cu țipetele oamenilor — pe coridoare, în curte sau în fața claselor, ridicând decibelii la cote amețitoare, pe care nici măcar o ușă bine ferecată nu-i mai putea înăbuși. Era ilogic ca într-un loc atât de înghesuit să te întrebi dacă cei

din jur te pot auzi. Dar se pare că toată lumea era măcinată de aceeași problemă. Fără doar și poate.

Am interacționat o singură dată în ziua aceea — cu Deb, o fată extrem de arogantă, care se autoproclama „ambasadoarea liceului Jackson”. A venit la mine, în timpul orei de dirigiență, oferindu-mi un calendar al liceului, un creion cu echipa de fotbal a școlii și câteva prăjiturile de casă, însoțite de cartea ei de vizită, pentru orice întrebare sau nelămurire. După ce-a plecat, toată lumea mă privea pieziș, de parcă eram o ciudățenie. Minunat!

Acum, singură fiind, mă întrebam ce să fac. Nu voiam să mă duc acasă, deoarece mai erau două ore bune până la masa de seară — același răstimp de care mă temeam încă dinainte de „plecarea” fratelui meu. Mă simțeam dintr-odată cumplit de neajutorată. Dacă nu suportam mulțimile de oameni, dar nici propria-mi companie, ce-mi rămânea de făcut? Era cea mai tristă întrebare ce-mi bântuia sufletul. Am pornit mașina, sperând că voi lăsa în urmă gândurile tulburătoare.

La un bloc depărtare de școală, aflându-mă la un semafor, am zărit peste drum un mini-mall. Acolo, își aveau sediul un salon de manichiură și pedichiură, un magazin de băuturi alcoolice și o companie care promova produse pentru slăbit, iar în colț se afla o pizzerie.

În timpul rămas liber după orele de curs, pizza juca un rol la fel de important, dacă nu chiar și mai important, ca floricelele și show-urile TV. La un bloc distanță de Perkins Day, se afla un mic centru comercial, iar localul italian de acolo, Antonella's, juca rolul de club pentru întregul liceu. Restaurantul servea pizza la cuptor, cafea, o gamă largă de înghețată și cea mai dulce coca-cola pe care am băut-o vreodată. Meredith se ducea întotdeauna la sala de gimnastică pentru antrenamente, dar eu și Jenn ne „rătăceam” cel puțin o dată pe săptămână la Antonella's, unde mâncam împreună o pizza cu șuncă, ananas și broccoli, prefăcându-ne că ne facem și temele. În realitate, însă, îi

bârfeam și îi spionam pe colegii noștri mult mai populari, care stăteau la mesele lungi de lângă fereastră, flirtând și suflându-și unul altuia ambalajele paielor de băut.

Experiențele trăite astăzi au fost cu totul noi. Pizza mi-ar fi conferit o nuanță de familiaritate. Fără să mai stau prea mult pe gânduri, am semnalizat schimbarea direcției de mers și am pormit spre parcare mini-mall-ului.

Am realizat din clipa în care am intrat că localul era complet diferit. Seaside Pizza era o pizzerie mică și îngustă, luminată nu cu ajutorul lustrelor moderne ca Antonella's, ci cu tuburi galbene de neon, dintre care unele nici nu mergeau. Localul era prevăzut cu niște mese și separeuri căptușite cu piele ponosită, iar pereții erau acoperiți cu lambriuri întunecate și străjuiți cu fotografii alb-negru, ce înfățișau faleze și pasarele din lemn. Era dotat și cu o tejghea înaltă, din sticlă, în spatele căreia se aflau mai multe sortimente de pizza, cât și cu un cuptor mare, dar cam dărăpănat, deasupra căruia era scris cu litere îngălbenite de vreme cuvântul ÎNCINS. Un televizor, unde se difuza un talk-show sportiv, atârna prins de tavan, chiar deasupra automatului pentru băuturi, alături de care se afla un maldăr înalt și ușor înclinat de meniuri din plastic. De undeva de sus, răzbăteau acordurile unei melodii. Aș fi putut să jur că aud un banjo. Când am intrat înăuntru, am lăsat ușa să se închidă în urma mea, fără să-mi desprind însă mâna de pe sticlă, căci mi-am dat seama că făcusem, probabil, o greșeală. Nu era un local frecventat de studenții de la Jackson — de fapt, nu se vedea nici urmă de vreun elev sau student, cu excepția mea.

M-am întors cu gândul să plec, când m-am trezit în fața unui individ care stătea de cealaltă parte a ușii. Era un tip înalt, cu părul castaniu și lung până la umeri, îmbrăcat cu blugi și un tricou alb, care avea un rucsac pe umăr. A așteptat să mă dau la o parte din fața ușii, apoi a deschis-o ușor și a intrat.

Nu puteam s-o iau acum la fugă fără să par o ciudățenie, așa că m-am întors în fața tejghelei și am luat un meniu. Voiam să mă prefac că îl studiez, apoi să plec pe furiș în timp ce el își comanda pizza dorită. Când mi-am ridicat privirea puțin mai târziu, l-am văzut în spatele tejghelei, punându-și un șorț. La naiba! *Lucra* acolo. Și acum se uita la mine.

— Cu ce pot să te ajut? m-a întrebat el.

Pe tricoul lui scria — abia acum am văzut — ANGER MANAGEMENT: THE SHOW. WCOM RADIO.

— Păi..., am îngăimat eu, privind din nou meniul, pe care îl simțeam cleios la atingere.

Nu reușeam să mă concentrez și să înțeleg semnificația cuvintelor pe care le citeam. M-am uitat cu disperare la feliile de pizza etalate în vitrina tejghelei.

— O felie de pizza cu pepperoni. Și ceva de băut.

— S-a făcut, mi-a răspuns el, înșfăcând o tigaie de metal din spatele lui.

A mutat feliile de pizza cu un clește de bucătărie, apoi a ales una imensă, pe care a băgat-o în cuptor. Întorcându-se din nou în fața casei de marcat, și-a dat la/o parte de pe ochi o șuviță de păr și a tastat câteva butoane.

— Trei dolari și patruzeci și doi de cenți.

Scoțându-mi portofelul din geantă, i-am oferit cinci dolari. În timp ce îmi pregătea restul, am văzut alături o cană plină cu acadele YumYum. IA UNA! te îmbia o plăcuță scrisă cu un marker roz. Le adoram când eram mică și nu mai mâncasem de ani de zile. Am început să le caut pe cele preferate printre mulțimea de acadele cu arome de mere, pepene și vișine.

— Uite restul — un dolar și cincizeci și opt de cenți! mi-a spus barmanul, întinzându-mi banii. Dacă le cauți pe cele cu vată de zahăr sau cu gumă de mestecat, nu mai are rost să-ți pierzi timpul. Căci nu mai avem, a continuat el, în timp ce eu luam restul și paharul gol pe care mi-l lăsase pe tejghea.

— Sunt atât de căutate? l-am întrebat eu, ridicând din sprâncene.

— E puțin spus.

În clipa aceea, ușa de la intrare s-a deschis brusc și cineva a trecut ca o furtună pe lângă mine, tropăind pe podea cu tocurele pantofilor. Când mi-am întors privirea, am văzut o fată blondă care a dispărut pe o ușă dosnică, pe care scria CABINET PRIVAT.

Barmanul i-a aruncat o privire piezișă, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Pizza ta va fi gata peste câteva minute. Te servim la masă.

Am încuviințat din cap și m-am îndreptat spre automatul pentru băuturi ca să-mi umplu paharul și să iau niște șervețele. M-am așezat apoi la o masă și am început să-mi studiez telefonul ca să-mi omor timpul. Câteva minute mai târziu, mi-a adus pizza pe o farfurie din carton și a pus-o pe masă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, mi-a răspuns el, îndreptându-se apoi spre ușa prin care fata se făcuse nevăzută și ciocnind ușor.

— Lasă-mă în pace! i-a strigat un glas feminin.

O clipă mai târziu, însă, am auzit ușa deschizându-se.

Rămasă din nou singură, am luat o îmbucătură din pizza, chiar dacă nu-mi era foarte foame. Apoi alta. Și atunci, am rezistat cu greu ispitei de a-mi îndesa în gură toată felia. Pizza cu pepperoni este întotdeauna gustoasă. Dar asta era *delicioasă*. Avea coaja pe cât de moale, pe atât de crocantă, iar sosul avea o savoare cu totul aparte — nici prea dulce, nici prea picant. De cașcaval ce să mai vorbesc — nici nu am cuvinte ca să-l descriu. O adevărată minune culinară! O, Doamne!

Eram atât de concentrată să-mi devorez felia de pizza, încât nici n-am observat că altcineva se afla acum în spatele tejghelei. Atunci, am auzit o voce.

— E bună?

Mi-am ridicat privirea și am văzut un bărbat cam de vârsta tatălui meu, poate puțin mai tânăr. Și el avea părul negru, deși era ușor nins pe alocuri, și purta un șorț.

— E extraordinară, i-am răspuns eu, cu gura plină. Apoi, după ce mi-am înghițit îmbucătura, am adăugat: Cred că este cea mai bună pizza pe care am mâncat-o vreodată.

Mi-a zâmbit, vădit încântat, și a luat apoi în mână cana cu acadele de lângă casa de marcat.

— Ai luat vreo acadea? Este desertul ideal. Dar nu mai pierde vremea să le cauți pe cele cu vată de zahăr sau gumă de mestecat! Nu mai avem.

— Am auzit că sunt foarte căutate.

El a făcut atunci o grimasă și a clătinat din cap exact în momentul în care ușa din spate s-a deschis. Câteva clipe mai târziu, barmanul mai tânăr a trecut pe lângă mine, urmat de o fată blondă și mignonă. Ea ținea în mână o acadea — roz.

— De când lăsați localul nesupravegheat? i-a întrebat el, luând cleștele de bucătărie și mutând câteva felii de pizza. Nu mi-a spus nimeni că lucrăm pe încredere.

— Nu te lua de el! i-a răspuns fata, care purta o rochie vapo-roasă și o pereche de șlapi și avea pe o mână mai multe brățări de argint. A venit după mine ca să vadă ce fac. Și mi-a oferit puțină alinare.

Bărbatul mai în vârstă a deschis cuptorul, s-a uitat înăuntru și apoi l-a închis cu zgomot.

— Și chiar aveai nevoie de alinare?

— Astăzi, da, i-a răspuns ea, așezându-se la o masă aflată chiar în fața casei de marcat. Daniel mi-a dat papucii.

— Poftim?! a exclamat el, oprindu-se pe loc și ținându-l cu privirea. Vorbești serios?

Fata a încuviințat, încet, din cap, ținând acadeaua în gură. O clipă mai târziu, a luat un șervețel din suportul aflat pe masă și s-a șters la ochi.

— Nu mi-a plăcut niciodată băiatul ăla, a spus bărbatul, concentrându-se din nou asupra cuptorului.

— Ba ți-a plăcut, i-a ripostat barmanul mai tânăr, cu glas scăzut.

— Ba nu. Era prea frumos. Cu părul ăla. Nu poți să ai încredere într-un individ cu un păr ca al lui.

— Nu e nicio problemă, tată, a spus fata, ștergându-și încă ochii de lacrimi și scoțându-și acadeaua din gură. E în ultimul an și nu vrea să se lege la cap etc etc etc.

— Ei, pe dracu'! i-a răspuns tatăl ei. Îmi cer iertare, a adăugat apoi, uitându-se la mine.

Prinsă pe picior greșit, căci le urmăream discuția, am continuat să-mi devorez pizza, roșie la față ca racul.

— Ce mă deranjează însă cel mai mult — a continuat fata, luând un alt șervețel — este că și Jake a invocat aceleași motive când m-a părăsit — *tot* la începutul verii. „E vară! Nu vreau să mă leg la cap.” Nu mai suport aceste despărțiri estivale, pe cuvântul meu! E o povară mult prea grea.

— Nu mi-a plăcut niciodată părul lui, a murmurat bărbatul.

În local, au intrat atunci doi tineri, cărându-și amândoi în brațe plăcile de skateboard. În timp ce și-au comandat meniul, mi-am terminat și eu felia de pizza, încercând să n-o mai privesc cu atâta insistență pe fata cea blondă, care își pusese un picior sub ea și stătea acum cu bărbia rezemată în palmă, mâncându-și acadeaua și uitându-se pe fereastră.

Cei doi băieți cu plăcile de skateboard s-au așezat la o masă și, în scurt timp, barmanul mai tânăr le-a adus mâncarea comandată. Întorcându-se la postul său din spatele tejghelei, i-a atins ușor umărul fetei și i-a spus ceva ce n-am reușit însă să înțeleg. Ea și-a ridicat privirea și a încuviințat din cap, iar el și-a continuat drumul.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora patru — dacă plecam acum, aveam să ajung acasă cu cel puțin o oră înaintea mesei.

Gândul mi se părea deodată cumplit de apăsător, ca o povară copleșitoare. Nici Seaside Pizza nu părea o alegere ideală. Dar nici singurătatea „răsunătoare” din casa noastră nu mă atrăgea prea tare. M-am ridicat, așadar, în picioare și mi-am umplut din nou cana de la automatul de băuturi.

— Ar trebui să iei o acadea, mi-a spus fata, cu ochii încă ațintiți pe fereastră, când m-am întors la masă. Sunt din partea casei.

Încercarea mea de a mă împotrivi era zadarnică. Așa că am început să scotocesc prin cana cu acadele. Mă așteptam ca fata să-mi spună că nu mai au bomboane cu aromele preferate, dar n-a făcut-o. După un timp, însă, deoarece continuam să scotocesc printre acadele, m-a întrebat ce arome căutam.

Mi-am întors privirea spre ea. În spatele tejghelei, tatăl ei presăra sirop peste niște gogoși, în timp ce barmanul de vârstă mea număra banii din casa de marcat.

— Arome de root beer¹, i-am răspuns eu.

— Tu chiar vorbești *serios*? m-a întrebat ea, privind-mă cu stupoare.

Era șocată, fără doar și poate. Și acest lucru m-a uimit atât de tare, că nici n-am mai putut să-i ofer vreun răspuns.

— *Nimeni* nu agreează acadelele cu arome de root beer, a continuat ea. Sunt singurele care ne mai rămân când toate celelalte dispar, inclusiv acadelele Mystery sau cele cu arome dezgustătoare de zmeură albastră.

— Dar ce are zmeura albastră? a întrebat-o tatăl ei.

— E albastră, i-a răspuns ea, fără ezitare, îndreptându-și apoi din nou atenția asupra mea. Ești sinceră cu adevărat? *Chiar* îți plac aromele astea?

Toate privirile erau acum ațintite asupra mea.

— Ei bine... da, i-am răspuns, înghițind în sec.

¹ băutură din extract de plante.

Ea a împins atunci scaunul și s-a ridicat iute în picioare. Apoi, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, am văzut-o venind spre mine. Am crezut că vom avea o confruntare legată de dulciuri și de preferințele culinare, dar a trecut pe lângă mine și a dispărut pe aceeași ușă dosnică de mai devreme.

L-am privit pe bărbatul mai în vârstă din spatele tejghelei, dar el a ridicat din umeri și a continuat să pregătească o pizza, presărând peste ea sos și cașcaval. Din camera lăturalnică răzbăteau acum diverse zgomote — sertarele și ușile unor dulapuri se deschideau și se închideau fără încetare — dar nu vedeam nimic. Apoi, s-a făcut liniște, iar fata a ieșit din încăpere, ținând în mână o pungă de plastic. A venit direct la mine și mi-a oferit-o, spunându-mi:

— Poftim! Sunt pentru tine.

Aruncându-mi iute o privire înăuntru, am văzut că erau cel puțin cincizeci de acadele YumYum cu aromă de root beer sau poate chiar și mai multe. Le-am privit, pentru o clipă, mută de uimire, apoi mi-am ridicat ochii spre ea.

— Deși nu pot să le sufăr, sunt, totuși, niște bomboane, mi-a explicat apoi. Și nu mă îndur să le arunc.

Ochii mi-au căzut din nou asupra pungii din plastic — o simțeam grea în mâini.

— Îți mulțumesc, i-am spus eu.

— Cu multă plăcere, mi-a răspuns ea, întinzându-mi apoi mâna cu un zâmbet pe buze. Eu sunt Layla.

— Sydney.

Ne-am strâns mâinile. Și apoi s-a lăsat tăcerea. Când am privit-o din nou, am văzut-o ridicând din sprâncene.

— O! am exclamat eu iute, luând o acadea și desfăcându-i ambalajul.

Apoi, când am băgat-o în gură, m-am transformat din nou într-o fetiță de zece ani, care se plimbă, împreună cu Peyton, prin supermarket, unde își cheltuie pe acadele toți banii de

buzunar. El își cumpăra numai ciocolată: cu arahide, cu migdale sau cu caramel. Dar mie îmi plăcea să savurez zahărul cât mai mult timp cu puțință. În fiecare pachet cu acadele YumYum, se aflau cel puțin două cu arome de root beer: pe una o mâncam întotdeauna pe loc, iar pe cea de a doua o devoram ultima, când le terminam pe toate celelalte. Gândul mi-a zburat la fratele meu închis la Lincoln și m-am întrebat dacă le dădeau vreodată ciocolată. Cred că ar trebui să-i spun mamei să-i ducă câteva.

În clipa aceea, un telefon a sunat undeva în spatele tejghelei. A răspuns barmanul mai tânăr.

— Seaside Pizza. Eu sunt Mac, a spus el, luând un carnețel și scoțând un creion din spatele urechii. Îhi! Da. Percepem o taxă în plus. Firește. Ce adresă aveți?

În timp ce băiatul nota adresa, bărbatul mai în vârstă a aruncat o privire peste umărul lui, citind comanda, apoi a luat în mâini o bucată de aluat pentru gogoși și a început s-o frământa.

— Adresa asta e destul de aproape de casă, așa că poți să pleci cu Mac, i-a spus el Laylei. Sun-o pe mama și întreab-o dacă are nevoie de ceva!

— Bine, i-a răspuns ea peste umăr. Înveți la Jackson? m-a întrebat apoi pe mine.

— Astăzi a fost prima zi, i-am spus eu, încuviințând din cap.

— Și cum ți s-a părut? și-a continuat ea tirul de întrebări, cu o grimasă pe chip.

— Nu prea bine, i-am răspuns ea. Dar acadelele îmi vor îndulci viața, am adăugat apoi, arătându-i plasa cu capul.

— Întotdeauna ți-o îndulcesc, mi-a spus ea.

Apoi, făcându-mi cu mâna, s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat din nou spre ușa din spate. Eu m-am întors la masa mea, cu punga plină de acadele, și, după ce am aruncat resturile la gunoi, mi-am luat rucsacul.

— Spune-i că o aștept afară! i-a strigat băiatul mai tânăr celui mai în vârstă, în timp ce mă îndreptam spre ușă. Demarorul

automat îmi tot face figuri în ultimul timp. S-ar putea să-mi dea și acum de furcă.

— Nu uita să pui plăcuța!

Am plecat împreună, în cele din urmă, așa cum am și venit. În timp ce traversam parcare, îndreptându-mă spre mașina mea, l-am văzut oprindu-se în fața unei camionete, model mai vechi, și luând din remorca mașinii o plăcuță cu magnet, pe care a lipit-o de portiera șoferului. SEASIDE PIZZA — CEA MAI BUNĂ PIZZA DE PRETUTINDENI — era scris pe plăcuță, împreună cu un număr de telefon.

Se făcuse deja târziu, astfel că aveam să ajung acasă exact în jurul orei de masă. Am mai zăbovit, însă, așteptând-o pe Layla, care și-a făcut apariția cărând în brațe un aparat de încălzit pizza. Când am ajuns la primul semafor, două mașini s-au interpus între noi, dar am continuat să merg un timp în spatele lor până când traficul a reușit să ne despartă. Numai atunci am desfăcut o altă acadea, pe care am savurat-o tot drumul spre casă.

CAPITOLUL

4

În următoarele două zile, lucrurile nu s-au îmbunătățit la școală. Dar nici nu s-au înrăutățit. Am descoperit cea mai rapidă cale ca să ajung la ore, cât și faptul că era mult mai ușor să găsești un loc de parcare în campusul liceului decât în cel gimnazial. Am purtat apoi discuții cu doi colegi de clasă (am fost obligată să vorbesc cu unul dintre ei, deoarece am picat amândoi într-un proiect de grup). Nu erau niște lucruri lipsite cu totul de importanță.

Nu m-am mai dus la Seaside Pizza, căci mă temeam să nu le creez impresia că sunt vreo ciudățenie sau vreo psihopată sau ambele deopotrivă. Așadar, a doua zi, m-am întâlnit cu Jenn la Frazier Bakery ca să stăm de vorbă și să ne facem temele. Apoi, în ziua următoare, ne-am dus împreună la mall, unde am stat cam o oră și ceva, iar a treia zi, m-am dus direct acasă după cursuri, convinsă fiind că nu avea să fie chiar atât de rău. Acolo, însă, am văzut mașina lui Ames parcată pe aleea din fața casei.

— Sydney! Ai venit?

Mi-am lăsat rucsacul pe scări, apoi am tras adânc aer în piept și am intrat în bucătărie. Cum era de așteptat, stătea de vorbă cu mama la o ceașcă de cafea. Pe masă, între ei, se afla o

farfurie cu fursecuri. Când m-a văzut, mama a împins-o spre mine.

— Bună, străino! m-a întâmpinat Ames, când mi-am luat o sticlă de apă din frigider. Căci, de când nu ne-am văzut, multă vreme a mai trecut.

Deși zâmbea cu gura până la urechi, prezența lui îmi dădea fiori de spaimă. Am fost nevoită însă să mă așez pe scaunul pe care mama mi-l oferea ca pe o invitație de a mă alătura companiei lor.

— Cum a fost la școală? m-a întrebat ea. Tocmai a început cursurile la Jackson săptămâna asta, a adăugat apoi, întorcându-se spre Ames.

— Serios? a spus el, râzând. Vechiul meu fief! Mai miroase peste tot a dezinfectant?

— Ai fost la Jackson? l-a întrebat mama. Habar n-am avut!

— Doar primii doi ani i-am făcut acolo, i-a răspuns Ames, rezemându-se de spătarul scaunului și întinzându-și picioarele. Apoi, m-au rugat să plec. În termeni cât se poate de politicoși.

— Da, mai cunosc cazuri, a spus mama, luând o înghițitură de cafea.

— Și îți place? m-a întrebat apoi Ames.

— Da. E bine, i-am răspuns eu, dând aprobator din cap.

Acesta era răspunsul implicit pe care îl dădeam ori de câte ori mi se punea această întrebare, sub diverse forme și aspecte. O singură dată am mărturisit adevărul — și asta Laylei, o persoană complet străină. Nici nu știam încă să spun de ce-o făcusem.

În clipa aceea, s-a auzit un bâzâit: era telefonul mamei de pe blatul de bucătărie. S-a ridicat în picioare și, privindu-i ecranul, a oftat adânc.

— Am uitat complet de promisiunile pe care le-am făcut în primăvară în cadrul evenimentului caritabil organizat la Spitalul de Copii. Și acum mă agasează cu întâlniri și bugete.

— Nu uita ce-am vorbit, Julie! a spus Ames. Trebuie să acorzi atenție priorităților.

— Știu, i-a răspuns ea, privindu-l recunoscătoare. Dar trebuie să mă retrag cu eleganță. Mă întorc imediat.

Și apoi, a dispărut, urcând treptele spre Comandamentul de Război. Lăsându-mă singură cu Ames.

— Acum, că am rămas doar noi doi — a început el, aplecându-se spre mine — spune-mi adevărul! Cum te simți cu adevărat?

Mirosea întotdeauna a tutun, chiar dacă nu fuma nicio țigară. M-am retras ușor, cât mai departe de el.

— Bine. E o schimbare, pe care însă mi-am dorit-o și mi-am asumat-o.

— Cred că nu ți-a fost deloc ușor să mergi pe urmele pline de imperfecțiuni ale lui Peyton. Și fratele meu mai mic a pățit la fel.

Am încuviințat din cap, luând un fursec și mușcând din el. Îmi doream ca mama să termine mai repede ce avea de făcut și să se întoarcă la noi.

— Dacă vei simți vreodată nevoia să stăm de vorbă — despre Peyton sau despre orice altceva — îți stau oricând la dispoziție, a continuat el. Bine?

Nu, mulțumesc, i-am răspuns în gând. Cu glas tare, însă, am acceptat.

A doua zi, la prânz, mă temeam deja de sunetul clopoțelului care avea să anunțe încheierea cursurilor. Habar nu aveam cât de dese erau vizitele lui Ames, dar știam cu certitudine că nu voiam să-l văd și cu atât mai puțin să vorbesc cu el, în special în lipsa mamei. Gândul mi-a stârnit muștrări de conștiință. Căci nu mi-a făcut nimic — doar îmi provoca fiori. Dar asta nu era o ofensă gravă pentru care să fie pedepsit. Ca să zicem așa.

Știam că aș fi putut să-i spun câte ceva mamei. Dar avea și așa numeroase probleme, iar Ames era cel mai bun prieten al lui Peyton. Ne-a acordat sprijinul său în timpul ultimei crize familiale,

ca și în alte perioade zbuciumate, încă de când și-a făcut apariția în viața noastră. Când tata se sătura de discuțiile interminabile despre Lincoln, despre directorul închisorii sau despre recursul lui Peyton, Ames continua s-o asculte. Nu voiam ca mama să-l piardă și pe el. Cu atât mai mult cu cât nu aveam niște capete ferme de acuzare, ci doar niște suspiciuni. Nimic mai mult. Dar toată lumea nutrește suspiciuni.

Cândva, îi spuneam totul mamei. Chiar și după ce m-am împrietenit cu Jenn și apoi cu Meredith, am considerat-o mereu cea mai bună prietenă a mea. Vedeam amândouă lucrurile la fel. Până când totul s-a schimbat.

Povestea a început cu primele arestări ale lui Peyton, când am descoperit cu stupeoare că îi lua apărarea, chiar și atunci când faptele lui erau lipsite de temeii și nimic nu le mai putea justifica. Indiferent de infracțiunile comise, găsea întotdeauna un motiv prin care îl scotea basma curată. Vina nu-i aparținea nicio dată în totalitate fratelui meu. Și apoi, totul a culminat cu accidentul lui David Ibarra.

În primele zile după incident, în timp ce părinții mei se zbăteau între cauțiuni și avocați, gândul îmi zbura tot timpul la băiatul acela, ceva mai mic decât mine, care zăcea pe un pat de spital. Știam din diverse surse — peste care am dat întâmplător sau le-am căutat cu bună știință — că a rămas paralizat și că avea puține șanse să mai meargă vreodată. La început, însă, nu știam nimic. Iar gândurile îmi erau bântuite de numeroase întrebări. Căroră trebuia să le dau glas.

— N-ar trebui să ne cerem scuze? am întrebat-o eu într-o bună zi. Să dăm o declarație în presă?

— Este cumplit ce s-a întâmplat, Sydney, mi-a răspuns ea, aruncându-mi o privire tristă și gravă. Dar legile sunt complicate. Cel mai bine este să încercăm să mergem mai departe.

Când mi le-a spus pentru prima oară, cuvintele ei m-au pus pe gânduri. Apoi, când am auzit-o rostindu-le de nenumărate

ori, am început să le văd ca pe un slogan. De fiecare dată când îl priveam pe David Ibarra, vedeam tabloul desăvârșit al rușinii și regretului; mama îl vedea doar pe Peyton. Din clipa aceea, am înțeles că — indiferent ce priveam — unghiurile noastre nu mai coincideau.

În cea de a patra zi petrecută la Jackson, în timp ce mâncam un sandviș cu carne de curcan și răsfoiam manualul de analiză matematică, am simțit pe cineva strecurându-se pe lângă zidul din spatele meu. Am auzit apoi niște pârâituri, urmate de sunetele unei chitare căreia cineva îi ciupea coardele. Când mi-am întors privirea, am văzut un băiat cu ochelari negri, îmbrăcat în blugi și într-o cămașă cu nasturi, cu aspect vintage, ce zdrăngănea la o chitară pe care o ținea în poală.

Nu cânta un anumit cântec, de asta eram sigură. Ci doar frânturi — câteva acorduri pe ici, pe colo, poate chiar un fragment dintr-o melodie. Din când în când, fredona sau cânta o frază, oprindu-se uneori ca să noteze ceva în caietul de lângă el. M-am întors la manualul meu. Câteva clipe mai târziu, am auzit o voce.

— O, Eric! Fii serios!

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Layla. Purta niște pantaloni scurți, un tricou larg, cu motive florale, și niște sandale cu bretelețe. Părul blond îi cădea în cascadă pe umeri. Își ținea mâinile în șolduri și capul înclinat într-o parte.

— Ce e? a întrebat băiatul. Nu fac altceva decât să exersez.

— Te rog, nu pune placa! i-a ripostat ea. Îți „exersezi” vechile metode obositoare asupra sărmanei fete, dar n-o să-ți meargă, pentru că am avertizat-o să stea cu ochii-n patru în preajma ta.

— Ai avertizat-o? a repetat el, încetând să mai cânte. Dar ce sunt eu — bandit la drumul mare?

— Dă-te mai încolo!

El s-a supus, vădit supărat, iar Layla s-a strecurat între noi și s-a întors cu fața spre mine.

— Te căutam. Ar fi trebuit însă să-mi imaginez că Eric te va găsi înaintea mea. Simte de la distanță sângele proaspăt.

— Cred că e cazul să te oprești aici, a spus Eric.

Layla l-a ignorat, fluturându-și disprețuitoare mâna, de parcă ar fi încercat să alunge un țăntar enervant.

— Nu cred că ai fi căzut atât de ușor în mrejele lui, mi-a spus ea. Te-aș jigni dacă mi-aș închipui una ca asta. Dar eu am pățit-o pe pielea mea. Așa că mi-am asumat misiunea de a le împărtăși și altora experiența mea ca să-i scutesc de sindromul inimii frânte.

— Ne-am despărțit de mai bine de un an, i-a răspuns el, zdrăngănind cu furie coardele chitarei pentru a-și accentua cuvintele. Cred că poți să încetezi acum.

Layla și-a întors din nou privirea spre el, aplecându-și capul într-o parte. Apoi, i-a îndepărtat cu mâna părul de pe frunte.

— Trebuie să te tunzi. Imaginea de hipster pletos nu-ți vine prea bine¹.

— Nu mă atinge! a bombănit el, dar fără aversiune în glas.

A început apoi din nou să cânte, rezemându-se de chitară, iar Layla s-a întors spre mine, cu un zâmbet pe buze.

— Eric este într-o formație cu fratele meu, mi-a explicat ea. O formație mediocră, aș spune eu.

— De fapt, fratele ei face parte din trupa *mea*, a corectat-o Eric. Și suntem într-un stadiu de tranziție.

— Nu sunt în stare să-și păstreze chitaristul, a continuat Layla, arătându-mi-l apoi pe Eric cu capul. Ego-ul unora dă pe dinafară.

— Cineva trebuie să joace și rolul liderului! a protestat el.

— În fine, a spus ea, zâmbind din nou. Formația lor cântă vineri seară în Bendo. Știi clubul? Cel din Overland? Este un

¹ Subcultură a tinerilor din mediul urban, apărută în anii '90 și asociată cu gândirea independentă, cu viziuni politice liberale sau independente, spiritualitate alternativă sau ateism, artă și muzică nonconformistă.

spectacol pentru toate vârstele. Primești gratuit și o pizza dacă ajungi mai devreme. Ar trebui să vii și tu.

Invitația ei m-a luat prin surprindere. Căci ne-am întâlnit doar o singură dată — și nu-mi datora nimic. Știam însă că aveam să mă duc.

— Firește, i-am răspuns eu. Sună grozav.

— Perfect! a spus ea, ridicându-se în picioare și dându-și părul după ureche. Și încă ceva! Dacă vrei să iei prânzul în compania cuiva, ne găsești acolo, a adăugat apoi, arătându-mi cu mâna un copac fusiform, străjuit de un cerc de bănci, situate în partea dreaptă a clădirii principale.

Pe una dintre ele stătea barmanul din pizzerie — fratele ei, după câte am înțeles în cele din urmă — care curăța o portocală, având un manual deschis lângă el.

— Bine, i-am răspuns eu.

— Nu e obligatoriu să vii, mi-a spus apoi iute. Numai dacă vrei.

Am încuviințat din cap, iar ea a plecat, strecurându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. În timp ce o priveam îndepărtându-se, Eric și-a dres glasul.

— Trupa noastră nu e chiar atât de mediocră, mi-a spus el. Layla judecă însă lucrurile din prisma standardelor ei înalte.

Nu știam ce răspuns să-i dau, așa că m-am bucurat când am auzit clopoțelul sunând. Eric a pus chitara deoparte, iar eu mi-am strâns lucrurile. Apoi, salutându-ne din cap, am pornit fiecare pe drumul său. Dar pe tot parcursul cursurilor și orei de laborator pe care le-am avut, cuvintele lui mi-au răsunit neconținut în minte. În ciuda standardelor ei înalte, m-a invitat la concert. Poate că avea să regret. Dar eu speram să n-o facă.

— Nu știi ce să zic, a spus Jenn, strâmbând din nas, așa cum făcea de fiecare dată când devenea suspicioasă. Nu e un club de noapte?

— E o sală de concerte, i-am răspuns eu. Iar spectacolul se adresează tuturor vârstelor.

— Credeam că vineri mergem să vedem concursul de gimnastică al lui Meredith, a protestat Jenn, răsucindu-și creionul printre degete.

— Concursul e la ora patru. Concertul are loc trei ore mai târziu.

Nu va accepta să vină. Știam asta din clipa în care am deschis subiectul. Nu obișnuiam să frecventăm cluburile — n-o făcusem niciodată. Dar drumurile noastre păreau acum să se despartă. Pașii mă purtau spre alte fâgașuri.

Am scrutat cu privirea Frazier Bakery, locul nostru obișnuit de întâlnire. Pentru că aici puteai servi sandvișuri, salate și produse de patiserie, localul îmbina cu succes atmosfera de restaurant cu cea familiară, de acasă: luai masa într-un decor presărat cu broderii țesute de mână și mobilat cu scaune ponosite, căptușite cu piele, așezate în fața unui șemineu decorativ, în timp ce mesele erau acoperite cu hârtie cerată, în carouri albe și roșii, iar tacâmurile erau legate cu fundițe. În ziua aceea, barmanul drăguț din spatele tejghelei — DAVE, după cum puteai citi pe ecusonul lui — m-a convins să beau o cafea cu totul specială — o cafea ce-avea să-mi schimbe viața, m-a asigurat el. Se pare că atribuțiile ei deosebite mi-au creat o stare cumplită de agitație, dar și nevoia de a urina frecvent, trimițându-mă mult prea des la toaletă. Nu acestea speram să fie efectele unei băuturi „miraculoase”.

— Vino cu mine la concert! Măcar o oră! am insistat eu, luând încă o înghițitură din cafeaua-minune. Dacă nu-ți place, poți să pleci.

— De ce-a devenit dintr-odată atât de important să mergi în cluburi? m-a întrebat ea, lăsând creionul pe masă. Nu făceau parte din pasiunile tale.

— Nu e vorba de un club. Ci de o formație care ține un concert.

— Îmi pare rău, Sydney, dar nu mă atrage, mi-a spus ea, aranjându-și ochelarii și concentrându-se apoi din nou asupra manualului pe care îl avea în față.

O cunoșteam prea bine pe Jenn. Odată ce-a luat o hotărâre, nimic nu i-o mai putea schimba.

— În regulă. Nu e nicio problemă.

Ea mi-a zâmbit și apoi ne-am apucat iar de teme. Muzica adult contemporary¹, ce se auzea în fundal, prăjitura cu afine a lui Jenn și plăcinta mea cu morcovi, dar și separeul nostru de lângă fereastră — toate îmi creau senzația că mă aflam acasă, atât îmi erau de familiare. Nu reușeam însă să mă concentrez asupra problemelor de analiză matematică, indiferent cât m-aș fi străduit. Am stat și am ascultat scârțâitul creionului ei pe hârtie până când s-a făcut timpul să plecăm.

Așa că, a doua zi spre seară, am ajuns singură în Bendo, unde un individ mătăhălos, cu un tatuaj pe gât, mi-a pus o ștampilă pe mână, semn că îndeplineam vârsta legală ca să intru în club. La prânz, am avut o întâlnire cu colegii mei de grupă pentru proiectul de limbă engleză la care lucram împreună. Acum, trezindu-mă singură în local, mă simțeam copleșită de emoții, căci veneam bazându-mă pe o invitație aruncată la întâmplare. Cât și pe o minciună.

— Ieși în oraș? m-a întrebat mama, când am coborât la parter, după masa de seară.

¹ Stil de muzică, ce îmbină diverse genuri muzicale — de la soft rock-ul anilor '60 și '70 până la baladele moderne, împletind cu succes muzica instrumentală cu rock-ul, cu muzica pop, soul, rhythm and blues sau quiet storm.

Îmi schimbasem ținuta de două ori înainte de a opta, în cele din urmă, pentru prima variantă.

— N-am știut că ți-ai făcut planuri pentru seara asta, a adăugat apoi, uitându-se la ceas.

— Mă întâlnesc cu Jenn și Meredith la Frazier ca să luăm desertul, i-am răspuns eu. Mă întorc pe la zece.

S-a uitat la tata, care stătea lângă ea pe canapea, de parcă se aștepta să-l vadă protestând. Pentru că n-a avut nimic de obiectat, continuând să privească cu atenție un reportaj despre repararea școlilor difuzat pe canalul local de știri, ce emitea 24 de ore din 24, mi-a spus:

— Poate că reușești să te întorci cam pe la nouă și jumătate.

Am simțit o scânteie de mânie la auzul cuvintelor ei. Spre deosebire de Peyton, n-am făcut nimic ca să le stârnesc suspiciuni. Chiar dacă, în clipa aceea, le spuneam o minciună, n-o făceam cu inima ușoară.

— Doar nu vorbești serios! Sunt în anul trei de liceu, mamă!

Acum, mă priveau amândoi. Mama s-a uitat apoi la tata, ridicând din sprâncene.

— Mai e cazul să-ți aduc aminte că noi stabilim regulile? m-a întrebat el.

— Hai, te rog! am insistat eu. Doar îmi dați stingerea la ora zece încă de când mi-am luat permisul de conducere.

— Dar mama ta vrea să te întorci mai devreme acasă, mi-a răspuns el, uitându-se din nou la televizor. Ascult-o în seara asta și mai vorbim!

Acum, scânteia mea de mânie se prefăcea într-o adevărată văpaie.

— Vorbești serios? am repetat eu, uitându-mă la mama.

Dar nu mi-a răspuns, preferând, în schimb, să răsfoiască revista pe care o ținea în poală. Am rămas un timp pe loc. Apoi, alte câteva clipe. În cele din urmă, m-am întors pe călcâie și am plecat. Nu-mi aminteam când am mai simțit o furie atât de

mistuitoare împotriva mamei. În ultimul timp, sufletul mi-a fost copleșit doar de compasiune și tristețe, cât și de dorința acerbă și neconținută de a o proteja. Mânia pe care o simțeam acum era un sentiment cu totul nou, care îmi învolbura inima și mintea. Aveam senzația că înotam într-un iureș de schimbări pentru care nu eram încă pregătită.

Când am intrat în Bendo, nu prea știam ce să fac. Era un local spațios, cu pereții negri, străjuiți într-o parte de un bar. În față, se afla scena echipată cu un set de tobe, microfoane și amplificatoare. Mă așteptasem să fie aglomerat ca să mă pierd iute prin mulțime, dar am descoperit doar o mână de oameni, majoritatea adunați în fața cutiilor de pizza înșiruite la unul dintre capetele barului. Nu prea aveam ce să caut acolo — am înțeles asta de cum am pus piciorul în club — așa că trebuia să plec cât mai repede cu putință ca să nu mă fac de rușine.

— Bună. Ai venit.

Când m-am întors, am dat cu ochii de Eric, băiatul cu chitara. Purta o pereche de blugi și o altă cămașă cadrilată, luată parcă dintr-un magazin de second-hand, în buzunarul căreia ținea de această dată și un acordor pentru chitară. Părea să se fi tuns.

— Am fost curioasă, i-am răspuns.

El mi-a zâmbit, încântat parcă de vorbele mele.

— În seara asta, vom aborda un stil nou, la care lucrăm de câțva timp. Cu ușoare influențe meta ca să menținem treaz interesul publicului.

Am dat aprobator din cap, neștiind ce să-i răspund. Dar nici nu era cazul să-mi fac griji, căci Eric și-a continuat dizerțația.

— Am trecut prin mai multe etape evolutive în ultimul timp, lucru necesar, de altfel. Muzica nu stă pe loc, corect? Iar tu, ca artist, trebuie să ții pasul cu ea. Anul trecut, ne-am axat pe

un stil cu accente de rockabilly, bluegrass¹ și metal. *Nimeni* nu aborda muzica așa cum o făceam noi. Apoi, însă, toată lumea a început să ne imite stilul și modul de abordare, obligându-ne să ieșim iar din tipar. Te asigur că este foarte greu să pui bazele și să menții pe piață o formație muzicală bună. Oricine poate să promoveze o trupă mediocră și lipsită de originalitate. Cei mai mulți asta și fac. Doar eu...

Am simțit deodată cum o mână mă înșfacă de braț și mă îndepărtează de interlocutorul meu. M-am împleticit, uimită, împiedicându-mă de propriile-mi picioare, înainte să-mi dau seama că Layla era cea care mă „răpea” în felul acela, privându-mă astfel de compania lui Eric. Purta o rochie albastră și o pereche de șlapi și își conturase ochii cu un strat gros de tuș pentru a crea efectul de „ochi de pisică”.

— O fac spre binele tău, mi-a spus ea, în timp ce îi ceream iertare lui Eric din priviri. Nu cred că vrei să intri într-o discuție cu el despre formațiile muzicale. Nu vei mai scăpa niciodată.

Spunând acestea, m-a așezat pe un scaun în fața barului, cocoșându-se apoi pe cel de lângă mine. O clipă mai târziu, Eric ni s-a alăturat și el, vădit nemulțumit.

— Ne *aflam* în toiul unei conversații și ne-ai întrerupt, i-a spus el.

— Dar când nu te afli tu în toiul unei conversații? i-a ripostat ea. Și, în plus, e prietena *mea*. Eu am invitat-o.

Am clipit nedumerită. Eram deja prietene? Eric i-a aruncat o privire piezișă, apoi a luat o felie de pizza și s-a rezemat de bar.

— Ai mai fost în clubul ăsta? m-a întrebat apoi Layla.

Eu am clătinat din cap.

— E un local drăguț, a continuat ea, cu excepția faptului că totul e cam lipicios pe aici. Vrei o felie?

¹ *Rockabilly* și *bluegrass* — stiluri de muzică presărate cu influențe folk, rock, country și rhythm and blues, dar și cu elemente de jazz.

Înainte de a-i putea răspunde, a luat două farfurii de carton din teancul aflat în apropiere și a pus pe ele câte o felie de pizza.

— Pizza este cheia popularității formației noastre, mi-a spus ea, oferindu-mi farfuria. Dacă îți hrănești publicul, spectatoriilor vor continua să vină la concerte — acesta este motto-ul lor.

— Vin pentru *muzică*, a protestat Eric.

— N-ai decât să crezi asta, i-a răspuns ea.

Apoi, zâmbindu-mi, a mușcat din pizza și și-a îndreptat privirea spre scenă, unde fratele ei acorda tobele.

— Și cum a fost prima săptămână la Jackson? Dar fii sinceră!

Mi-am înghițit îmbucătura pe care o mestecam. Era delicioasă, parcă mai bună ca niciodată.

— Nu extraordinară.

— Te-ai mutat de curând aici?

— Nu. M-am transferat de la Perkins Day.

Auzindu-mi spusele, ea și Eric s-au uitat unul la celălalt.

— Impresionant! a spus el. O grămadă de bani.

— Dar și o școală foarte bună, a adăugat ea, aruncându-i o privire piezișă. De ce te-ai mutat?

De pe scenă, a răsunat în clipa aceea o explozie de chimvale, urmată de un țuit strident.

— Aveam nevoie de o schimbare, i-am răspuns eu.

— Sunt de acord, a spus Layla, scrutându-mi chipul pentru o clipă. Schimbările sunt bune.

— Da, i-am răspuns. Asta sper și eu.

Apoi, ceva i-a distras atenția, căci și-a îndreptat ochii undeva în depărtare. Urmându-i privirea, am văzut intrând în club o fată cu câțiva ani mai mare decât noi, îmbrăcată în blugi și într-un tricou, cu părul legat în coadă de cal, care împingea un scaun cu roțile. Pe scaun stătea o femeie îmbrăcată într-un trening din velur. Era, fără urmă de îndoială, cea mai vârstnică persoană din club, fiind cu cel puțin douăzeci de ani mai mare decât noi toți.

Ca de fiecare dată când vedeam un scaun cu rotile, gândul îmi zbura la David Ibarra. Acesta era unul dintre factorii declanșatori, ce-mi evocau mereu imaginea lui — îi cunoșteam prea bine chipul din fotografiile publicate în ziare și din articolele de pe Internet pe care le-am căutat în zilele și apoi în lunile imediat următoare accidentului nefericit — și retrăiam totul secvență cu secvență. Alți factori-declanșatori erau scârțâitul frânelor, bicicliștii care traversau străzile și, ca să fiu sinceră, sunetul propriei mele respirații. Imaginea lui îmi tulbura sufletul. În ciuda sloganului adoptat și promovat neconținut de mama, nevoia de a evoca neîncetat amintirea lui David Ibarra părea să fie pedeapsa pe care trebuia s-o ispășesc pentru faptele lui Peyton.

Mă gândeam fără încetare la soarta nedreaptă ce-i fusese hărăzită — la faptul că, înainte de accident, mai avea doar câteva zile până să împlinească cincisprezece ani. La dorința lui de a deveni înaintaș într-o echipă de fotbal. La consecințele dramatice ale impactului în urma căruia a rămas ținut într-un scaun cu rotile, mișcându-și doar brațele și partea superioară a corpului. Cunoșteam toate campaniile de strângere de fonduri menite să-i ofere un scaun cu rotile de ultimă generație — târguri și concerte de binefacere — cât și activități civice destinate să echipeze casa părinților lui cu rampe de acces, uși mai largi și echipamente computerizate. Am căutat articole și reportaje despre toate aceste lucruri, sperând că îmi vor mai alina vina coplesitoare ce-mi mistuia sufletul. Dar totul a fost în zadar.

— Au venit, i-a spus Layla lui Eric, trezindu-mă la realitate. Hai să mergem!

Amândoi s-au ridicat în picioare și s-au dus în întâmpinarea fetei care împingea scaunul cu rotile. Pentru că nu știam ce să fac, am rămas pe loc și l-am privit pe Eric trăgând o masă, iar pe Layla preluând scaunul și ghidându-l cu grijă spre masa respectivă. O clipă mai târziu, și-a făcut apariția și fratele ei,

aducând o cutie de pepsi și un pahar cu gheață. A turnat băutura în pahar și a lăsat-o apoi pe masă, în timp ce însoțitoarea femeii invalide s-a așezat pe un scaun.

Layla și-a întors privirea spre mine și mi-a făcut semn să mă alătur grupului lor, de parcă acesta era cel mai firesc lucru cu putință. Și poate că așa și era, căci m-am dus imediat.

— Bună, mamă, a spus când am ajuns la masă. Vreau să ți-o prezint pe Sydney. Ți-am povestit de ea, îți amintești?

Mama ei și-a ridicat ochii spre mine. Avea o față rotundă și blândă, părul blond, coafat special pentru această ocazie, și buzele colorate cu un ruj roșu.

— Tricia Chatham, s-a prezentat ea, întinzându-mi mâna. Îmi pare bine să te cunosc.

— Și mie, i-am răspuns eu.

— Vrei niște pizza? a întrebat-o Layla. E încă fierbinte.

— O, nu, draga mea! Mi-am adus ceva de ronțăit. Rosie, vrei să-mi dai geanta, te rog?

Fata care o însoțea a luat de pe mânerul scaunului cu roțile o geantă mare și roz, presărată cu trandafiri. După ce i-a desfăcut fermoarul, a pus-o pe masă, iar mama ei a început să scotocească prin ea, scoțând în cele din urmă o cutie de pufuleți cu cașcaval. Fratele Laylei i-a luat-o imediat din mână și, după ce i-a desfăcut capacul, i-a dat-o înapoi.

— El e Mac, mi-a spus apoi Layla. Iar ea e sora mea, Rosie.

Am salutat-o, iar Rosie mi-a răspuns dând din cap. Toate trei — am observat eu — aveau ochii verzi și aceeași nuanță blondă a părului, dar fiecare îl purta diferit: mama lor avea pe cap o bentiță lată ca să-l întindă, Rosie îl ținea strâns în coadă de cal, iar Layla îl lăsa să-i cadă în cascadă pe umeri. Mac a moștenit culoarea părului și a ochilor de la tatăl lui.

— Când începe concertul? a întrebat mama lor, luând un pumn de pufuleți. Am o emisiune pe care nu vreau s-o pierd.

— Mama, am pornit DVR-ul, i-a spus Rosie.

— Așa zici tu, i-a ripostat ea, mâncând un pufuleț. Nu am încredere în tehnologia modernă, a continuat apoi, uitându-se la mine. În special, când e vorba de show-urile mele preferate.

— E dependentă de televizor, mi-a explicat Layla.

S-a întors apoi spre Eric și l-a privit, ridicând din sprâncene.

— Da, a spus el, dând din cap. Suntem gata imediat.

A pornit în grabă spre scenă, însoțit de Mac. Între timp, Layla a adus la masă încă două scaune și mi-a făcut semn să mă așez pe unul din ele, ocupându-l apoi pe celălalt.

— Așadar, Sydney, care e povestea ta? m-a întrebat mama ei, luând încă un pumn de pufuleți.

— O, Doamne, mamă! a exclamat Rosie, dându-și ochii peste cap.

Stătea pe scaun cu spatele drept și picioarele încrucișate.

— Ce e? Vi se pare o nepolitețe din partea mea?

— Dacă mă întrebî pe mine, aș zice că da, i-a răspuns Rosie.

Mama ei i-a ignorat răspunsul cu un gest nepăsător al mâinii, continuând să mă scruteze cu privirea.

— Tocmai m-am mutat la Jackson, i-am spus eu. Dar locuiesc în Lakeview de când aveam trei ani.

— A urmat o perioadă cursurile liceului Perkins Day, a adăugat Layla.

Rosie și doamna Chatham s-au privit întrebătoare una pe cealaltă.

— Avea nevoie de o schimbare.

— Cine nu are? a murmurat Rosie în șoaptă.

— Perkins Day este o școală foarte bună, a spus doamna Chatham. Are cel mai înalt nivel de testare din regiune.

— Mama a lucrat în consiliul de administrare al sistemului de învățământ, mi-a explicat Layla. A fost inspector adjunct.

— Zece ani, a spus doamna Chatham, oferindu-mi cutia cu pufuleți.

Refuzând-o, i-a întins-o apoi Laylei, care a luat un pufuleț.

— Și astăzi aș mai lucra acolo dacă nu m-aș fi îmbolnăvit. Îmi adoram meseria.

— Are scleroză multiplă, a spus Layla. Cu numeroase alte complicații. Este cea mai gravă formă a bolii.

— De acord, a încuviințat doamna Chatham, oferindu-i cutia și lui Rosie.

Ea a refuzat, clătinând din cap.

— Dar trebuie să te mulțumești cu ce-ți oferă viața. Ai oare de ales?

Țiuiturile care au răsunat în clipa aceea de pe scenă ne-au făcut pe toate să tresărim.

— Minunat! a spus Rosie. Simt deja o durere cumplită de cap.

— Gata, gata! a spus doamna Chatham. Lucrează de câțva timp la un nou proiect muzical. Cu puternice influențe meta.

Cuvintele ei mi-au smuls un zâmbet și, surprinzându-mă în flagrant delict, mi-a zâmbit și ea. Intuiția nu mă înșelase — acum eram ferm convinsă de asta. Mă bucuram nespuse de mult că am venit aici.

Eric, aflat acum în fața microfonului, cu chitara în mână, l-a lovit de câteva ori cu degetul.

— Unu-doi-trei, a spus el, cântând câteva acorduri.

Apoi, a urcat pe scenă un alt chitarist, înalt și costeliv, căruia îi puteai vedea de la depărtare mărul lui Adam.

— Unu-doi.

— Au verificat deja sunetul, a spus Layla, dându-și ochii peste cap. Ce-i mai place să facă pe diva masculină!

M-am uitat din nou la Eric, care îi spunea ceva lui Mac.

— Așadar, voi doi ați fost împreună?

— „Când eram tânără și fără minte, cu sânge rece-n vine”¹, mi-a răspuns ea.

¹ Replică din piesa lui William Shakespeare — *Antoni și Cleopatra* — actul I, scena 5, traducere de Leon Levițchi, Shakespeare, *Opere*, Volumul 7, editura Univers, București, 1988.

Eu am privit-o complet nedumerită.

— E o replică din Shakespeare. Hai, revino-ți! Doar ai studiat la Perkins Day!

— Îmi pare rău, am spus eu, simțind cum obrazii îmi iau foc.

— Am glumit, mi-a spus ea, apucându-mă de braț și zgâlțâindu-mă ușor. Îmi cer iertare. Și ca să-ți răspund la întrebare — da, am fost împreună. Iar în apărarea mea, trebuie să spun că eram doar o copilă prostuță, în primul an de liceu.

Eric se afla din nou în fața microfonului și începuse iar să numere.

— Dar nu pare atât de rău.

— Nici nu e rău, mi-a răspuns ea, dându-și părul pe spate. Are doar un ego cumplit de exacerbat, care — lăsat în voia lui — devine un pericol pentru societate. Așa că încerc să i-l mai domolesc.

— Unu-doi, a repetat Eric, lovind ușor microfonul. Unu...

— Te auzim! i-a strigat Layla. Începeți odată!

Doamna Chatham a mustrat-o, spunându-i să tacă, dar intervenția Laylei s-a dovedit salutară, căci — după ce s-au prezentat ca fiind „renumita formație Hey Dude într-o formulă nouă, complet îmbunătățită” — au început să cânte. Nu eram vreo expertă în muzică — și nici nu aveam standarde înalte — dar mi se păreau buni. Poate puțin cam zgomotoși, dar și noi stăteam prea aproape de scenă. La început, nu mi-am dat seama ce cânta Eric, deși melodia îmi era cunoscută. Dar în clipa în care am auzit refrenul, am realizat că o știam pe dinafară.

*She's a prom queen, with a gold crown,
and I'm watching as she passes by...*

M-am aplecat spre Layla.

— Țsta nu e...

— Logan Oxford, mi-a răspuns ea, luându-mi vorba din gură. Ți-l mai amintești? Când eram în clasa a șasea, aveam un poster cu el cât peretele de mare!

Eu aveam un caiet cu fotografia lui pe copertă. Dar și toate albumele pe care le scoatea, cât și o copie a filmului documentar *This One's for You*, realizat despre viața lui și presărat cu secvențe din concertele sale. Și, deși nu mi-ar fi deloc ușor s-o recunosc acum, fără să mă simt cumplit de stânjenită, făcusem o adevărată pasiune pentru el, ajungând chiar să-mi imaginez scenariile care se încheiau adesea cu noi doi în fața altarului. O, Doamne, ce rușine! Și toate amintirile acelea, din vremuri de mult apuse, se trezeau acum la viață, tulburându-mi gândurile. Cât îmi doream să fi venit și Jenn! Era și mai nebună după el decât am fost eu.

— Nu înțeleg, ne-a spus Rosie, ținând la noi ca s-o putem auzi. S-au reprofilat pe muzică retro?

— Cred mai degrabă că este o abordare ironică a primelor experiențe adolescente, a spus doamna Chatham, luând paharul cu pepsi. Dar *poate* că mă înșel. E posibil ca, la un moment dat, să mă piardă pe drum și să nu mă mai intereseze ce ascult.

— Îmi plăcea Logan Oxford, a spus Layla, oftând și ronțăind altă migdală. Îți mai aduci aminte ce păr avea? Și gropițele din obraji atunci când zâmbea?

Îmi aminteam totul mult prea bine.

— Dar n-a fost oare arestat pentru consum de droguri? a intervenit Rosie.

— Ia uite cine vorbește!

Eu le priveam clipind nedumerită. Dar Rosie, deloc tulburată, i-a arătat degetul mijlociu.

— Hai să ne purtăm frumos, ca niște adevărate doamne! le-a rugat doamna Chatham.

Gestul lui Rosie m-a lăsat fără cuvinte. Cine *erau* acești oameni?

După ce-au terminat *Prom Queen*, cei de la Hey Dude au început să cânte *You + Me + Tonight*. Mă simțeam din nou ca o fetiță de treisprezece ani, gata să leșine în fața idolului ei. Când mi-am întors privirea spre Layla, am văzut-o fredonând melodia alături de formația de pe scenă.

— Îți mai amintești videoclipul? m-a întrebat ea. Unde străbătea singur deșertul într-o mașină decapotabilă?

— Iar în depărtare se ivesc niște lumini și apoi îl vedem dintr-odată pe o stradă aglomerată? am adăugat eu.

— Da!

— *Ani de zile* mi-am dorit o mașină ca aia.

— Eu mi-o doresc și acum, mi-a răspuns Layla, oftând și rezemându-și bărbia în mâini.

Muzica mă purta în continuare pe aripile ei, trezindu-mi tot mai multe amintiri adolescente. O altă melodie a lui Logan Oxford s-a împletit apoi cu un cântec al celor de la STAR7 (*Baby, take me back, I'll do better now, I swear*), culminând cu un potpuriu al pieselor formației Brotown. Pe una dintre aceste piese am plutit, pentru prima oară, în pași lenți de dans. În ciuda unor țiuitori stridente ale sistemului de sonorizare și a faptului că Eric stătea prea aproape de microfon, lucru care îi estompa cumva rezonanța glasului, un public destul de numeros, alcătuit în mare parte din fete, se adunase deja la baza scenei. Când două brunete au trecut în fugă pe lângă masa noastră, cântând și chicotind, Layla le-a privit printre gene.

— Ia te uită! a exclamat ea. Eric are și *admiratoare*! Poți să-ți imaginezi așa ceva?

— Nu, i-a răspuns Rosie, fără ezitare.

El, însă, își imagina — și încă prea bine. Căci radia de fericire, cu gura până la urechi, stând din nou mult prea aproape de microfon, înainte de a interpreta ultimele acorduri ale unor înflorituri melodice. Eforturile le-au fost răsplătite cu aplauze destul de răsunătoare, presărate cu urale și fluierături.

— Ce ziceți de asta? a spus doamna Chatham, uitându-se de jur împrejur, cu un zâmbet pe buze. Se pare că se bucură de succes.

Eric făcea cu mâna publicului, savurând fiecare clipă în parte, în timp ce Mac și celălalt chitarist părăseau scena. Brunetele și-au croit drum prin mulțime, reușind să-i atragă atenția, iar Eric s-a lăsat în genunchi, punându-și mâna la ureche ca să audă ce-i spuneau. De data aceasta, Layla n-a mai avut nimic de comentat.

— Scuzați-mă! a spus o voce din spatele nostru.

Când ne-am întors, am văzut o fată înaltă, cu părul roșcat, care purta un tricou negru, mulat pe corp, și o pereche de blugi albi.

— Ești cumva Rosie Chatham?

— Da, i-a răspuns Rosie, examinând-o cu privirea.

— Eu sunt Heather Banks. M-am antrenat pe patinoarul Pembroke Rink cam în aceeași perioadă cu tine.

Expresia de pe chipul lui Rosie nu era deloc prietenoasă.

— Grozav! a spus doamna Chatham. Ai lucrat cu Arthur?

— Nu, cu Wendy Loomis. Dar am luat doar lecții de patinaj, nu m-am pregătit pentru competițiile sportive, a explicat ea, ațintindu-și din nou privirea asupra lui Rosie. Voiam doar să-ți spun că... erai uluitoare pe gheață. Unde patinezi acum?

— Nu mai patinez.

— Aha! a îngăimat Heather, îmbujorându-se la față. N-am știut...

— A suferit un accident, i-a spus doamna Chatham. Și a avut numeroase probleme la genunchi. Dar *înainte* de asta, a făcut parte, timp de doi ani, din distribuția spectacolelor de patinaj ale companiei Mariposa.

— Impresionant! Uluitor! Interpretai vreun personaj din show?

— Simt nevoia să beau ceva, a spus Rosie, împingându-și scaunul.

Și, în timp ce o priveam cu toții uluiți, s-a ridicat de la masă și a plecat, lăsând-o pe sărmana fata cu gura căscată.

— E un subiect sensibil, i-a explicat doamna Chatham, rupând tăcerea apăsătoare ce s-a lăsat printre noi după plecarea ei. Sunt convinsă că înțelege situația.

— O, da, firește! a spus Heather. Am vrut doar... să o salut. Vă urez tuturor o seară plăcută.

— Și ție, draga mea, i-a răspuns doamna Chatham, îndreptându-și apoi privirea spre bar, unde Rosie vorbea cu Mac.

Scrutând-o acum din cap până în picioare, am observat că avea într-adevăr constituția unei patinatoare: scundă, îndesată și vânjoasă. Semăna cu Meredith — puțin mai mare și cu o expresie aspră pe chip.

— Rosie are anumite probleme, mi-a explicat Layla.

— *Toată lumea* are probleme, i-a ripostat mama ei. Acum du-te să vezi cum se simte!

Layla s-a ridicat în picioare, scoțând o grimasă, și a plecat de la masă. Mă întrebam dacă ar fi trebuit s-o urmez și eu, dar asta însemna s-o las singură pe doamna Chatham. Așa că am rămas la locul meu.

— Îmi pare bine că ai venit, a spus ea, după o clipă de tăcere.

Nu știam dacă îmi citise gândurile sau dacă privea lucrurile din prisma ei.

— Am avut emoții, i-am mărturisit eu. Mă temeam să vin, pentru că nu cunoșteam pe nimeni.

— Acum, însă, cunoști, mi-a răspuns ea, cu un zâmbet pe buze. Mă bucur că Layla și-a făcut o nouă prietenă. A traversat o perioadă grea în ultimul timp.

— Am auzit că tocmai s-a despărțit de prietenul ei.

— De două ori în doar șase luni, mi-a explicat ea, clătinând din cap. Băieții pot fi cruzi la vârsta asta. Dar nu toți sunt răi. Cel puțin, asta îi spun tot timpul.

Mac și-a făcut atunci apariția, aducând încă o cutie de pepsi. Purta niște blugi și un tricou decolorat, pe care scria SEASIDE PIZZA. Părea să fi transpirat cumplit de mult în timpul spectacolului. Nu că aș fi îndrăznit să-l cercetez prea mult cu privirea.

— Bravo! l-a felicitat mama lui în timp ce el îi turna băutura în pahar. Mulțumesc.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Stai și tu jos!

S-a așezat pe un scaun, chiar lângă mine, lucru care îmi tulbura ușor gândurile. La pizzerie, întotdeauna s-a aflat ceva între noi — o ușă, tezgheaua lată sau o masă, unde el stătea în picioare, iar eu pe un scaun. Aflându-ne acum atât de aproape unul de altul, observam anumite lucruri care, până acum, mi-au scăpat — genele-i lungi și pistruii de pe nas, ca și lăntșorul de argint ce i se ivea ușor de sub tricou.

— Vrei niște pufuleți cu cașcaval? l-a întrebat doamna Chatham, oferindu-i cutia.

— Fii serioasă, mamă!

— Dar conțin calciu!

Mac și-a dat ochii peste cap, îndreptându-și apoi privirea asupra scenei.

— Mai nou, a devenit adeptul dietelor sănătoase, mi-a explicat doamna Chatham. Dar nu mai are niciun farmec.

— Nici diabetul nu reprezintă o alternativă prea atrăgătoare, i-a ripostat el.

Mama lui mi-a oferit apoi, oftând, cutia cu pufuleți. Pentru că ezitam să iau vreunul, a exclamat supărată:

— Vezi ce-ai făcut? I-ai indus un complex. Nici măcar unul singur nu se încumetă să ia.

— Îmi pare rău, mi-a spus Mac, întorcându-și privirea spre mine.

— Nu e nicio problemă, i-am răspuns eu, simțind cum obrajii îmi iau foc — un lucru firesc, de altfel, căci arăta mult

mai bine decât Logan Oxford în perioada lui de glorie și Dave de la Frazier la un loc. Oricum, nu mă omor după pufuleți.

Doamne, cât de idioată puteam să fiu! Nici măcar nu știam ce spun. Slavă Domnului că Layla s-a întors la masă exact la țanc!

— Te caută Eric, i-a spus ea fratelui ei. Vrea să-ți împărtășească — citez — „observațiile și părerile legate de interpretarea ta”.

— Minunat! i-a răspuns Mac, pe un ton sec, ridicându-se în picioare.

Lănțișorul de argint s-a făcut din nou nevăzut, ascunzându-se sub tricou.

— Mamă, nu vrei să mai stai ca să vezi continuarea concertului? a întrebat-o apoi.

— Mă simt cam obosită, dragul meu, i-a răspuns doamna Chatham. Iar emisiunea mea începe la ora zece, așa că...

— Ți-am spus că am pornit DVR-ul, i-a explicat din nou Rosie, care ni se alăturase și ea.

Auzindu-i spusele, am realizat cu stupoare că și eu trebuia să ajung acasă la o anumită oră. M-am uitat la ceas — era puțin după ora nouă.

— Și eu trebuie să plec.

— Lasă-mă să ghicesc! a spus Layla. Și tu ești dependentă de Facebook și nu ai deplină încredere în tehnologia modernă, care nu funcționează cum trebuie în lipsa ta.

Rosie a fornăit cu zgomot.

— Nu e chiar așa. De obicei, pot să stau până mai târziu, dar s-a întâmplat ceva și mama vrea să mă știe acasă. Așa că i-am promis că mă voi întoarce devreme în seara asta.

Abia când mi-am încheiat monologul, am realizat cât de lung și de inutil era. Habar nu aveam de ce-am simțit nevoia să le ofer atâtea explicații unor oameni pe care i-am cunoscut doar

de foarte puțin timp. Și din privirile lor am înțeles că și ei se întrebau același lucru. Vai!

— Atunci, poți să pleci, a spus doamna Chatham, salvându-mă dintr-o situație complet stânjenitoare. Dar nu ne ocoli! Treci pe la noi când vrei tu!

— Vă mulțumesc, am spus eu, încuviințând din cap și ridicându-mă în picioare.

— Te conducem noi, a spus Layla, făcându-i semn din cap lui Mac. Parcarea e puțin cam dubioasă. Ne întoarcem imediat, mamă.

Doamna Chatham mi-a făcut cu mâna și am urmat-o pe Layla prin mulțimea tot mai numeroasă de oameni, însoțite fiind de Mac. În timp ce ne croiam drum spre ușă, primeam din toate părțile felicitări și încurajări. Nutream însă sentimentul că nu aveam ce să caut acolo, că nu-mi găseam locul printre Layla și Mac. Dar nu era nimic nou. Și, în acel context, sentimentul era cât se poate de firesc.

— Unde ți-ai lăsat mașina? m-a întrebat Layla când am ajuns în parcare. O, impresionant! a exclamat ea, în clipa în care ne-am oprit în dreptul mașinii mele, după ce-am trecut pe lângă mai multe grupuri de oameni adunați în jurul automobilelor lor. E sport?

Mi-am privit mașina, un BMW, care a fost al mamei înainte de a-și lua un SUV hibrid.

— S-ar putea, i-am răspuns eu, simțindu-mă complet ignorantă. Nu prea...

— E model '07, a spus Mac, aruncând o privire înăuntru. Cu pilot automat. Deci nu e sport.

— Dar pare să aibă niște îmbunătățiri. Vezi roțile? a continuat Layla, fluierând ușor. Sunt tare *drăguțe*.

Cred că arătam la fel de neghioabă cum mă și simțeam, căci o clipă mai târziu, după ce m-a privit, Mac s-a simțit dator să-mi explice:

— Ne cerem scuze. Dar tata e nebun după mașini.

— La noi acasă, primești obligatoriu lecții în domeniul auto, fie că-ți place subiectul, fie că nu, a adăugat Layla. Și odată ce înveți toate aceste lucruri, *n-ai* cum să nu le observi. Am încercat. Crede-mă!

— Hei, *Dude!*¹ am auzit pe cineva strigând.

Când ne-am întors cu toții privirile, l-am văzut pe Eric la intrarea în club, cu o expresie iritată pe chip.

— Dacă nu sunteți prea ocupați, ați putea să-mi trimiteți toboșarul înapoi?

— Dar nu e proprietatea ta, i-a strigat Layla. După câte știu eu, o formație presupune ideea de colaborare.

— În fine, i-a răspuns Eric, aruncându-și mâinile în aer și întorcându-se pe călcâie. Intrăm pe scenă peste cinci minute. Dacă are chef să ni se alătore.

Layla a izbucnit în râs, iar Mac i-a aruncat o privire piezișă.

— Scuze, scuze! Dar e atât de ușor să-l scoți din sărite. Și trebuie să recunoști că devine complet nesuferit când face pe diva masculină.

— E adevărat, i-a răspuns Mac. Dar nici tu nu ești prea maleabilă.

Era deja 9:15. Trebuia să plec de urgență. Mi-am descuiat mașina și am deschis portiera.

— Îți mulțumesc pentru invitație, i-am spus eu Laylei. A fost distractiv.

— Mă bucur, mi-a răspuns ea. Iar mama are dreptate. Ar trebui să treci pe la noi. Te voi învăța tot ce se poate despre mașini. Chiar dacă nu ești dornică să înveți.

— Sună bine, i-am spus eu, cu un zâmbet pe buze.

— Atunci, ne vedem la școală, Sydney.

¹ *Dude*, în acest caz, se referă și la formația din carte — Hey Dude — dar înseamnă și *tîp*.

Mi-a făcut cu mâna, apoi a pornit cu pași repezi spre Mac, care se și îndrepta spre club. Parcarea era mult mai aglomerată acum decât era atunci când am ajuns eu acolo și tot mai multe mașini continuau să vină. Pentru unii oameni, seara abia începea. Greu de crezut, când pentru mine a fost una dintre cele mai pline seri din viața mea. I-am privit pe cei doi frați Chatham străbătând parcarea până s-au pierdut în mulțimea din fața ușilor. Am gonit apoi spre acasă, rugându-mă să prind numai culoarea verde a semafoarelor, și am parcat mașina în garaj la ora 9:35. Am intrat în casă cu scuzele gata pregătite pe buze, dar n-am găsit pe nimeni la parter. Mama se culcase deja, iar tata se închisese în birou ca să vorbească la telefon. Am făcut exact ce mi-au spus. La fel ca întotdeauna. Ar fi fost frumos dacă cineva ar mai fi și observat.

CAPITOLUL

5

Am găsit anunțul pe masă când m-am dus să iau micul dejun luni de dimineață. L-am văzut de cum am intrat în bucătărie, dar abia când m-am apropiat, am reușit să citesc ce spunea:

ZIUA REUNIUNII DE FAMILIE: SÂMBĂTĂ,
20 SEPTEMBRIE, ÎNTRE ORELE 13-17.
ALTE INFORMAȚII LA TELEFON 2002
SAU LA ADRESA DE MAIL:
warden@lincolncorrection.us.

— Ce e asta? am întrebat-o pe mama, care punea într-o tigaie câteva felii de bacon.

— Trebuie să mergem la Lincoln peste câteva săptămâni, mi-a răspuns ea, privindu-mă peste umăr.

— Dar Peyton nu vrea să mă vadă, am protestat eu. Corect?

— Nu așa se pune problema. E vorba că..., a început ea, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer. Sper ca întâlnirea noastră, care va dura mai mult de această dată, să-i schimbe părerea.

Când fratele meu a ajuns la închisoare pentru prima oară, a fost obligat să completeze niște formulare pentru fiecare persoană pe care dorea s-o vadă. Mama și tata ieșeau, firește, din

discuție, ca și Ames, iar mama credea că nici în cazul meu nu vor fi probleme. Dar, în ciuda faptului că minorii și copiii aveau voie să-și viziteze rudele închise la Lincoln — fiind chiar încurajați s-o facă, deoarece conducerea închisorii considera că legătura cu familia era extrem de importantă pentru deținuți — Peyton a spus că nu vrea să mă vadă. Iar eu eram nespus de bucuroasă.

Mama era, însă, ferm convinsă că putea să-i schimbe părerea. Și voia să mă implice în toată povestea asta, încercând să mă convingă să vorbesc cu el ori de câte ori Peyton suna cu taxă inversă sau să-i scriu scrisori. Dar nimic din toate acestea nu îmi surâdea. Știam prea bine că încercările mele de a mă împotrivi mă transformau într-o soră cumplită. Dar nu știam ce să vorbesc cu el nici când stăteam amândoi la masa din bucătărie, cu atât mai puțin aș fi știut ce să-i spun dacă l-aș fi văzut într-o închisoare dintr-un alt stat. Era cât se poate de firesc ca mama și Ames să facă în continuare front comun și să-l apere cu încăpățănare pe Peyton, în ciuda faptelor sale reprobabile. Dar mie nu-mi era deloc ușor să-l iert pentru tot ce i-a făcut lui David Ibarra, ca să nu mai vorbesc de tot ce ne făcuse nouă.

Am vorbit cu el doar de două ori de când a fost închis, fiind obligată să răspund la telefon de vreme ce eram singură acasă. Nu puteam să-l las să sune până răspundea robotul. Nu era ușor pentru Peyton să obțină permisiunea de a da telefoane. Dacă suna, trebuia să acceptăm convorbirea și să epuizăm timpul ce îi era alocat. Și cu asta basta!

Am aflat pe pielea mea acest lucru într-o zi când mama se afla la cumpărături. Am răspuns la telefon, am acceptat convorbirea și am rămas la receptor, de unde răzbăteau numai pârâituri și bipuri. În cele din urmă, am auzit glasul fratelui meu.

— Sydney!

Era pentru prima oară când îl auzeam după mai bine de o lună. Părea undeva departe, de parcă ar fi stat la mare distanță

de receptor. Pe de altă parte, din cauza unui bâzâit permanent, îmi era aproape cu neputință să înțeleg ce spune.

— Bună, i-am răspuns. Mama nu e acasă.

Am regretat din clipa în care am spus-o. Dar cu ea vorbea de obicei — asta ca să mă apăr cumva. Dacă răspundea tata, conversațiile erau de obicei scurte și se axau mai mult asupra problemelor legale.

— Aha! a spus el, făcând o pauză. Tu ce faci? m-a întrebat apoi.

— Bine. Tu?

Am simțit un fior încă din clipa în care cuvântul mi-a scăpat de pe buze. Nu poți să întrebi pe cineva aflat la închisoare ce face. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: Nu Prea Bine. Dar Peyton mi-a răspuns oricum.

— Sunt bine. Doar că e cam plictisitor.

Știam că făcea conversație doar de dragul conversației. Eu mă gândeam însă doar la David Ibarra țintuit într-un scaun cu rotile. Și asta era, probabil, plictisitor.

— Ar trebui să-mi scrii o scrisoare, mi-a spus el apoi. Să-mi povestești ce-ai mai făcut.

Mi-era și așa destul de greu să întretin discuția asta. Acum mai voia să aștern și cuvinte pe hârtie? Mama spunea că scrisorile jucau un rol extrem de important în procesul vindecării mentale a unui deținut, motiv pentru care „recrutase” mulți membri ai familiei noastre și câțiva prieteni apropiați, rugându-i să-i trimită scrisori și ilustrate. Le oferea chiar și timbre poștale și plicuri cu adresa deja scrisă pe ele. Și pe biroul din camera mea se afla un vraf de plicuri de care nici nu mă atinsesem. De fiecare dată când mă gândeam să-mi aștern gândurile pe o coală de hârtie, îmi imagineam cum spațiile albe se umpleau încetul cu încetul cu slove și cuvinte cărora mi-era cu neputință să le dau glas. Tăcerea îmi oferea mai multă siguranță.

Am încheiat discuția în scurt timp, asigurându-l că îi voi spune mamei că a sunat. Când s-a întors acasă, zece minute mai târziu, și i-am dat de veste că am vorbit cu Peyton, a luat foc.

— N-ai așteptat până la încheierea timpului alocat? m-a întrebat ea, trântind cu zgomot pe blatul de bucătărie una dintre plasele cu cumpărături. I-ai închis telefonul?

— Nu, i-am răspuns. Ne-am luat la revedere.

— Dar *ar fi putut* să mai vorbească? Nu l-a oprit nimeni?

— Îmi... îmi pare rău, am îngăimat eu, gata să izbucnesc în plâns.

Mama și-a mușcat buza și m-a privit îndelung. Apoi, oftând adânc, mi-a pus mâinile pe umeri.

— Sydney! Nu am cuvinte să-ți descriu cât de important este ca fratele tău să aibă contact cu lumea de afară. Chiar dacă vorbiți numai despre vreme. Sau îi spui ce-ai mâncat la prânz. Vorbiți în continuare până la încheierea timpului alocat con-vorbirii! Este vital. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap, căci nu aveam curajul să rostesc vreun cuvânt fără să izbucnesc în lacrimi. Când s-a întors cu spatele ca să scoată cumpărăturile din plasă, am tras adânc aer în piept, de câteva ori, ca să-mi domolesc freamătul lăuntric și să-i dau o mână de ajutor.

Apoi, într-o altă zi, când m-am întors acasă, după ce-am băut o cafea cu Jenn, am dat peste Ames, care stătea de vorbă cu Peyton. Și atunci am vorbit pentru a doua oară cu el.

— Tocmai a intrat pe ușă sora ta superbă, i-a spus el la telefon, făcându-mi apoi semn cu mâna liberă. Da. Nu-ți face griji! Țin toți băieții la distanță. Nimeni nu îndrăznește să se apropie de fata *noastră*.

Simțeam cum obrazii îmi iau foc, așa cum mi se întâmpla de fiecare dată când îl auzeam spunând lucruri de acest gen. Fără să-mi intuiască vâltoarea sentimentelor, Ames mi-a zâmbit și a tras un scaun chiar lângă el.

— Da, e chiar aici. Ți-o dau imediat. Îhî! Îți aduc peste câteva zile banii pentru automatele de băuturi și gustări. Bine. Te las acum să vorbești cu ea.

Mi-a oferit apoi telefonul. Receptorul purta încă amprenta fierbinte a respirației lui. Am încercat să-l țin cât mai departe de buze.

— Bună, Peyton, l-am salutat eu.

— Bună, mi-a răspuns el. Ce faci?

— Bine, i-am spus, uitându-mă la Ames, care mă privea cu intensitate. Ai apucat să vorbești cu mama?

— Da. Ea mi-a răspuns la telefon.

— Aha! Bine, i-am răspuns. Atunci...

Un sunet strident s-a auzit în clipa aceea pe fir, urmat de glasul unui robot care ne anunța că mai aveam de vorbit doar treizeci de secunde.

— Trebuie să plec. Spune-i mamei că o iubesc, bine?

— Firește, i-am răspuns.

— Pa, Sydney.

N-am mai apucat să-mi iau la revedere de la el, deoarece convorbirea s-a întrerupt. Am continuat însă să mai țin un timp receptorul la ureche, ascultând sunetul tonului, apoi am apăsat pe butonul de END.

— S-a scurs timpul.

— Întotdeauna se scurge prea repede, mi-a spus Ames, cu un zâmbet pe buze. Dar pare să aibă un tonus bun, nu-i așa?

Eu am încuviințat din cap, deși mie nu mi se părea. Nu mi se părea nimic. Căci nu-l mai recunoșteam deloc pe Peyton.

Dar toate astea s-au desfășurat la telefon. Ziua Reuniunii de Familie presupunea să ne întâlnim față în față. M-am așezat la masa din bucătărie și mi-am luat furculița, iar mama a ocupat locul din fața mea. La început, mirosul apetisant de bacon îmi stârnise o foame de lup. Acum, însă, până și simpla idee de a gusta din el îmi provoca o silă cumplită.

— Vine și tata?

— Dacă e în oraș, mi-a răspuns ea, luând o îmbucătură din pâinea prăjită și încând-o apoi în cafea. Dacă nu, o să mergem numai noi — eu, tu și Ames.

— Nu știi ce să zic, am protestat eu, lăsând furculița pe masă. Mi-e teamă că o să mă pierd cu firea.

— O să te pierzi cu firea? a repetat ea, privindu-mă insistent.

— Mi se pare înspăimântător, am spus eu, ridicând din umeri.

— Așa și este, a încuviințat ea.

Apoi, după o altă înghițitură de cafea, și-a reluat firul gândurilor, conferind însă glasului ei o tonalitate aspră.

— Este într-adevăr înspăimântător. Mai ales, pentru fratele tău, care stă singur, într-o celulă de închisoare, fără ca nimeni să-i întindă vreo mână de ajutor. Numai noi îi suntem alături.

— Mama!

— Dacă el poate să îndure *această* situație timp de șaptesprezece de luni, a continuat ea, cred că poți la fel de bine să-ți înfrânezi temerile, pentru câteva ore, și să înfrunți o conjunctură nu tocmai plăcută. Ești de acord?

— Da, i-am răspuns, cu glas pierdut.

Pentru că mă țintuia în continuare cu privirea, am repetat, de data aceasta ceva mai tare:

— Da.

Și cu asta am epuizat subiectul. Când am plecat de acasă, zece minute mai târziu, se purta cât se poate de firesc, întrebându-mă dacă am bani de mâncare și făcându-mi cu mâna de la fereastră în timp ce porneam mașina. Din punctul ei de vedere, problema era rezolvată.

Eu mă zbăteam, însă, în continuare, într-un iureș de sentimente. Când am ajuns la școală, am oprit motorul și am rămas în mașină, privindu-i pe toți ceilalți cum se îndreptau spre clase. În clipa în care soneria a început să sune, am fost nevoită să-i urmez și eu.

Jenn m-a sunat pe când mă duceam să iau masa, așa cum ne era obiceiul. Ea și Meredith activau speaker-ul telefonului, creându-mi impresia că mă aflam alături de ele în timp ce îmi relatau ultimele noutați de la Perkins Day. Vocile lor calde și suave neutralizau cumva zgomotele disonante, ce răsunau în permanență la Jackson. Astăzi, însă, Jenn a auzit și altceva în afară de vacarmul liceului.

— Te simți bine? m-a întrebat ea, după ce Meredith mi-a povestit cum s-a desfășurat concursul de gimnastică la care participase în weekend-ul ce tocmai trecuse.

— Da. De ce?

— Nu pari în apele tale. S-a întâmplat ceva?

— Nu, i-am răspuns, revăzând pentru o clipă anunțul de pe masa din bucătărie. E foarte mult zgomot. Dar așa e mereu.

Ca pentru a-mi sublinia cuvintele, o explozie de râsete a izbucnit undeva în spatele meu.

— Doamne, Dumnezeu! a exclamat Meredith. Cum reușești să te concentrezi?

— Mă duc să mănânc, i-am răspuns eu. Asta nu-mi solicită mintea prea mult.

Jenn și Meredith au rămas un timp tăcute. Era atâta aglomerație acum că nici măcar un ac nu mai aveai unde să-l arunci.

— Îmi pare rău, le-am spus eu. Vă sun puțin mai târziu, bine? Încerc să găsesc un loc mai liniștit.

— Bine, mi-a spus Jenn. Atunci, vorbim mai târziu.

Meredith a păstrat tăcerea. Dacă, fizic, era înzestrată cu o constituție puternică, psihic, era prima care dădea bir cu fugiții în fața unei confruntări.

— Pa, Mer, am spus eu, tatonând terenul.

— Pa, mi-a răspuns, cu un glas din care am înțeles că ea era cea care nu se simțea acum în apele ei.

Înainte de a mai putea să rostesc vreun cuvânt, au și dispărut de la celălalt capăt al firului.

Am oftat adânc în clipa în care am ieșit în curte. Îndreptându-mă spre rulotele cu mâncare, mi-am aruncat privirea spre locul unde Layla obișnuia să ia masa, dar băncile de acolo erau goale.

Mi-am luat un sandviș cu pâine prăjită și cașcaval, plus ceva de băut, și, lăsându-mi rucsacul să-mi cadă la picioare, m-am așezat pe zid. Apoi, am făcut ceva ce nu mai făcusem de mult timp. Mi-am scos telefonul, am accesat Internetul și am scris două cuvinte.

David Ibarra.

Cândva, făceam asta aproape zilnic. Petreceam ore întregi în fața calculatorului, căutând pe Internet articole despre un băiat pe care nu îl cunoșteam. Am aflat astfel că era poreclit „Fratele”, deoarece — conform unuia dintre numeroasele articole scrise după accident — îi trata pe toți ca pe niște membri ai familiei. Numele îi era corelat cu mai multe site-uri de jocuri video, din forumurile cărora am înțeles că era bun la Warworld. Știrile sportive din arhiva ziarului local îi menționau toate performanțele realizate în fotbal, descriindu-l ca fiind un jucător puternic în apărare, fără să marcheze însă prea multe goluri. Și deși profilul lui de pe site-ul Ume.com avea caracter privat, exista o pagină intitulată PRIETENII FRATELUI, care îi era dedicată, fiind administrată — se pare — chiar de sora lui. De aici, am obținut cele mai multe informații despre procesul lui de recuperare, cât și despre campaniile de binefacere menite să-l ajute să-și achite cheltuielile medicale. Exista, de asemenea, un forum, unde prietenii și familia postau diverse mesaje.

Curajul și puterea extraordinară de care dai dovadă ne fac să se simțim mândri de tine! Te iubim.

Nu mai putem să pregătim spaghettile împreună, dar îți trimitem contribuția noastră. Tu ești eroul nostru, Frate!
 Îți trimitem cele mai calde urări de aici, din Texas!
 Abia aștept să ne revedem. Fii tare!

De câte ori nu m-am gândit să scriu și eu un mesaj, deși știam prea bine că nu voi putea niciodată s-o fac! Numele meu de familie era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit să-l vadă pe această pagină, chiar dacă era însoțit de scuzele de rigoare, dar asta nu-mi domolea dorința de a-i scrie ceva. Uneori, în zilele cu adevărat copleșitoare, imaginația mi-o lua razna, ajungând chiar să-mi închipui că mă duceam la el în carne și oase și îi spuneam toate lucrurile ce-mi împovărau inima de atâta amar de vreme. M-ar asculta și ar încerca oare să-mi sondeze puțin sufletul? Dar, în clipa următoare, realitatea îmi dădea imediat o palmă, făcându-mă să înțeleg cât de patetică eram pentru că nutream asemenea gânduri. Ca și când cuvintele mele ar mai fi putut să dea timpul înapoi și să-i redea mobilitatea picioarelor.

Cel mai cumplit lucru mi se părea, însă, rezumatul faptelor redat la începutul paginii pe site-ul Ume.com. Puteam să citesc sute de mesaje de dragoste și urări de bine. Cele câteva propoziții, însă, mă loveau cu puterea unui pumn în burtă, de fiecare dată când le citeam.

În februarie 2014, un șofer beat l-a lovit cu mașina pe David Ibarra în timp ce acesta se întorcea spre casă, cu bicicleta, de la vărul său. În urma impactului, băiatul a rămas paralizat. Această pagină este dedicată tragediei sale. Vă rugăm să scrieți un mesaj! Și vă mulțumim pentru ajutorul vostru.

Acum, stând pe zid, am recitit de câteva ori aceste cuvinte ce-mi erau atât de cunoscute. Ca și când ar fi fost un soi de

mantră sau o formulă magică menită să șteargă întâmplarea nefericită de azi-dimineață. Nu uitam niciodată adevărul. Și ca să fiu sigură că nici nu aveam să-l uit vreodată, îl invocam adesea, aducându-l în centrul atenției, chiar aici, în fața ochilor mei.

În primele săptămâni după accidentul lui Peyton, am traversat deseori momente dramatice. Dar unul dintre acestea mi-a rămas adânc întipărit în minte. Mai bine spus, o replică aruncată în treacăt pe care am surprins-o într-o zi în timp ce coboram treptele. Părinții mei se aflau în bucătărie.

— Ce căuta pe străzi, în toiul nopții, un băiat de cincisprezece ani?

S-a așternut tăcerea.

— Julie! l-am auzit apoi pe tata.

— Da, știu. Știu. Mă întrebam și eu.

Mă întrebam și eu. Am înțeles în clipa aceea că mama nu-l va asocia niciodată pe Peyton cu faptele sale condamnabile. Legătura dintre ei era atât de puternică încât nu mai vedea crudul adevăr. Cuvintele ei îți creau impresia că băiatul își merita soarta — merita să fie lovit de o mașină și să rămână paralizat. Era singurul vinovat pentru tot ce i se întâmplase. Zile de-a rândul după aceea, abia dacă mai reușeam să mă mai uit la ea.

În februarie 2014, un șofer beat l-a lovit cu mașina pe David Ibarra în timp ce acesta se întorcea spre casă, cu bicicleta, de la vărul său. În urma impactului, băiatul a rămas paralizat. Această pagină este dedicată tragediei sale. Vă rugăm să scrieți un mesaj! Și vă mulțumim pentru ajutorul vostru.

Mă întrebam și eu.

— Bună!

Când mi-am ridicat, speriată, privirea, m-am gândit pentru o fracțiune de secundă că îl voi vedea în fața mea pe David

Ibarra. Era însă doar Layla. Văzându-mi expresia de pe chip, a căscat ochii mari cât cepele.

— Ce s-a întâmplat?

Am înghițit în sec. Apoi, cuvintele mi-au țâșnit în cascadă de pe buze.

— Fratele meu se află la închisoare pentru că s-a urcat la volan sub influența alcoolului. A lovit cu mașina un puști, care a rămas paralizat. Și îl urăsc pentru asta.

În timp ce vorbeam, am realizat că, depănându-mi povestea și dând glas cuvintelor pe care le ținusem adânc ferecate în sufletul meu, am simțit deodată un gol imens — un gol atât de mare pe care nu mai știam cum să-l umplu.

Layla m-a privit îndelung. Apoi, s-a așezat lângă mine pe zid, spunându-mi:

— Am un har aparte.

Nu știu ce răspuns mă așteptam să-mi dea, dar în niciun caz nu era acesta.

— Poftim?

— Niciodată nu uit chipurile pe care le văd. Niciodată! Deși câteodată mi-aș dori s-o pot face, mi-a spus ea, înghițind în sec și întorcându-și privirea spre mine. Te-am văzut, la tribunal. Acum câteva săptămâni. Ieșeai de la toaletă.

Până atunci, nimic nu-mi mai aminteam din tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, cu excepția verdictului primit de Peyton. Dar când am auzit-o spunând asta, amintirile mi-au invadat dintr-odată gândurile. Imaginile se derulau cu încetinitorul — îl revedeam pe Ames care m-a însoțit la toaletă, așteptându-mă apoi afară. Mă revedeam spălându-mă pe mâini, înspăimântată la gândul că trebuia să mă întâlnesc din nou cu el. Și revedeam o fată care nu-și mai desprindea privirea de la mine.

— Tu erai fata aceea?

Ea a încuviințat din cap.

— Am și uitat.

— Știu. Oricine ar fi uitat. Dar eu te-am recunoscut din clipa în care te-am văzut la pizzerie.

— Dar n-ai spus nimic.

— Pentru că îi sperii pe oameni, mi-a explicat ea, oftând. În general, când vezi un chip străin, îl uiți pe loc. Îl reții doar dacă ai un motiv. În cazul meu, imaginile îmi rămân întipărite în minte ca niște fotografii.

— E o adevărată nebunie, am spus eu.

— O știu prea bine. Mac îmi spune să mă duc la circ sau să creez un program informatic ca să-mi exploatez cumva harul.

Apoi, s-a așternut tăcerea.

— Dar de ce te aflai acolo? am întrebat-o eu, în cele din urmă.

— La tribunal?

Eu am dat aprobator din cap.

— O însoțeam pe Rosie. La fiecare două luni, după ce-a fost arestată, avea întâlnire cu judecătorul care îi evalua progresul.

Mi-am amintit atunci comentariul răutăcios pe care sora ei l-a făcut despre Logan Oxford, cât și răspunsul la fel de acid al Laylei.

— Din cauza drogurilor?

— Da, mi-a răspuns, întorcându-și fața spre soare. După accidentul pe care l-a suferit la genunchi, a făcut o pasiune pentru Vicodinul pe care i l-au administrat¹. A încercat să cumpere medicamentul cu rețete false. O prostie din partea ei. A fost imediat arestată.

— A ajuns la închisoare?

— Nu, mi-a răspuns Layla, clătinând din cap. Ci într-un centru de dezintoxicare. Au obligat-o apoi să poarte, atașată de

¹ Prodos medicamentos administrat pentru remedierea senzațiilor dureroase moderate și a celor severe.

gleznă, o brățară de monitorizare și localizare. I-au scos-o acum două săptămâni.

— Serios?

— Da. Iar dacă acum ți se pare țâfnoasă, imaginează-ți cum era când a fost obligată să stea în casă timp de șase luni! a continuat Layla, oftând adânc. Dar vina și prostia îi aparțin. E *revoltător* de-a dreptul. Avea lumea la picioare, dar a dat-o în bară.

— Exact ca fratele meu.

Mi se părea cu totul neobișnuit să vorbesc despre acest subiect cu o persoană pe care nu o cunoșteam prea bine, dar era mai ușor decât aș fi crezut.

— I s-au oferit atâtea șanse! Dar a continuat să intre în bucluc. Și totul a culminat cu accidentul...

M-am oprit, lăsând cuvintele suspendate în aer, neștiind cât de mult să dezvolt subiectul. Layla n-a spus nimic. Și în tăcerea care s-a așternut între noi, mi-am dat seama că voiam să-mi descarc sufletul. Cu multă ardoare.

— Nu s-a mai atins de băutura mai bine de un an. Totul părea să meargă spre bine. Și apoi, într-o noapte, din motive obscure, a băut și s-a urcat la volan. Și a dat cu mașina peste un băiat care mergea cu bicicleta. Acesta a rămas ținut într-un scaun cu roțile. Pentru totdeauna.

— Groaznic! a exclamat Layla, înfiorându-se.

Așa și era. Groaznic și înfiorător. Și nu doar pentru Peyton, pentru părinții mei, pentru întreaga familie sau chiar pentru mine.

— Îl cheamă David Ibarra, am continuat eu, privindu-mi mâinile. Mă gândesc tot timpul la el.

— E și firesc să te gândești, a spus ea, fără șovăire. Oricine s-ar gândi.

— Mi-este la fel de greu cum îți este și ție atunci când nu poți să uiți chipurile umane. Pur și simplu, nu mi-l pot scoate

din minte, mi-am depănat eu povestea, trăgând adânc aer în piept. Iar mama nu vede faptele lui Peyton în adevărata lor lumină. Își face tot timpul griji pentru el, iar tata preferă să treacă totul sub tăcere. Și acum mama vrea să-i fac și vizite la închisoare. Iar eu nu vreau să mă duc. Ne-am certat de dimineață pe tema asta.

Spunând acestea, am înțeles motivul pentru care nu le-am vorbit niciodată atât de deschis lui Jenn sau Meredith. Poate că Layla îmi cunoștea chipul, dar nu știa nimic despre Peyton — nu nutrea nici sentimente, nici prejudecăți. Spre deosebire de toți ceilalți din lumea mea.

— Dacă nu vrei să te duci, atunci, nu te duce! Spune-i mamei tale că nu ești încă pregătită!

— Nici nu știi dacă voi fi vreodată. L-am iubit mereu pe fratele meu. Acum, însă, îl urăsc din tot sufletul.

Cineva a început să râdă în curtea școlii. Două fete îmbrăcate în uniforme de hochei de câmp au trecut pe lângă noi — una vorbind la telefon, iar cealaltă desfăcând o gumă de mestecat. Două persoane normale și fericite, angrenate în activități, normale și fericite, într-o lume care nu era nici normală, nici fericită. Odată ce realizezi asta, un lucru devine cert și nu-l mai poți uita. Ca pe un chip. Sau un nume. Indiferent când afli acest adevăr, îți va bântui viața pentru totdeauna.

CAPITOLUL

6

În primele zile după ce i-am povestit Laylei despre Peyton, am regretat acest lucru aproape fără încetare. Mi se părea ciudat să depăn povestea de la bun început în loc să relatez doar ultimul capitol. Ca și când aș fi găsit, în sfârșit, un loc liniștit unde o puteam asculta, și eu, în siguranță. Doar faptele în sine, întinse pe masă ca niște cărți de joc. S-a întâmplat asta, apoi asta și asta. Și punct.

Am crezut că povestea avea să schimbe totul. Nici n-ar fi fost de mirare. Infracțiunile și condamnările lui Peyton au distorsionat modul în care oamenii priveau acum întreaga noastră familie. Vecinii fie ne țintuiau cu privirea, fie se prefăceau că nu ne văd; conversațiile ce aveau loc la piscină sau în fața avizierului electronic se opreau brusc în clipa în care apăream în raza vizuală a interlocutorilor. Aveai impresia că te aflai într-o sală cu oglinzi distorsionate din care nu mai aveai cum să ieși. Eram sora delinventului din cartier, a toxicomanului și a șoferului beat care a provocat un accident cumplit. Purtam stigmatul rușinii, chiar dacă nu eu eram autoarea acestor fapte condamnabile.

Dar lucrurile n-au stat deloc așa în cazul Laylei. În loc să mă țină la distanță, m-a introdus și mai mult în lumea ei — o lume extrem de aglomerată, după cum aveam să descopăr în curând. Dacă eu eram de obicei invizibilă, Layla era o stea strălucitoare, în jurul căreia se învâreau prietenii și familia ei. În scurt timp, m-am pierdut și eu pe orbita ei. Și am înțeles atunci de ce toată lumea îi stătea la picioare.

— Ea e Sydney, m-a prezentat ea prietenilor ei, a doua zi după discuția noastră, când mi-am luat, în sfârșit, inima în dinți și i-am acceptat invitația de a lua masa împreună cu ei. S-a mutat de la Perkins Day, are o mașină drăguță și îi plac acadelele YumYum cu aromă de root beer.

Am clipit de câteva ori, uimită de caracterizarea pe care mi-a făcut-o. Era, însă, mult mai frumoasă decât celelalte etichete pomenite cu puțin timp în urmă, așa că m-am așezat pe una dintre cele trei bănci unde știam că se întâlneau în fiecare zi. Mac stătea pe cealaltă, mâncând niște struguri dintr-o pungă de plastic, în timp ce Eric, cu o pălărie de fetru pe cap, zdrăngănea la chitară, stând cu fața spre curtea școlii.

— Ne cunoaștem, ai uitat? a spus Mac.

— Vă cunoaște pe voi, i-a răspuns ea. Dar nu pe Irv.

— Cine e Irv? am întrebat eu.

În clipa aceea, o umbră s-a așternut deasupra mea. Nu în sens metaforic sau simbolic, ci chiar la propriu, ca și când un nor imens ar fi acoperit soarele. Dacă până atunci, totul era scaldat într-o lumină orbitoare, acum umbra părea să pună stăpânire pe noi toți. M-am uitat în spatele meu, neștiind la ce să mă aștept. La un zgârie-nori? Sau la un zid imens? Am văzut, în schimb, un prototip uman: un individ de culoare, înalt, solid și lat în umeri, un uriaș în adevăratul sens al cuvântului. Purta o pereche de pantaloni eleganți, o cămașă și o cravată, peste care își pusese un pulover cu însemnele echipei de fotbal a liceului Jackson. Ținuta era completată de o pereche de ochelari de

soare. În timp ce îl ținutuiam cu privirea, mi-a întins o mână uriașă.

— Irving Fearrington, s-a prezentat el. Încântat de cunoștință.

Mâna mea, cuprinsă într-a lui, părea o jucărie minusculă. Mi-a trecut, pentru o clipă, prin minte că mi-ar putea smulge cu ușurință brațul din umăr, înfruptându-se apoi cu poftă din el. Nici nu m-ar mira s-o facă. Dar, în ciuda acestor gânduri negre, am reușit să îngaim un salut anemic.

— Bună.

— Ce-avem la masă astăzi, Irv? l-a întrebat Layla, așezându-se pe ultima bancă rămasă liberă. Ceva gustos?

— Nu știu încă.

A desfăcut apoi fermoarul rucsacului — Dumnezeu mare, avea încheieturile mâinilor mai groase decât *picioarele* mele! — și a scos din el o ladă frigorifică. După ce i-a deschis capacul, am văzut că era înțesată cu pungă de plastic, pe care a început să le etaleze apoi pe masă. Într-una se aflau copănele de pui. Într-alta — cereale. Și, încetul cu încetul, lada și-a dezvăluit comorile culinare: pâstăi de soia, chiftele de hamburger și ouă fierte. Și, în final, desertul — o pungă plină cu prăjiturele.

— Grozav! a exclamat Layla, văzând desertul.

Irv a zâmbit, transformându-se brusc dintr-un căpcăun înspăimântător într-un căpcăun ceva mai cumsecade, care — deși ar putea în continuare *să-ți smulgă* brațul din umăr — nu ți l-ar mai mânca.

— Dă-le încoace! a spus ea.

— N-aș prea crede, i-a răspuns el, muștrând-o cu degetul. Cunoști regulile. Mai întâi, proteinele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Irving! Mai am deja pe cap un pisălog în materie de diete.

— Dar n-am spus nimic, a protestat Mac, luând un alt bob de strugure.

— Mai întâi, proteinele, a repetat Irv, arătându-i cu mâna bunătățile de pe masă. Ce-ți pofteste inimioara?

— Bine, a acceptat ea. Dă-mi două ouă!

El i-a întins plasa, iar ea a luat două ouă, înapoindu-i apoi punga de plastic.

— Vrei și tu un ou? m-a întrebat Irving. Albușul conține cele mai bune proteine.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns, arătându-i sandvișul cu pâine prăjită și cașcaval. E suficient.

— Norocul tău! a bombănit Layla, curățând un ou. Dacă mi-aș lua așa ceva, ăștia doi nici nu m-ar lăsa să gust din el.

— Dar *nu* ți-ai lua așa ceva, a intervenit Mac. Ți-ai lua cartofi prăjiți și ai zice că ai mâncat. Dar cartofii prăjiți nu țin de foame.

— Bine, „mami”. Mănâncă-ți strugurii și taci din gură!

Ca răspuns, a aruncat un bob spre ea. Acesta, însă, a ocolit-o, nimerindu-mă direct în față și rostogolindu-se apoi în iarbă. Când mi-am ridicat capul spre el, am văzut că mă privea speriat, cu ochii mari cât cepele.

— *Drăguț* din partea ta, Macaulay Chatham! l-a certat sora lui. Așa încerci tu acum să atragi atenția fetelor frumoase? Aruncând în ele cu mâncare?

Eram și frumoasă acum? Amândoi ne-am trezit cu obrajii îmbujorați.

— Nu ea era ținta mea, i-a răspuns el, vădit stânjenit. Îmi pare rău, mi-a spus apoi.

— Nu e nicio problemă, l-am asigurat eu.

— Deși *mie* mi se pare începutul unei mari povești de dragoste, a spus Layla.

— Țin-te bine! a mormăit Irv, înghițind jumătate dintr-o chifteluță de hamburger.

Layla l-a ignorat și și-a ridicat un genunchi la piept.

— Serios! Nu vedeți și voi? „Într-o zi senină, un strugure mi-a aruncat și bobocul iubirii petalele și-a desfăcut.”

— E cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată, a spus Mac, aruncând un sâmbure.

— Și asta spune ceva, a adăugat Irv.

Ea a făcut o grimasă, strâmbând din nas, apoi, întorcându-se spre mine, mi-a explicat:

— Băieții ăștia habar nu au ce înseamnă să fii romantic. Eu, pe de altă parte, sunt o adevărată cunoscătoare.

— Tu ești o cunoscătoare în toate domeniile, a subliniat frațele ei.

— Nici chiar așa. Doar când vine vorba de bomboane, de cartofi prăjiți și de iubire, l-a contrazis ea, cu un zâmbet pe buze. Lucrurile cu adevărat importante. Dar vorbesc cât se poate de serios — îmi dau imediat seama când se înfiripă o poveste de iubire. Dar nici nu e de mirare. Doar am citit sute de povești de dragoste.

— Adevărat? am întrebat-o eu, ridicând din sprâncene.

De pe banca lui, Mac a oftat adânc.

— O, da! Sunt pasiunea mea, mi-a răspuns Layla, curățând și cel de al doilea ou. Dragostea și manualele de instrucțiuni.

— Dar nu și manualele de utilizare a dragostei, a intervenit Eric, care nu părea să ne asculte conversația.

— Serios, acum! a continuat Layla. Îmi place să aflu cum se fac anumite lucruri. Chiar dacă nu mă voi apuca vreodată să țes vreun covor și nici să construiesc o podea.

— Impresionant! am spus eu.

— Da, știu. Sufăr de o dependență comportamentală¹.

¹ Dependențele de tip comportamental se dezvoltă adesea din activități banale, cum ar fi shopping-ul, utilizarea computerului sau a telefonului mobil, transformându-se în dorințe irepresibile. Dependența de jocurile de noroc, dependența de sex sau tulburările alimentare reprezintă câteva exemple de comportamente compulsive.

A mușcat din ou, căzând pe gânduri, apoi a înghițit îmbucătura și a adăugat:

— Sau sunt pur și simplu o cunoscătoare.

Reușeam cu greu să țin pasul — asta era adevărul. Nu doar cu subiectele abordate pe parcursul acestei discuții, ci și cu cei care o purtau. Am stat singură atâta amar de vreme că am și uitat ce înseamnă să te simți relaxat în compania altor persoane. Și îmi plăcea.

După primul prânz luat împreună, am început să mănânc cu ei în fiecare zi. După ce suna clopoțelul, îmi luam ceva de mâncare de la rulotele staționate în curtea școlii și apoi mă alăturam celor care se aflau deja pe bănci sau îi așteptam acolo dacă ajungeam prima. Prânzul se desfășura mereu la fel. Mac și Irving își aduceau întotdeauna de mâncare. Eric își lua de la cantina liceului câte un sandviș cu pâine prăjită, unsă cu unt, și cu cașcaval și un puncu de fructe. Iar Layla rămânea fidelă cartofilor prăjiți.

N-a glumit când a spus că era o cunoscătoare. Cartofii prăjiți constituiau o adevărată artă gastronomică. Nu era suficient să fie doar prăjiți, acesta fiind singurul lucru care ne interesează când vine vorba de acest meniu. Nici pe departe! Rețeta implica reguli cât se poate de clare — de la temperatura exactă la care trebuiau prăjiți până la ambalajul și ketchup-ul folosit. (Cel din sticlă trebuia să îndeplinească, la rândul lui, alte condiții stricte.) Când porneam, împreună cu Layla, în căutarea cartofilor perfecți, aveam senzația că sunt cu mama și luăm cu asalt rafturile magazinelor de birotică, în încercarea de a găsi cele mai bune articole, aventură care necesita răbdare și foarte mult timp. Până când Layla găsea ce își dorea, eu terminam de mâncat, iar uneori mi se făcea deja foame.

— Cea mai importantă este forma cartofilor, mi-a explicat prima dată când am însoțit-o în căutările ei. Trebuie să fie lungi,

nu butucănoși. Potrivit de lați, dar nu mai groși de un deget. Asezonați numai cu ingredientele de bază. Și serviți fierbinți.

— Dar nu sunt prea fierbinți? am întrebat-o eu, în timp ce se apleca pe fereastra rulotei DoubleBurger și adulmeca miro-surile.

— Nici vorbă! mi-a răspuns ea. Cartofii fierbinți se răcesc. Dar cei reci nu mai pot fi reîncălziți. Hai să mergem mai departe! Nu-mi place mirosul de grăsime de aici.

Bărbatul din spatele tejghelei s-a uitat la ea pieziș în timp ce Layla și-a văzut mai departe de drum. Eu am ridicat din umeri și i-am cerut iertare din priviri, apoi am urmat-o.

— Ce părere ai de cei pregătiți la fast food-uri? am întrebat-o eu. Practic, toți sunt cam la fel, nu-i așa?

Auzindu-mi spusele, s-a oprit brusc pe loc. Și a fost cât pe ce să mă izbesc de ea.

— Sydney! a exclamat apoi, întorcându-se cu fața spre mine. Nu e deloc adevărat. Te invit la o demonstrație de Trifecta¹. Și îți voi demonstra că te înșeli amarnic.

— Trifecta?

— Asta înseamnă să cumperi cartofi prăjiți din trei locuri diferite, mi-a explicat ea, numărându-le pe degete. Littles, Bradbury Burger și Pamlico Grill. Niciuna dintre rețete nu este perfectă. Dar dacă amesteci cartofii, crezi un adevărat paradis culinar. Necesită, însă, foarte mult timp, așa că pregătesc acest „mixaj” numai pentru ocazii speciale sau atunci când sunt cumplit de deprimată.

Ascultând-o, nutream din nou impresia că discuția noastră galopa ca un cal sălbatic, ridicând în urma lui nori de praf. Trifecta? Depresie? Miroșuri de grăsime? Toate astea mă depășeau.

¹ Trifecta — o serie sau un set de trei lucruri sau influențe; pariu la cursele de cai ce anticipează ocupanții primelor trei locuri.

Apoi, am auzit-o din nou vorbind:

— Aceste rulote nu îți oferă cea mai bună gamă de cartofi prăjiți, pentru că cei gătiți în friteuze mobile au un gust cu totul diferit față de cei pregătiți în cuptoare de cărămidă. Dar au niște arome extraordinare pe care nu le poți obține în restaurantele tradiționale. Ador cartofii gătiți de o anumită rulotă... Uite că au și venit astăzi! Hai cu mine!

Am simțit bâzâitul telefonului în buzunar. L-am scos și i-am privit ecranul. Acesta îmi afișa numele lui Jenn împreună cu fotografia ei făcută la ultima sa petrecere aniversară, unde purta pe cap o tiară ieftină din plastic. Am apăsat pe butonul IGNORE, simțind muștrări de conștiință. Dar nu atât de mari ca să mă facă să-i răspund. O voi suna eu mai târziu.

Layla s-a îndreptat spre o rulotă — Bim Bim Slim's — ale cărei produse, din bucătăria asiatico-creolă, nu le-am încercat niciodată. Aromele care pluteau în aer îmi erau cu totul necunoscute. Nici nu s-a uitat la meniu.

— Cartofi prăjiți, ca de obicei, i-a spus ea vânzătorului. Două porții. Fără sos. Doar ketchup la pliculețe.

— S-a făcut.

Câteva clipe mai târziu, i-a oferit o pungă albă de hârtie, care răspândea un miros amețitor și pe care începeau să se contureze deja pete de grăsime.

— Perfect. Hai să mergem!

Când ne-am întors la bănci, i-a dat un ghiont lui Eric, mutându-l de pe locul lui.

— Dă-te mai încolo ca să mă așez și eu! i-a spus ea, desfășcând apoi punga de hârtie și băgându-și nasul înăuntru.

În timp ce o priveam cu toții, a tras adânc aer în piept, ținându-și ochii închiși. Apoi, s-a așternut tăcerea.

— Ce așteptăm? l-am întrebat eu în șoaptă pe Irv, care înfuleca un copan de curcan.

— Verdictul, mi-a răspuns el, pe același ton șoptit.

— E-n regulă, a spus Layla, în cele din urmă, deschizând ochii. Sunt foarte buni.

S-a implicat apoi într-un proces extrem de complicat, alcătuit din mai multe etape. Primul pas pe care l-a făcut a fost să întindă punga de hârtie, transformând-o într-o față de masă corespunzătoare, apoi a așezat trei șervețele, pe care a turnat aceeași cantitate de ketchup. Pe unul dintre ele, a presărat piper. Pe următorul, sare. Iar pe cel de al treilea, un lichid necunoscut pe care îl ținea în geantă într-o eprubetă sigilată.

— Știu prea bine ce gândești, mi-a spus Irv. Tot acest proces elaborat pare extrem de ciudat. Și eu am avut aceeași senzație prima dată când l-am văzut.

— Asta pentru că este într-adevăr extrem de *ciudat* să porți cu tine propriul sos de condimente, a intervenit Mac, cu ochii ațintiți în manualul de istorie.

Întotdeauna studia în pauza de masă, am observat eu, fără să piardă însă nimic din ce discutam.

Layla i-a ignorat pe amândoi și, luând un cartof, l-a asezonat ușor cu una dintre cele trei variante de ketchup. A mușcat apoi din el, mestecându-l cu grijă, și a repetat figura cu celelalte două opțiuni. După ce-a mâncat cartoful, s-a șters pe degete cu un șervețel, uitându-se apoi la mine.

— Bun, a spus ea. Încearcă și tu!

— Eu? am întrebat-o uimită, căci am crezut că era un sport individual.

Layla a încuviințat din cap, făcându-mi semn să mă apropii. M-am așezat în fața unui șervețel cu ketchup, iar ea a împins spre mine farfuria creată ad-hoc din punga de hârtie.

— Ia un cartof din mijloc! Aceia sunt cei mai buni. Eu încep întotdeauna cu cei din interior.

Am ascultat-o și am ales un cartof potrivit de gros. Am realizat în clipa aceea că, deși mâncam cartofi prăjiți de când mă știam, era pentru prima oară când habar nu aveam ce tre-

buia să fac. Situația era cu atât mai stânjenitoare cu cât aveam și spectatori.

— Unu, doi, trei, a spus Layla, arătându-mi cele trei șervețele cu ketchup. Îl asezonați cu toate cele trei variante de ketchup, apoi mănânci jumătate din el și repeți figura cu cealaltă jumătate.

— Ce conține cea de a treia variantă? am întrebat-o eu, șovăitoare.

— E propria mea creație. Dar nu-ți face griji — nu e nici picantă, nici dezgustătoare! Îți promit.

Fiecare prietenie presupune, la un moment dat, un test. Până acum, însă, niciunul n-a implicat arta gastronomică. *Dar toate lucrurile au un început*, mi-am spus în sinea mea, și i-am urmat sfaturile.

Nu știu ce am sperat să descopăr. Un cartof gustos? Un sos picant? Nici perfecțiunea desăvârșită a gustului nu m-a frapat de la bun început. Deși, dacă ținem seama de pregătirea elaborată și minuțioasă, poate că la asta ar fi trebuit să mă aștept. Nimic din toate astea n-a constituit, însă, o surpriză. Ci crusta crocantă a cartofului, ce se armoniza de minune cu miezul său moale și fierbinte, toate împletindu-se cu dulceața ketchup-ului și a condimentelor. Impresionant!

— Vezi? a spus Layla, cu un zâmbet pe buze. E delicios, nu-i așa?

— Uluitor! i-am răspuns, pregătindu-mă să mușc din nou din el.

— Ador să convertesc oamenii la noua mea „religie” gastronomică, a spus ea, bătând din palme, vădit încântată.

— Bine ai venit în lumea bolilor moderne! a intervenit Mac.

— Nu-l asculta! Cândva, devora cartofii prăjiți. Și într-un mod cât se poate de *barbar*. Îi azvârlea în farfurie, turna tone de ketchup peste ei și apoi îi înfuleca fără milă. Cumplit de scârbos! mi-a explicat ea, înfiorându-se dezgustată.

Mi-am îndreptat privirea spre Mac, care mânca un măr. El m-a văzut și și-a dat ochii peste cap, iar eu m-am uitat iute în altă parte. Mi-am regretat imediat gestul, dar prezența lui îmi creă mereu fiori de *emoție*. Căci până și cele mai firave dovezi de atenție, ce veneau din partea unui băiat atât de chipeș, păreau să mă pună în lumina necruțătoare a rampei.

Cunoșteam prea bine această reacție, căci, stând de cealaltă parte a baricadei, vedeam comportamentul fetelor ce roiau în jurul fratelui meu. El și Mac aveau aceleași priviri intense și aceeași capacitate de a atrage atenția doar prin simpla lor prezență. Dar, în timp ce Peyton era conștient de influența covârșitoare pe care o exercita asupra celor din jur, Mac nu-și cunoștea farmecul cu care natura îl înzestrase. Nu știa cât era de atrăgător. Iar uneori, când mă surprindea privindu-l, părea extrem de uimit.

Nici n-ar fi trebuit însă să nutresc asemenea gânduri și nu doar pentru că Mac n-ar manifesta niciodată nici cel mai mic interes pentru mine. Devenisem prietena Laylei doar de o săptămână, iar anumite reguli, rostite sau tacite, îmi erau deja cât se poate de clare. Nu mănânci cartofi prăjiți într-un mod barbar. Nu iei acadele YumYum cu aromă de vată de zahăr sau de gumă de mestecat. Și nici prin cap nu-ți trece să te întâlnești cu fratele ei. Cel mai bun exemplu în acest sens era Kimmie Crandall.

Prima dată când i-am auzit numele a fost în timpul unei discuții desfășurate în același ritm alert ca întotdeauna. Conversația noastră avea ca subiect laptele, care fie îți place, fie nu-ți place — nu există cale de mijloc. Apoi, s-a îndreptat spre alte lucruri dezgustătoare, determinându-i pe Layla, Eric și Irv să născocească cele mai cumplite combinații.

— Nu-ți place să vezi pe cineva plescăind atunci când mănâncă, a început Eric. Să ne gândim la ceva grețos — salata cu ouă.

— Dar ce are salata cu ouă? a întrebat Irv.

— Continuă jocul și lasă întrebările! l-a instruit Layla.

— Nu-ți place să vezi pe cineva plescăind atunci când mănâncă salată cu ouă și poartă un pulover care duhnește ca un câine ud, a spus Irv, după o clipă de gândire.

Acum era rândul meu.

— Nu-ți place să vezi pe cineva plescăind atunci când mănâncă salată cu ouă și poartă un pulover care duhnește ca un câine ud, în timp ce spune o poveste plictisitoare, lipsită de sens.

— Bun, a spus Layla, pe un ton apreciativ. Chiar urăsc să văd așa ceva. E rândul tău, Mac.

Fratele ei, care continua seria meselor cu fructe, a luat un pumn de mure, spunând:

— Tot șirul de mai devreme plus golf.

— Trebuie să repeți toată fraza, i-a spus Layla, oftând. *Nici-odată* nu joci corect.

— Atunci, puteți să mă excludeți. O să supraviețuiesc, vă asigur, i-a răspuns el, întorcând o altă pagină din manualul de chimie pe care îl studia în ziua aceea.

— Acritură ce ești! i-a spus Irv.

Mac i-a aruncat o mură, care, de această dată, și-a nimerit ținta.

— Ai grijă, grăsanule! l-a amenințat el.

— Gură bogată ce ești! i-a răspuns Mac, fără să pară însă deranjat.

Ca să nu mai spun gras. Erau încă multe lucruri pe care nu le înțelegeam.

Layla și-a ridicat apoi mâinile în aer, spunând:

— Bun. Ce ziceți de asta? Nu-mi place s-o văd pe Kimmie Crandall plescăind atunci când mănâncă salată cu ouă și poartă un pulover care duhnește ca un câine ud, în timp ce spune o poveste plictisitoare, lipsită de sens, despre golf.

— Mă dau bătut! a spus Eric. Ai câștigat.

— Indiscutabil! a încuviințat și Irv. Și-a păstrat locul de campioană.

Mac a început să scruteze curtea școlii, fără să spună nimic.

— Cine e Kimmie Crandall? am întrebat eu.

S-a așternut tăcerea.

— Fosta prietenă a lui Mac, mi-a răspuns Layla, în cele din urmă. Și, cândva, cea mai bună prietenă a mea.

— Aha!

Asta explica tăcerea.

— Îmi pare rău, am adăugat eu.

— Nu e cazul. Amândoi ne simțim *mult* mai bine fără ea.

Mac s-a ridicat în picioare, strângându-și resturile și îndreptându-se spre pubelele de gunoi.

— E încă prea devreme? a întrebat Irv.

— Au trecut deja trei luni, i-a răspuns Layla. Cât poți să mai ignori existența unei persoane? Trebuie să existe o limită.

— Poate că lucrurile stau cu totul diferit atunci când persoana respectivă ți-a fost prietenă, a spus Eric.

— A încălcat codul prieteniei. Asta înseamnă că pot să fac haz de ea de câte ori am chef.

Apoi, întorcându-se spre mine, a continuat:

— S-a împrietenit cu mine doar ca să ajungă la Mac. Pentru că eram singură și disperată, nu i-am înțeles jocul. Apoi, după ce l-a prins în mrejele sale, l-a călcat în picioare și a început să ne bârfească pe la spate.

— Urât din partea ei, am spus eu, privindu-l pe Mac, care se îndrepta acum spre noi, trecându-și mâna prin păr. Învață tot aici?

— Nu. La Fountain School, mi-a răspuns Layla, clătinând din cap. O târfă ordinară. Cine ar fi crezut că există și asemenea specimene?

Exprimarea ei atât de dură m-a redus, pentru o clipă, la tăcere. Era evident că, în ciuda tachinărilor dintre ei și a

„bombardamentelor” cu fructe, îi străjuia zidul impenetrabil al loialității. Și cu cât îl vedeam mai mult, cu atât dovezile deveneau indestructibile. Nu puteam să mă pun în locul ei, căci — în momentul în care Peyton a început să se întâlnească cu fetele — se detașase deja de noi, izolându-se în propria-i cochilie. Puteam, însă, să observ totul din umbră. Și asta am și făcut.

* * *

Două seri mai târziu, mama a fost cea care a găsit ceva lângă farfuria ce o aștepta pe masă. Nu un anunț, ci o broșură. Din locul în care stăteam, vedeam doar fotografia unei plaje.

— Ce e asta? a întrebat ea, aducând o tavă cu friptură de pui. A lăsat-o pe masă, dar nu a luat broșura. De parcă, nefiind a ei, nici n-ar fi trebuit s-o atingă.

— O broșură cu hotelul St. Clair, i-a răspuns tata, întinzându-se după friptura de pui.

Era un gurmand fără pereche. Stătea minute în șir în fața frigiderului, ronțâind tot ce găsea pe acolo, sau se repezea ca un uliu asupra mâncării de cum o vedea pe masă.

— În St. Ivy Islands.

— Și de ce stă lângă farfuria mea?

— Pentru că — i-a răspuns tata, servindu-se cu o porție substanțială — am o conferință acolo săptămâna viitoare și vreau să vii cu mine.

Pe chipul mamei se citea un NU imens. Între ochi i-a apărut o mică încrețitură, pe care Peyton, nu prea inspirat, a numit-o cândva Canionul Mâniei.

— O călătorie? Acum? Nu cred că e o idee prea bună.

— Dă-mi un singur motiv!

Ea s-a așezat, oftând, pe scaun și a dat broșura la o parte ca să-și ia servetelelul.

— Săptămâna viitoare este zi de vizită la Lincoln.

— Julie, te duci destul de des ca să-ți permiți să pierzi o singură zi.

— Mă așteaptă Peyton.

— Atunci, o să-l rugăm pe Ames să se ducă în locul tău.

— Iar Sydney abia a început școala, a continuat mama să protesteze, clătinând din cap. Nu mi se pare deloc o idee prea bună.

Tata s-a uitat la mine. Am înțeles din privirea lui că se aștepta să spun *Mă descurc*. Așa că i-am făcut pe plac.

— Draga mea, nu poți să rămâi singură acasă, mi-a spus ea, cu glas obosit.

— Am vorbit deja cu părinții lui Jenn. Sunt încântați s-o primească la ei.

Am clipit nedumerită. E adevărat că n-am mai vorbit cu Jenn de câteva zile, dar mă mira faptul că n-a pomenit niciun cuvânt despre asta. Poate că nici nu știa. Când tata voia ceva, mergea până în pânzele albe ca să-și împlinească voința.

— Julie, ai nevoie de o pauză, a insistat el. *Amândoi* avem nevoie. Vom petrece două zile pe o plajă frumoasă. Totul e deja aranjat. Trebuie doar să accepți.

Pe chipul ei se citea încă același NU încăpățânat.

— O să mă mai gândesc, i-a răspuns ea, în cele din urmă.

Tata n-a mai spus nimic, gândindu-se cât de departe să împingă lucrurile.

— Bine, așa să faci! a încuviințat el apoi.

Și cu asta au închis subiectul. Dar nu l-au dat uitării, căci i-am auzit reluându-l de două ori în seara aceea: o dată, în timp ce priveau știrile, iar eu scoteam, încet, vasele din mașina de spălat vase, iar a doua oară când urcam treptele ca să mă duc la culcare. A doua zi de dimineață, când am trecut prin fața Comandamentului de Război, am văzut pe biroul ei dosarul pe care scria CĂLĂTORII și care conținea liste cu lucrurile ce nu trebuiau să lipsească din bagaje, schițe elaborate, menite să te

ajute să-ți împachetezi cât mai bine hainele, și toate ghidurile de călătorie. Dacă aveau să plece, aceasta ar fi fost prima călătorie pe care ar fi făcut-o după mai bine de un an. Chiar îmi doream să se bucure de o mini-vacanță. Pe de altă parte, un weekend petrecut în compania lui Jenn ne va ajuta să micșorăm distanța pe care o simțeam tot mai adâncă și mai apăsătoare în timpul discuțiilor noastre, din ce în ce mai rare, purtate la telefon sau față în față. Poate că această călătorie se va dovedi salutară pentru noi toți. Dar în dimineața în care ar fi trebuit să plece, am primit un telefon.

— Jenn e bolnavă, m-a anunțat mama când am coborât în bucătărie ca să plec la școală.

Tata stătea rezemat de frigider, ținând în mână o cană de cafea.

— A făcut gastroenterită, a continuat ea. Toată familia e bolnavă.

— Nasol, am spus eu.

— Exact. Așa că nu poți să rămâi la ei weekendul ăsta, a adăugat mama, privindu-l apoi pe tata. Și acum ce facem?

— N-ai putea să stai la Meredith?

— Participă la un concurs de gimnastică, le-am explicat eu. A plecat ieri.

— Atunci, asta e, a spus mama, oftând. Peyton, du-te tu singur, iar eu o să rămân acasă! Poate că așa e cel mai bine.

— Nu, nu, stați puțin! Lăsați-mă să mă gândesc!

— Am șaptesprezece ani, am intervenit eu. Pot să stau singură acasă un weekend.

— *Nici* nu se pune problema, a spus mama. Știm foarte bine care sunt consecințele lipsei de supraveghere.

Am simțit o strângere de inimă când am auzit-o spunând asta. Niciodată n-am ieșit din cuvântul lor. *Nici* de la școală n-am chiulit vreodată. Mi se părea nedrept să mă încadreze în același tipar, dar era evident că nu la mine făcea aluzie.

— Stați puțin! a spus tata, scoțându-și telefonul și scriind un mesaj, în timp ce mă pregăteam să-mi torn niște lapte în bolul cu cereale.

Nici n-am apucat să iau sticla cu lapte, că l-am și auzit spunând:

— Problema s-a rezolvat.

I-am aruncat o privire piezișă. Acum devenisem și o „problemă”. Frumos!

— Cum?

— Cu ajutorul lui Ames și a Marlei, i-a răspuns el mamei, nu mie. Vor veni aici la ora patru după-amiaza și vor rămâne tot weekendul. Spune că nu e nicio problemă.

— Dar nu trebuie să vină, am protestat eu, iute. Mă descurc. Adică o să mă descurc foarte bine și singură.

— Ames și Marla, a repetat mama, încruntându-se. Nu-mi place să-i deranjăm în felul acesta. Și așa se duce mâine la Lincoln.

— E încântat să ne ajute. Iar Marla e liberă tot weekendul.

Grozav! Cred că, de când o cunoșteam, am auzit-o spunând cel mult zece cuvinte. Prezența ei aici va fi la fel de marcantă ca a unei fantome și nu va schimba cu nimic atmosfera sufocantă pe care o simțeam în compania lui Ames.

— Mi-am făcut o nouă prietenă, Layla, am intervenit eu. Sunt convinsă că aș putea să stau la ea.

— O nouă prietenă? au repetat la unison, privindu-mă uimiți. N-ai pomenit nimic de ea până acum.

— Am cunoscut-o de curând. Dar...

— Nu te trimit la o familie ce-mi este complet străină, Sydney, a spus mama, clătinând din cap. Ar putea fi și mai rău decât să rămâi singură acasă.

— Atunci, rămân singură acasă.

— O să stai cu Ames și Marla, a spus tata, pe un ton categoric, care anula orice încercare de negociere. Termină-ți micul dejun, Sydney, și du-te la școală! Altfel, s-ar putea să întârzi.

M-am așezat la masă, simțindu-mă complet vlăguită, în timp ce tata a sărutat-o pe mama pe frunte, spunându-i apoi ceva ce n-am înțeles. Ea i-a zâmbit, fără tragere de inimă. Am realizat atunci că n-o mai văzusem de mult surâzătoare, ci doar tristă și abătută. Și ce-aș fi putut oare să-i spun? Că băiatul ăsta pe care se baza și îl adora îmi dă fiori de spaimă — din motive cu totul necunoscute — iar prietena lui nu-mi va fi de niciun folos? I s-ar fi părut o nebunie. Dar poate că eram într-adevăr nebună.

— Sydney! m-a strigat mama, deodată.

Eu mi-am ridicat ochii.

— S-a întâmplat ceva?

I-am întâlnit privirea, fără să rostesc vreun cuvânt. Îmi doream, însă, ca ea să spună ceva. Ca, în ciuda tristeții și durerii ei, să-mi sondeze sufletul și să-mi citească gândurile, fără să mai fiu nevoită să le îmbrac în cuvinte.

A trecut o clipă, apoi alta. Mă privea îngrijorată, în timp ce canionul i se întrezărea tot mai clar printre sprâncene. Tata mă privea și el din pragul ușii.

— Nu, le-am răspuns. Totul e-n regulă.

CAPITOLUL

7

De data aceasta, aflându-mă din nou la Seaside, n-am mai avut motive de îndoială. Muzica ce se auzea în fundal era bluegrass.

— Mai vrei o felie?

Am clătinat din cap. Layla a părăsit separeul unde stăteam împreună, luându-și farfuria cu ea. În timp ce încălzea încă o felie de pizza, în spatele tejghelei, m-am îndreptat spre tonomat. Era un aparat vechi, căruia îi puteai schimba melodiile afișate pe ecran dacă introduceai o monedă de 25 de cenți. Cântecul pe care îl ascultam acum se numea *Rope Swing*.

— L-am botezat Dinozaurul, mi-a spus Layla, venind după mine.

O clipă mai târziu, stătea rezemată de ecranul tonomatului.

— Tata l-a cumpărat dintr-un târg de vechituri când a preluat localul de la bunicul meu.

— Să înțeleg atunci că pizza este o afacere de familie, am spus eu.

— Nu chiar. Mama este cea care are origini italiene. Familia tatei a crescut în munți, mi-a explicat ea. Dar când s-a căsătorit cu mama, a devenit de la sine înțeles că, într-o bună zi, va prelua

pizzeria. A vrut însă să-i confere o amprentă personală — și așa a apărut Dinozaurul. Și odată cu el, ne-a impus și muzica pe care s-o ascultăm.

— Ce muzică?

— Doar bluegrass în timpul orelor de program, mi-a răspuns Layla, clătinând din cap. Am încercat să-l facem să se răzgândească. Să vadă realitatea. La urma urmei, localul se numește Seaside Pizza. Iar bluegrass este o muzică specifică regiunilor muntoase. Asocierea lor este incompatibilă.

— Dar e o muzică frumoasă, am spus eu, ascultând acordurile fascinante ale melodiei *Rope Swing*.

— Da, e minunată. E primul gen muzical pe care am învățat să-l cânt. Dar nu face parte din preferințele adolescenților. Și pentru că vrem să atragem tot mai mulți clienți, mi se pare absurd să punem numai un anumit gen de muzică.

— Știi să cânți?

Ea a încuviințat din cap, privind titlurile melodiilor afișate pe ecranul tonomatului.

— Muzica este o altă pasiune a tatei în afară de mașini și muncă. M-a învățat să cânt la banjo pe când aveam șapte ani.

— Cânti la *banjo*?

— O spui de parcă aș face operații pe creier sau aș castra elefanți, mi-a răspuns ea, râzând.

— Mi se pare impresionant.

— Îmi place mai mult să cânt cu vocea, a adăugat ea, ridicând din umeri. Deși Rosie are cea mai frumoasă voce dintre noi.

S-a răsucit apoi pe călcâie și s-a întors în spatele tejghelei. Și Mac se afla acum acolo, unde frământa niște aluat, aruncându-și uneori privirea peste manualul ce stătea deschis în fața lui, în timp ce tatăl său tăia niște ardei, cu fața spre fereastră. Era a treia oară când veneam la Seaside după ore, dar reușisem deja să deprind rutina localului, lucru care îmi conferea un sentiment

de liniște și relaxare. Acesta era și motivul prezenței mele acolo. Și aveam de gând să stau cât mai mult timp cu puțință.

În dimineața aceea, am plecat la școală la ora șapte și patruzeci și cinci de minute. În pauza de masă, mi-am verificat căsuța vocală și am ascultat mesajul pe care mi l-a lăsat mama, în urmă cu o oră și ceva, în timp ce se aflau în drum spre aeroport. Îmi spunea că avionul urma să plece la ora stabilită și că va avea tot timpul telefonul la ea, rugându-mă s-o sun dacă aveam nevoie de ceva. Nu prea știam de ce anume aveam nevoie; știam, însă, cu certitudine ce nu-mi doream — să petrec weekendul alături de Ames și de fantomatica Marla.

Toată ziua, am simțit un nod în stomac, încercând să găsesc o modalitate prin care să mă întorc cât mai târziu acasă. După ore, aveam să mă întâlnesc cu Layla la Seaside, unde se ducea în fiecare zi, după terminarea cursurilor, și unde stătea până la primirea comenzilor de pizza, când Mac o ducea acasă. Puteam să rămân, așadar, până la ora șase și ceva și să mă întorc acasă doar cu vreo două ore înainte de culcare. Sâmbătă, aveam de gând să plec devreme și să mă plimb toată ziua, invocând un pretext pe care încă nu mi-l formulasem. Și planurile mele se opreau aici.

M-am întors în separeu și m-am așezat în fața Laylei, care devora acum cea de a doua felie de pizza. Spre deosebire de cartofii prăjiți, pizza o mânca într-un mod ceva mai normal, împăturind-o în două ca pe tacos și pornind de la vârf spre coajă. Mânca enorm de mult, pentru constituția ei micuță și firavă. Spre deosebire de Layla, Mac nu punea gura pe bunătățile pregătite la Seaside, lucru care presupunea foarte multă stăpânire de sine. Singurul motiv pentru care am refuzat cea de-a doua felie de pizza era teama care mi se cuibărea tot mai mult în suflet.

În timp ce mă zbăteam în iureșul acestor gânduri, am auzit telefonul bipuind. L-am scos din geantă și i-am privit ecranul. Aveam un mesaj de la Ames, al cărui număr l-am adăugat — la

insistențele mamei — printre contactele mele înainte de a pleca la școală în dimineața aceea.

Abia am ajuns. Când crezi că vii? Pregătesc masa.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am ridicat privirea spre Layla. Se ștergea la gură cu un șervețel, după ce devorase deja jumătate din felia de pizza.

— Nimic. Am primit un mesaj de la... Părinții mei sunt plecați din oraș.

— Și vor să știe ce faci?

— Da.

A început din nou să mănânce, în timp ce mă întrebam de ce nu-i mărturiseam ce se întâmplă cu adevărat. Până acum n-a surprins-o nimic din tot ce i-am spus; probabil că nici povestea asta n-ar fi uimit-o prea tare. Îmi plăcea însă Layla și mă consideram norocoasă că infracțiunile comise de Peyton nu i-au schimbat părerea despre mine. Dar încă o ciudățenie ar putea să-i pună capac.

Cam peste o oră, i-am scriu eu. Nu e nevoie să gătești.

Și i-am trimis mesajul. Mi-a răspuns în doar câteva secunde.

Dar eu vreau să gătesc.

Mi-am băgat apoi telefonul în geantă și i-am închis soneria. Simțeam cum mânia pe care i-o purtam fratelui meu punea tot mai mult stăpânire pe mine. Nebuniile lui au avut numeroase consecințe dramatice, dar cu aceasta trebuia să mă lupt singură. Îți mulțumesc!

Am înghițit în sec și mi-am îndreptat ochii spre tejea. Mac învrtea aluatul în aer, modelându-l cu ambele mâini și

subțiindu-l. Îl priveam cu intensitate, simțind cum mișcările sale repetitive îmi confereau o oarecare alinare. Apoi, și-a îndreptat brusc privirea spre mine. Am îndrăznit să i-o susțin — dar numai pentru o clipă — apoi m-am uitat în altă parte.

La ora cinci și jumătate, telefonul a început să sune, iar comenzile nu mai conteneau. Muzica bluegrass, care cânta neîncetat, fie că introduceai o monedă, fie că nu, s-a pierdut încetul cu încetul în vacarmul pizzeriei, odată cu sosirea clienților. La șase fără un sfert, când eu și Layla ne-am strâns lucrurile și am eliberat separeul, se formase deja coadă în fața tejghelei. Angajații din schimbul doi intraseră deja în tură, iar Mac băga cutiile cu pizza în aparatele de încălzit, pregătindu-se să livreze comenzile.

— Bănuiesc că pleci, nu-i așa? am întrebat-o eu pe Layla, în timp ce fratele ei se îndrepta spre camioneta parcată lângă trotuar.

Ea a aruncat o privire spre tejghea, unde tatăl ei oferea restul unui client.

— E cam aglomerație, așa că s-ar putea să mai rămân până când Mac va avea drum spre casă.

— Pot să te conduc eu.

— Nu. Tata are nevoie de mine ca să preiau comenzile. Dar îți mulțumesc, oricum. Chiar *vreau* să merg într-o bună zi cu mașina ta. Cred că ar fi grozav.

Îmi doream cu atâta disperare să amân întoarcerea acasă că a fost cât pe ce să-i ofer mașina, doar ca să mai zăbovesc un timp. Dar Layla se și îndrepta spre tejghea.

— Ne vedem luni, bine?

— Da, i-am răspuns, punându-mi geanta pe umăr. Pe curând.

Când am ieșit în parcare, Mac așeza în camionetă aparatele de încălzit pizza.

— Să fii atentă! mi-a strigat el, când am trecut prin fața lui.

M-am întors și l-am țintuit cu privirea. Era o formulă obișnuită pe care i-o spui cuiva care se urcă la volan sau iese noaptea în oraș. Nu are niciun sens metaforic. Dar auzind-o acum, am simțit cum ochii îmi înotau în lacrimi.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns eu. Și tu să ai grijă!

El a dat din cap, apoi a început să așeze din nou pizzetele în camionetă. M-am urcat și eu în mașină, mi-am pus centura de siguranță și am pornit motorul. Ca și prima dată când am venit la Seaside, m-am trezit în spatele lui la semafor, urmărindu-l pe o distanță de câteva blocuri. La următoarea intersecție, a semnalizat și a luat-o la dreapta, făcându-mi cu mâna — doar o ușoară fluturare a degetelor, un gest de recunoaștere. Apoi, am rămas singură.

* * *

Primul lucru pe care l-am văzut când am intrat în casă au fost lumânările. Cele pe care mama le folosea doar pentru ocazii speciale, ca Ziua Recunoștinței sau Crăciunul, și pe care le ținea în bufet, în spatele sticlelor cu băuturi. Dacă nu le știai locul, nu le găseai prea ușor. Acum, se aflau pe masă și așteptau să fie aprinse.

— Bună, m-a întâmpinat Ames, ivindu-se în pragul ușii din bucătărie.

Purta o cămașă cu nasturi, blugi și adidași, iar într-o mână ținea o lingură de lemn.

— Cum a fost la școală?

Cât de *ciudată* mi se părea juxtapunerea acestei întrebări, pe care mama mi-o punea în fiecare zi, și tabloul aproape romantic al lumânărilor!

— Unde e Marla? l-am întrebat eu.

E adevărat că nu se făcea niciodată remarcată prin prezența ei. Acum, însă, aveam senzația că eram numai noi doi acasă.

— E bolnavă, mi-a răspuns el. A făcut o gastroenterită. Sărăcuța! Aiurea, nu?

Din felul în care s-a întors în bucătărie, am înțeles că se aștepta să-l urmez. Eu însă am rămas țintuită pe loc, simțind cum obrazii îmi iau foc. Marla nu avea să vină? Deloc?

— Nu trebuia să gătești, i-am spus eu.

— Știu. Dar ai trăit degeaba dacă n-ai gustat măcar o dată din spaghetele mele cu sos de carne. Ți-aș face un deserviciu dacă nu ți-aș oferi ocazia să te delectezi cu savoarea lor.

— Dar nu prea mi-e foame, i-am spus eu.

Când s-a întors spre mine, i-am zărit pe chip o expresie de iritare, ce-a dispărut însă la fel de repede cum a apărut.

— Gustă doar din ele! Nu vei regreta, îți promit.

Oriunde mă duceam, mă simțeam prinsă ca într-o capcană. De obicei, nu intram repede în panică. Acum, însă, inima îmi bătea frenetic, gata parcă să-mi iasă din piept.

— Mă duc să-mi las lucrurile în cameră.

— Bine, mi-a spus el. Dar nu întârzia prea mult! Abia aștept să stăm de vorbă. N-am mai făcut-o de foarte mult timp.

Am urcat câte două trepte o dată, de parcă mă hăitua cineva, apoi, când am ajuns în cameră, am închis ușa în urma mea. M-am așezat pe pat și, scoțându-mi telefonul, am încercat să mă gândesc pe cine să sun. O clipă mai târziu, acordurile unei melodii ce se auzeau de la parter mi-au dat de înțeles că aprinsese lumânările. Atunci, am format un număr de telefon.

— Seaside Pizza, mi-a răspuns o voce de bărbat. Puteți să așteptați puțin?

Speram să dau de Layla. Acum nu prea știam ce să fac.

— Da.

S-a auzit un clic, apoi s-a așternut tăcerea. M-am gândit să închid, dar înainte s-o fac, a revenit la telefon, spunându-mi:

— Vă mulțumesc că ați rămas pe fir. Cu ce pot să vă ajut?

La dracu'!

— Păi... Aș vrea să fac o comandă.

Auzeam voci pe fundal, dar niciun glas feminin.

— Vă ascult.

— O pizza mare, jumătate cu pepperoni, jumătate deluxe.

— Altceva?

— Nimic.

— Adresa?

— 4102 Incline..., am spus eu, trăgând adânc aer în piept.

Un zgomot de la celălalt capăt al firului ne-a întrerupt discuția.

— Vă cer iertare, dar puteți să mai așteptați un minut?

— Firește, i-am răspuns.

Din bucătărie, răzbăteau acum acordurile altei melodii, iar pe sub ușa închisă pătrundea miros de usturoi.

— Ne cerem scuze, mi-a spus apoi un glas de la celălalt capăt al firului.

O, Doamne, o voce feminină!

— Doriți, așadar, o pizza mare, jumătate cu pepperoni, jumătate deluxe. Cum vă numiți?

— Layla?

— Da, mi-a răspuns, după o clipă de tăcere.

— Sunt Sydney.

— O, bună! a exclamat ea, părând atât de încântată să-mi audă vocea, că am izbucnit aproape în lacrimi. Ce-ai pățit? Îți pare rău că ai mâncat doar o singură felie astăzi?

— N-ai vrea să petreci noaptea asta la mine?

Cuvintele mi s-au revărsat în cascadă de pe buze. Nici nu știam dacă a înțeles ce-am întrebat-o. Dar a reușit, din nou, să mă surprindă.

— Firește. Stai să întreb!

S-a auzit un clic în clipa în care a lăsat receptorul jos. În timp ce o așteptam să revină, ascultând bipuitul casei de marcat, dar și frânturi de conversații, mi-am dat seama că nici nu

îndrăzneam să respir. Când i-am auzit din nou glasul, îmi țineam în continuare respirația.

— S-a făcut, mi-a spus ea, veselă. Mă aduce Mac împreună cu pizza comandată. Cam peste douăzeci de minute.

— Grozav! i-am răspuns, nespus de încântată. Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Acum dă-mi adresa și un număr de telefon!

După ce-am terminat de vorbit, m-am dus la baie și m-am spălat pe față, spunându-mi că voi reuși să-l țin pe Ames la distanță timp de douăzeci de minute. Apoi, am coborât la bucătărie.

Când am intrat, Ames stătea în fața aragazului, cu spatele la mine.

— Ești gata să mănânci? Am aranjat masa.

Scrutând sufrageria cu privirea, am văzut lumânările aprinse și două farfurii străjuite de tacâmuri din argint și șervețele împăturite.

— De fapt... trebuie să-ți spun că aștept o prietenă. Care aduce pizza.

A rămas tăcut pentru o clipă. Apoi, s-a întors cu fața spre mine.

— Dar ți-am zis că pregătesc eu masa.

— Știu, dar...

— Mama ta nu mi-a pomenit nimic de vizita vreunei prietene.

Dar nici nu știa că Marla nu va veni cu tine, mi-am spus eu în gând.

— Nu e frumos din partea ta, Sydney, să-ți faci alte planuri când cineva se străduiește să facă ceva pentru tine.

Dar nu ți-am cerut să faci nimic.

— Îmi pare rău... Cred că a fost o neînțelegere.

M-a privit îndelung, fără să mai încerce să-și ascundă iritarea. Apoi, s-a întors din nou cu spatele la mine.

— Ai putea măcar să le guști. Dacă tot m-am deranjat să le pregătesc.

— Bine, i-am răspuns.

Mi se părea ciudat să văd un adult bosumflat.

— Firește, am adăugat.

La masă, ne-a servit pe amândoi, apoi a ridicat paharul cu cola.

— În cinstea unei prietenii frumoase, a spus el.

Am ciocnit paharele și am luat o înghițitură, în timp ce mă urmărea printre gene. M-am uitat la ceas. Trecuseră doar zece minute.

— Am închiriat două filme, mi-a spus apoi, răsucind spaghettițele de jur împrejurul furculiței. Am crezut că o să le vedem împreună, ronțâind floricele. Sper că îți plac înecate în unt. Altfel, nu mai suntem prieteni.

De-ar fi așa ușor!

— Da, sigur.

Apoi, mi-a zâmbit, oarecum îngăduitor. De parcă mi-ar fi acordat încă o șansă. Ceva era putred în toată povestea asta.

Trecuseră doisprezece minute.

— Sunt bune, i-am spus, înghițind cu greu paste. Îți mulțumesc pentru cină.

— Cu plăcere, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze, vădit încântat. Măcar atât să fac și eu, de vreme ce petrecem weekendul împreună. Apropo, ce planuri ți-ai făcut pentru mâine? Dimineață, mă duc să-l văd pe Peyton, dar după-amiază sunt liber. Mă gândeam să mergem la un film sau să jucăm popice și apoi să luăm masa undeva.

— Trebuie să mă duc la școală, i-am răspuns eu. Nu prea am cum să mă eschivez.

— În weekend? m-a întrebat el, după o clipă de tăcere.

— E vorba de un proiect de voluntariat, i-am explicat, dând din cap. O să fiu plecată toată ziua.

— Aha! a spus el.

Un singur cuvânt, atâtea conotații.

— Mai vedem, a adăugat apoi.

Am simțit un nod în stomac și m-am temut pentru o clipă că cele câteva îmbucături pe care am reușit cu greu să le înghit își vor face din nou apariția în farfurie. Și atunci, slavă Domnului — slavă tuturor zeilor din lume! — a sunat soneria.

— Mă duc eu să deschid, am spus, sărind în picioare și aruncându-mi pe scaun șervetul de pânză.

Pornind în grabă spre ușă, am lovit cu șoldul marginea mesei, răsturnând ceva cu zgomot. Nu m-am oprit însă să văd ce dezastru am lăsat în urmă.

În holul de la intrare, am descuiat zăvorul și am deschis ușa cu atâta putere, încât am speriat-o pe Layla, care stătea exact în fața ei, ținând o cutie de pizza în mână. Îl vedeam pe Mac stând în camioneta parcată pe aleea din fața casei.

— Bună, am salutat-o eu, aproape fără suflare. Cât mă bucur că ai venit!

— E frumos să ai parte de o primire atât de călduroasă, mi-a răspuns ea, privind, cu ochii mari, ferestrele înalte ale ușii. Ai o casă splendidă.

— Îți mulțumesc. Hai înăuntru! Mă duc să aduc banii pentru pizza.

— Nu-ți bate capul! E...

S-a oprit brusc, lăsând cuvintele suspendate în aer, cu ochii ațintiți dincolo de umărul meu. Chipul ei — deschis și prietenos — a căpătat deodată o expresie circumspectă. Chiar înainte de a-mi întoarce capul, știam că Ames se afla în pragul ușii.

— Asta e prietena? m-a întrebat când privirile ni s-au întâlnit.

— Ea e Layla, i-am răspuns. Hai înăuntru! am invitat-o apoi.

Dar nu s-a clintit din loc. Și-a îndreptat, în schimb, privirea spre Mac. Nu i-am zărit expresia de pe chip, dar o clipă mai

târziu, fratele ei a coborât din mașină. Numai în momentul în care l-a văzut alături, pe trepte, a acceptat să intre în casă.

— Ames Bentley, s-a prezentat el, întinzându-le mâna. Bun prieten de familie.

— El e Mac, am spus eu.

Și-au strâns mâinile, iar eu am luat pizza din brațele Laylei.

— Poftiți în bucătărie!

Eu am intrat prima, urmată îndeaproape de Ames, iar frații Chatham completau ariergarda. Am surprins-o apoi pe Layla scrutând sufrageria cu privirea. Când a văzut lumânările aprinse, și-a ațintit ochii asupra mea.

— Interesant! a spus ea. Ce se întâmplă aici?

— Încercam să-i arăt lui Sydney talentele mele culinare, i-a răspuns Ames. Credeam că o voi impresiona cu sosul meu, dar ea a comandat pizza. Se pricepe de minune să-ți frângă sufletul.

— Unde e mama ta? m-a întrebat Layla, ignorându-l.

— A plecat împreună cu tata la o conferință.

— Tot weekendul?

— Sper să nu vă vină vreo idee năstrușnică, a spus Ames, ridicându-și mâinile. Căci asta e rolul meu aici. Să împiedic petrecerile neașteptate.

— Nu aveam de gând să dau nicio petrecere, i-am răspuns eu, încet.

— Sigur că nu, mi-a ripostat el, cu un rânjete pe buze. Vreți să mâncați sau să beți ceva? i-a întrebat apoi, privindu-l pe Mac. Dar numai băuturi fără alcool. Astea sunt regulile casei.

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns Mac, exact în clipa în care s-a auzit bipuitul telefonului său. Am mai primit o comandă, i-a spus apoi Laylei, privind ecranul aparatului. Trebuie să plec.

— Ce noroc pe capul meu! a intervenit Ames. O să petrec seara cu două domnișoare încântătoare.

Mac a păstrat tăcerea, mulțumindu-se doar să-l privească cu o expresie gravă pe chip.

— Ți-ai lăsat lucrurile în mașină, i-a spus apoi surorii sale.

— Da, așa e, i-a răspuns ea. Vin să le iau.

Când Mac a pornit spre ușă, Layla mi-a aruncat o privire grăitoare, sugerându-mi să-i urmez. Dar înainte de a putea face vreun pas, l-am simțit pe Ames punându-mi mâna pe umăr.

— Nu vrei să mă ajuți să strâng masa, Sydney?

L-am urmat în sufragerie, unde mi-a spus pe un ton șoptit, în timp ce își strângea farfuria și tacâmurile:

— Când o să sune mama ta, va trebui să-i spun ce se întâmplă.

— Dar n-am făcut nimic rău, am protestat eu.

— Nu se aștepta să ai vizitatori.

Îl priveam spumegând de furie, în vreme ce stătea cu capul plecat și împătorea șervetul de pânză. De parcă mama *se și aștepta* la tabloul pe care îl pusese cu atâta migală în scenă în seara aceea!

— Dar nu trebuie să-ți faci griji, a adăugat apoi, îndreptându-se spre bucătărie. O să prezint lucrurile într-o lumină cât mai favorabilă. Așa că îmi rămâi datoare.

Am preferat să păstrez tăcerea, rămânând țintuită pe loc, în timp ce camioneta lui Mac se îndepărta în marșarier pe alea din fața casei. Când a ajuns pe stradă, lumina farurilor a străbătut fereastra, scaldându-mă în strălucirea ei. A rămas câteva clipe pe loc. Apoi, a pornit, încet, la drum.

* * *

— Bun, a spus Layla, așezându-se în fața mea. Ce *dracu'* e cu individul ăsta?

Eu mi-am privit mâinile. După o conversație stânjenitoare, purtată în bucătărie și acaparată aproape în totalitate de Ames, Layla și-a exprimat dorința de a-mi vedea camera, oferindu-ne, astfel, pretextul de a rămâne singure. Am închis ușa în urma noastră, iar Layla a vrut s-o încuie. A descoperit, însă, că era cu neputință s-o facă. Și asta pentru că, atunci când Peyton a început

să aibă probleme cu legea, mama a scos toate zăvoarele ușilor de la dormitoare în încercarea de a implementa motto-ul *Bate la ușă, dar n-o încuia!* Motto care trebuia să ne insufle — susținea ea — ideea de respect și încredere.

— Este cel mai bun prieten al fratelui meu, i-am răspuns eu. Dar mă sperie de moarte.

— E cât se poate de firesc, a spus ea, fără șovăire, ca pe un fapt de netăgăduit. Numai simpla lui prezență îți dă fiori. Era cu tine în ziua aceea, nu-i așa? La tribunal.

Îl recunoscuse. Acesta era motivul reacției pe care a avut-o în clipa în care l-a văzut în pragul casei. Își amintea întotdeauna chipurile oamenilor.

— Da. Și... tinde să-mi stea tot timpul prin preajmă.

— Ce părere are mama ta? m-a întrebat, înfiorându-se din cap până în picioare.

— Îl adoră. Ai senzația că îi umple golul din suflet pe care i l-a lăsat fratele meu sau o ajută să nu se mai simtă atât de pus-tiută.

— Dar tatăl tău?

— Când e vorba de mine, aproape că nici nu mă observă.

Nu m-am gândit niciodată la asta, dar nici nu mi-am îmbrăcat bine ideea în cuvinte, că am și realizat ce adevăr dureros se ascundea în spatele lor. Faptul că mama îmi acorda acum mult mai puțină atenție era o consecință a cauzelor și a efectelor recente. Tata, însă, a fost mereu la fel. Înainte de problemele lui Peyton, era absorbit de muncă. Înainte de muncă, era absorbit... cine mai știe de ce altceva.

— E cam aiurea, a spus Layla, scrutându-mi camera cu privirea. Și stă, aici, cu tine, două nopți?

— Trebuia să mă duc la o prietenă. Dar s-a îmbolnăvit, așa că tata i-a rugat în ultimul moment — pe el și pe prietena lui — să petreacă weekend-ul cu mine.

— Pe prietena lui?

— Și ea s-a îmbolnăvit — a făcut o gastroenterită, i-am explicat eu. Cel puțin, așa se pare.

— Sunt convinsă că n-a suferit prea tare, mi-a răspuns ea. Asta dacă a și invitat-o.

— Crezi că a invitat-o? am întrebat eu.

Layla m-a privit în tăcere.

— Lumânările și cina mi s-au părut *cam* neobișnuite, am adăugat apoi.

— Exact, mi-a răspuns, înfiorându-se din nou. Îmi pare bine că m-ai chemat.

— Și mie îmi pare bine că ai venit.

— Vedem mâine-seară cum o scoatem la capăt, mi-a spus, cu un zâmbet pe buze. Deocamdată, însă, aș vrea să trag cu ochiul prin dulapul tău cu haine. Pare imens. Este de fapt un dressing, nu-i așa?

Și am pornit împreună într-o incursiune nu doar prin dulapul meu cu haine — care era, într-adevăr, un dressing, deși nu-ți dădeai seama de asta dacă avea ușa închisă — ci prin toată casa. În timp ce Ames fuma în garaj, Layla admira entuziasmată cada integrată în podeaua din baia părinților mei („E din marmură?”), exclama extaziată plimbându-se prin Comandamentul de Război al mamei („Mama ta e atât de organizată!”) și privea încântată elementele ecologice pe care mama, o ecologistă ferventă, le implementase de-a lungul timpului („Abia dacă reușesc să-i conving pe ai mei să reciclăm deșeurile.”) Dar ce-a impresionat-o cu adevărat a fost sala de fitness de la subsol.

Și nu bicicleta eliptică, nici ganterele, nici banda de alergat sau televizorul cu plasmă montat pe perete n-au reușit această performanță, ci ușa din spatele accesoriilor pentru yoga: saltele, curele și cărămizi din spumă. Când am deschis-o, a fluierat ușor.

— O, Doamne! Țsta e... un studio de înregistrări?

— Unul parțial, i-am răspuns, căutând pe băjbăite întreruptorul de lumină.

După ce l-am găsit și am aprins becul, i-am dezvăluit cabina izolată fonic, cât și pupitrul de comandă, dotat cu diverse butoane și accesorii. Nimeni nu mai intrase aici de câțva timp; în încăperea, plutea un aer închis, iar pe canapeaua micuță, ce mobila studioul, se aflau două pahare de cafea, din carton, și o chitară ce părea că se odihnește acolo de curând.

— E studioul fratelui meu. Urma să fie zugrăvit când s-a întâmplat tragedia.

— Pot să intru?

— Firește.

Am lăsat-o să treacă pragul înaintea mea, apoi am urmat-o și eu, aprinzând alte becuri. S-a îndreptat imediat spre canapea, unde a luat chitara în mâini și a început s-o admire îndelung.

— Les Paul Standard, a spus ea, vădit impresionată. Uluitor!

Pe tot parcursul plimbării noastre, am trăit sentimente ciudate și contradictorii. Dar în clipa aceea, în timp ce studia una dintre numeroasele chitare scumpe ale lui Peyton, m-am simțit brusc copleșită de rușine.

— Ce căutați aici?

Am tresărit, speriată; căci nu l-am auzit pe Ames apropiindu-se.

— Nimic deosebit. Îi arătam Laylei casa.

A privit-o un timp cum stătea pe canapea, apoi a intrat înăuntru, trecând pe lângă mine.

— Îți plac chitarele?

— Da, i-a răspuns, fără să se uite la el.

Ames s-a îndreptat spre canapeaua micuță și s-a așezat lângă ea, aproape strivind-o.

— Uite! a spus el, întinzându-și brațele peste umerii ei ca să-i cuprindă mâinile într-ale sale. Îți voi arăta câteva acorduri.

— Mă descurc, i-a răspuns, pe un ton care părea să spună *Stai în banca ta!*

Ames i-a înțeles mesajul și s-a retras. Ridicându-se apoi de pe canapea, s-a îndreptat spre peretele de vizavi, de unde a luat o altă chitară ce se odihnea pe o etajeră. Layla a continuat să-l ignore, zdrăngănind coardele instrumentului, în timp ce Ames a interpretat câteva acorduri, cu o privire încruntată.

— Trebuie acordată, a spus el, după o clipă. Dar e bună pentru o lecție scurtă. O să-ți arăt acordurile de bază. Asta e nota Fa...

Eu îl priveam etalându-și talentul de chitarist. Layla, însă, continua să-l ignore. Observând că nu reușea să-i trezească interesul, a început să interpreteze, într-o versiune grosolană, melodia *Stairway to Heaven*, unul dintre primele cântece pe care Peyton le-a învățat la centrul de dezintoxicare. Și apoi, când credeam că a atins apogeul acestui sacrilegiu muzical, a început să cânte și cu vocea. Avea un glas subțire și strident și își ținea ochii închiși, copleșit parcă de muzicalitatea și frumusețea primelor două versuri, distruse însă complet de interpretarea sa catastrofală. Iar noi eram condamnate să-l ascultăm.

Scena pe care o priveam era atât de hilară, încât îmi venea să râd în hohote, dar știind prea bine că nu puteam să fac asta, mi-am mușcat buza. Nici că mi-am imaginat vreodată că ar fi putut să existe ceva mai cumplit decât masa de seară. Și atunci, Layla a început și ea să cânte. Încet, la început, apoi, pe când muzica prindea aripi, acordurile deveneau tot mai puternice, iar degetele i se mișcau din ce în ce mai iute pe strunele chitarei. Am realizat ce se întâmpla abia în clipa în care ea a început să-l acompanieze. Dar nu cânta, ca el, după ureche; căci ea știa prea bine ce făcea. Ames a înțeles și el asta și s-a oprit brusc. Numai atunci Layla a început să dea glas versurilor melodiei.

Mi-am amintit cuvintele pe care mi le-a spus, în treacăt, în ziua aceea: că Rosie avea cea mai frumoasă voce dintre ele. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci poate că avea glasul divin al unei soprane, căci nici interpretarea Laylei nu era mai prejos. Sunetele

— armonioase și pure — ale vocii ei se împleteau cu acordurile sublime ale strunelor chitarei, ce dansau sub bagheta invizibilă a degetelor sale magice. O priveam cu gura căscată. Ca și Ames, de altfel. Când a încetat, parcă și aerul a încremenit printre noi. S-a așternut o tăcere covârșitoare.

— Impresionant! am îngăimat eu. Realmente *tulburător!*

— Ești destul de bună, a adăugat și Ames.

— Toată lumea poate să cânte *Stairway to Heaven*, a răspuns Layla, punând chitara la loc pe canapea și uitându-se apoi la mine. Ești gata să atacăm pizza? Eu da.

Am încheiat seara în compania lui Ames, urmărind filmele pe care le închiriasc. A pregătit „renumitele” sale floricele, înecate în unt topit, și s-a așezat fix în mijlocul canapelei din fața televizorului, astfel că nu aveam altă șansă decât să stăm lângă el. Layla, însă, s-a așezat pe covor și mi-a făcut semn să vin lângă ea. L-am văzut pe Ames străpungându-mă cu privirea. Nici nu mai încerca măcar să-și ascundă iritarea.

Filmele făceau parte din genul comediilor romantice, iar Layla, o cinefilă înrăită, le văzuse deja pe amândouă. Ne-a sfătuit să-l alegem pe cel mai amuzant dintre ele, în detrimentul celuilalt, pe carcasa căruia se afla imaginea unui cuplu surprins în jocul unui sărut. Refuzând floricelele, Layla a scos din geantă un pumn de acadele YumYum și mi le-a oferit. Printre ele, am găsit și una cu arome de root beer, care nu se afla nicidecum acolo din pură întâmplare. Când i-a oferit câteva și lui Ames, acesta a refuzat-o, clătînând din cap.

— Nu-mi plac bomboanele, i-a spus el. Iar aromele alea sunt, în general, dezgustătoare.

Layla nu și-a mai bătut capul să-i răspundă, mulțumindu-se, în schimb, să desfacă ambalajul unei acadele roz, pe care a băgat-o apoi în gură. Eu am luat un pumn de floricele, simțind un soi de milă față de Ames. Erau atât de unsuroase, că mi-am simțit mâna îmbibată de grăsime. Le-am lăsat pe șervețel.

Cam pe la jumătatea filmului, s-a auzit o muzică, iar Ames și-a scos telefonul și i-a privit ecranul.

— E mama ta, mi-a spus el, apoi a răspuns, punându-l pe difuzor. Bună, Julie. Cum te simți în vacanță?

Layla continua să se uite la televizor, cu acadeaua în gură, în timp ce mama îi povestea că s-au bucurat de o călătorie frumoasă și de un zbor lin, iar acum tocmai se întorceau de la masă, unde s-au desfătat cu bucate delicioase. Ames nu părea să se grăbească să-i spună că aveam să petrec seara cu o prietenă pe care ea nu o cunoștea.

— Sydney e acolo? a întrebat mama, în cele din urmă.

— Firește, i-a răspuns el, oferindu-mi telefonul.

— Bună, mama, am salutat-o eu.

Aș fi vrut să dezactivez difuzorul, dar mi se părea ciudat să umblu prin telefonul altcuiva. Firește că Ames voia să audă tot ce vorbim.

— Bună, draga mea.

Părea extrem de fericită, stârnindu-mi mustări de conștiință pentru că mi-am dorit să nu plece în călătorie.

— Ce faci? Te distrezi bine cu Ames și Marla?

— Marla s-a îmbolnăvit. A făcut gastroenterită, ca și Jenn, i-am răspuns eu.

Ames mă țintuia cu privirea, mâncând un pumn de floricele.

— Biata de ea! Bântuie vreun virus, a spus ea, făcând apoi o pauză. În rest, sunteți bine? a întrebat apoi. Ați mâncat?

— A gătit Ames, i-am răspuns, făcându-l să schițeze un zâmbet vag. Și acum ne uităm la un film.

— Mă bucur. Se pare că nu vă plictisiți. Aici, e foarte frumos. N-am mai văzut o plajă atât de albă de când... de fapt, nici nu cred că am văzut vreodată. S-ar putea chiar să mă bronzez puțin.

— Minunat!

— Măine, după cum bine știi, Ames va pleca dis-de-dimineață ca să-l vadă pe fratele tău. Așa că poți să iei micul-dejun în oraș sau să mănânci acasă. I-am lăsat niște bani ca să luați prânzul undeva sau să comandați ceva acasă. E bine?

— Firește.

— Ne întorcem duminică până în prânz, a continuat ea. Spune-i lui Ames să ne aștepte ca să luăm masa împreună! O să cumpărăm noi ceva de mâncare. Măcar atât să facem ca să ne revanșăm pentru că a răspuns atât de prompt rugăminții noastre de a ne ajuta. Iar dacă Marla se simte mai bine, spune-i s-o invite și pe ea!

Layla a scos atunci acadeaua din gură și mi-a aruncat o privire sugestivă. Apoi, a început să tușească. De două ori.

Ames se fâșia nervos pe canapea și a lăsat jos bolul cu floricele. Televizorul continua să meargă, iar replicile personajelor din film răsunau destul de tare în cameră, așa că nu știam dacă mama a auzit-o sau nu.

— Sydney! Mai e și... altcineva cu voi? m-a întrebat, în cele din urmă.

M-am uitat la Layla, care a încuviințat din cap aproape imperceptibil.

— Da, i-am răspuns. Layla, prietena de care ți-am pomenit. A venit pe la mine și mi-a adus pizza.

— Bună seara, doamnă Stanford, a salutat-o Layla. Îmi pare bine să vă cunosc.

A urmat o clipă de tăcere, răstimp în care mama, o împătimită a codului bunelor maniere, și-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Și mie, i-a răspuns ea. Sydney mi-a povestit multe despre tine. Dar n-am știut că...

— De fapt, Sydney îmi salvează viața în momentul de față, i-a explicat Layla. Reamenajăm casa, iar astăzi a venit rândul camerei mele, unde zugrăvim pereții și schimbăm covorul. În combinația asta, mirosurile sunt *insuportabile*.

De pe canapea, Ames o străfulgera cu privirea.

— Nu-ți face griji, Julie! a strigat el. O voi conduce cât mai curând acasă pentru ca Sydney să se culce devreme.

— O, da! a adăugat Layla, aruncându-i aceleași priviri sfredelitoare. Am lăsat geamurile deschise mai bine de o oră, așa că probabil s-a aerisit deja. Nu cred că vor fi probleme dacă voi dormi acolo.

Scenariul începea acum să prindă contur.

— Vrei să dormi *astăzi* în camera aia? a întrebat-o mama.

— Păi, da.

A urmat o clipă de tăcere.

— Layla, a continuat mama, nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar nu poți să dormi în mirosuri de vopsea și de covoare, mai ales când totul e nou și proaspăt vopsit. Nu te joci cu gazele toxice. Firește, ideal ar fi să folosești produse ecologice, care să nu conțină substanțe chimice, dar îmi dau seama că acest lucru nu este întotdeauna posibil.

Layla a căscat ochii mari, ca și când mama ar fi putut să-i vadă reacția.

— Îmi sugerați, așadar, să nu dorm acolo?

— Așa ar fi normal. Mai aveți vreo cameră liberă dotată cu un sistem separat de ventilație?

— Nu. Dar sunt convinsă că totul va fi bine. Mâine vor termina de zugrăvit pereții, așa că..., a spus ea, privindu-l pe Ames cu aceiași ochi sfredelitori.

Conflictul privirilor lor era atât de aprig, încât devenise aproape palpabil.

S-a așternut tăcerea.

— Sydney! am auzit-o apoi din nou pe mama. Ai putea să dezactivezi speakerul, te rog?

Am ascultat-o, apoi am pus telefonul la ureche.

— Gata! Acum sunt numai eu pe fir.

Am auzit un zgomot înăbușit: fie acoperirea telefonul cu mâna, fie îl ținea strâns la piept. L-am auzit însă pe tata spunând ceva, apoi mama i-a răspuns. Câteva clipe mai târziu, a revenit la celălalt capăt al firului.

— Draga mea, cât de bine o cunoști pe fata asta?

M-am ridicat în picioare și m-am dus în bucătărie.

— Ți-am spus deja. E singura prietenă pe care mi-am făcut-o la Jackson. S-a purtat foarte frumos cu mine.

— Stai puțin!

Au urmat alte discuții înăbușite. Apoi, a revenit la telefon.

— Dacă așa stau lucrurile și ținem seama de circumstanțe, cred că ar fi bine să rămână la noi peste noapte. Și, sinceră să fiu, poate ar trebui să stea și mâine, de vreme ce lucrările de amenajare continuă și în zilele următoare. Dacă într-adevăr e prietena ta, aș vrea s-o știi în siguranță, ținând cont de cunoștințele mele vaste în domeniul toxinelor.

— Vorbești serios? am întrebat-o eu. Mama, ești extraordinară!

— Extraordinară? a repetat ea, părând uimită. Dar și încântată. E vorba doar de pură curtoazie. Crezi că ar trebui să-i sun pe părinții ei ca să ne asigurăm că totul e în regulă?

M-am întors în sufragerie. Ames o privea în continuare pe Layla cu aceeași ostilitate, dar ea se uita acum la televizor, ținând acadeaua în gură.

— Hei, nu vrei să rămâi aici tot weekendul?

Ea mă privea, clipind nedumerită, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Ești sigură că nu e nicio problemă?

— Da. Mama ar vrea să știe dacă ar trebui să vorbească mai întâi cu ai tăi.

— O, nu! a spus Layla, clar și răspicat. Noile medicamente pe care mama le ia acum îi provoacă stări de somnolență, așa că

e posibil să se fi și culcat deja. O să-i scriu un mesaj surorii mele ca să-i dea de știre mâine de dimineață.

— Mama ei are scleroză multiplă, i-am explicat eu mamei.

— O, ce cumplit! a exclamat ea, tăcând pentru o clipă în semn de respect. Bine, atunci. Ai grijă să-i oferi tot ce are nevoie, ai înțeles? Salteaua cu aer e în camera de oaspeți, iar în dulapul cu lenjerie de pat găsești mai multe pături, dar și o periuță nouă de dinți.

— Bine, i-am răspuns, întorcându-mă cu spatele și vorbind în șoaptă. Îți mulțumesc, mama. Din tot sufletul!

— O!... N-ai pentru ce! mi-a spus, cu glas surâzător. Acum dă-mi-l din nou pe Ames la telefon!

M-am dus la el și i-am oferit aparatul. A lăsat pe canapea bolul cu floricele și și-a șters pe blugi mâna plină de grăsime, apoi s-a ridicat în picioare și, luând telefonul, a ieșit din cameră și a început să vorbească numai când a fost sigur că nu-l mai puteam auzi.

— Filmul ăsta e într-adevăr foarte bun, nu-i așa? a spus Layla, stând pe podea.

Am scrutat-o cu privirea — se uita la mine, nu la televizor, și zâmbea cu gura până la urechi.

— E minunat. Ar putea deveni filmul meu preferat.

A păstrat tăcerea, preferând să urmărească intriga peliculei. M-am așezat lângă ea pe covor și, acceptând încă o acadea, mi-am ațintit privirea asupra televizorului.

Apoi, timp de o oră, cei doi protagoniști de pe ecran, îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, înfruntă numeroase piedici și obstacole, ce le pun dragostea la încercare. Copleșiți de stihiiile unui destin potrivnic, se despart, în cele din urmă, pentru ca, în ultima clipă, să-și redescopere iubirea, dar și pe ei înșiși. În lumea reală, Ames a închis telefonul și s-a dus să fumeze, bombănindu-ne apoi fără încetare, până la derularea genericului de final, pentru că se făcuse atât de târziu și noi ne uitam încă la

televizor. Când ne-am dus, în cele din urmă, în cameră, i-am oferit Laylei patul, dar l-a refuzat, spunându-mi că se mulțumea să doarmă pe salteaua cu aer. Am crezut că o făcea doar din pură politețe, pentru că era un oaspete amabil, care își respecta gazda. Am așezat salteaua pe podea, lângă patul meu.

După ce-am stins luminile, am mai stat un timp de vorbă și apoi am adormit. Când m-am trezit din nou, era ora două dimineața. M-am întors pe o parte ca să văd ce face Layla, dar nu mai era acolo. Buimacă de somn, m-am ridicat într-un cot și, după ce mi-am frecat ochii, am zărit-o. Își mutase salteaua în fața ușii închise — dar nu încuiate — și dormea cuibărită acolo. Stând în același timp de strajă. În noaptea aceea, am dormit mai bine ca niciodată după luni întregi de zbucium.

CAPITOLUL

Mama n-a mai pomenit nimic de Reuniunea de Familie de la Lincoln. Am crezut că era un semn de bun augur. Dar cu patru zile înainte de „marele eveniment”, am înțeles cât de tare mă înșelasem.

— Cred că trebuie să vorbim despre planurile din acest weekend, a spus ea, stând în fața aragazului, unde amesteca într-o oală cu supă.

Părea o discuție normală — căci îi plăcea să plănuiască totul cu mult timp înainte — așa că nu mi-am dat seama de la bun început la ce se referea.

— Vineri mă duc la ziua de naștere a lui Jenn. Iar sâmbătă, Layla m-a invitat acasă la ea să luăm masa împreună, dacă n-ai nimic împotriva.

A gustat din supă, stând în continuare cu spatele la mine.

— Pentru vineri, nu e nicio problemă, mi-a spus apoi. Dar sâmbătă trebuie să mergem la Lincoln pentru Reuniunea de Familie. S-ar putea să ne întoarcem târziu, așa că n-ar trebui să-ți mai faci alte planuri.

Am tăcut un timp, neștiind cum să reacționez.

— Să înțeleg, așadar, că Peyton a acceptat să vin cu voi? am întrebat, în cele din urmă, trăgând adânc aer în piept.

— Tatăl tău are o conferință, mi-a răspuns, după o clipă de tăcere. Așa că vom merge numai noi două. Și ca să-ți răspund la întrebare — Peyton a completat formularul de vizită și pentru tine, lucru din care putem deduce că a acceptat să te vadă.

Spre deosebire de mama, tata nu se ducea prea des să-l vadă pe Peyton. A însoțit-o la primele vizite, de unde s-a întors mereu cu chipul descompus de durere, închizându-se apoi în biroul său. Pentru un om care își câștiga existența aplanând conflicte nu era deloc ușor să-și vadă fiul într-o situație fără ieșire. Vorbea cu Peyton și avea grijă să-i ofere tot ce avea nevoie — bani și alte lucruri permise deținuților. Aveam, însă, sentimentul că îi era mult mai ușor să-și închipuie că fratele meu era plecat din oraș, fără să știe prea multe lucruri despre locul în care se afla. Se spune că ochii care nu se văd, se uită, și asta încerca și el să simuleze.

Era evident că nu aveam această alternativă, chiar dacă și eu, și fratele meu o preferam. Când mama voia ceva, mergea până în pânzele albe ca să-l obțină. Așa că, vrând-nevrând, sâmbătă aveam să mă duc la închisoare.

— Impresionant! a exclamat Jenn, când i-am spus asta, a doua zi după ore, la Frazier, unde ne-am întâlnit ca să ne facem temele. N-am intrat niciodată într-o pușcărie.

— Ca mulți alții, i-am răspuns, morocănoasă, luând o înghițitură din cafeaua sofisticată pe care Dave m-a convins din nou s-o comand.

Era rece ca gheața și densă ca noroiul, încât abia reușeam s-o beau cu paiul, dar era delicioasă.

— Numai noi avem norocul ăsta, am adăugat apoi.

Meredith, care avea o după-amiază liberă, lucru extrem de rar, m-a privit pe deasupra mesei.

— O să fie ciudat, nu-i așa? Te sperie gândul? Adică, perspectiva de a-i vedea și pe alții închiși acolo?

Sinceră să fiu, ideea nici nu-mi trecuse prin minte. Nu perspectiva de a-i vedea pe ceilalți deținuți îmi tulbura sufletul, ci întâlnirea cu fratele meu.

— Pur și simplu nu vreau să mă duc. Aș vrea să nu fiu nevoită să pun piciorul acolo.

Mă priveau amândouă cu multă compătimire. Apoi, Jenn m-a strâns de mână.

— Dar vineri ne vom distra de minune. Vine și Margaret, așa că vei avea, în sfârșit, ocazia s-o cunoști.

Cu două săptămâni în urmă, Jenn mi-a spus că s-a împrietenit cu o nouă colegă de la școală, care tocmai se mutase din Massachusetts. De atunci, îmi pomenea de ea de fiecare dată când vorbeam. Se pare că Margaret era extraordinar de nostimă și de grozavă — chiar mai inteligentă decât Jenn, lucru care mi se părea cu neputință. Până și Meredith, pe care puțini oameni reușeau s-o impresioneze, cu excepția gimnastelor mai bune decât ea la sărituri, mi-a povestit că Margaret vorbea mandarina și a avut la un moment dat un prieten care era vărul unui actor din show-urile noastre preferate.

— Minunat! am spus eu. Abia aștept.

— O s-o *indrăgești* pe loc, a continuat Jenn. Este atât de simpatică!

— O, Doamne! a intervenit Meredith. Știi ce-a făcut alaltăieri, la ora de educație fizică, în timpul unor exerciții de yoga? Executa poziția copacului și a căzut într-o parte, direct pe podea. A fost de-a dreptul *caraghioasă*.

Episodul evocat le-a făcut pe amândouă să izbucnească în râs și poate că m-aș fi distrat și eu dacă aș fi văzut scena. Dar chiar și numai după câteva săptămâni petrecute la Jackson, îmi era cu neputință să-mi imaginez exerciții de yoga în timpul orelor de educație fizică. Viața de la Perkins Day mi se părea acum cumplit de îndepărtată și de diferită. Iar faptul că ne vedeam atât de rar nu ne ajuta să micșorăm distanța tot mai mare dintre

noi. Din cauza orelor pe care Jenn le preda la Kiger Center și a programului extrem de încărcat al lui Meredith, ne puteam considera norocoase că mai reușeam încă să ne întâlnim. Nu mi-am imaginat niciodată că prietenia noastră se baza atât de mult pe orele de la școală, iar faptul că nu le mai împărtășeam m-a făcut să înțeleg că nu mai aveam nimic în comun. M-am schimbat mult în tot acest răstimp — asta era adevărul.

Și totul datorită Laylei. Din weekendul petrecut împreună, am ținut mereu legătura. Era extrem de ciudat ca doi oameni complet străini să devină, într-un timp atât de scurt, prieteni de nedespărțit. Mi se părea cu neputință ca o persoană pe care nici n-o cunoșteam cu șase luni în urmă să fie acum singura care mă înțelegea cu adevărat.

Și Layla înțelegea totul. Nu doar neliniștea pe care o simțeam în preajma lui Ames, ci și sentimentele pe care le nutream față de Peyton. Deși Rosie n-a ajuns la închisoare, problemele ei s-au răsfrânt, într-un fel sau altul, asupra tuturor membrilor familiei Chatham. Știam că Jenn și Meredith țineau la mine și erau mereu dornice să mă asculte. Dar mânia și rușinea nu aveau cum să mi le înțeleagă. Și acum, când am găsit-o pe Layla, în fața căreia puteam să-mi pun, fără teamă, sufletul pe tavă, am realizat câtă nevoie aveam de ea.

* * *

— Uf! Sunt de proastă calitate! Îți dai imediat seama că nu sunt în apele mele. În mod normal, nici nu m-aș *uita* la ei.

Am privit-o pe Layla, care, în ciuda cuvintelor sale, continua să pregătească, la fel de minuțios ca întotdeauna, cartofii prăjiți pe care îi cumpărase de la bufetul patinoarului, aranjându-i în linie dreaptă pe un strat dublu de șervețele. Amestecase, într-un pahar de plastic, două sortimente de ketchup, fără să mai adauge, însă, ingredientul-minune, care, în ochii ei, avea valoarea aurului.

— Adevărul e, a continuat ea, luând un cartof din mijloc și asezonându-l cu ketchup, că nimeni nu mă irită atât de tare ca Rosie. Dacă ar face din asta un sport, *ar deveni* campioană olimpică. Fără doar și poate!

Am zâmbit și am luat cartoful pe care mi-l oferea, înfășurându-mă strâns în puloverul pe care îl purtam. N-am mai fost de ani de zile la patinoarul Lakewood, unde mama ne aducea uneori — pe mine și pe Peyton — când eram mici. El a jucat hochei acolo vreo două sezoane când era în gimnaziu, dar eu n-am reușit să învăț nici pașii de bază. Era ultimul loc unde mi-aș fi imaginat că aveam să ajung după ore, când m-am dus la Seaside, dar am aflat în curând că te puteai aștepta la orice din partea familiei Chatham.

În ziua aceea, după ce ne-am dat jos rucsacurile și ne pregăteam să comandăm feliile obișnuite de pizza, a sunat telefonul Laylei. I-a privit, pentru o clipă, ecranul înainte de a răspunde.

— Bună, a spus, făcând apoi o pauză. La pizzerie, unde altundeva?

Mac, care studia în spatele tejghelei, ținând un creion după ureche, și-a ridicat ochii spre ea. Acum, reușeam aproape să-i susțin privirea atunci când îi captam atenția. Aproape!

— Ar fi trebuit să te gândești la asta când ai spus că o să te duci, a spus Layla.

Apoi, a tăcut pentru o clipă, oftând adânc și ațintindu-și ochii în tavan.

— Nu, tata nu e aici. A plecat cu Toyota Camry la service ca să întrebe ce are camioneta.

— Invers, i-a spus Mac, încet.

— Poftim?

— Toyota e în service, i-a explicat el. Camioneta merge; demarorul automat mai face figuri.

— În fine, a spus Layla.

Și cu subiectul ăsta eram bine familiarizată. Aveau două mașini și ambele îi lăsau mereu în pană.

— Ideea e că, deocamdată, nu avem nicio mașină disponibilă acum.

Rosie a avut, fără îndoială, ceva de comentat, căci Layla n-a mai scos, un timp, niciun cuvânt.

— Rosie! a strigat-o ea, pe un ton tăios, întrerupându-i monologul. Poți să vorbești cât vrei. Nu am cum să te ajut. Da, și ție la fel.

— Hei! a strigat Mac. Ce s-a întâmplat?

— Vrea să ajungă la patinoar. Se pare că a intervenit o „urgență”, a spus Layla, cu o grimasă pe chip, ținând telefonul cât mai departe de ureche, în timp ce Rosie îi riposta cu virulență. Când Rosie vrea ceva, dorința ei devine o *urgență*, mi-a spus apoi mie.

— O ducem când se întoarce tata, i-a răspuns Mac. Cam peste vreo jumătate de oră.

Layla i-a repetat cuvintele lui Mac, apoi l-a anunțat:

— Nu, este inacceptabil. Și, da, o citez, în cazul în care aveai îndoieli.

Mac a ridicat din umeri și și-a adâncit privirea în paginile cărții sale. Rosie continua să vorbească.

— Putem să mergem cu mașina mea, m-am oferit eu. Asta dacă n-ai nimic împotriva.

— Nu ești obligată să faci asta, mi-a răspuns ea.

Apoi, la telefon, adresându-i-se din nou lui Rosie:

— Nimic. Sydney e prea drăguță cu tine.

— Dar chiar nu mă deranjează, am insistat eu. Acasă trebuie să ajung abia la ora șase.

— Nu ești obligată să faci nimic pentru sora mea, mi-a răspuns Layla, cu o expresie caustică.

— O știu prea bine. Îmi ofer doar ajutorul.

Măcar atât să fac și eu. Deși am încercat să-i fac cinste cu un mic dejun delicios în weekendul când a dormit la mine și să mă revanșez pentru filmul pe care l-am văzut împreună, m-a refuzat de fiecare dată.

— Am petrecut două nopți la tine acasă, fără familia mea de nebuni, mi-a răspuns ea. Ar trebui să-ți fiu recunoscătoare.

Dacă nu puteam să mă revanșez față de ea, măcar acum puteam s-o ajut pe sora ei.

Zece minute mai târziu, străbăteam un mic cartier rezidențial, situat la câteva blocuri depărtare de Seaside. Casele erau mici, iar curțile erau înșesate de mașini, leagăne și mobilier de grădină. La capătul străzii, se afla o locuință din cărămidă, cu garaj separat. Porțiuni mari de iarbă lipseau pe alocuri, iar curtea din spate era ocupată cu cel puțin patru mașini aflate în diverse stadii de deteriorare. Lângă ușă era arborat un steag decorativ, pe care scria SĂRBĂTORI FERICITE, deși era septembrie. Și apoi, am intrat în pădure.

Copacii din spatele casei lor erau uluitor de înalți, cum nu mai văzusem vreodată. Vegetația care împrejmuia cartierul nostru, The Arbors, includea diverse specii de arbori și arbuști: stejari, tufișuri și o specie de cedri mai mari. Aici, se înălțau spre cer numai pini înalți, cu trunchiurile groase, înghesuiți unul într-altul. Acum înțelegeam, pentru prima oară, noțiunea de pădure *deasă*. Casele păreau să fi fost presărate pe drum ca niște firimituri de pâine, purtându-ți pașii spre întunericul pădurii.

— Bine ai venit în paradis! mi-a spus Layla, cu sarcasm în glas, când am parcat lângă trotuar.

Ieșind din mașină, am scrutat cu privirea vegetația luxuriantă care ne domina din înaltul cerurilor.

— Pădurea e înspăimântătoare, nu-i așa? Când eram mică, aveam numai coșmaruri. Și acum dorm cu jaluzelele trase.

A urcat cele câteva trepte spre ușa de la intrare, iar eu am urmat-o. Când m-am apropiat, am văzut că steagul pe care scria

SĂRBĂTORI FERICITE era atât de vechi și de decolorat, încât devenise aproape străveziu, iar razele de soare treceau cu ușurință prin el. A răsucit mânerul și a deschis ușa.

— Eu sunt, a strigat ea prin întunericul înconjurător. Cu Sydney. Rosie, ar fi bine să te grăbești.

A intrat în casă, ținându-mi ușa deschisă. Am avut nevoie de câteva minute ca să deslușesc împrejurimile. Am realizat atunci că nu ne aflam într-un foaier sau hol, ci chiar în sufragerie.

Era o cameră curată, dar îngrămădită. Pe polița de deasupra șemineului, stăteau înșesate mai multe fotografii înrămate. Pe măsuța de cafea, se aflau numeroase cutiuțe de diverse forme și mărimi, modelate din tot felul de materiale: lemn lustruit, sifed sau crom strălucitor. Pe un raft, se afla o colecție de pahare decorative de bere, iar așii dintr-un pachet de cărți de joc constituiau „tematica” unei rame de tablou. O canapea imensă era acoperită cu pături croșetate în diverse modele, iar o sofă mai mică, ticsită cu perne brodate, era așezată în fața unui televizor cu ecran plat, montat pe peretele de vizavi. Iar tabloul era completat de un fotoliu.

Un fotoliu cu spătar rabatabil, uzat și flancat de două mese scunde. Pe una dintre ele se aflau o cană mare, cu capac, dotată cu un pai de băut, o cutie imensă cu diverse soiuri de nuci și alune, și un pachet de șervețele. Pe cealaltă, se odihneau un mal-dăr de reviste, două telecomenzi, un telefon și numeroase cutii de medicamente și flacoane de vitamine. Deși fotoliul era gol, era evident că cel care stătea acolo era și stăpânul camerei, fie că era prezent, fie că nu.

Layla a străbătut covorul de un albastru pal și a intrat în bucătărie. Găsind-o goală, a oftat adânc și, întorcându-se în sufragerie, și-a lăsat geanta pe canapea.

— Tipic, a spus ea. Ia un loc! Mă duc s-o caut.

Făcându-se nevăzută pe holul din dreapta mea, m-am îndreptat spre canapea, unde, încercând să-mi fac loc să mă așez, am

vrut să dau la o parte una dintre pături. Și în clipa aceea, am dat cu mâna nu doar de simpla țesătură a păturii, ci și de ceva greoi și cald. Dotat cu dinți.

Scoțând un țipăt, mi-am retras iute mâna. Am rămas încremenită pe loc, ținându-mi brațul lipit de piept, când Layla s-a întors în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

Eu am clătinat din cap.

— E ceva... Am mutat o pătură. Și atunci...

Îndreptându-se spre canapea, a dat pătura la o parte, cu o singură smucitură, ca un magician care face același truc cu fața de masă. Dezvăluindu-mi trei cățeluși mici și urâți, care nu păreau deloc încântați să ne vadă.

— Îmi pare rău, mi-a spus apoi. Te-a mușcat rău?

Mi-am studiat mâna. Nu curgea sânge, deși vârful degetului arătător îmi zvâcnea de durere.

— Nu.

— Animăluțe nesuferite ce sunteți! a spus ea, luându-l în brațe pe cel mai mare dintre ei.

Avea blana cenușie, scurtă și aspră, capul chel și ochii mici, ca niște mărgeluțe, pe care îi ținea ațintiți asupra mea, în timp ce Layla îl mângâia între urechi. Ceilalți doi se furișau sub pătura rămasă pe canapea, așteptând următoarea victimă.

— Dar îi iubim, n-avem ce face. Dumnezeu să ne ajute!

— Ce rasă sunt? am întrebat-o eu, pe când cel pe care îl ținea în brațe a râgâit cumplit de tare, ca un animal de două ori mai mare.

— Nu au origini nobile. Sunt doar trăsniți din fire — asta e pedigreeul lor, mi-a explicat ea, sărutând capul pleșuv al câinelui. Ea e Ayre. Iar ceilalți doi sunt Destiny și Russell.

— Ca personajele din... *Big New York*? am întrebat-o eu, privind-o uluită.

— Nu-mi spune că și tu urmărești show-ul ăla! mi-a răspuns ea, înclinându-și capul într-o parte.

— Ba da, am recunoscut eu.

Deși verbul „a urmări” nu descrie nici pe departe realitatea. Căci, înainte de a mă împrieteni cu ea, era singura mea preocupare din timpul liber.

— De fapt, urmăresc toate emisiunile din franciza Big, am adăugat apoi.

— Știam eu de ce-mi place fata asta! a spus o voce din spațele meu.

Când m-am întors, am văzut-o pe doamna Chatham, îmbrăcată într-un trening roșu, străbătând holul cu ajutorul unui cadru. Rosie venea în urma ei, cărând o geantă Nike și afișând pe chip o expresie de nemulțumire, ce îi era deja o carte de vizită.

— Din ce echipă faci parte — din echipa Rosalie sau din echipa Ayre?

— Din echipa Ayre, i-am răspuns, fără să mai stau pe gânduri.

— Atunci, ești de-a mea, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze.

Layla și-a dat ochii peste cap, pe când mama ei se așeza încet în fotoliu. Între timp, Rosie a luat o pătură de pe canapea (stărnind mânia câinilor, care au început să mârâie — mai întâi, la ea, apoi unul la altul), iar Layla a luat cana cu capac de pe masă și s-a dus în bucătărie. S-a întors câteva clipe mai târziu, acoperind cana și punând-o apoi pe masă.

— Îți mulțumesc, draga mea, a spus doamna Chatham, în timp ce Rosie o învelea cu pătura. Încetați acum să vă tot învârtiți pe lângă mine! Mă descurc și singură. Doar nu vrei să-l lași pe Arthur să te aștepte, de vreme ce te-a abordat în ultimul moment.

— Ne întoarcem cu Mac, i-a spus Layla. Imediat ce va putea să ne ia. Dar am telefonul cu mine. Poți să mă suni oricând.

— Pot să stau foarte bine și singură câteva ore. Acum, dați-i bătaie, toate trei!

Ne-a făcut apoi cu mâna, iar Rosie și-a luat geanta, în timp ce Layla a dat drumul la televizor, unde se difuza un episod din *Big Chicago*, pe care nu-l văzusem încă. Elena, una dintre soțiile elitiste ale serialului, plângea cu lacrimi amare, fără ca machiajul ei perfect să aibă de suferit. Doamna Chatham a zâmbit, așezându-se comod în fotoliu și dând mai tare sonorul televizorului.

— Frumoasă mașină! a spus Rosie, urcându-se înăuntru.

La fel cum făcuse și sora ei ceva mai devreme, a mângâiat, încântată, scaunul din piele, apoi și-a aruncat privirea prin trapa capotei.

— E model sport?

— Nu, a spus Layla. Îți dai seama după roți.

— Nici nu se compară cu mașinile noastre, i-a răspuns Rosie, rezemându-se de spătarul scaunului. M-aș putea obișnui ușor cu o mașină ca asta.

— Nu e cazul, i-a ripostat Layla. Sydney îți face o favoare imensă, dar atât!

— Și îi sunt recunoscătoare.

— Atunci, poate că ar trebui să i-o și *spui*.

— Nu e nevoie, am intervenit eu. Oricum, nu-mi place să mă duc acasă după ore.

Replica mea le-a stârnit interesul — le simțeam privirile ațintite asupra mea, chiar dacă mă uitam numai la drum.

— Serios? a întrebat Rosie. De ce?

— Vezi-ți de treaba ta! a muștrătat-o Layla.

— Dar care e problema? Nu spui asta dacă nu vrei să dezvoltăm subiectul.

— Ai devenit și psiholog acum?

Aveam senzația că tachinarea lor avea să se transforme în curând într-o adevărată ceartă, lucru destul de neplăcut într-un spațiu atât de mic.

— E greu de spus, am încercat eu să le explic. Mi se pare oarecum... ciudat. De când a plecat fratele meu. Cred că mă simt puțin cam singură. Așa că îmi pare bine că am ceva de făcut. Pe cuvânt!

Îmi dădeam prea bine seama că Rosie, care stătea în spatele meu, voia să-mi pună mai multe întrebări. Layla, însă, a lăsat jos parasolarul și i-a aruncat prin oglindă o privire cât se poate de grăitoare. Restul drumului l-am parcurs apoi în tăcere.

Când am ajuns la patinoar, Rosie s-a dus în vestiar, în timp ce Layla s-a așezat la coada din fața bufetului ca să cumpere cartofi prăjiți „de proastă calitate”. În timp ce vânzătoarea îi puneă într-un bol de carton, mi-a spus, oftând adânc:

— Îmi cer iertare. Sora mea mă scoate din sărite.

— Nu e nicio problemă, i-am răspuns.

— Ai senzația că...

A oftat din nou, lăsând cuvintele suspendate în aer, în timp ce scotocea prin coșulețul cu pachetele de ketchup, de parcă unele ar fi fost mai bune decât altele. Cunoscând-o, însă, știam prea bine că așa și era.

— Totul i se cuvine, a continuat apoi. Ca și când lumea întreagă i-ar fi datoră. Întotdeauna a fost așa.

— Ca și fratele meu, i-am răspuns eu. Mi-am imaginat că e o „chestie” tipică singurului băiat din familie. Dar se pare că e o „chestie” tipică primului născut.

— Eu cred că, în acest caz, este o „chestie” tipică à la Rosie, mi-a spus ea, alegând încă un pachetel de ketchup și luând apoi câteva șervețele. Măcar când era mai mică, puteam să dăm vina pe stresul competițiilor sportive de patinaj.

— Era bună, nu-i așa? am întrebat-o eu.

— Era *extraordinară*, mi-a răspuns Layla, punând pe tejghea o bancnotă de cinci dolari. Nu e o scuză pentru nesimțirea ei, firește. Dar frumusețea actului său artistic îi compensa mof-turile și fițele enervante. Parcă erau mai ușor de acceptat.

Cuvintele sale căpătau, într-un mod ciudat, o semnificație aparte. Fratele meu n-a devenit niciodată o stea a patinajului, dar avea harul de a fermeca. Nimeni nu este putred până la rădăcini, mi s-a spus adesea. Chiar și cei mai căinoși oameni din lume au stârnit, la un moment dat, dragostea cuiva.

Acum, aflându-ne pe băncile patinoarului, o priveam pe Layla asezonând un alt cartof în ketchupul cu piper (piperoketchup?) și mușcând apoi cu poftă din el. Pe gheață, un bărbat între două vârste, cu părul blond și frumos îngrijit, ce purta niște pantaloni negri, din Lycra, și o jachetă din lână, de un albastru intens, o îndruma pe o fată, cam de doispreceze ani, să execute anumite sărituri. Ea afișa pe chip pasiunea pe care toți patinatorii o împărtășesc pentru această artă pe gheață și pe care o vedeam în toate spectacolele sportive difuzate sâmbăta după-amiaza. Era mică de statură și mlădioasă și avea părul strâns în coadă de cal. Pe chipul antrenorului ei, se citea fericirea sau nemulțumirea ori de câte ori executa — corect sau greșit — o săritură pe gheață.

— El e Arthur, mi-a spus Layla, văzându-mă că îl privesc cu intensitate. Din cauza lui, am dinții strâmbi.

— Dar nu sunt strâmbi.

— Nu sunt nici drepți. Nu ca ai tăi. Ai purtat aparat dentar, nu-i așa?

Eu am încuviințat din cap.

— Cât l-am urât!

— Da, dar uite ce dinți ai acum! a spus ea, luând un alt cartof. Și eu aveam nevoie de aparat. Cel puțin, așa a spus dentistul. Dar lecțiile de patinaj sub îndrumarea lui Arthur sunt extrem de costisitoare, așa că...

Eleva lui Arthur tocmai aterizase pe gheață și se învârtea pe patinoar, pregătindu-se să sară din nou.

— Rosie voia într-adevăr să participe la Jocurile Olimpice?

— Da. Dar n-a trecut niciodată de competițiile naționale. Apoi, s-a angajat în trupa de balet pe gheață a companiei Mari-
posa, lucru care i-a permis să-i ajute financiar pe părinții mei.
Am fost atât de supărată pe ea pentru că, din cauza viciului și a
prostiei ei, a fost dată afară din trupa de balet, și-a continuat
Layla povestea, clătînând din cap. Ador ideea sacrificiului su-
prem. Iar nehibzuița ei... mi-a frânt inima. Toți anii de
muncă, toți banii, toate eforturile... totul a fost în zadar.

În timp ce spunea asta, o altă fată a apărut pe gheață. Abia
după câteva clipe mi-am dat seama că era Rosie. Poate din cauza
distanței sau a faptului că își schimbase hainele, purtând acum
un costum de patinaj, arăta complet diferit. A început să pati-
neze pe marginea gheții, prinzând viteză cu fiecare pas pe care
îl făcea. Deși executa doar niște elemente de bază, era mult mai
bună decât fata pe care am văzut-o ceva mai devreme. Mișcărilor
sale de o grație aparte contrastau fâțiș cu expresiile de nemulțu-
mire pe care le afișa neconținut. Spre deosebire de majoritatea
oamenilor, care se prefăceau în stane de gheață sub bagheta
neîndurătoare a iernii, Rosie părea să înflorească sub suflarea
înghețată a gerului.

Layla o privea și ea trecând prin fața noastră, o dată, apoi de
două ori. A treia oară, a ridicat capul spre noi și ne-a salutat, iar
Layla i-a răspuns la fel, cu un zâmbet pe buze. Surâsul ei m-a
uimit, după tot ce-mi spusese mai devreme. Dar Layla era
chintesența misterului.

— Are foarte multe emoții, mi-a explicat apoi, ghicindu-mi
parcă gândurile. S-a antrenat singură până acum, iar aceasta
este prima întâlnire cu Arthur după tot ce s-a întâmplat. De
aceea a fost atât de nesuferită. Sau, cel puțin, este unul dintre
motive.

După câteva cuvinte cu Arthur, eleva mai tânără a părăsit
patinoarul, iar el i-a făcut semn lui Rosie să se apropie. Au stau

un timp de vorbă, apoi i-a spus prin gesturi să mai dea o dată ocol gheții, întorcându-se s-o urmărească.

— O, Doamne, nu pot să mă uit! Chiar și la antrenamente, am niște emoții cumplite pentru ea. Eram un dezastru în timpul competițiilor. Mama mă trimitea să cumpăr cartofi prăjiți.

Și-a scos apoi telefonul și, după ce și-a scris parola, a deschis fișierul cu poze.

— Dar când am rămas să privesc spectacolul, n-am regretat niciodată. Uită-te și tu!

Mi-a întins telefonul, pe ecranul căruia se derula un filmuleț video. Acesta înfățișa un alt patinoar, mult mai elegant, unde Rosie executa o serie de piruete. A început încet, cu brațele larg depărtate, apoi, în timp ce se învârtea din ce în ce mai repede, și le-a strâns pe lângă corp, continuând să se rotească pe gheață cu o viteză amețitoare. Apoi, când muzica de fundal, cu sonorități metalice, a încetat, Rosie s-a oprit și ea, încremenind într-o poză uluitoare, cu capul pe spate. În clipa în care publicul a izbucnit în aplauze furtunoase, ea a schițat un zâmbet.

— Asta s-a întâmplat în ultimul an în care a mai concurat, a spus Layla.

A accesat apoi următoarea fotografie, care o înfățișa pe doamna Chatham, surprinsă într-o stare fizică mult mai bună, alături de Layla și de Rosie (care ținea în brațe un buchet de trandafiri), dar și de un trofeu imens. Într-o parte, se afla un individ solid, îmbrăcat în hanorac și blugi, pe care aparatul de fotografiat reușise să-l prindă doar pe jumătate. Am crezut, la început, că a nimerit în fotografie doar din pură întâmplare. Apoi, însă, l-am recunoscut.

— Țsta nu e..., am început eu, oprindu-mă și privind cu intensitate figura din poză.

— Mac, a completat ea. Ba da, el e.

Am mărit cu degetele fotografia până când chipul lui a umplut ecranul. Fiind mult mai gras la față și suferind de o formă

gravă de acnee, arăta atât de diferit, încât nici nu-mi venea să cred că vorbim de aceeași persoană. Singurele lucruri pe care le mai avea în comun erau ochii și şuvița de păr ce-i cădea pe frunte.

— Măi să fie! Cum a reușit să...

— În primul rând, a slăbit aproape paisprezece kilograme. Apoi, după ce-a început să țină o dietă sănătoasă, a scăpat și de acnee, mi-a explicat ea, luând un alt cartof. O nebunie, nu-i așa? Uneori, când îl văd acasă, nici nu-l recunosc.

— Nu-mi vine să cred că arăta în halul ăsta.

— Ba da, dacă l-ai fi văzut cum mânca. *Înfuleca* tot ce întâlnea în cale. Arăta ca Irv, dar fără să aibă înălțimea și mușchii acestuia și fără să joace fotbal. În plus, mânca numai porcării.

— Mi-e greu să-mi imaginez asta, i-am răspuns eu, privind-i chipul mare cât ecranul și desfigurat de acnee. Ce l-a determinat să se schimbe?

— Tu n-ai fi făcut-o? m-a întrebat ea, arătându-mi fotografia cu capul și mâncând cartoful. Cred că s-a săturat, în cele din urmă, de imaginea grăsanului. Purta eticheta asta de când îl știu. Rosie era artista familiei, eu eram frumușica, iar el era grăsanul.

Cunoșteam prea bine acest lucru — faptul că întreaga ta viață poate fi redusă la un singur cuvânt, fără ca tu să ai drept de apel. O știam mai bine ca oricine. De fiecare dată când cineva îmi amintea asta, îmi doream cu ardoare să pot schimba situația.

— Și cum a reușit să slăbească atât de mult? am întrebat eu.

— A început să se plimbe prin pădure. Apoi, să facă jogging, iar în final, să alerge. Se trezea mult mai devreme dimineața, înainte de a pleca la școală, și dispărea în pădure. Și acum face asta, în fiecare dimineață.

— Serios?

— Mă apucă somnul numai când mă gândesc că *pleacă* de acasă la ora cinci și jumătate dimineața. În plus, mănâncă numai

mâncăruri dietetice. Proteine, legume și fructe. N-aș rezista nici măcar o zi. Sau o oră.

Cineva a țipat mânios pe gheață și amândouă ne-am îndreptat privirile spre Rosie, care se pare că nu executase corect o săritură. Arthur a clătinat din cap, apoi i-a strigat ceva, iar Rosie a încuviințat din cap, patinând cu mâinile în șolduri.

— Uf! a exclamat Layla, ștergându-și degetele pe un șervețel. Nu pot să urmăresc antrenamentele, sunt prea stresante. Cred că o să mai cumpăr niște cartofi din ăștia îngrozitori doar ca să rămân pe baricade.

Am zâmbit și m-am uitat la ceas. Era ora cinci și patruzeci și cinci de minute; trebuia să ajung acasă peste un sfert de oră. Asta însemna că — indiferent dacă aveam să plec chiar în clipa aceea — voi fi nevoită să-i dau bătaie. Nu-mi surâdea deloc perspectiva de a lua masa cu mama și de a suporta alte discuții pe tema Reuniunii de Familie de la Lincoln, așa că am mai zăbovit un timp, suficient cât s-o văd pe Rosie făcând câteva piruete, împiedicându-se la un moment dat și câștigând, în cele din urmă, privilegiul unui zâmbet de încurajare din partea lui Arthur, lucru care i-a smuls Laylei un suspin de ușurare.

— Ne vedem mâine, i-am spus eu, luându-mi lucrurile. Îmi pare rău că nu vă pot conduce acasă.

— Nu e nicio problemă. Mac e întotdeauna undeva prin preajmă. Iar tu ai făcut destul.

I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna în timp ce coboram treptele spre ieșire. Înainte de a deschide ușa spre hol, m-am uitat înapoi și am văzut-o pe Rosie executând cea mai bună săritură, apoi aterizând pe gheață și continuând să alunece cu grație și frumusețe. Părea tabloul perfecțiunii, cel puțin pentru o clipă. Am plecat înainte de a mai putea vedea altceva.

CAPITOLUL

— Ai venit, în sfârșit! a exclamat Jenn, apucându-mă de mână și trăgându-mă cu putere înăuntru. *Cât* mă bucur să te văd! Parcă a trecut o *veșnicie*!

Când m-a sărutat cu zgomot pe obraz, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Multe atribute i se potriveau lui Jenn, dar adjectivul *exuberant* nu-și afla locul printre ele.

— Hei! am spus eu, când a început să mă tragă după ea pe hol. Ce se întâmplă?

— Ne distrăm de minune, mi-a răspuns Jenn. Vino cu mine, trebuie să-ți fac cunoștință cu Margaret!

După cum mă târa după ea, era evident că nu aveam niciun cuvânt de spus, așa că am lăsat-o să mă conducă în bucătărie. Acolo, am văzut-o pe Meredith, stând rezemată de blatul de bucătărie, cu o expresie neliniștită pe chip, în timp ce o fată cu părul negru, care stătea cu spatele la mine, puneă niște gheață într-un blender.

— A venit Sydney! a strigat Jenn, lucru care nu-i stătea deloc în fire, căci vorbea mereu în șoaptă. Și e însetată.

— Firește, a răspuns Margaret, întorcându-se cu fața spre mine.

Părul lung și negru, ce-i cădea în cascadă pe umeri, i se împletea armonios cu ochii albaștri și strălucitori și cu pistruii de pe față. O fată frumoasă, înzestrată cu un „zvâc” pe care îl vedeai imediat.

— Avem resurse proaspete. Stai să-ți aduc un pahar!

Numai în clipa în care s-a îndreptat spre un dulap, am văzut sticla de rom. M-am uitat la Meredith, care — deși avea și ea în față un pahar — nu părea să se fi atins de el. Celelalte două de pe blatul de bucătărie conțineau doar niște resturi groase ca zațul de cafea.

— Ce bem?

— Piña colada¹, mi-a răspuns Jenn. Rețeta specială a lui Margaret. *Delicioasă!*

— Gheața constituie elementul cheie, ne-a explicat Margaret, umplând cele două pahare goale de pe blat. Majoritatea oamenilor nu realizează asta.

Am acceptat paharul pe care mi l-a oferit, dar n-am băut din el.

— Așadar, părinții tăi nu sunt acasă?

— Ba da, sunt în sufragerie, mi-a răspuns Jenn.

Am scrutat-o în continuare cu privirea, fără să mai spun vreun cuvânt.

— Am glumit! a adăugat ea. Firește că nu sunt acasă. Au ieșit în oraș în seara asta. Le-am spus că o să mâncăm pizza la Antonella's și apoi o să ne uităm la filme.

— Și nu asta facem? am întrebat eu.

— Asta vrei să facem? m-a întrebat Margaret.

— Nu, i-am răspuns, fără ezitare.

Tonul glasului ei și felul în care și-a ridicat o sprânceană m-au determinat să-i răspund aproape automat.

¹ Piña colada este un cocktail dulce, care conține rom alb, cremă de nucă de cocos și suc de ananas.

— Nu mi-am dat seama că... De când te-ai apucat de băut, Jenn?

— Cum adică? m-a întrebat ea, lăsând paharul jos și ștergându-și buzele cu mâna. Am mai băut și înainte.

— Când?

— Tot timpul. Doar știi foarte bine, Sydney.

Margaret privea schimbul nostru de replici cu o expresie amuzată pe chip. Meredith, care stătea de cealaltă parte a blatului de bucătărie, a luat o înghițitură din paharul ei.

— Bine, am răspuns, predând armele, căci nu voiam să specific faptul că o cunoșteam pe Jenn de la grădiniță și n-o văzusem niciodată punând picătură de alcool în gură, cu excepția câtorva stropi de vin la masa de Crăciun, sub stricta supraveghere a părinților ei. Ce conține băutura asta? am întrebat apoi, mirosind-o.

— Dă-o pe gât! mi-a răspuns Margaret, fluturându-și mâna prin aer. O să te ajute să te relaxezi.

— Dar nu vreau să mă relaxez, i-am răspuns, țintuind-o cu privirea.

— Suntem doar la o petrecere aniversară, mi-a ripostat apoi, bând cu poftă din paharul său. Așa că hai să ne distrăm!

— De acord! a spus Jenn, ridicându-și paharul.

Margaret i-a urmat exemplul și, făcându-i apoi semn din cap lui Meredith, a convins-o să și-l ridice și ea. Toate privirile s-au întors atunci spre mine.

— În cinstea lui Jenn! am spus, ridicând, la rândul meu, paharul. La mulți ani!

— La mulți ani! i-a urat toată lumea într-un glas.

Apoi, ne-am ciocnit paharele. Jenn a băut cu poftă din el, dar Margaret continua să mă țintuiască cu privirea, fără să bea. M-am văzut, așadar, nevoită să duc paharul la gură și să iau o înghițitură. Toate mi-au urmat apoi exemplul, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Bun! a spus ea, cu un zâmbet pe buze. Și acum să începă petrecerea!

* * *

— Trimite-i un mesaj! Nu te mai gândeți atâta! Scrie-i și gata!

— Nu pot să fac asta, a protestat Jenn, clătinând din cap, roșie la față ca racul. E prea ciudat.

— Hai nu zău! a spus Margaret, luându-i telefonul din mână. Atunci, o să-i scriu eu.

— Nici vorbă! a țipat Jenn, năpustindu-se asupra ei ca să-și recupereze mobilul. O, Doamne, Margaret, dacă faci asta, jur că o să...

— ... o să-mi fii veșnic recunoscătoare pentru că te-am cuplat cu tipul după care ești îndrăgostită nebunește? Plăcerea e de partea mea, i-a ripostat ea, butonând tastele telefonului cu o mână, în timp ce cu cealaltă o ținea pe Jenn la distanță. Gata! S-a rezolvat. Și acum nu mai avem altceva de făcut decât să așteptăm.

— Te urăsc, i-a spus Jenn, râzând cu gura până la urechi, la fel de roșie la față.

De când am venit, băuse, după socoteala mea, cam două pahare.

— Poate că acum mă urăști, i-a spus Margaret. Dar când o să apară, o să mă iubești.

Personajul în cauză era Chris McMichaels, pe care cea mai bună prietenă a mea îl iubea nebunește de ani de zile, deși mie nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta. Margaret știa, însă, că stătea în spatele lui Jenn la orele de istorie universală, că îi cerea mereu coli de hârtie și pixuri și că se despărțise de curând de Hannah Riggsbee, prietena lui de-o viață, fiind, astfel, „numai bun de cules”, ca s-o citez pe Margaret.

— O să mă creadă nebună, a bombănit Jenn, rezemându-și capul în mâini. Pentru că îi trimit mesaje vineri seara.

— Dacă nu voia să iei legătura cu el, nu ți-ar fi dat numărul de telefon, a spus Margaret, umplând din nou ambele pahare.

— Mi l-a dat pentru că lucrăm împreună la un proiect de grup.

— Astea sunt detalii ne semnificative, i-a răspuns Margaret, fluturându-și mâna prin aer.

Și în clipa aceea, s-a auzit un bipuit. Jenn s-a întins să ia telefonul, dar Margaret a reușit să pună înaintea ei mâna pe el și i-a privit ecranul.

— Ei bine, ce zici de asta? E prin preajmă și vine aici împreună cu niște prieteni.

— *Poftim?! a țipat Jenn* — mai bine spus, a zbierat strident — înșfăcând telefonul.

A citit mesajul și apoi și-a ridicat privirea, căscând ochii mari cât cepele.

— I-ai spus că bem?

— *Tu i-a spus, nu eu, a corectat-o Margaret.* Doar e o petrecere, nu?

— O, Doamne! a exclamat Jenn, luându-mă de braț. Chris McMichaels vine aici? *Acasă la mine?* Nu știi dacă o să mă descurc.

— Firește că o să te descurci. Mă duc să mai pregătesc un rând de băuturi, a spus Margaret.

Și, luând vasul gol de la blender, s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre bucătărie. Am rămas, astfel, numai noi trei.

— Jenn, am spus eu, în timp ce ea lua o altă înghițitură, ești sigură că e bine ce faci?

— La ce te referi?

M-am uitat la Meredith, care părea la fel de șovăitoare ca și mine.

— La toată povestea asta. Tu nu obișnuiești să bei. Și acum chemi și băieții aici?

— Dar ce ai în seara asta? m-a întrebat ea, privindu-mă vădit iritată.

— Eu? Tu ești cea care se poartă ciudat.

— Eu mă *distrez*, Sydney. E ziua mea de naștere.

— Știi, i-am răspuns. Sunt cea mai bună prietenă a ta, ai uitat?

— Și atunci de ce-mi strici tot cheful? m-a muștră ea, clătinând din cap și oftând adânc. Sinceră să fiu, sunt chiar șocată. Ținând seama de trecutul tău, aș fi zis că ești ultima persoană care să-și permită să judece oamenii cu atâta asprime.

Auzindu-i spusele, Meredith a căscat ochii mari cât cepele. Eu am tras adânc aer în piept, apoi am întrebat-o:

— Cum adică ținând seama de trecutul meu?

— Mă refeream la fratele tău, mi-a răspuns ea, pe un ton placid, printre zgomotele motorului de blender, ce răzbăteau acum din bucătărie. Te înțeleg foarte bine, a continuat ea. Poate crezi că, dacă beau, o să ajung și eu la închisoare, nu? Dar nu se va întâmpla așa. Liniștește-te, bine? Savurează-ți băutura! Și *relaxează-te!*

Nici nu mai știam ce să-i răspund. Aveam senzația că mă aflu în fața unui om complet străin, dar cu trăsături și maniere care-mi erau familiare.

— Nu-mi vine să cred că l-ai adus pe Peyton în discuția asta, am spus eu, coborând glasul.

— Liniștește-te! mi-a răspuns ea, dându-și ochii peste cap. Nu mai e de mult un secret pentru nimeni. Margaret știe totul deja.

— Ce știe Margaret? a întrebat ea, intrând în cameră cu vasul de la blender în mână.

— Nimic, i-am răspuns, aruncându-i lui Jenn o privire tăioasă. Nu mai contează.

Următoarea jumătate de oră am petrecut-o asistând la o „ședință de înfrumusețare”, ca s-o citez din nou pe Margaret, unde a obligat-o pe Jenn să se îmbrace cu o bluză mult mai decoltată, asortată cu mai multe bijuterii și cu un strat gros de

rimel. Margaret și-a schimbat și ea hainele, alegând o rochie pe care o adusese într-o geantă de voiaj. Spre deosebire de mine și de Meredith, era evident că anticipase perspectiva schimbării garderobei. Între timp, continuau să dea pe gât paharele cu băutura, amestecându-se din ce în ce mai tare, fără ca vreuna dintre ele să observe că eu și Meredith beam acum numai apă. Cam pe la nouă și jumătate, când băieții urmau să-și facă apariția, Meredith ne-a anunțat că avea să plece.

— Ești o spărgătoare de petreceri! i-a strigat Margaret din bucătărie, unde încerca „să dea volum” părului lui Jenn, eforturi ce implicau folosirea unei „tone” de fixativ.

— Nesuferito! a acompaniat-o și Jenn.

— Am un concurs mâine după-amiază, mi-a spus Meredith, de parcă mie ar fi trebuit să-mi ofere explicații. Și totul a devenit cam... ciudat.

— De acord, i-am răspuns, ridicându-mi paharul cu apă.

L-a ridicat și ea pe al ei, cu un zâmbet pe buze.

— Rămâi peste noapte?

— N-aș prea vrea s-o las în halul ăsta.

Meredith și-a aruncat privirea în bucătărie, unde Jenn, am observat eu, nu părea să se simtă prea bine. O, Doamne!

— Ești o prietenă bună, Sydney.

— Și tu la fel, i-am răspuns eu, îmbrățișând-o cu drag. Mult succes mâine!

— Îți mulțumesc.

Le-a făcut apoi cu mâna fetelor din bucătărie, dar numai Margaret i-a răspuns. Când ușa s-a închis în urma ei, m-am dus să văd ce face Jenn.

— Te simți bine? am întrebat-o eu. Nu arăți prea bine.

— N-are nimic. Trebuie doar să mănânce ceva, mi-a răspuns Margaret.

Cuvintele ei au făcut-o, însă, pe Jenn să se înfioare ușor, vădit dezgustată de această perspectivă.

— Hai să comandăm niște pizza! Care e numărul localului care îți place atât de mult, Jenn?

— Nu fac livrări la domiciliu, a murmurat ea, ridicându-se în picioare și rezemându-se cu mâna de bar ca să nu-și piardă echilibrul. Trebuie să... să mă duc la baie.

A reușit să traverseze camera, ținându-se de pereți. Margaret a urmărit-o cu privirea, luând o altă înghițitură din băutura ei.

— O să-și revină, mi-a spus ea. Dacă vomită puțin, e ca și nouă, a adăugat, verificându-și chipul în oglinda unei pudriere.

— Nu obișnuiește să bea, i-am răspuns eu. Asta ca să știi.

— Paharul ei gol spune o cu totul altă poveste, mi-a ripostat apoi, dându-și pe buze cu lipgloss și îndreptându-și apoi privirea spre mine. N-aș putea spune că a protestat când am adus sticla cu rom.

— Probabil că a vrut să te impresioneze.

— Poți să-i citești și gândurile acum?

— Sunt cea mai bună prietenă a ei. O cunosc de când eram la grădiniță.

— Atunci, îți dai seama că poate să ia și singură o hotărâre, mi-a răspuns, închizând pudriera cu zgomot. Du-te să vezi ce face! Eu o să comand ceva de mâncare ca să-i servim pe băieți.

A luat apoi telefonul, punând, astfel, capăt discuției noastre. Spumegam de furie în timp ce străbăteam holul spre toaleta unde o auzeam pe Jenn vomitând. Am ciocănit ușor la ușă, apoi am deschis-o.

— Hei! Eu sunt.

Jenn stătea ghemuită deasupra closetului, cu capul rezemat pe un braț. Arăta cumplit de palidă, iar în toaletă plutea un miros puternic de nucă de cocos. Dezgustător!

— Mor, a gemut ea. O să mor chiar de ziua mea. Un lucru perfect simetric, dar complet nefericit.

Am zâmbit. O recunoșteam din nou pe Jenn.

— N-o să mori. Ești doar beată.

— Mă simt îngrozitor, mi-a spus ea, întorcându-se cu fața spre mine.

Șuvițe umede de păr îi stăteau lipite de frunte. S-a zis cu volumul părului ei!

— Mă urăști?

— Firește că nu, i-am răspuns, luând prosopul de mâini agățat lângă chiuvetă și udându-l cu apă rece. De ce să te urăsc?

— Pentru că am pomenit de Peyton. Și te-am obligat să bei.

— Nu m-ai obligat să fac nimic, i-am răspuns, oferindu-i prosopul. Pune-ți-l pe față! Te va ajuta să te simți mai bine.

M-a ascultat, iar eu m-am ghemuit în fața ușii, cu genunchii strânși la piept.

— Nu-ți place Margaret, a spus ea, în cele din urmă.

Nu era o întrebare.

— N-o cunosc, i-am răspuns, mergând pe căi ocolite.

— E drăguță, Syd, pe cuvântul meu! Și *atât* de nostimă! Complet diferită de cei de aici. Nu mă vede cum mă văd ceilalți. Și crede că *pot* să mă întâlnesc cu Chris McMichaels. Și să beau piña colada. Și... să fiu diferită. Înțelegi?

Am dat aprobator din cap. O înțelegeam, în felul meu. Nu partea „romantică” sau cea cu băutura, ci ideea de a deschide o nouă pagină în viață, de a-ți face un nou prieten.

— Mi-e dor de tine, i-am spus eu, simțindu-mă prost pentru gândurile pe care le nutream chiar în compania ei.

— Și mie, mi-a răspuns ea, uitându-se din nou la mine. Rămâi peste noapte? Știi că nu voiai.

— Desigur, i-am spus. Stai să sun acasă ca să mă asigur că nu e nicio problemă!

Mama mi-a răspuns după al doilea apel, părând supărată. La început, am crezut că supărarea ei se datora faptului că sunam aproape de ora când ar fi trebuit să fiu acasă și își imagina că aveam de gând să mai trag de timp. Am aflat, însă, în curând, că mâhnirea ei nu avea nicio legătură cu mine.

— Poți să rămâi, a acceptat ea, când i-am cerut voie să petrec noaptea la Jenn. De vreme ce, oricum, nu mai mergem mâine la Lincoln.

— Nu mai mergem? am repetat eu, clipind nedumerită.

S-a așternut tăcerea. Apoi, mi-a răspuns:

— Se pare că fratele tău nu se mai bucură de privilegiul de a primi vizite. Firește că n-am reușit să aflăm *motivul*, în ciuda eforturilor imense de a lua legătura cu directorul închisorii.

O spunea de parcă închisoarea ar fi fost un liceu, iar contactarea forurilor superioare ar fi rezolvat problema. Mă întrebam — nu pentru prima oară — dacă mama înțelegea cu adevărat unde se afla Peyton.

— Îmi pare rău, mamă, i-am spus eu. Știi că abia așteptai să mergem.

— Așa e, mi-a răspuns, complet înfrântă.

Credeam că nimic nu era mai rău ca tristețea ei. Descopream, însă, că viața ne oferă mereu noi experiențe și lecții de învățat. După o clipă, însă, și-a recăpătat stăpânirea de sine și mi-a spus:

— Urează-i „La mulți ani” lui Jenn din partea mea! Și ne vedem mâine-dimineață. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Când m-am întors în baie, am văzut că lui Jenn îi revenise puțin culoarea în obraji și arăta ceva mai bine. Nu era încă pregătită să iasă din toaletă, așa că m-am dus să-i dau de știre lui Margaret. Mă apropiam de bucătărie când am auzit voci și am realizat că băieții sosiseră deja. Stăteau în jurul blatului de bucătărie, dar și în jurul lui Margaret, în timp ce ea le turna băutura în pahare. Își scosese pantofii și își dăduse pe buze cu un ruj de un roșu aprins. Când m-a văzut, mi-a zâmbit de parcă eram cele mai bune prietene.

— Sydney! m-a strigat ea, atrăgând asupra mea toate privilegiile băieților.

Îi cunoșteam pe toți, firește, deoarece am frecventat împreună aceeași școală încă de la grădiniță. Chris McMichaels, a cărui soră a fost colegă de clasă cu Peyton, venise însoțit de Charlie Jernigan, care locuia tot în cartierul nostru, și de Huck Webster, căpitanul echipei de fotbal a liceului Perkins Day.

— Ce face sărbătorita? m-a întrebat apoi.

— Bine, i-am răspuns, îndreptându-mă spre ei.

Chris se apucase deja de băut, în timp ce Charlie și Huck își adulmecau încă paharele.

— Ni se va alătura și ea imediat.

— Ți-am turnat o băutură proaspătă, mi-a spus Margaret, oferindu-mi un pahar. Ai cam rămas în urmă și trebuie să recuperezi.

Am acceptat băutura, fără să spun nimic, și am luat o înghițitură. Adevărul era că mirosea la fel de puternic a nucă de cocos ca și toaleta din care tocmai ieșisem, dar nu voiam să-i ofer vreun motiv de comentariu.

— Mulțumesc.

— Cum e la liceul la care te-ai mutat, Sydney? m-a întrebat Charlie. Îți place?

— E bine, i-am răspuns, încuviințând din cap. Cu totul diferit.

— Am auzit că te-ai transferat la Jackson, a intervenit Margaret. De ce?

— Aveam nevoie de o schimbare, i-am răspuns.

— Ce-ai făcut tu e mai mult o revoluție decât o schimbare, mi-a ripostat ea, aranjându-și rochia. Am auzit că elevii se iau la bătaie în fiecare zi. Mai ales *fetele*. Prietena mea, care a învățat un timp acolo, nici nu îndrăznea să se ducă la baie.

— Nu e adevărat, am contrazis-o eu.

— Oricum, Sydney știe să se impună, a spus Chris, cu un zâmbet pe buze. Nimeni nu are curajul să se pună cu ea.

— Exact, i-am răspuns eu. Am băgat deja groaza în ei.

Băieții au izbucnit în râs. Margaret și-a răsucit un inel de pe deget și a oftat adânc.

— M-am plictisit, a spus ea. Hai să jucăm un joc cu băuturi! Are cineva o monedă de douăzeci și cinci de cenți?

I-a condus apoi la masa din bucătărie, luând cu ea și vasul de la blender. Eu m-am întors la baie ca să văd ce face Jenn și am găsit-o dormind pe podeaua toaletei. S-a zis, așadar, și cu sărbătorita zilei!

— Hei! am spus eu, așezându-mă în genunchi lângă ea și scuturând-o ușor de braț. Jenn, trezește-te!

— Nu e încă timpul să mă trezesc, a mormăit ea, întorcându-se pe partea cealaltă și lipindu-și obrazul de gresia rece.

Cineva a bătut atunci cu putere în ușă. Am intuit imediat că era unul dintre băieți. Până și prezența și-o anunțau cu totul altfel.

— O clipă! am strigat eu.

— O!... Bine, mi-a răspuns un glas masculin.

Apoi, i-am auzit pașii, îndepărtându-se.

De la bucătărie, răzbătea râsul vesel al lui Margaret.

— Jenn! am strigat-o eu, zgâlțâind-o din nou de umăr.

A strâns cu putere din ochi, de parcă astfel m-ar fi făcut să dispar.

— Trebuie să te trezești. Doar nu vrei să te vadă Chris în halul ăsta, nu-i așa?

A mormăit iar, vădit iritată, dar m-a lăsat s-o ridic în capul oaselor. Apoi, a deschis ochii.

— Chris e aici? Vorbești serios?

— E în bucătărie. Cu Margaret.

— O, Doamne! a exclamat ea, lăsându-și capul în pământ. E îngrozitor! Nici că aș fi avut vreo șansă, dar dacă mă mai și vede în halul ăsta...

— N-o să te vadă, i-am spus apoi. Încearcă să te ridici în picioare! Te scot eu de aici.

Rezemându-se în mâini, cu un suspin adânc, a reușit să se ridice în picioare, în timp ce eu am deschis ușor ușa și am tras cu ochiul pe hol. Margaret, aflată în capul mesei din bucătărie, și băieții — Chris, care stătea în fața ei, iar Charlie și Huck, de o parte și de alta a mesei — continuau să se joace cu monedele de douăzeci și cinci de cenți. Urmărindu-i pe furis, l-am văzut pe Chris aruncând o monedă într-o cană și sugerându-i apoi prin gesturi lui Margaret că era rândul ei. Ea i-a zâmbit și și-a luat paharul în mână.

Mi-am întors privirea spre Jenn, care se rezema de chiuvetă ca să nu cadă.

— Hai! Acum ori niciodată!

A venit spre mine, iar eu am cuprins-o cu brațul de umăr, apoi, stingând lumina din baie, am pășit pe holul întunecat. Aveam doar câțiva metri de parcurs prin sufragerie, de unde urma să ajungem în dormitorul ei, urcând câteva trepte spre etaj. După câțiva pași, însă, am simțit că mă strânge cu disperare de mână. M-am oprit pe loc.

— S-ar putea să vomit, mi-a șoptit ea.

Am așteptat cu sufletul la gură.

— Gata, hai să mergem! a adăugat apoi, răsuflând ușurată.

Am continuat să ne furișăm pe lângă canapea și măsuța de cafea, apoi pe lângă pian, oprindu-ne de vreo două ori pe drum. Exact în momentul în care treceam prin fața ușii de la intrare, a sunat soneria.

— O, Doamne! a gemut Jenn, strângându-mă din nou de mână. S-ar putea să...

De data asta, aveam senzația că nu se mai putea abține. Cuprinsă de disperare și fără să mai stau prea mult pe gânduri, am deschis ușa larg și am ajutat-o să ajungă în dreptul treptelor de la intrare, unde, agățându-se de balustrada din fier forjat, a vomitat în tufișurile din fața casei. Pe treptele de lângă ea,

ținând în mână o cutie de pizza și purtând un tricou pe care scria SEASIDE PIZZA, l-am văzut pe Mac Chatham.

La început, aveam senzația că prezența lui nu-și avea locul în acest tablou. Mi se părea că totul nu era decât un vis, cu excepția imaginii dezgustătoare a lui Jenn, care continua să vomite. El s-a dat, cu eleganță, la o parte, lăsând-o să-și golească stomacul, apoi s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene.

— Bună, am îngăimat eu în cele din urmă. Ce s-a întâmplat?

— Ai comandat pizza, mi-a răspuns, cu o privire scrutătoare.

— Nu, n-am comandat nici o pizza, i-am răspuns.

Acum, el mă privea vădit nedumerit.

— Nu eu am comandat-o, i-am explicat apoi. Cei dinăuntru. Sau una dintre invitate. Nu mi-am dat seama că...

— Sydney! a gemut Jenn, prăbușindu-se grămadă pe treptele de la picioarele lui. *Ajutor!*

— Scuză-mă! i-am spus lui Mac, cerându-i iertare din priviri.

Apoi, am închis ușa de la intrare și m-am ghemuit lângă Jenn, trecându-mi mâna prin părul ei încâlcit.

— E ziua ei de naștere, i-am explicat lui Mac.

— Aha! a spus el, dregându-și glasul. Atunci, la mulți ani și din partea mea!

Și în clipa aceea, Jenn mi s-a prăbușit în brațe, cu capul în poala mea și picioarele răsucite printre barele balustradei. Am rămas încremenită pe loc, neștiind ce să fac. O clipă mai târziu, am auzit-o sforăind.

Mi-am ridicat privirea spre Mac.

— Am... am niște bani în buzunar. Cât îți datorez pentru pizza?

Credeam că va fi mai mult decât încântat să-și ia banii și să plece, căci nici nu-mi imaginam un tablou mai neplăcut ca cel pe care îl privea acum. Dar Mac a reușit să mă ia prin surprindere, stabilind, astfel, un precedent, de care încă nu eram conștientă.

— Dar, mai întâi, hai s-o ducem înăuntru! mi-a spus el. N-ar fi deloc de dorit ca vecinii să vadă scena asta.

Avea dreptate. Casele de pe strada lui Jenn erau construite foarte aproape una de cealaltă, iar cele de vizavi aveau încă luminile aprinse.

— Nu trebuie să mă ajuți, i-am spus eu. Serios!

A păstrat tăcerea, mulțumindu-se doar să-mi întindă aparatul de încălzit pizza. Eu l-am cuprins în mâini, neștiind ce avea de gând să facă, până în clipa în care s-a aplecat deasupra mea și a luat-o pe Jenn în brațe. Capul i-a căzut pe umărul lui și s-a mișcat ușor la pieptul său, dar nu s-a trezit din somn.

— Ia-o înainte și arată-mi drumul! mi-a spus Mac.

Și l-am condus. Prin holul de la intrare, unde am lăsat pe o măsuță aparatul de încălzit pizza, apoi pe scările spre etaj și, în final, pe coridorul ce ducea spre camera întunecată a lui Jenn. Aprinzând lumina și intrând în cameră, am realizat că, dintre toate scenariile pe care mi le-am imaginat legate de seara aceea, cel de acum, în care mă aflam într-un dormitor cu Mac Chatham, nici nu-mi trecuse vreodată prin minte.

El, însă, părea să se simtă în largul său, ca și când asta făcea de când lumea și pământul — ducea în pat fete străine și inconștiente. Speram însă să nu fie deloc așa. În momentul în care Jenn a simțit salteaua, a gemut ușor și s-a strâns ghem, lipindu-și fața de pernă. Eu m-am aplecat și i-am scos pantofii.

— Va trebui să-i aduci, probabil, un pahar cu apă, mi-a spus el. Și un coș de gunoi, dacă găsești vreunul pe aici.

L-am găsit și i l-am adus, împreună cu paharul de apă și un prosop umed, pe care i l-am pus pe frunte. Am pornit apoi după Mac, care mă aștepta în pragul ușii.

— Nu obișnuiește să bea, i-am explicat eu. Nu știu ce-a fost în capul ei.

— Probabil că n-a fost nimic, mi-a răspuns el. Se mai întâmplă. În special la petreceri aniversare.

— Dar o să-și revină, nu-i așa?

— Trebuie să doarmă.

Eu mi-am mușcat buza, încă îngrijorată.

— Sydney! O să-și revină.

Tonalitatea cu care îmi rostise numele — familiară, încurajatoare și încrezătoare — trăda o tandrețe și o căldură aparte, cum n-o mai auzisem vreodată.

— Îți mulțumesc, i-am spus eu. Vorbesc cât se poate de serios. Nu știi cum m-aș fi descurcat fără tine.

— Toți băieții care livrează pizza au parte de o pregătire specială în acest sens. Este o condiție obligatorie.

I-am zâmbit, țintuindu-l cu privirea, înainte de a realiza că era pentru prima oară când vorbeam între patru ochi din ziua în care ne-am cunoscut. Și *vorbeam* în adevăratul sens al cuvântului, fără să mă bâlbâi sau să mă îmbujorez la față, cel puțin, deocamdată. Cine știe cum avea să fie deznodământul unei nopți, al cărei început era atât de diferit de cuprinsul ei?

— Ar trebui să te las acum să pleci, i-am spus eu. Sunt convinsă că mai ai și alte comenzi de livrat, nu-i așa?

— Aceasta este ultima, mi-a răspuns el, masându-și tâmplele. Dar sunt nevoit să ajung cât mai repede acasă. Trebuie să iau burgeri și cartofi prăjiți de la Webster's pentru mama și Layla și, când e vorba să mănecarea lor, nu-i de glumă cu ele.

— Am auzit, i-am răspuns eu.

Am ieșit pe hol și, după ce i-am stins lumina lui Jenn, am închis ușor ușa în urma mea. Când am coborât treptele, am dat nas în nas cu Margaret și Chris.

— Sydney! m-a strigat ea, căscând ochii mari când l-a văzut pe Mac în spatele meu. Ce *faci*?

Ținând seama de faptul că se afla singură în compania băiatului de care Jenn era îndrăgostită nebunește, în casa lui Jenn, și se îndreptau spre etajul cu dormitoare, aș fi vrut s-o întreb același lucru. Am spus, însă, cu totul altceva:

— El e Mac. Un prieten de-al meu de la școală.

— Un *prieten*? a repetat ea, accentuând cuvântul și uitându-se apoi la Chris. Și ce făceați voi doi la etaj?

— Ne-am dus să vedem ce face Jenn, i-am ripostat eu, privind-o printre gene. Ca și voi, de altfel. Nu-i așa?

— Da, așa e, mi-a răspuns, fără ezitare. Firește.

Am ocolit-o, lovindu-ne ușor în trecere, și am coborât treptele, urmată îndeaproape de Mac. Când a trecut pe lângă ea, i-a observat tricoul.

— Dar stai puțin! a exclamat ea, întorcându-se cu fața spre noi și privindu-ne de sus. Nu e... Nu ești tu băiatul care *livrează* pizza? a întrebat apoi, pe un ton ușor batjocoritor, izbucnind în râs.

N-am putut s-o sufăr de la bun început; acum, însă, spume-gam de furie. Tocmai mă pregăteam să-i descriu, cu lux de amănunte, unde să-și îndese pizza, când l-am auzit pe Mac spunând:

— Te costă șaptesprezece dolari și patruzeci și doi de cenți. Aș vrea bancnote mici, dacă se poate.

Margaret îl țintuia cu o privire de gheață. El îi susținea privirea, complet netulburat.

— Găsești banii într-un plic pe blatul de bucătărie, mi-a spus apoi mie. Nu exagera cu bacșișul!

Apoi, s-a întors cu spatele și a început din nou să urce treptele. Chris a rămas pe loc, cu o expresie șovăitoare pe chip.

— Hei, mi-a spus apoi, în șoaptă, eu...

— Hai odată! l-a chemat Margaret de pe palier.

După o clipă, a urcat și el treptele, făcându-se nevăzut în întunericul de la etaj.

Simțeam cum obrajii îmi iau foc în timp ce străbăteam holul spre bucătărie, stânjenită și mânioasă deopotrivă.

— E drăguță, a spus Mac. E prietena ta?

— Nu, i-am răspuns, pe un ton tăios.

În bucătărie, i-am găsit pe Huck și Charlie, care dădeau acum pe gât pahar după pahar și își aruncau arahide unul celuilalt, ținându-și gurile deschise. Erau prea beți ca să ne mai observe, dar Mac i-a scrutat din cap până în picioare, în timp ce m-am dus să caut banii. I-am găsit într-un plic pe care mama lui Jenn scrisese cu litere pline de înflorituri caligrafice: *Pentru masa ta festivă! De-ar ști ce s-a ales de masa asta festivă! Am luat din plic o bancnotă de douăzeci și cinci de dolari și i-am oferit-o lui Mac. El mi-a dat înapoi cinci dolari.*

— Ia-o! i-am spus, împingându-i bancnota.

— Sydney, fii serioasă! a protestat el, dându-mi-o înapoi.

— Mac, e tot ce pot să fac ca să mă revanșez, i-am răspuns, oferindu-i din nou bancnota.

— Nu accept bani de pomană de la tine, mi-a ripostat, refuzându-i.

— Nu sunt banii mei, am insistat eu.

— Nu mă interesează, mi-a răspuns, continuând să-i refuze.

I-am întins din nou bancnota în același timp în care el a respins-o, iar mâinile ni s-au întâlnit peste chipul lui Abe Lincoln. Niciunul dintre noi nu s-a clintit din loc. Îi simțeam căldura degetelor lipite de ale mele. Am rămas încremeniți ca niște stane de piatră timp de câteva secunde. Apoi, de undeva, s-a auzit un bâzâit.

Fără să-și desprindă mâna de pe bancnota de cinci dolari, Mac și-a scos telefonul dintr-un buzunar de la spate și i-a privit ecranul, apoi mi l-a arătat și mie.

Layla era autoarea mesajului care spunea:

Unde sunt cartofii mei?????????

— Cam multe semne de întrebare, am spus eu, zâmbind.

— Ți-am zis că nu-i de glumit cu ea, mi-a răspuns el, împingând din nou bancnota spre mine.

Și-a îndreptat apoi privirea spre Huck și Charlie, care chicoteau deasupra mesei ca niște fetișcane.

— Te descurci dacă rămâi singură aici?

— Da, i-am răspuns. Îi cunosc de-o viață. Sunt inofensivi.

El a dat din cap și, punându-și telefonul în buzunar, a pornit spre ieșire. Eu l-am urmat și i-am deschis ușa, în timp ce Mac scotea pizzele din aparatul de încălzit. După ce mi le-a oferit, a ieșit afară.

— Îți mulțumesc încă o dată, i-am spus eu. Pentru tot.

— Nicio problemă. Ți-am mai spus că e una dintre îndatoririle mele de serviciu.

— Fără îndoială.

Am rămas în prag, ținând în brațe cutiile cu pizza, în timp ce el a coborât treptele și s-a îndreptat spre camioneta sa, deschizând apoi portiera șoferului. În dormitoarele de la etaj, Margaret făcea Dumnezeu-știe-ce cu Chris McMichaels, iar la parter, doi băieți, beți turtă, își făceau de cap prin bucătărie. Dar eu și Jenn eram în siguranță, iar pizza avea să-mi ofere puțină consolare. I-am făcut cu mâna lui Mac, privindu-l cum se îndepărta în marșarier, iar el mi-a răspuns aprinzând farurile de câteva ori.

Când am intrat în bucătărie, băieții s-au năpustit asupra pizzei, devorându-le cu poftă, iar eu m-am îndreptat spre blat. Bancnota de cinci dolari era încă la locul ei. Spre deosebire de alții, nu aveam obiceiul să-mi însușesc lucruri care nu-mi aparțineau, așa că am luat bancnota și am înlocuit-o cu una de-a mea.

Împăturind-o cu grijă, m-am îndreptat spre ușa de la intrare și am scrutat cu privirea strada pustie. *Mac e întotdeauna undeva prin preajmă*, mi-a spus Layla la un moment dat, dar nu mi-am imaginat cât de adevărate erau cuvintele ei. În noaptea aceea, stând cuibărită lângă Jenn și ascultându-i respirația domoală, am dormit strângând în mână bancnota de cinci dolari. De fiecare dată când mă trezeam, mă uitam să văd dacă o mai am.

CAPITOLUL

10

Adolescentul lovit de soartă reușește să treacă peste tragedia suferită și zâmbește din nou — spunea titlul unui articol din ziar. Iar fotografia ce însoțea articolul îl înfățișa pe David Ibarra în scaunul cu roțile. Zâmbind.

Brusc, totul a căpătat sens. Am înțeles motivul pentru care, atunci când am intrat în bucătărie câteva clipe mai devreme, l-am găsit pe tata stând aplecat deasupra ziarului întins pe masă. Deși stătea cu spatele la mine, am văzut că își ținea mâna la gură, iar umerii îi tremurau.

— Tată?

Și-a pus cealaltă mână pe masă și, trăgând adânc aer în piept, s-a întors cu fața spre mine.

— Hei! m-a întâmpinat el. Ai venit să iei micul dejun?

Am încuviințat din cap, iar el a închis paginile ziarului și s-a îndreptat spre aragaz, unde se afla o tigaie cu ouă jumări. Tata era un gurmand prin excelență: își începea ziua cu cel puțin două ouă însoțite de șuncă sau cârnați și pâine prăjită. Se trezea, de asemenea, cu noaptea în cap și pleca adesea până să cobor eu să iau micul dejun, lăsând în urmă resturi de mâncare și mirosul produselor din carne de porc. Mi se părea ciudat, așadar, să-l

găsesc acum în bucătărie la ora șapte dimineața. Văzându-l pe deasupra și în lacrimi era de-a dreptul înspăimântător.

Am tras cu ochiul spre paginile ziarului în vreme ce îmi pregătea o porție imensă, întrebându-mă ce citea. Sunetul telefonului său mi-a oferit șansa să gădesc răspunsul la întrebare.

David Ibarra se bucură de o zi frumoasă. Nu are dureri, a obținut un punctaj substanțial la jocul său video preferat și urmează să savureze o pizza deluxe. Pentru unii, toate acestea nu înseamnă mare lucru. Dar pentru David, care în urmă cu șapte luni a fost lovit de un șofer beat și a rămas paralizat, fiecare zi este un dar divin.

Am simțit un nod în stomac. Îl auzeam pe tata vorbind pe hol. Mi-am reluat iute lectura.

Era 15 februarie, iar David juca Warworld. Cuvântul „competitiv” nu descrie nici pe departe feroarea cu care el și vărul lui, Ricardo, jucau acest joc extrem de popular. Puteau să joace ore în șir, uneori până la ivirea zorilor. În noaptea aceea, povestește David, „ne-am lăsat duși de val. Am jucat atât de mult, încât abia ne mai țineam ochii deschiși. În cele din urmă, am adormit. M-am trezit cu controller-ul pe piept”.

Știa că nu va scăpa nepedepsit, dar s-a gândit că — dacă avea să se trezească în patul său — se va bucura de puțină clemență. La urma urmei, stătea doar la două blocuri departare. Era ora două dimineața când s-a urcat pe bicicletă și a pornit spre casă pe străzile întunecate. Aproape că ajunsese la destinație când a zărit farurile mașinii.

„Mi se părea o nebunie”, își amintește el. „Când am plecat, nu se vedea nici urmă de mașină. Ca, apoi, să mă trezesc, dintr-odată, cu una, care nici măcar n-a frânat.”

Momentul accidentului nu și-l mai amintește, lucru pe care mama lui îl consideră o binecuvântare. Își amintește, în

schimb, că s-a trezit pe trotuar, cu picioarele răsucite sub el. Și apoi, durerea înfiorătoare.

Îi auzeam pașii — tata se întoarcea în bucătărie. Am închis iute paginile ziarului și l-am împins pe masă exact în clipa în care a apărut în prag.

— Cum e micul dejun? m-a întrebat el.

— Bun, i-am răspuns, luând furculița și înghițind cu greu o îmbucătură din ouăle jumări. Îți mulțumesc. Unde e mama?

— Nu se simte bine, mi-a răspuns, turnându-și cafea din espressor. S-a băgat din nou în pat.

Mama se trezea chiar și mai devreme decât tata; aducea mereu ziarul și îl citea din scoarță în scoarță. O și vedeam stând cu cana de cafea în dreptul cotului și răsfoindu-i paginile până când ochii i-au căzut asupra articolului și fotografiei lui David Ibarra. Toți oamenii din oraș citeau același lucru.

În drum spre școală, vedeam cu o acuitate uluitoare ziarele aruncate de poștași pe aleile din fața caselor sau cele de vânzare din magazine și benzinării. Mergând spre școală, aveam senzația că toată lumea se uită la mine, chiar dacă habar nu aveam dacă cineva de la Jackson știa că Peyton era fratele meu. La ora de dirigiență, în timp ce colegii mei sporăvăiau veseli și râdeau lipsiți de griji, ignorând informațiile școlare din ziua respectivă, am accesat articolul de pe telefon.

DOUĂ DESTINE SE ÎMPLETESC spunea titlul următorului paragraf:

După cum știm cu toții, Peyton Stanford își făcea ordine în viață. După o serie de arestări pentru diverse infracțiuni — spargerii și intrări prin efracție sau posesie de droguri — a fost internat într-un centru de dezintoxicare și, mai bine de un an, n-a mai consumat droguri sau alcool. Dar în noaptea aceea de februarie, după o seară inecată în băutură, s-a urcat

la volanul BMW-ului său, model sport. Și, la fel ca și David Ibarra, a pornit spre casă.

Când am auzit soneria sunând, strident ca întotdeauna, am închis ochii, simțindu-mă deodată cumplit de rău. Colegii din jurul meu își strângeau lucrurile și se îndreptau spre ușă, dar eu am rămas ținută pe loc, în timp ce cuvintele începeau să fuzioneze pe ecranul telefonului. Abia în clipa în care doamna Sacher, diriginta mea, m-a strigat pe nume, am realizat că am rămas singură în sală.

— Sydney!

Mi-am ridicat privirea spre ea. Era profesoară de engleză, tânără și drăguță, cu o expresie bonomă pe chip și tendința de a râde în hohote.

— Te simți bine?

— Da, i-am răspuns, punându-mi telefonul în rucsac. Îmi cer iertare.

Apoi, însă, pe tot parcursul dimineții, ori de câte ori mi se ivea ocazia, accesam articolul și citeam cât puteam din el. În timpul celor câteva minute libere dintre sfârșitul orei de istorie și sunetul soneriei. În fața dulapului meu, într-o scurtă pauză dintre ora de engleză și cea de analiză matematică. Până în pauza de prânz, mai aveam doar un singur paragraf de parcurs.

Sunt momente când David se revoltă împotriva sorții sale. Când nu-și poate stăvili gândurile negre și își spune că lucrurile ar fi putut fi cu totul diferite. Dacă ar fi rămas acasă la vărul său. Sau dacă ar fi plecat cu zece minute mai devreme. E greu să nu cazii pradă acestor gânduri și să nu urmezi căile întunecate spre care te poartă pașii. Dar, deocamdată, el nu face asta. Astăzi, este o zi frumoasă.

— Poftim! mi-a spus vânzătorul din rulota Great Grillers.

Mi-am ridicat privirea spre el și l-am văzut oferindu-mi sandvișul pe care îl comandasem.

— Mai dorești și altceva?

Am clătinat din cap, convinsă fiind că — dacă aveam să rostesc vreun cuvânt — aș putea izbucni în lacrimi. Așa că am tras adânc aer în piept, de câteva ori, și m-am îndreptat spre locul în care Layla și ceilalți luau masa. Subiectul conversației lor erau numele formațiilor muzicale, dintre care unul revenea adesea în discuție. Noul concept al bandului Hey Dude, susținerea Eric, avea nevoie de un nume nou. Un nume care trebuia, firește, să se potrivească perfect.

— Ce zici de Logan Oxford Experience? a întrebat Irv. Asemănător cu numele formației lui Hendrix¹.

— Ești complet paralel cu ceea ce vorbeam, încât nici nu merită să-ți dau vreun răspuns, i-a ripostat Eric, ținându-l cu privirea.

Irv a ridicat din umeri, deloc deranjat de cuvintele lui tăioase.

— Ar trebui să aibă o legătură cu membrii formației, a intervenit Layla. Dar cu un tâlc subtil.

— Nu, nu, a protestat Eric, oftând adânc, mâhnit, parcă, de ignoranța noastră colectivă. Îmi trebuie un nume care să redea întregul concept, nu doar o idee subtilă. Un nume care să explice semnificația conceptului, *ironia* care se ascunde în spatele lui, căci este evident că oamenii nu o înțeleg. Nu vreau ca publicul să creadă că suntem o trupă de cover-uri retro.

— Atunci, poate că n-ar trebui să cântați cover-uri ale unor melodii vechi, i-a subliniat Layla.

— Nu e vorba de cover-uri, i-a răspuns el. E vorba despre universalitatea și consumul muzicii pe scară largă. Despre faptul că un anumit cântec îți amintește de ceva anume, de un lucru sau de o întâmplare din viața ta, creându-ți impresia că

¹ Jimi Hendrix Experience.

melodia respectivă îți aparține numai ție. Dar cum rămâne cu caracterul *personal* al muzicii dacă milioane de oameni nutresc același sentiment față de aceeași melodie? Ai senzația că o semnificație falsă se suprapune cu o semnificație „fabricată”, delimitate de adevărata semnificație.

Nimeni n-a mai rostit niciun cuvânt după această dizertație cu tentă filosofică.

— Amice, a rupt Irv tăcerea, în cele din urmă. Ți-ai luat astăzi pastila de Ritalin¹?

Pe banca lui, unde învăța pentru un test la matematică, Mac a pufnit cu zgomot pe nas și a desfăcut ambalajul unui baton de brânză filată². Din noaptea în care și-a făcut apariția acasă la Jenn, în urmă cu o săptămână, nu puteam să-mi scot din minte momentul în care ne-am atins mâinile pe bancnota de cinci dolari. Era o amintire pe care îmi plăcea s-o retrăiesc adesea. Spre deosebire de cea care îmi bântuia acum gândurile și îmi tăia pofta de mâncare.

— Te simți bine? m-a întrebat Layla. Nu te-ai atins de mâncare, a adăugat ea, arătându-mi cu capul sandvișul rămas în pungă de hârtie.

— Nu mi-e foame, i-am răspuns eu.

— Cum o fi asta? a întrebat Irv, stârnind râsul tuturor.

Layla mă țintuia, însă, cu privirea, așa că am scos sandvișul din pungă. I-am oferit, fără niciun comentariu, garnitura de cartofi prăjiți.

— Great Grillers? m-a întrebat apoi.

Eu am încuviințat din cap, iar ea a strâmbat din nas.

— Nu prea sunt pe gustul meu. Sunt cam sfrijțiți. Nu-mi plac cartofii subțiri. Dar dacă tot mi-i oferi...

¹ Medicament considerat a fi un puternic stimulent al sistemului nervos central, folosit în tratamentul deficitului de atenție, dar și în tratarea afecțiunilor precum sindroamele de depresie și oboseală.

² Tip de brânză care se desprinde în fâșii și nu conține carbohidrați, ideală în lupta contra kilogramelor în plus.

A început apoi să-i asezoneze cu minuțiozitatea-i caracteristică. Am mușcat, fără tragere de inimă, din sandviș, apoi l-am lăsat deoparte, copleșită brusc de dorința de a o suna pe mama. După primele mele încercări, când mi-a închis gura cu sloganul ei, n-am mai vorbit niciodată despre David Ibarra. Dar stând acolo, m-am simțit deodată cumplit de singură, dorindu-mi cu ardoare să vorbesc cu cineva care ar putea să mă înțeleagă.

— Hei! am auzit atunci o voce.

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Mac deasupra mea, ținând în mână ambalajele de mâncare.

— Ești sigură că te simți bine?

— Sydney! m-a strigat și Layla. Ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap, ridicându-mă iute în picioare. Atenția pe care mi-o acordau cu toții, cuplată cu privirile pe care am avut senzația că oamenii mi le-au aruncat toată ziua, mi s-a părut deodată copleșitoare.

— Trebuie... trebuie să plec, am îngăimat eu. Ne vedem mai târziu.

Nimeni n-a mai spus nimic în timp ce mă îndepărtam. Nimeni n-a încercat să vină după mine. M-am dus la toaletă și m-am încuiat într-un closet. Eram, în sfârșit, singură, așa cum mi-am dorit. Și mă simțeam cumplit. De parcă îmi meritam soarta.

* * *

Seara, lucrurile reveniseră la normal acasă. Ziarul se afla în recipientul pentru reciclarea deșeurilor, iar viața își urma făgașul obișnuit. Ca și noi, de altfel. Dar, în timp ce mama pregătea masa în bucătărie, sporăvâind ca de obicei, eu mă simțeam cumplit de ciudat. Nu doar din cauza articolului din ziar, ci și a modului în care le-am întors spatele Laylei și celorlalți și am plecat fără nicio explicație. Ea cunoștea prea bine trecutul lui Peyton; aș fi putut să-i povestesc ce s-a întâmplat. Dar n-am făcut-o. Și nu prea știam de ce.

După masă, în timp ce puneam vasele în mașina de spălat, am auzit telefonul bipuind. Era un mesaj de la Layla.

Mama te invită mâine să luăm masa împreună. Da/nu/ poate?

Mi-am îndreptat privirea spre blatul de bucătărie, unde mama făcea cafeaua pentru a doua zi de dimineață, așa cum făcea în fiecare seară după cină. Am așteptat ca râșnița de cafea să macine boabele (organice, firește), apoi am strigat-o:

— Mamă!

— Da, mi-a răspuns, îndreptându-se spre chiuvetă.

— Mâine mă duc să iau masa acasă la Layla, dacă n-ai nimic împotriva.

Primul semn de rău augur a fost momentul în care a pus deoparte vasul cafetierei, umplut cu apă doar pe jumătate. Al doilea semn nefavorabil era expresia ce i se citea pe chip.

— Am nevoie de tine aici. Ai uitat că avem oaspeți la masă — Sawyer și avocata aceea, Michelle?

Uitasem complet, dar mi-am amintit totul. Pentru că nu reușise să afle motivul pentru care Peyton își pierduse privilegiul de a primi vizite, mama a descoperit o organizație non-profit care ajuta familiile deținuților să navigheze prin desişul sistemului judiciar. În ultima săptămână, s-a întâlnit de două ori cu o reprezentantă a acestei organizații, o femeie pe nume Michelle, pe care a descris-o ulterior ca fiind „un adevărat colac de salvare și o persoană extrem de competentă, exact omul de care avem nevoie în momente ca acestea”.

— Dar voi o să vorbiți numai despre Peyton, am protestat eu. Chiar trebuie să fiu și eu de față?

Am văzut-o crispându-se și dând naștere „canionului” dintre sprâncene.

— Este important să creăm un front comun pentru susținerea fratelui tău ori de câte ori avem ocazia. Și tu faci parte din familia asta.

S-a întors apoi cu fața spre chiuvetă. Mi-am mușcat buza și mi-am lăsat ochii în pământ, în timp ce tata s-a îndreptat glonț spre frigider în fața căruia a rămas preț de câteva minute.

— Nu mai avem înghețată Rocky Road? a întrebat el apoi. Cum e posibil așa ceva?

— Sydney nu vrea să rămână mâine la masă, l-a informat mama, ca și când răspunsul ei ar fi avut vreo legătură cu întrebarea lui. Preferă să mănânce acasă la prietena ei.

— Dar ce se întâmplă mâine? a întrebat tata, dând la o parte o cutie cu vanilie și căutând mai departe în frigider.

Mama a smucit cu atâta violență capacul vasului cafetierei, încât acesta s-a izbit de dulapul de alături.

— Sawyer? Avocata? Masa? Nu mă ascultă *nimeni* în casa asta?

Tata, care își găsisse înghețata, s-a întors spre ea, ținând cutia în mână. Părea atât de uimit de reacția ei, că mi s-a făcut milă de el.

— Julie! Ce s-a întâmplat?

— Am obosit să fiu singura care se preocupă de soarta lui Peyton, i-a răspuns ea, fixând vasul cafetierei. Nu vă cer să mă însoțiți la închisoare și nici să rezolvați toate problemele de zi cu zi. Dar cred că am dreptul să vă rog să luați masa acasă, *dacă* nu vă deranjez prea mult.

— Mama, o să vin, am asigurat-o eu.

— Firește că o să luăm masa împreună, a spus tata, lăsând pe masă cutia de înghețată și punându-și mâinile pe umerii ei. Totul o să fie bine, draga mea. Facem tot ce vrei.

— Dar nu o faceți pentru *mine*, a spus ea, cu glasul frânt. Tocmai despre asta este vorba.

Nu pot să vin, i-am scris eu Laylei, puțin mai târziu, din camera mea. Probleme de familie. Aș vrea să pot veni.

S-a așternut tăcerea pentru câteva clipe. Apoi, s-a auzit un beep.

Ești sigură că te simți bine?

Am șovăit ușor, cu degetele pe tastele telefonului. Nu, i-am răspuns apoi. Nu mă simt bine deloc.

A urmat din nou o pauză, mai scurtă de această dată. Apoi: Dormi la mine sâmbătă. Da?

Nu-mi mai dădea de ales — nici *nu*, nici *poate*. Uneori, e mai bine să nu ai prea multe variante la dispoziție. Voi încerca, i-am răspuns. Pe urmă, după o clipă: Îți mulțumesc.

Mulți pupici, mi-a scris ea. Și apoi, ca și când i-aș fi oferit deja un răspuns: Ne vedem atunci.

* * *

Sawyer Ambrose era un individ solid și corpulent, cu părul alb și ondulat și obrajii mereu roșii. Semăna cu Moș Crăciun, îmbrăcat însă într-un costum elegant în locul hainelor roșii, tivite cu blană. Când i-am deschis ușa, a doua zi, la ora șase și jumătate seara, l-am văzut stând în prag cu un zâmbet pe buze, ținând în mâini o sticlă de vin și o plăcintă cu brânză.

— Sydney! Ce mai faci? m-a întrebat el.

— Bine, i-am răspuns. Pofțiți, vă rog!

Când m-am dat la o parte ca să-l las să intre, am văzut parcată pe aleea din fața casei mașina roșie a lui Ames, marca Lexus. A coborât imediat și mi-a făcut cu mâna. Asta însemna că — dacă nu voiam să-i trântesc ușa în nas — trebuia să rămân în prag și să-l aștept.

— Bună, m-a salutat, cu brațele deschise. De când nu ne-am mai văzut, multă vreme a trecut.

Îi uram îmbrățișările. Erau relativ noi, „institute” după weekendul petrecut împreună. Nu aveam cum să-i resping îmbrățișările fără să dau dovadă de bădărănie, așa că profita de

situație și mă strângea cu putere la piept. Am încercat să nu mă încordez ca un arc în clipa în care i-am simțit mâinile de jur împrejurul meu.

— A fost o săptămână grea, nu-i așa? m-a întrebat el. Te simți bine?

— Da, i-am răspuns, reușind să mă eliberez din strânsoarea lui. Mama e înăuntru.

— Grozav! mi-a spus, cu un zâmbet pe buze.

A străbătut apoi holul, unde l-am auzit întâmpinându-i pe Sawyer și pe părinții mei cu familiaritatea-i bine-cunoscută și stridentă. Am rămas în foaietul de la intrare, simțind nevoia unui duș. Când am auzit din nou soneria, am deschis iar ușa. În prag, stătea o femeie zveltă, cu părul împletit, ce purta o rochie largă și vaporosă și o pereche de saboți din piele. Părea surprinsă să mă vadă, de parcă nu se aștepta ca cineva să-i deschidă ușa.

— Bună, a îngăimat ea. Am venit...

— Tu ești Michelle, da? am întrebat-o eu.

Ea a încuviințat din cap, îmbujorându-se ușor.

— Eu sunt Sydney, sora lui Peyton. Poftește înăuntru!

A intrat în foaiet, răspândind în jur aroma dulce a unor uleiuri esențiale.

— Ce casă frumoasă aveți! mi-a spus apoi, în timp ce o conduceam pe hol. Nu... n-am fost niciodată în cartierul ăsta.

— Ne place, i-am răspuns, căci ce altceva aș fi putut să-i spun?

Din fericire, după alți câțiva pași, am ajuns în bucătărie.

— Mamă, a venit Michelle.

— Bună, a salutat-o ea, cu eleganța unei amfitrioane desăvârșite, rol pe care nu-l mai jucase de foarte mult timp.

Înainte de problemele cu Peyton, părinții mei primeau adesea oaspeți — oameni din anturajul lor social, dar și din cercul de afaceri al tatălui meu. În ultimul an, însă, dineurile și cocktailurile deveniseră tot mai rare ca, în final, să dispară cu totul. Nimeni nu mai avea chef de petreceri.

— Îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Este o onoare să te primim ca oaspete.

— Aveți o casă foarte frumoasă, a repetat Michelle, care avea spatele rochiei plin de păr — de pisică? de câine? sau de vreun alt specimen?

— Vreau să-ți fac cunoștință cu Sawyer Ambrose, avocatul familiei noastre, a continuat mama. Cu soțul meu, Peyton, și prietenul nostru, Ames Bentley. Pe Sydney ai cunoscut-o deja?

— Da, a încuviințat ea. E... Da, am cunoscut-o, a îngăimat ea.

Nu eram o expertă în domeniu, dar îmi imaginam că un avocat profesionist trebuie să știe să vorbească cu oamenii. Michelle, însă, părea copleșită de emoții ori de câte ori cineva i se adresa în timpul antreurilor (vin și plăcintă cu brânză) pe care mama ni le-a servit înainte de masă. Ea continua să-i vorbească, însă, fără șovăire, povestindu-le tatei și lui Ames despre discuțiile purtate împreună săptămâna trecută, despre încercările de a lua legătura cu directorul închisorii, despre informațiile obținute cu greu și despre modalitățile prin care îl puteam ajuta pe Peyton din afara închisorii.

— Am auzit că înveți la liceul Jackson acum, mi-a spus Sawyer în toiul acestei discuții. Și cum ți se pare?

— E bine, i-am răspuns.

— Fiica mea, Isley, învață acolo, a continuat el, luând un biscuit și o felie mare de cașcaval Gouda. Profesorii sunt buni. Dar băieții sunt o adevărată problemă. Deși cred că așa sunt peste tot, indiferent ce liceu frecvențezi. Am dreptate?

— Păi, da, i-am răspuns.

Mama își etala din nou cu grație talentul de amfitrioană, dar mie îmi lipsea cu desăvârșire acest har.

— Cred că da, am adăugat apoi.

— A umblat toată vara cu un cântăreț, a continuat el. Un lăudăros prin excelență. Ținea în buzunar un acordor pentru chitare și trâncănea tot timpul despre nuanțe și ironie.

Imaginea mi se părea cumplit de cunoscută.

— Cum îl chema?

— Eric, mi-a răspuns, oftând adânc. Din fericire, n-a fost decât un foc de paie și pasiunea s-a stins înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Dacă ar fi după mine, nu s-ar mai întâlni cu nimeni până ar intra la facultate. Dar *nu e* după mine, firește.

— Sawyer, a intervenit mama, punându-i o mână pe braț, Michelle tocmai ne înfățișează câteva oportunități prin care ne putem implica mai mult în activitățile de la Lincoln.

— Sunt numai ochi și urechi, a sărit Ames imediat. Să auzim mai multe!

— Nu prea știu ce să zic, a spus Sawyer, luând o gură de vin. Trebuie să fii foarte atentă ce faci. Cred că ar fi mai bine pentru Peyton să existe o delimitare clară între viața de acolo și cea de aici.

— Vrem să facem tot ce ne stă în putință să-i ușurăm viața lui Peyton, a adăugat tata, iar Ames a încuviințat din cap.

— Din propria mea experiență, a început Michelle, dregându-și glasul, pot să vă spun că Lincoln are o viziune mult mai progresivă decât alte instituții.

Apoi, s-a așternut tăcerea. O tăcere îndelungată. Apoi, exact în clipa în care mama voia să intervină, Michelle a continuat:

— Închisoarea are un director nou, care nu e de aici. Cred că vine din New York. Se bucură de o reputație bună, în sensul că nutrește multă compasiune față de familiile deținuților.

— Sper din tot sufletul să fie așa, a spus mama. Dar, mai întâi, trebuie să-l fac să-mi răspundă la telefoane.

— L-ai sunat pe directorul închisorii? a întrebat, uimit, Sawyer.

— Ei bine..., a îngăimat mama, uitându-se, mai întâi, la tata, apoi la Michelle. Da, l-am sunat. După ultima infracțiune, n-am mai putut să obținem nicio informație. Și am considerat că este important să...

— Julie! Vorbim de o închisoare, nu de o Asociație Părinți-Profesori.

— Știi prea bine asta, i-a răspuns ea, cu o nuanță de iritare în glas.

Cu siguranță că a surprins-o și ea, căci s-a oprit și, redobândindu-și stăpânirea de sine, a adăugat:

— Am vrut doar să știi ce se întâmplă.

— E dreptul tău, a intervenit Ames. Sunt obligați să-ți dezvăluie toate informațiile.

— De fapt, nu sunt obligați să facă nimic, a spus Sawyer, ștergându-și câteva firimituri de la gură. Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru Peyton este să-l lași să-și ispășească pedeapsa, fără să intervii sub nicio formă. Trebuie să învețe să se supună și să facă ce i se spune. Numai așa poate să-și mai reducă din pedeapsă.

— Dar nu încerc să intervin, a protestat mama.

— Firește că nu, a spus și Ames.

Doamne, cât de lingușitor era!

— Este important ca familiile să se simtă implicate, a adăugat Michelle.

Văzând că ne-a captat atenția, s-a îmbujorat toată la față.

— E mai bine decât să se simtă neputincioși.

— Fără supărare, domnișoară, dar lucrez în sistemul judiciar de douăzeci de ani. Am văzut foarte mulți clienți în aceeași situație. Anumite lucruri se rezolvă mai ușor, altele mai greu.

— Cred că ar trebui să punem masa, a spus mama, ridicându-se în picioare. Scuzați-mă câteva clipe! Sydney, vrei să-mi dai o mână de ajutor, te rog?

Am urmat-o în bucătărie, unde a deschis ușa cuptorului ceva *mai tare* decât era cazul.

— Te simți bine? am întrebat-o eu.

— Desigur, mi-a răspuns, punându-și mânușa de bucătărie și luând o spatulă. Cred doar că trebuie să explorăm toate opțiunile pe care le avem la dispoziție. Nu văd nimic rău în asta.

Sawyer nu părea să fie de acord, exprimându-și cât se poate de tranșant opiniile pe tot parcursul mesei. Demonta toate argumentele mamei, ale lui Ames și ale lui Michelle, contrazicându-i în permanență, în timp ce tata înfuleca o felie imensă de lasagna.

— Lucrul fundamental, a spus Sawyer la un moment dat, mult după ce eu terminasem de mâncat, rămân faptele lui Peyton, adevărul incontestabil care stă la baza sentinței sale. Acțiunile sale condamnabile. Bănuiesc că ați citit articolele publicate în ziarele de săptămâna asta, nu?

— Hai să nu..., a început tata.

— Complet părtinitoare, a intervenit Ames.

— Părtinitoare? am repetat eu, atrăgând privirile tuturor. Dar cum poți să... N-au făcut altceva decât să relateze cazul victimei.

— Da, dar modul în care au făcut-o..., a continuat el, fluturându-și mâna prin aer, într-un gest menit, parcă, să-i completeze ideea și propoziția. Spuneam și eu.

Ce spunea? N-avea nici o importanță, căci nu voiam să-i aud părerea.

— Firește că ne pare rău pentru soarta băiatului și a familiei sale, a spus mama. Dar Peyton este fiul nostru. Și responsabilitatea noastră. Avem datoria să-i purtăm de grijă.

Cuvintele ei mi se păreau atât de cunoscute!

— Nu prea ai ce să faci acum, Julie, i-a răspuns Sawyer. Trebuie să accepți asta.

— Cred că te înșeli, i-a ripostat ea.

Eu și tata ne-am uitat unul la celălalt.

— Cine vrea desert? ne-a întrebat apoi.

Scena era, într-un cuvânt, înfiorătoare. După masă, Ames s-a dus să fumeze, în timp ce tata l-a luat pe Sawyer în biroul său ca să-i arate noul computer pe care tocmai îl achiziționase. Mama și Michelle au rămas în bucătărie ca să-și „descânte” în tihnă cafeaua.

— Toți cei implicați în acest proces văd lucrurile din unghiuri diferite, i-a spus Michelle, mângâind-o ușor pe braț.

Părea să se simtă mult mai în largul ei, aflându-se acum doar în compania mamei.

— De aceea, avem nevoie de cât mai multe opinii. Ca să pornim și să alimentăm o conversație.

Mama a oftat adânc, plimbându-și degetul pe marginea câinii.

— E... cumplit de greu, a spus ea. Nu m-am simțit niciodată atât de neputincioasă și de debusolată, lipsită cu totul de posibilitatea de a mai controla lucrurile.

— E normal. Ești mamă. E menirea ta să-ți protejezi fiul. Trebuie să continui să faci asta, chiar dacă toată lumea îți spune să te oprești.

Cam pe la ora nouă seara, Sawyer și Michelle au plecat amândoi. Am rămas cu Ames, care purta o discuție cu părinții mei, deși cea care întreținea conversația era mama. Avea acum prilejul să-și descătușeze mânia împotriva lui Sawyer pe care cu greu și-o stăvilise ceva mai devreme.

— Pentru cât l-am plătit, cred că ar trebui să ne susțină mai mult, a spus ea, la un moment dat, mușcând, direct din tigaie, din resturile de plăcintă cu brânză. Nu cred că ar trebui să ne priveze de ajutorul său odată cu pronunțarea verdictului.

— Sawyer a fost corect cu noi, i-a răspuns tata. Doar că vede lucrurile dintr-o prismă cu totul diferită.

— Atunci, poate că e timpul să ne reorientăm spre cineva cu o viziune complet nouă. Bill Thomas se bucură de o reputație extraordinară.

Tata a oftat adânc, prea puțin convins.

— Centrul universului nostru trebuie să rămână Peyton, a intervenit Ames. Nu putem să pierdem din vedere acest lucru.

— Exact, a spus mama, îndreptând furculița spre el. Slavă Domnului că mai e cineva de acord și cu mine!

Mă întrebam, nu pentru prima oară, dacă acesta era motivul pentru care povestea tragică a lui David Ibarra mă obseda atât de tare. Cineva trebuia să poarte pe umeri povara vinovăției. Iar dacă părinții mei nu puteau — sau nu voiau — s-o facă, responsabilitatea îmi revenea mie.

— E încă devreme, mi-a spus Ames, când mama a terminat curățenia prin bucătărie, iar tata s-a retras în camerele de la etaj. Nu vrei să-ți fac cinste cu niște fro-yo¹?

— Drăguț din partea ta, Ames, i-a răspuns mama, cu un zâmbet pe buze, ștergându-se pe mâini cu un prosop de bucătărie. Știu că nu așa își dorea Sydney să-și petreacă seara.

De fapt, îmi cunoștea prea bine dorințele, căci i le înfățișasem clar și răspicat.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns lui Ames. Dar mă simt cam obosită.

— Fii serioasă! mi-a spus el. Doar n-ai de gând să refuzi ultima invenție în materie de înghețată? Ca să nu mai spun o companie atât de plăcută?

— Vă propun ceva, a intervenit mama, luându-și geanta. Vă fac eu cinste amândurora.

— Nu am chef să ies, i-am răspuns eu. Dar îți mulțumesc oricum.

— Te simți bine? m-a întrebat mama, ridicând din sprâncene.

— Da. Dar... am avut o săptămână grea și lungă.

Ea și Ames și-au aruncat priviri pline de subînțeles.

— Da, așa e, a încuviințat ea, venind la mine și mângâindu-mi părul. Ca să nu mai spun și o noapte lungă. Ames, poți să-ți amâni invitația pentru altă dată?

— Firește, a spus el.

Simțind că aceasta era șansa mea de scăpare, m-am ridicat iute în picioare.

¹ Frozen yogurt — un soi de înghețată mult mai săracă în calorii.

— Mă duc să mă pregătesc de culcare.

Mama s-a uitat la ceas. Era doar nouă și jumătate. Când am pornit spre camera mea, am auzit-o spunându-mi:

— Mâine, poți să-ți faci ce program vrei tu, bine? Poți să te duci unde vrei.

Aveam senzația că nu la invitația Laylei s-a gândit când mi-a spus asta. Dar nu-mi doream altceva decât să fug cât mai departe de casă, într-un loc unde fantoma fratelui meu — viu și nevătămat — nu bântuia fiecare colț și ungher.

Refugiindu-mă în adăpostul camerei mele, m-am îmbrăcat în pijama și apoi m-am spălat pe dinți. Mă tot uitam pe fereastră ca să văd dacă Ames se hotărâse, în sfârșit, să plece, întrebându-mă ce putea să-i mai spună mamei. O oră mai târziu, însă, mașina continua să stea parcată pe aleea din fața casei. În cele din urmă, am coborât pe furiș câteva trepte ca să aud ce vorbeau.

— Se descurcă, spunea Ames. Doar că are nevoie de timp ca să se adapteze. Este o schimbare radicală. Imaginează-ți cum ar fi să te confrunți cu o situație de acest gen, fiind încă elevă de liceu!

— Aș vrea să fi rămas la Perkins. Am sentimentul că nu mai reușesc să comunic cu ea doar pentru că știu foarte puțin din ce se petrece în viața ei de zi cu zi.

— Se pare că sentimentul ăsta îți domină existența.

Auzindu-l, mi-am dat ochii peste cap.

— Chiar așa și e, i-a răspuns mama, apoi, după o clipă de tăcere, a continuat: Am vrut doar să fie fericiți.

— Știi că fericirea se dă cu lingurița.

— Nici nu mai îndrăznesc s-o cer tot timpul, i-a răspuns ea. Sunt recunoscătoare și pentru o simplă linguriță.

Părea atât de tristă și atât de obosită. În momente ca acestea, îmi era aproape cu neputință să invoc imaginea mamei de odinioară, imaginea unei femei debordând de viață și de energie, care făcea mereu planuri și proiecte. Tabloul familiei noastre

îmi evoca adesea priveliștea unei roți de bicicletă, în care mama juca rolul axului care ținea spițele în frâu și le ajuta să învârtă roata. Acum, pentru că axul nostru nu mai funcționa cum trebuie, ne poticneam la fiecare pas, reușind cu greu să mai punem roțile în mișcare.

Înainte de a stinge lumina, mi-am luat telefonul și am recitit ultimul mesaj al Laylei. Îmi doream cu ardoare să-i povestesc totul dintr-o suflare ca să înțeleagă iureșul sentimentelor în care mă zbăteam în clipele acelea. Am accesat articolul din ziar și, după ce-am copiat link-ul, l-am scris în căsuța unui nou mesaj. Apoi, fără să mai stau prea mult pe gânduri, am apăsat pe SEND. Fără alte explicații sau comentarii. Doar simpla poveste. Am rămas un timp trează, întrebându-mă ce-mi va răspunde. Când m-am trezit a doua zi de dimineață, nu știam dacă să mă bucur sau nu pentru că nu primisem niciun mesaj de la ea.

CAPITOLUL

11

Am avut dreptate. În ciuda promisiunilor făcute cu o seară în urmă, mama nu era deloc încântată să afle că singurul lucru pe care mi-l doream era să petrec noaptea de sâmbătă acasă la Layla.

— O, draga mea! a spus ea în clipa în care am adus subiectul în discuție.

Era doar ora nouă dimineața, dar întrebarea mea părea s-o fi obosit deja.

— Nu cred că e o idee prea bună. Am avut și așa o săptămână grea și, pe de altă parte, nici n-o cunosc pe fata asta.

— A dormit deja o noapte aici, i-am răspuns eu, sperând să invoc astfel afinitatea pe care o nutrea față de bunele maniere și contractele sociale. De fapt, chiar de două ori.

— A fost o situație cu totul diferită, mi-a răspuns ea, turnându-și încă o ceașcă de cafea. Erai aici, iar Ames ți-a fost alături.

Da, câtă siguranță mi-a oferit prezența lui! mi-am spus eu în gând. Deși ea era ferm convinsă de asta. Mă întrebam cum îl percepea ea fizic, de vreme ce viziunea noastră era complet diferită. Îl vedea, fără îndoială, cu totul altfel față de cum îl vedeam eu.

— Aseară, am rămas acasă, așa cum mi-ai cerut. Ai spus că astăzi pot să fac ce vreau.

— M-am gândit că vrei să te duci la film sau să iei masa în oraș. Nu să dispari toată noaptea în vreun loc ciudat.

— Mama, Layla stă în oraș, nu în Țara de Nicăieri¹.

A făcut o grimasă, apoi s-a uitat la tata, care stătea aplecat deasupra farfuriei lui imense, cu ouă și șuncă, și citea pagina sportivă a ziarului.

— Peyton! l-a strigat ea. Poți să arbitrezi puțin situația?

— Desigur, a răspuns el, rezemându-se de spătarul scaunului și ștergându-se pe mâini cu un șervețel. Ce s-a întâmplat?

— Sydney vrea să rămână în seara asta acasă la prietena ei, Layla.

Tata s-a uitat la mine, apoi din nou la mama, încercând să deslușească misterul. Mă uimea, ca întotdeauna, capacitatea lui de a participa la o conversație, fără să înțeleagă nimic din ea.

— Și care e problema...? a spus el, încet.

— Faptul că n-o cunoaștem. Nici pe ea, nici familia ei.

— Nu putem să stabilim o întâlnire? a întrebat apoi.

Mama m-a privit, de parcă această perspectivă îmi va tăia pofta de a mai insista.

— Firește, i-am răspuns. Părinții ei dețin o pizzerie lângă școala mea. Sunt convinsă că vor deschide la prânz. Tatăl ei e, de obicei, acolo.

Faptul că am acceptat s-o duc pe mama la Seaside era o dovadă incontestabilă a disperării mele. Dar nu era vorba numai de dorința mea. Cuvintele pe care i le-a spus lui Ames cu o seară în urmă îmi stăruiau încă în minte. Nu aveam cum s-o ajut să pătrundă în lumea lui Peyton. Dar îi puteam oferi un crâmpeli din viața mea.

¹ În original, Neverland — ținut fictiv din operele scriitorului scoțian Sir James Matthew Barrie, creatorul personajului Peter Pan.

Trei ore mai târziu, stăteam pe scaunul din dreapta șoferului în SUV-ul ei hibrid și o îndrumam spre un loc de parcare. Tata avea o partidă de racquetball, așa că am plecat numai noi două. Mă simțeam copleșită de emoții, de parcă urma să dau un examen pe care nu aveam voie să-l pic. A oprit motorul mașinii și a coborât parasolarul auto ca să se uite în oglindă.

— Ți-e foame? m-a întrebat ea.

— Sunt lihnită, i-am răspuns. Pizza e extraordinară aici.

Înăuntru, l-am zărit mai întâi pe Mac, îmbrăcat în blugi și într-un tricou cu numele pizzeriei scris pe el, presărând sosuri pe o pizza crudă. Atunci, i-am văzut pentru prima oară lăncișorul subțire de argint pe care îl purta la gât și am observat că avea atașat de el și un medalion — ceva rotund ca o monedă, deși era greu de deslușit de la distanță.

— Bună, m-a salutat el. Mi-a spus Layla că s-ar putea să ne faci o vizită.

— E aici?

— E pe drum. Ajunge cam peste cinci minute.

M-am uitat la mama, care scruta în tăcere decorul întunecat, mesele din plastic și fotografiile alb-negru ce străjuiau pereții.

— Mamă, ți-l prezint pe Mac, i-am spus eu. Fratele Laylei.

— Îmi pare bine să vă cunosc, a spus el, ștergându-se pe un prosop și întinzându-i apoi mâna.

Mama a întins brațul peste teighea și și-au strâns mâinile.

— Pot să vă servesc cu ceva?

— Cum sunt salatele? l-a întrebat mama, citind meniul.

— Nu la fel de bune ca pizza, i-a răspuns el.

— Niciodată nu sunt la fel de bune, nu-i așa? a spus ea, cu un zâmbet pe buze.

— Așa e, a încuviințat Mac.

I-am aruncat o privire recunoscătoare, întrebându-mă ce i-a spus oare Layla. Tatăl tău e la Seaside? i-am scris eu ceva mai devreme. Mama vrea să vă cunoască. Pentru diseară.

Vine pe la prânz, mi-a răspuns ea. Nu-ți face griji! O să ne „șlefuiim” cum trebuie.

Mesajele nu puteau să redea tonalitățile glasului și, citindu-i răspunsul, mă întrebam dacă nu cumva o jignisem. Dar când a intrat pe ușa din spate, zece minute mai târziu, mi-am dat imediat seama că n-ar fi trebuit să-mi fac griji.

— Bine ați venit, ne-a întâmpinat ea.

Purta o fustă cu modele în formă de aripioare și un tricou alb, avea părul strâns în coadă de cal și era încălțată cu șlapi. În mână, ținea o acadea YumYum cu vată de zahăr. Era însoțită de tatăl ei, care căra două plase de cumpărături. S-a îndreptat spre mama și i-a întins mâna.

— În sfârșit, avem ocazia să ne cunoaștem. Eu sunt Layla.

— Bună, i-a răspuns mama, strângându-i mâna. Sydney mi-a vorbit mult de tine.

— Sper că de bine, a spus Layla, îndreptându-și ochii spre mine. Deși cred că cel mai mult m-a asociat cu gastronomia.

— Layla adoră cartofii prăjiți, i-am explicat eu mamei. Și acadelele.

— Toate reprezentând ingredientele unei diete sănătoase, a spus Layla, veselă.

Când s-a întors după tatăl ei, am surprins-o pe mama scrutând-o cu privirea din cap până în picioare, și m-am întrebat ce părere avea. Nu purta haine de firmă, iar geanta trăda și ea amprenta timpului. În plus, acadeaua constituia cireașa de pe tort.

— Tată, poți să vii puțin aici, te rog? l-a chemat ea.

Domnul Chatham a apărut din spatele tejghelei, legându-și un șorț la brâu.

— Bănuiesc că sunteți mama lui Sydney, i-a spus el mamei. Eu sunt Mac Chatham.

— Julie Stanford. Purtați același nume ca și fiul dumneavoastră? l-a întrebat mama, clătinând din cap.

— E o tradiție de familie, ne-a explicat el. Și tata a purtat tot numele de Macaulay.

— Și eu am în familie trei Peyton — soțul meu, tatăl lui și fratele lui Sydney. Când se află toți trei într-o cameră, domnește haosul.

— Înțeleg, din tonalitatea glasului soției mele, care dintre noi este cel vizat, i-a spus el. Eu mă bucur de o oarecare toleranță, datorită anilor de căsnicie. Dar nu prea multă.

— Mai aveți și alți copii?

— Încă o fiică. Rosie. Este cu doi ani mai mare decât fratele ei, i-a răspuns el, arătând cu degetul spre Mac.

— Face patinaj de performanță, am adăugat eu. Și a lucrat un timp alături de trupa de balet Mariposa.

— Serios? a spus mama. Impresionant! Probabil că sunteți foarte mândri.

— Până când a fost dată afară din cauza drogurilor, a intervenit Layla. De atunci, nu mai suntem atât de mândri.

Domnul Chatham i-a aruncat o privire piezișă, în timp ce mama, vădit uimită, se lupta să-și recapete stăpânirea de sine. Eu am închis ochii.

— Dar să trecem la gastronomie acum! a continuat Layla. Ați comandat meniul dorit? Mai vreți și altceva? Poate ceva de băut? Sau niște pâine prăjită cu usturoi?

— Nu, e-n regulă, i-am răspuns eu. Abia aștept ca mama să guste din pizza voastră delicioasă.

— Îmi face plăcere să vă ofer din partea casei încă o felie, a spus domnul Chatham, întorcându-se în spatele teighelei. Îmi pare bine de cunoștință, Julie.

— Și mie, i-a răspuns mama.

Apoi, când Layla l-a urmat pe tatăl ei în spatele teighelei, s-a așezat din nou la masă și și-a îndreptat privirea spre mine.

— Droguri? m-a întrebat apoi, în șoaptă, când nimeni nu ne mai putea auzi.

— Rosie a suferit un accident, în urma căruia a întâmpinat anumite probleme cu legea din cauza unor rețete de medicamente, i-am explicat eu, scrutându-i chipul cu intensitate.

Înainte de problemele lui Peyton, n-ar fi ezitat nicio clipă s-o critice pe Rosie. Judeca oamenii automat, aproape din reflex, fără pic de discernământ. Acum, însă, nu mai putea să facă asta dacă nu voia să pară o ipocrită. A fost o mișcare inteligentă din partea Laylei să expună, de la bun început, factorul care ne unea, dându-i, astfel, de înțeles că, în ciuda diferențelor dintre noi, aveam un numitor comun.

— A revenit pe gheață, am continuat eu. Alaltăieri, am văzut-o la antrenamente.

— Serios?

— Patinează extraordinar, i-am răspuns, încuviințând din cap.

Mac a apărut atunci la masa noastră, aducându-ne două farfurii cu pizza.

— Una cu pepperoni și una cu roșii deshidratate, ne-a spus el, punând farfuriile în fața noastră. Mai doriți și altceva?

— Deocamdată, nu, i-am răspuns eu. Mulțumim frumos.

El a dat aprobator din cap și apoi s-a întors în spatele casei de marcat, de unde Layla ne privea acum, rezemată de tețghea, cu o acadea în gură. Tatăl ei i-a spus ceva, iar ea i-a răspuns, încuviințând din cap și dându-și după ureche o șuviță de păr.

— E *intr-adevăr* delicioasă, a spus mama, ștergându-se la gură cu un șervețel.

— Ți-am zis eu!

Și-a ațintit apoi privirea asupra fotografiei de lângă noi, ce înfățișa o alee de promenadă străjuită cu jocuri de noroc, pe fundalul căreia se vedea marea.

— Mă întreb de unde vine numele localului. Nu prea avem țărături pe aici.

— Cred că de undeva din nord, de la o altă pizzerie deținută de bunicul ei, i-am răspuns eu.

Ea a încuviințat, apoi, oprindu-se brusc din mâncat, și-a înclinat ușor capul într-o parte.

— Aud cumva acordurile unui banjo?

— Bluegrass, i-am spus eu. Singurul gen muzical al tonomatului.

Un timp, am mâncat în tăcere. Telefonul a sunat în spatele teighelei. Mac a preluat o comandă. Domnul Chatham a dispărut în birou. Soarele, ce se strecura pe fereastră, scălda în razele sale particulele de praf, făcându-le să danseze pe masa de lângă noi.

— Cum ai cunoscut-o pe Layla? m-a întrebat mama, în cele din urmă.

— Aici, i-am răspuns, înghițindu-mi îmbucătura din gură. Am venit să mănânc o pizza după ore. Și am intrat în vorbă cu ea.

Și-a îndreptat din nou privirea spre Mac, care scotea o pizza din cuptor.

— Ai spus că mama lor e bolnavă.

— Are scleroză multiplă. Fac cu schimbul ca să aibă grijă de ea.

— Cumplit! a spus ea, ștergându-se la gură. Și unde locuiesc?

— Cam la două blocuri de aici.

Aveam senzația că mă apropiam tot mai mult de obiectivul meu, dar puteam la fel de ușor să-l și scap printre degete exact atunci când credeam că l-am prins pe Dumnezeu de-un picior. Așa că am preferat să păstrez tăcerea, lăsând-o să vorbească atunci când va dori s-o facă. Dar, în locul glasului ei, am auzit sunetul telefonului.

Când l-a scos din geantă și i-a privit ecranul, a căscat ochii mari și a apăsat imediat pe butonul TALK.

— Alo!

Auzeam, în depărtare, glasul unui robot.

— Da, a răspuns ea, vorbind suficient de tare cât să le atragă atenția Laylei și lui Mac. Accept taxele telefonice.

Era Peyton. Mi-am dat imediat seama citindu-i expresia de pe chip și văzându-i ochii ce-i înotau în lacrimi atunci când fratele meu a început să vorbească. Nu auzeam ce spunea, dar nici nu era nevoie. Intuiam totul când era vorba de Peyton. Iar vocea lui era mult mai pregnantă decât prezența fizică a altor oameni.

— O, dragule! a exclamat ea, acoperindu-și fața cu mâna liberă. *Ce faci?* Am fost cumplit de îngrijorată!

Și în timp ce Peyton îi răspundea, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă, ținând telefonul lipit de ureche. Când a ajuns afară, a început să se plimbe de colo-colo pe trotuar, sorbind cu nesaț cuvintele fratelui meu.

— Pare un telefon important.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Layla stând lângă mine.

— E Peyton, i-am răspuns eu. N-a mai sunat de mult, căci n-a mai avut acces la telefon.

Ea o privea pe mama, care continua să se plimbe de colo-colo prin fața ferestrei pizzeriei.

— Pare fericită.

— Da. Așa și e.

Amândouă am păstrat, un timp, tăcerea. Apoi, fără să rostească vreun cuvânt, a lăsat lângă farfuria mea o acadea cu arome de root beer. Ca recompensă? Sau ca gest de simpatie? Poate că ambele variante erau corecte sau poate că niciuna nu era adevărată. Dar nici nu mai avea vreo importanță. Îi eram, oricum, recunoscătoare pentru gestul ei.

* * *

Când am ajuns la Layla, ceva mai târziu în ziua aceea, am descoperit cu surprindere mai multe mașini parcate pe aleea din fața casei, cât și de-a lungul trotuarului. Nu eram, așadar, singura invitată.

Dar nu mai avea nicio importanță. Mă bucuram că mă aflam acolo, chiar dacă îi datoram acest lucru fratelui meu. După ce-a terminat de vorbit cu el, mama plutea pe culmile fericirii, încât aș fi putut să obțin, probabil, tot ce i-aș fi cerut. Dar nu-mi doream nimic mai mult.

Am parcat mașina în spatele unui minivan, care îi aparținea lui Ford, basistul formației lui Eric și a lui Mac, formație căreia încă îi căutau un nume. Înainte de Hey Dude, bandul se numise Hot Dog Water, nume care, însă, în opinia lui Eric, „nu se ridicau la înălțimea artei lor”. Acesta a fost subiectul unei alte discuții aprinse, purtate vineri, în timpul pauzei de prânz, când Layla le-a sugerat să aleagă pur și simplu un nume care să devină un reper pentru public. Eric susținea, însă, că identitatea unei formații era un lucru extrem de serios, care necesita timp de gândire, deoarece marca evoluția lor pe plan muzical. Iar Hot Dog Water nu îndeplinea acest criteriu.

De aici, conversația, care a debutat sub auspiciile unei discuții civilizate despre evoluția fiecărui membru al formației, s-a transformat treptat într-un monolog zgomotos, orchestrat de Eric, ce nu părea să se mai sfârșească vreodată. Dizertațiile astea interminabile mi se păreau adesea cumplit de obositoare, dar în ziua aceea aproape că am ațipit la ora de ecologie ce-a urmat după pauza de prânz.

Poate că formația nu avea încă un nume bine consacrat, dar asta nu-i împiedica pe membrii săi să exerseze, dacă era să mă iau după zgomotul pe care îl auzeam apropiindu-mă de casă. Muzica răsuna de undeva din spatele casei, așa că, urmându-i acordurile, am dat peste un acaret flancat de o camionetă ridicată pe butuci și de o limuzină cu acoperișul îndoit. Fiind mai mic decât un garaj, dar mai mare decât o magazie, acaretul avea două uși din lemn, deschise, prin care îi vedeam pe Mac la tobe, pe Eric la microfon și pe Ford lângă un amplificator. În fața lor, pe un scaun rabatabil, stătea Layla, purtând ochelari de soare.

— Vreți să auziți verdictul? spunea ea, în timp ce mă apropiam pe la spate. Prea zgomotos. Și nici n-a sunat prea bine.

— Nu încerca să îndulcești situația, Chatham! i-a spus Eric, țintuind-o cu privirea.

— Nu-ți face griji! Nici n-am de gând s-o fac.

— Dar trebuie să fim zgomotoși, a spus Ford, jucându-se cu amplificatorul. Zgomotul face parte din întregul nostru etos, nu-i așa? E adevărat că muzica asta, în forma ei originală, era bine controlată și orchestrată, poate chiar computerizată. Dacă îi conferim niște tonalități sălbătice și discordante, o schimbăm complet.

Mac a ridicat din sprâncene, ținând în mână bețișoarele cu care bătea tobele.

— Amice, a spus el, cred că ai stat *cam* prea mult în preajma lui Eric.

— Ba, dimpotrivă, cred că cineva pune, în sfârșit, punctul pe „i”, i-a răspuns Eric. Acum mai trebuie doar să prelucrăm mesajul toboșarului și muzica noastră va prinde tot mai mult contur.

— Lasă mesajul! i-a spus Layla. Încercați, în schimb, să cântați cât mai bine cu putință!

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, i-a ripostat el. N-ai nimic de făcut? Vreo rețetă specială de ketchup?

— Nu, i-a răspuns ea, rezemându-se de spătarul scaunului și punându-și picior peste picior. În momentul de față, am tot timpul din *lume*.

— Ce noroc pe capul nostru! a mormăit Eric, întorcându-se apoi spre colegii săi de trupă. Hai să interpretăm din nou *Prom Queen*, de la capăt!

Mac a numărat până la patru și apoi, au început să cânte din nou, părând la început cam „dezmembrați” ca, ulterior, să se mai adune până la sfârșitul primului vers. În ciuda comentariilor neconținute ale Laylei, am văzut-o bătând din picior pe ritmurile muzicii.

— Urmărești spectacolul din primul rând, ai?

— Bună! m-a salutat ea, părând extrem de încântată să mă vadă. Interpretarea lor n-are nici o legătură cu adevăratul Logan Oxford. Dar măcar nu trebuie să mergem prea departe ca să-i ascultăm. Stai să-ți aduc un scaun!

— O! Nu trebuie să te...

Dar ea a intrat deja în acaret, trecând pe lângă Ford și chitara lui bass, ca să ia un șezlong ponosit, de un roz palid, presărat cu modele în formă de palmieri. Când l-a așezat în fața mea, câțiva păianjeni morți s-au prăbușit la pământ. Ignorându-i, l-a șters cu mâna, apoi mi l-a oferit.

— Cel mai bun scaun din casă. Sau din casa asta.

M-am așezat. Membrii formației continuau să cânte, deși Eric se oprise și stătea acum cu spatele la noi.

— Aici fac repetițiile? am întrebat-o eu.

— Uneori, mi-a răspuns, așezându-se la locul ei. Mai folosesc uneori demisolul casei lui Ford, dar acolo se spală adesea rufe, iar Eric susține că mirosul balsamului de rufe îi provoacă dureri de cap.

— Probleme tipice unui star rock.

— Probleme tipice pentru *Eric*, mi-a răspuns ea, oftând. Ai zice că prin vene îi curge sânge albastru și se confruntă cu problemele „existențiale” ale oamenilor din clasele privilegiate.

L-am scrutat cu privirea pe Eric, care își acorda acum chitara, afișând pe chip o expresie de frustrare. În timp ce Mac și Ford continuau să interpreteze refrenul melodiei, am realizat că vocile lor sunau mult mai bine fără solistul trupei. Poate de aceea am și spus:

— Îl judeci cu foarte multă asprime.

— Pe Eric?

Eu am încuviințat din cap.

— Da, poate că ai dreptate. Dar să știi că o fac cu cele mai bune intenții. Înainte de a-l cunoaște pe Mac și de a intra în anturajul nostru, era un *ticălos* prin excelență. Un fanfaron cu pretenții de savant. Dar vina... nu-i aparținea în totalitate.

— Nu?

— Părinții lui, mi-a explicat ea, clătinând din cap, au încercat foarte mult timp să aibă copii. S-au confruntat cu probleme de fertilitate, avorturi spontane etc. Medicii le-au spus tranșant că nu vor avea niciodată șansa să devină părinți. Și în momentul în care mama lui a rămas însărcinată, fără alte intervenții medicale, li s-a părut... un adevărat miracol. Iar când Eric a venit pe lume, l-au tratat... la fel.

— Ca pe un miracol?

— Ca pe un dar divin. Căci așa îl și considerau, a continuat ea, mișcându-se pe scaun. Problemele au început în clipa în care eul său a prins prea mult avânt și nimeni nu i-a mai tăiat din aripă. Atunci, l-a cunoscut pe Mac.

— Și Mac i-a mai modelat aripile?

— Oarecum, în felul său, i-a răspuns ea. Acesta e harul fratelui meu — e înzestrat cu o subtilitate aparte. Și e un băiat bun, un băiat căruia *vrei* să-i câștigi simpatia.

Mi-am dres glasul, sperând cu disperare să nu mă îmbujorez la față.

— I-a spus lui Eric că nu trebuie să se străduiască atât de mult, că nu e nevoie să dovedească nimănui nimic. Că nu trebuie să domine toate conversațiile și nici să vorbească mai tare decât ceilalți. Lucruri de acest gen. Și, spre cinstea lui, Eric l-a ascultat. Nu e un băiat rău, deși are cusururile lui. Pe acestea încerc eu să i le îndrept. Cu toții încercăm.

— Pentru binele tuturor, am spus eu.

— Este nevoie de un sat întreg, mi-a răspuns ea. Sau poate chiar de un oraș. Și încă unul imens. Cu mulți locuitori¹.

Am izbucnit în râs printre țuiturile stridente ale instrumentelor muzicale și strigătele mânioase ale lui Eric.

¹ În original, *it takes a whole village to raise a child* — proverb nigerian, care se referă la eforturile comune pe care o comunitate trebuie să le depună pentru creșterea unui copil.

— Am nevoie de o pauză, mi-a spus Layla, tresărind. Hai să mergem să mâncăm ceva!

S-a ridicat în picioare și am străbătut împreună curtea plină de noroi, pășind pe o alee din pietre de pavaj, acoperite cu mușchi, ce duceau spre ușa din spate a casei. Scârțâitul pe care l-a scos când a deschis-o a atras atenția câinilor, care au început să ne adulmece picioarele, lătrându-ne apoi cu furie.

— A venit Sydney, a strigat ea, când ușa s-a închis în urma noastră.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă adaptez la întunericul dinăuntru după lumina puternică de afară. Apoi, scrutând împrejurimile, am văzut că totul era la locul lui: canapeaua, televizorul imens și cele două mese înșesate de medicamente, ce flancau fotoliul rabatabil, în care stătea doamna Chatham, îmbrăcată într-un hanorac pe care scria MIAMI și niște pantaloni asemănători cu cei medicali. Între timp, câinii, pierzându-și interesul pentru noi, i-au sărit în brațe și s-au ascuns sub pătura ce-i acoperea genunchii.

— Bine ai venit! m-a întâmpinat ea. Am auzit că vei rămâne aici peste noapte.

— Da, i-am răspuns. Vă mulțumesc pentru găzduire.

— Nu ne mulțumi încă! a intervenit Layla. S-ar putea să-ți schimbi părerea când va începe muzica.

— Muzica? am repetat eu, uitându-mă pe fereastră. Dar cântă deja.

— Nu muzica lor. Ci a tatei. Se pare că și el a invitat câțiva prieteni în seara asta. Deși nu mi-a spus nimeni nimic.

— Sunt convinsă că lui Sydney o să-i placă, a spus mama ei.

— Doar bluegrass, mi-a explicat Layla. Nimic altceva decât bluegrass. Toată noaptea. Dacă nu-ți plac acordurile mandolinei, ai dat de dracu'.

— Dar camera ta are și o ușă. Ești liberă s-o folosești, a ripostat doamna Chatham, pe un ton care — deși vesel — punea

punct discuției. Acum du-te să faci niște floricele, draga mea! Vreau să vorbesc puțin cu Sydney.

Layla mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre bucătărie. Am avut, pentru o clipă, senzația că aș putea „să dau de dracu”, deși nu înțelegeam motivul. Când am privit-o, însă, din nou pe doamna Chatham, am văzut că îmi zâmbea. M-am așezat pe un scaun lângă ea exact când Layla a pornit cuptorul cu microunde.

— Am citit articolul din ziar, mi-a spus apoi, în timp ce unul dintre câini își schimba poziția în poala ei.

De-a lungul ultimelor luni, mi-am dat seama că oamenilor le era cu neputință să găsească o modalitate prin care să abordeze cu ușurință subiectul Peyton în discuțiile noastre. Dacă îl evitau, deși era evident că numai la asta se gândeau, lucrurile deveneau stânjenitoare. Dacă îl abordau într-un mod fățiș, aveam senzația că mă aflu în fața unui tren care se îndrepta spre mine cu o viteză amețitoare și nu aveam cum să-l opresc. Nicio cale nu părea cea corectă, dar felul în care mama Laylei a atins subiectul, împletind respectul cu simpatia, fără să nege gravitatea faptelor, m-a luat prin surprindere, căci mi se părea cel mai apropiat de sufletul meu. Conștientizarea acestui lucru m-a lăsat aproape fără suflare, astfel că, la început, n-am putut să mai rostesc niciun cuvânt. M-am bucurat când am auzit-o reluându-și firul gândurilor.

— Probabil că v-a fost cumplit de greu tuturor — și ție, și familiei tale, a spus apoi. Nici nu-mi pot imagina.

— Este, am îngăimat eu, în cele din urmă. Cumplit de greu. Mai ales pentru mama. Toată povestea asta își pune cu putere amprenta asupra ei.

— Suferă, a adăugat ea.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Da, i-am răspuns, privind-mi mâinile. Ca și băiatul acela. David Ibarra. Și el suferă la fel de mult.

— Firește, mi-a răspuns, fără să simt în glasul ei urma vreunei sentințe, ci doar imboldul de a continua.

Și asta am și făcut.

— Cred că..., am început eu, oprindu-mă brusc, căci mi se părea cu neputință să-mi îmbrac gândurile în cuvinte.

Una era să le dau frâu liber prin spațiile întunecate ale minții mele și alta să le aștern pe tavă, în plină lumină, conferindu-le formă și culoare. Dar mama Laylei mă privea cu intensitate, iar locul în care mă aflam îmi era cu totul nou, fără urmă de asemănare cu lumea pe care o cunoșteam eu.

— Cred că, în ochii părinților mei, Peyton joacă, într-un fel sau altul, rolul victimei. Și urăsc asta. Gândul îmi provoacă greață. Mi se pare atât de... de nedrept.

— Te simți vinovată.

— Da, i-am răspuns, uimită de vehemența cu care am rostit cuvântul, de parcă odată cu această mărturisire mi-am eliberat și sufletul. Mă simt vinovată. Cumplit de vinovată. În fiecare clipă a existenței mele.

— O, draga mea! a spus ea, punându-și mâna peste a mea.

În camera alăturată, floricelele începeau să sară, răspândind în aer mirosul de unt pe care îl asociază cu filmele și după-amiezile petrecute într-o singurătate deplină.

— De ce ți-ai luat pe umeri povara faptelor fratelui tău?

— Pentru că trebuie s-o facă cineva, i-am răspuns, uitându-mă în ochii ei verzi presărați cu nuanțe cafenii, la fel ca ai Laylei. De-aia.

În loc să-mi răspundă, m-a strâns de mână. Știam că puteam oricând să mi-o retrag și nimic nu s-ar fi schimbat. Dar când Layla a intrat în cameră, câteva minute mai târziu, aducând un bol cu floricele, ne-a găsit ținându-ne de mâini. La urma urmei, mi-am pus sufletul pe tavă în fața ei. Mi se părea firesc, așadar, să-mi ofere, la rândul său, ceva de care să mă agăț.

CAPITOLUL

12

— Cât mai e?

— Mereu mă întrebi asta.

— Și chiar vreau să știu răspunsul.

Apoi, după o scurtă pauză:

— Serios, cât mai e?

Mergând înaintea noastră, Mac s-a întors cu fața spre noi, luminând cu lanterna chipul Laylei.

— Dacă vrei o plimbare în cârcă, de ce nu spui?

— N-am vrut să vă deranjez..., i-a răspuns ea, cu un zâmbet pe buze.

Irv, care mergea alături de Mac, s-a oprit pe loc ca să-l prindem din urmă.

— Hopa sus! a spus el, ghemuindu-se pe vine, iar Layla i s-a cățărât în spate, agățându-se de umerii săi imenși.

Apoi, ne-am continuat drumul prin întuneric.

Mă simțeam atât de tulburată după discuția purtată cu doamna Chatham, încât haosul care a urmat s-a dovedit o adevărată alinare. După ce-am devorat floricelele și am văzut un episod din *Big Los Angeles* (o ceartă aprigă, două crize de isterie și prea multe ținute strălucitoare), Mac, Eric și Ford au dat

năvală în frigider. Apoi, a venit și Rosie, însoțită de două prietene din trupa de balet Mariposa, care se aflau în oraș pentru o săptămână de spectacole organizate la Lakeview Center. Casa părea deja înșesată cu mult înainte de sosirea domnului Chatham și a prietenilor *lui*, acompaniați de instrumente muzicale. După tăcerea ce domnea în permanență la noi acasă de la plecarea lui Peyton, credeam că toată această situație contrastivă avea să mi se pară copleșitoare. Am descoperit, în schimb, faptul că îmi plăcea vuietul neconținut și energia pe care oamenii o degajau într-un spațiu atât de mic. Puteam să privesc totul de undeva din umbră, fără să mă simt marginalizată. Era plăcut.

Masa a constat într-un număr impresionant de pizze, salate și pâine prăjită cu usturoi, comandate de la Seaside, pe care le-am mâncat în acaret, în timp ce părinții Laylei își întrețineau oaspeții în sufragerie și bucătărie. Abia începea să se întunece când am auzit răsunând din casă primele acorduri ale unei muzici ce semăna cu cea cântată la tonomatul de la Seaside, dar mult mai plină de viață.

Am crezut că o să intrăm în casă ca să ascultăm muzică, dar toți aveau alte planuri. După ce s-a dus s-o întrebe pe doamna Chatham dacă mai avea nevoie de ceva, Mac s-a întors cu o geantă de voiaj, pe care a dus-o în garaj. S-a întors, câteva clipe mai târziu, cu geanta plină. Layla a luat o lanternă dintr-un dulap, în timp ce Irv, care venise după devorarea floricelelor, dar înainte de masă, și-a pus pe umăr rucsacul pe care îl adusese cu el. Eric și-a luat chitara și au pornit cu toții la drum într-un consens tacit. I-am urmat și eu, fără să am nici cea mai vagă idee unde mergeam.

În pădure, am aflat ulterior. S-au îndreptat cu toții spre ea, de parcă era un lucru cât se poate de firesc să intri în toiul nopții într-o pădure întunecată și nemărginită. Și poate că, pentru ei, așa și era.

— Hei! m-a strigat Layla. Nu-ți face griji! Vino cu noi!

Când porneam cu Peyton să explorăm păduricea din spatele casei, aveam nevoie de câteva minute bune ca să traversăm curtea noastră și pe cele ale vecinilor. Aici, însă, era o cu totul altă poveste. Nici n-am trecut bine de primele rânduri ale copacilor, că pădurea ne-a și înghițit în desişul ei. Cu fiecare pas pe care îl făceam, luminile casei familiei Chatham se estompau tot mai mult, dispărând, în cele din urmă, cu totul. Îi eram recunoscătoare lui Mac pentru cămașa albă pe care o purta — singurul punct de reper ce-mi călăuzea pașii prin întunericul de nepătrus al pădurii. Mergeam cam de douăzeci de minute când Layla a început să dea primele semne de oboseală. Aflându-se apoi călare pe spatele lui Irv, am reușit să grăbim pasul, diminuând considerabil timpul de mers.

— Uit mereu cât de lung e drumul ăsta! s-a plâns Eric, lovindu-se cu piciorul de cutia în care transporta chitara.

— Nu vrei să te ia Irv și pe tine în cârcă? l-a întrebat Layla. Simțeam că rămân fără suflare din cauza distanței și a ritmului alert impus de Mac. Irv, pe de altă parte, nici nu părea să simtă greutatea în plus pe care o ducea în spate. Și așa am continuat să mergem.

Și apoi, exact în clipa în care altcineva — poate chiar eu — avea să dea glas nemulțumirilor sale, am zărit un luminiș în fața noastră. Copacii au început să se rărească încetul cu încetul ca apoi să dispară cu totul, lăsând locul unei structuri imense din metal, ridicate parcă, în mijlocul pădurii, de Dumnezeu Însuși.

— În sfârșit! a exclamat Layla, de parcă ar fi bătut tot drumul pe picioarele ei. Dați-mi o bere! a cerut ea, în timp ce Irv o dădea jos din cârcă.

Mac a desfăcut fermoarul genții pe care o cărase până atunci și i-a aruncat Laylei o cutie de bere, pe care ea a prins-o cu o mână. I-a aruncat apoi alta lui Eric, în timp ce acesta își lăsa chitara jos. În final, mi-a oferit una și mie. Eu m-am uitat la Irv, căci se afla mai aproape de Mac și ar fi trebuit să aibă, după

părerea mea, întâietate, fiind mai mare ca mine. Dar a clătinat din cap.

— Nu beau, a spus el. N-are rost.

— Nu poate să se îmbete, mi-a explicat Layla. E prea mare.

— De aceea îl și numim „Categoria grea”, a adăugat Mac.

Spre deosebire de...

— Taci! l-a avertizat Eric, desfăcându-și cutia de bere.

— „Categoria muscă”, a continuat Layla. Una dintre numeroasele porecle ale lui Eric.

— *Nu* fac parte din categoria muscă, a protestat Eric.

Și, dorind parcă să-și dovedească spusele, a dat pe gât mai bine de jumătate din bere și a râgâit apoi cu zgomot.

— Vrei și tu? m-a întrebat el, uitându-se la mine.

Nu prea obișnuiam să beau, mai ales după consecințele dramatice suferite de Jenn în urma numeroaselor pahare de piña colada. Dar nu mă aflam la volan, iar lumina îmbietoare a lunii mă îndemna să iau o gură. Așa că am acceptat, dând aprobator din cap. Mac a vrut să-mi arunce o cutie, dar Eric a prins-o din zbor și apoi mi-a oferit-o, după ce mi-a și desfăcut-o mai întâi.

— Îți mulțumesc, i-am spus, simțind-o rece în mână.

— Plăcerea e de partea mea, mi-a răspuns, ridicându-și cutia.

Layla și-a dat ochii peste cap, fără să mai facă vreun comentariu, renunțând astfel la misiunea ei civică de a-i modela comportamentul. S-a îndreptat apoi spre structura din metal și s-a așezat pe marginea ei. La început, mi s-a părut că era o mașină, poate un camion vechi, parcat pe un drum forestier, ce se pierdea printre copaci. Privind-o, însă, cu mai multă atenție, am văzut că era cu totul altceva: un carusel vechi, din metal, mâncat atât de tare de rugină, încât aproape că se contopea cu întunericul pădurii. Am rămas pentru o clipă pe loc, cercetând caruselel cu privirea. Dacă aș fi băut mai multă bere, aș fi crezut că imaginația îmi joacă feste.

— E grozav, nu-i așa? a spus Layla, stând cocoțată lângă copitele unui căluț. Mac l-a descoperit în timpul peregrinărilor sale prin pădure.

— Se numesc exerciții, a corectat-o Mac.

— În fine. Ideea e că cineva, cândva, l-a adus și l-a lăsat aici. Dar de ce? Și cum? L-au adus cu un camion, urmând apoi să vină să-l ia? Sau l-au construit direct aici?

M-am plimbat prin partea din față a caruselului, unde am văzut alți căluți și o trăsură cam șubredă, „dotată” cu o gaură în banchetă, prin care creștea iarba.

— E uluitor, am spus eu. Și nu știți cui îi aparține?

— Nu mai găsești vreo casă pe zeci de kilometri și nici nu întâlnești țipenie de om.

— Dar drumul unde duce? am întrebat eu, arătându-i-l cu capul.

— Se afundă cu mult înainte să ajungi la liziera pădurii, mi-a răspuns Layla, luând o înghițitură de bere și legănându-și picioarele prin aer. Îți dă fiori.

Mie nu mi se părea, însă, înspăimântător. Ci mai degrabă un loc magic, asemeni celui pe care visam să-l găsesc în timpul explorărilor mele cu Peyton. Speranța de a descoperi un loc ca acesta este cea care te îndeamnă să pornești pe cărările pădurilor.

Copleșită de aceste gânduri, mi-am îndreptat privirea spre Mac. Am văzut cu surprindere că și el mă privea peste marginea cutiei de bere. I-am susținut privirea, amintindu-mi de bancnota de cinci dolari pe care o păstram cu grijă în portofel. Fără să mă ating de ea.

— Ar trebui să vezi și cealaltă parte, a spus Eric, apărând deodată lângă mine.

Un zgomot surd mi-a dat de înțeles că și-a desfăcut altă cutie de bere.

— Acolo se află inelul, a continuat el. Hai să ți-l arăt!

Am ocolit trăsura și am ajuns în fața unui cal mai mare, care stătea ridicat pe picioarele din spate, cu capul dat pe spate și gura deschisă. Autorii caruselului îl zămisleră cu multă migală.

— Trebuie să stai într-un anumit loc ca să-l vezi, mi-a spus Eric, urcându-se lângă cal și întinzându-mi mâna liberă. Te trag eu sus.

Mi-am întors privirea spre Layla pe care abia o mai zăream prin întuneric. Pe Mac nu-l mai vedeam deloc. Numai Irv se întrezărea în toată splendoarea sa, dar nici că ai fi putut să-l pierzi din vedere. I-am întins brațul lui Eric și am simțit cum îmi strângea mâna într-a sa în timp ce mă trăgea pe platforma caruselului. Podeaua a început să scârțâie sub picioarele noastre.

— Bun, a spus el, punându-și mâinile pe umerii mei și făcându-mi semn să-mi ridic privirea spre acoperișul caruselului. Vezi locul în care stâlpul vertical se întâlnește cu bara de metal de acolo?

— Da, i-am răspuns, încuviințând din cap.

— Atunci, urmează-o cu privirea până ajungi în capătul din stânga! mi-a spus apoi, arătându-mi traseul cu degetul. E mic, dar îl poți vedea.

După câteva clipe, l-am zărit: un inel simplu, prins de tavan, chiar deasupra noastră, suficient de aproape, încât — dacă te-ai fi aflat pe cal atunci când acesta ar fi atins, în timpul mersului, cel mai înalt punct — l-ai fi putut apuca cu mâna.

— Mă mir că nu l-a luat nimeni de acolo, am spus eu.

— Crede-mă că am încercat cu toții! mi-a explicat el, luând încă o înghițitură de bere. E înțepenit acolo. Este evident că autorii caruselului au vrut ca inelul să rămână la locul lui.

Îmi dădeam prea bine seama cât de ispititoare era perspectiva de a pune mâna pe el. Cine n-ar încerca să obțină un premiu aflat atât de aproape?

— Dar cum ajungi acolo?

— Atunci când se mișcă.

Întorcându-mă brusc cu fața spre el, am realizat *cât* de aproape stăteam unul de celălalt. Eric, însă, nu părea deloc surprins de acest lucru, lăsându-mi impresia — dacă nu chiar certitudinea — că nu se afla pentru prima oară în această postură.

— *Se mișcă?*

— Numai dacă îl împinge cineva, i-am auzit atunci glasul lui Mac.

Se apropiase cu pași ușori, fără ca noi ca să-l auzim, și acum stătea chiar în fața calului. În bătaia razelor de lună, i-am zărit din nou moneda prinsă de lăntșorul de la gât. M-am îndepărtat, instinctiv, de Eric, ce își ținea în continuare mâinile pe umerii mei.

— Dar cum e posibil așa ceva? Nu e cumplit de greu să-l urnești din loc?

— Nu, dacă nu se urcă prea mulți oameni, mi-a răspuns el. Am reușit să-l facem să se învâртеască destul de repede. Mai ales cu ajutorul lui Irv.

— Dacă nu poți să te îmbeți, atunci împingi carusele, s-a auzit prin întuneric vocea baritonală a lui Irv. Nici nu știi de ce mai stau cu voi, băieți!

— Pentru că ne iubesti, i-a răspuns Layla, alăturându-ni-se și ea acum. Ți-a bipuit telefonul, a continuat ea, uitându-se la Eric. Asta dacă vrei să știi.

— Probabil pentru petrecerea de la sfârșitul săptămânii viitoare, i-a răspuns el. Mă duc să văd despre ce e vorba. Mă întorc imediat, a adăugat apoi, mângâindu-mă pe umăr.

Layla l-a privit îndepărtându-se. Apoi, l-a urmat și ea, fără să mai rostească vreun cuvânt, lăsându-mă singură cu Mac. Un timp, niciunul dintre noi n-a spus nimic. O auzeam pe Layla vorbind cu Irv, apoi cineva a desfăcut o altă cutie de bere.

— Cât îmi doresc să fi găsit și eu ceva atât de frumos în timpul incursiunilor mele prin pădure! am rupt eu tăcerea, în cele din urmă.

— Serios? a spus el, privind caruselul.

Eu am încuviințat din cap.

— Cel mai grozav lucru pe care l-am găsit a fost un vârful de săgeată. O, și un craniu de liliac!

— Se pare că ai colindat pădurile.

— Da, împreună cu fratele meu. Când eram copii.

Am privit din nou inelul. Îl puteai vedea perfect în lumina lunii, ce pătrundea printr-o gaură din apropiere, creată de dinții nemiloși ai ruginii. Am luat o înghițitură de bere.

— El era, de fapt, exploratorul. Eu doar îl urmam pas cu pas. Voiam să fac tot ce făcea el.

S-a aștenut din nou tăcerea. Am auzit-o pe Layla râzând.

— Am auzit ce-a pățit fratele tău, a spus apoi Mac. Îmi pare rău.

— El n-a pățit nimic, i-am răspuns eu. Altcineva a pățit-o. E o mare diferență.

Imediat ce cuvintele mi-au scăpat de pe buze, am realizat câtă mânie se ascundea în spatele lor.

— N-am vrut să..., a îngăimat el.

— Nu e nicio problemă, i-am răspuns eu, iute. E doar... un punct sensibil.

Eram îngrozită de tot ce spuneam. Habar nu aveam de ce am folosit cuvântul *sensibil* în prezența unui băiat drăguț, pe care abia îl cunoșteam. Am luat o înghițitură de bere, apoi încă una.

— Toată lumea are un punct sensibil, a spus el, după o clipă de tăcere.

Și-a ridicat privirea spre copaci în timp ce vorbea, iar chipul îi era scaldat în lumina argintie a lunii. Poate din cauza berii sau a faptului că oricum nu mai aveam nimic de pierdut, căci și așa am spus exact ce nu trebuia, l-am întrebat:

— Chiar și tu?

Acum și-a ațintit privirea asupra mea.

— Până de curând, eram un băiat obez, desfigurat de acnee. Nu poți să uiți prea ușor.

— Nu-mi vine să cred, i-am răspuns eu, clătinând din cap.

— Există dovezi, a spus el, sorbind din bere. În ciuda eforturilor mele de a le distruge pe toate.

Am auzit-o pe Layla râzând în depărtare.

— Eu cred că ai nevoie de aceste dovezi. Poate că, la un moment dat, te vei simți mândru. Să vezi de unde ai plecat.

— Aș fi mult mai mândru dacă n-aș fi ajuns niciodată într-o situație atât de jalnică, mi-a răspuns el.

— Nu poți să schimbi trecutul.

— Dar nici înlănțuit în ghearele lui nu trebuie să rămâi, mi-a spus apoi, strecurându-și degetul pe sub lăntșorul de la gât.

Eric nu era singurul care făcea parte din „categoria muscă” — berea mă făcea și pe mine să plutesc ușoară ca un fulg. După ce-am terminat-o, am lăsat cutia jos lângă mine.

— Care e povestea monedei?

— Care monedă?

Eu i-am arătat-o din cap, iar el și-a coborât ochii spre ea.

— De fapt, e un pandativ cu chipul unei sfinte. Mama ne-a dăruit câte unul fiecăruia dintre noi când eram copii.

— O sfântă?

— Da, mi-a răspuns, îndreptând medalionul în bătaia razelor de lună. Sfânta Bathilda. Ocrotitoarea copiilor. S-a gândit, probabil, că vom avea nevoie de tot ajutorul din lume.

Am făcut câțiva pași, încercând să disting chipul și cele câteva cuvinte gravate pe pandativ.

— E frumos.

— Da. Dar e și o amintire menită să nu te lase să uiți.

— Ce anume?

— Momentele în care eram atât de gras, încât lăntșorul aproape că mă sufoca. Și nu glumesc! Mi-a lăsat și urme, impregnându-mi-se în carne. Dar n-am vrut să-l scot de la gât. Căci aveam nevoie de tot ajutorul din lume.

— Te ocrotea.

— Cam așa ceva, mi-a răspuns, lăsându-l să-i cadă pe piept. Și acum îl port ca să nu uit ce-am pierdut.

Cât de ciudate îmi păreau cuvintele lui! Ca și când pierderea unui lucru și amintirea acestui fapt erau cât se poate de *benefice*. Eu cunoșteam doar noțiunea antagonică — cea conform căreia absența atrage după sine calvarul sufletesc. Îmi venea deodată să-i pun un milion de întrebări și, sub adăpostul întinericului și al licorilor bahice, prindeam tot mai multe aripi. Și tocmai când mă pregăteam să dau glas întrebărilor mele, l-am văzut pe Eric apropiindu-se cu chitara în mână.

— Îmi pare rău că vă întrerup, ne-a spus el, articulând cuvintele cu o oarecare greutate. Dar mi se pare o impolitețe din partea voastră să stați izolați aici.

— Câte beri ai băut? l-a întrebat Mac, în timp ce eu am coborât din carusel, luând și cutia de bere cu mine.

— O cantitate infimizezimală, i-a răspuns Eric.

Dar, urmându-l amândoi, am observat că mergea cu pași șovăitori.

— Eric folosește cuvinte mari, i-a spus Mac Laylei, care stătea de vorbă cu Irv într-un car tras de căluși.

În timp ce ea avea suficient loc pe bancheta ei, cea pe care stătea Irv părea gata să cedeze în orice moment.

— Evident, i-a răspuns Layla. S-a terminat cu berile, Bates!¹

— Devine cumplit de guraliv când se îmbată, mi-a explicat Irv. Acesta este unul dintre numeroasele indicii care îl dau de gol.

— Sunt perfect *compos mentis*², a protestat Eric, așezându-se pe iarbă, cu mișcări ușor sacadate. O să vă dovedesc, încântându-vă urechile cu un interludiu muzical, a spus el, zdrăngănind la chitară. Sydney, vino lângă mine și spune-mi ce-ai vrea să ascuți!

¹ Aluzie la personajul Norman Bates din serialul *Bates Motel*, bazat pe filmul din 1960 *Psycho*, regizat de Alfred Hitchcock, un psihopat care suferă de dublă personalitate.

² Stăpân pe sine.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a spus Layla, ridicând o mână. Încetează înainte să te faci de rușine!

— Prea târziu! a intervenit Irv.

— Vino lângă mine! a insistat Eric, vădit netulburat, lovind ușor iarba cu mâna. Îți ofer ocazia să te bucuri de arta mea interpretativă și de improvizațiile mele muzicale.

Îmi părea atât de rău pentru situația stânjenitoare în care se afla, încât m-am dus lângă el. Nici nu m-am așezat bine pe iarbă, că s-a și rezemat de mine, continuând să zdrăngăne la chitară.

— Am cunoscut cândva o fată, Sydney o chema... Frumoasă ea era, de mințile mi le și lua...

— Puteți să-mi dați o bere? am întrebat eu.

Irv a pufnit în răs. Iar Mac mi-a aruncat o cutie.

— Pe zidul școlii am cunoscut-o, cânta el, fără oprire. Lângă ea m-am așezat și viața toată eu i-am oferit-o...

— Gata! a spus Layla, ridicându-se de pe bancheta carului. Cred că e timpul să ne întoarcem acasă. Mama o să se întrebe unde suntem.

— Dar mă aflu în toiul unei compoziții originale, a protestat Eric.

— O să-mi mulțumești mai târziu, i-a răspuns ea, în timp ce Mac a început să adune cutiile goale de bere, punându-le apoi în geanta de voiaj.

Irv a coborât de pe platforma caruselului, care a gemut, ușurată, parcă, să scape de greutate. Eric încetase între timp să-și mai interpreteze creația muzicală, deși mai zdrăngănea încă la chitară.

— Înainte de a pleca, puteți să ne mai dați o dată în carusel? a întrebat Layla.

— Să pornim spre zări îndepărtate, a mormăit Eric, și mireasă tu să-mi fii!

Irv s-a uitat la Mac, care a ridicat din umeri.

— Bine, a acceptat el. Urcați-vă în carusel!

Layla a bătut din palme și s-a cocoțat pe un căluț.

— Hai și tu! m-a chemat ea. Nu poți să ratezi șansa asta.

Eram deja amețită, după o bere și jumătate, dar m-am urcat și eu pe un căluț. Acesta era mai mic și mă simțeam nesigură în șaua lui, în timp ce încercam să-mi amintesc când mă dădusem ultima oară într-un carusel.

— Gata? a întrebat Irv.

— Gata! a strigat Layla, întorcându-și capul spre mine și zâmbindu-mi.

I-am zâmbit și eu, chiar dacă deocamdată nu se întâmplase nimic.

Mac și Irv s-au urcat în carusel, unul într-o parte și celălalt în alta, și au început să-l împingă. S-a urnit cu greu la început, dar, după câteva scârțâieli de protest, a pornit tot mai repede. În timp ce căluțul meu se ridica și cobora, simțeam cum vântul mi se joacă prin păr; în fața mea, Layla râdea cu poftă. Ne învârteam din ce în ce mai repede, pierzându-ne în întunericul nopții și imensitatea pădurii. Știam că nu voi uita niciodată clipele acelea pline de magie și frumusețe. Când am ajuns în dreptul inelului prins de tavanul caruselului, n-am întins mâna după el. Nu simțeam nevoia s-o fac, căci câștigasem un trofeu mult mai prețios.

* * *

Am auzit muzica înainte de a zări casa. La început, foșnetul frunzelor peste care călcam era singurul zgomot ce tulbura liniștea pădurii. Apoi, dintr-odată, tăcerea ne-a fost spulberată de câteva instrumente muzicale ce acompaniau un glas de o frumusețe răvășitoare.

Layla s-a oprit pe loc exact la liziera pădurii, ascultând cu atenție.

— E vocea lui Rosie. Cum or fi convins-o oare să cânte?

Casa ne-a apărut atunci în cale scăldată toată în lumină, iar prin ușa din spate, rămasă deschisă, vedeam sufrageria înțesată de oameni. Între timp, glasul răvășitor continua să răsune, dând

viață unor acorduri înalte și captivante. Nu înțelegeam cuvintele, dar melodia îmi dădea fiori.

— Bun, a spus Mac. Ce facem acum?

Layla s-a uitat la Irv, care îl căra acum în cârcă pe Eric, ce dormea dus. Cam pe la jumătatea drumului de întoarcere, Eric a început să se împleticească și ne-a spus în curând că trebuie să se odihnească, apoi s-a întins pe un strat de ace de brad. Se pare că, la fel ca și pălăvrăgeala sa neconținută, nici acesta nu era un lucru neobișnuit, așa că Irv l-a luat în spate, fără să spună nimic, și am mers mai departe. Acum, dormind cu fața lipită de hanoracul lui Irv, Eric semăna cu un bebeluș — cu bebelușul-minune de odinioară.

— Îl lăsăm să doarmă, a spus Layla. O să vină după noi când se va trezi.

Am urmat-o spre clădirea anexă unde repetaseră ceva mai devreme. Acolo, a eliberat o canapea ponosită, pe care se odihneau niște hârtii și o pereche de bețe pentru tobe. Irv l-a așezat apoi pe Eric pe canapea, iar Layla l-a învelit cu un sac de dormit. În timp ce îl înfolea cu grijă, el a murmurat ceva în somn. Ceilalți se îndreptau deja spre casă, așa că numai eu am văzut-o atingându-i ușor fruntea cu mâna în timp ce încerca să-l liniștească șoptindu-i cuvinte duioase.

Casa nu era doar ticsită de oameni, ci era atâta aglomerație că nici un ac nu mai aveai unde să-l arunci. Ne-am strecurat cu greu prin mulțime, cerându-ne scuze și încercând să evităm picioarele și coatele pe care le-am întâlnit în cale tot drumul spre bucătărie, unde mai găseai puțin loc să respiri. De acolo, am cercetat sufrageria cu privirea și am văzut-o pe doamna Chatham stând în fotoliul său. Soțul ei se afla pe canapea, cu capul în pământ, ținând un banjo pe genunchi. Era flancat de alți doi bărbați, care cântau și ei la același instrument. Ei erau acompaniați cu toții de o femeie roșcată, care stătea pe un scaun și cânta la vioară. Dar cea care atrăgea toate privirile era Rosie.

Stătea în picioare la marginea canapelei, purtând blugi și un tricou gen maiou, având părul strâns în coadă de cal, coafură ce devenise cartea ei de vizită. Își ținea ochii închiși. Nu cunoșteam cântecul pe care îl interpreta, cum nu știam nici melodiile pe care le auzeam la tonomatul de la Seaside. Dar era un cântec tulburător, care spunea povestea unei fete, a unui munte și a unei amintiri. Abia când s-a terminat, am realizat că am ascultat-o cu sufletul la gură.

— Impresionant! i-am spus eu Laylei, în timp ce toată lumea aplauda frenetic.

Rosie a zâmbit, îmbujorată la față, apoi s-a rezemat de perete și și-a încrucișat brațele pe piept.

— Aveai dreptate. Are într-adevăr o voce uluitoare.

— Știu, mi-a răspuns ea. Nu acceptă să cânte prea des. Dar când o face, mă lasă fără suflare.

În spatele nostru, băieții scotoceau de zor prin dulapuri, căutând ceva de mâncare.

— Vreau ceva gustos, a spus Irv. Și încă din belșug.

— Bastonașe de morcovi? i-a oferit Mac. Sau felii uscate de tofu?

Irv, care studia cu atenție o colecție de borcane cu condimente, și-a întors încet capul spre el și i-a aruncat o privire piezișă.

— Doar nu vorbești serios! *Arăt* eu a vegetarian?

— Dar cum arată vegetarienii?

— În niciun caz ca mine, i-a răspuns el, trântind ușa dulapului, apoi deschizând altul, de unde a scos o cutie cu Pop-Tarts¹. Bun, a adăugat Irv. *Acum* mai venim de acasă.

— Vreau și eu, a strigat Layla. Stai să vedem dacă avem și niște glazură cu care să le ornăm!

— Îmi place cum gândești, i-a spus Irv, pocnind din degete.

¹ Numele unei companii de produse de patiserie semipreparate.

Mac a oftat adânc deasupra chiuvetei. Apoi, a deschis un dulap mai mic, pe ușa căruia era scris: MÂNCAREA LUI MAC. NU VĂ ATINGEȚI DE EA!

— De parcă cineva ar și pune gura pe așa ceva! a spus Layla, mâncând cu lingura dintr-o cutie cu glazură de căpșuni.

Irv stătea în fața cuptorului electric și așeza pe grătar prăjiturelele Pop-Tarts.

— Nici *șoarecii* nu se ating de mâncarea din dulapul ăla, a continuat Layla.

Ignorând-o, Mac a luat o cutie de biscuiți, apoi s-a îndreptat spre frigider, de unde a scos un soi de pastă. A luat apoi un cuțit și s-a așezat pe un scaun la masa din bucătărie exact în clipa în care muzica a răsunat din nou. Când Layla s-a dus să vorbească cu Irv despre setările cuptorului electric, m-am așezat la masă în fața lui Mac. El mi-a oferit cutia cu biscuiți.

— Nu vrei să guști din ăia, mi-a strigat Layla. Crede-mă pe cuvânt! Mai rezistă puțin până se fac prăjiturelele cu glazură de căpșuni!

Mi se părea, însă, o bătărie din partea mea să-l refuz, așa că am luat un biscuit. Avea o formă octogonală și era presărat cu semințe și cereale. Mac mă privea în timp ce mușcam din el. Era atât de gros și de uscat, că abia am reușit să-l străpung cu dinții. Îngrozitor de uscat.

— Mulțumesc, am îngăimat eu, reușind să rostesc cuvântul înainte de a mă apuca o criză de tuse.

Layla mi-a oferit imediat un pahar cu apă. Întotdeauna se gândea la toate.

— Sunt mai buni cu humus¹, mi-a spus Mac, pe când încercam să-mi trag sufletul. Aveam senzația că o bucată de biscuit se agățase cu disperare de esofagul meu și refuza să-i mai dea

¹ humus — preparat oriental, sub formă de pastă, din năut fiert amestecat cu pastă de susan, usturoi, suc de lămâie și ulei de măsline.

drumul. Mac mi-a oferit cutia cu humus, împreună cu cuțitul așezat deasupra.

— Uite!

I-am zâmbit, luând o înghițitură din paharul cu apă. Cup-torul electric a început atunci să țiuie.

— Gata! a spus Irv, deschizând ușa și atingând prăjiturelele cu mâinile. La naiba! a țipat el, arzându-și degetele. Sunt fier-binți.

— Nu te-ai învățat minte, a spus Layla, scoțând prăjiturelele cu o lingură de lemn și punându-le apoi pe o farfurie. Adu-mi glazura! E timpul să trecem la luptă.

S-au așezat la masă alături de noi. Layla a rupt două șervețele de hârtie, oferindu-i unul lui Irv, și a început apoi să împartă prăjiturelele, ornate cu un strat gros de glazură. Aceasta se con-topea cu prăjiturelele, conferindu-le un aspect plăcut și delicios. Eu mi-am îndreptat privirea asupra biscuitului meu și, din pură loialitate, l-am introdus în humus.

Era mai bun. Nu gustos — nu mă înțelegeți greșit! Dar ceva mai bun. N-am mai tușit atât de tare.

— Ce sunt ăștia? l-am întrebat pe Mac.

— Biscuiți dietetici, mi-a răspuns el, întorcând cutia spre mine ca să-i citesc eticheta. Nu au zahăr și conțin puțini carbohidrați. Au, în schimb, semințe de kwist, asemănătoare cu soia, dar mult mai sănătoase.

— Delicios! a spus Layla, punând o tartă pe o farfurie de carton și oferindu-mi-o. N-o mai face pe martira, Sydney! Nici măcar de dragul lui Mac.

— Alea sunt prăjiturelele mele?

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Rosie croindu-și drum spre bucătărie, însoțită de două fete, de aceeași statură și constituție ca și ea — una brunetă, cealaltă blondă. Bruneta purta colanți și un hanorac imprimat cu imaginea fluturelui roz din desenele animate pe care le urmăream când eram mică în fiecare sâmbătă de dimineață, personaj preluat apoi în spectacolele

trupei de balet Mariposa. Blonda purta pantaloni scurți și un tricou scurt până la buric, ce-i dezvăluia abdomenul perfect.

— N-am văzut numele tău scris pe cutie, i-a răspuns Layla. Dar poți să te servești.

Rosie a luat o tartă și le-a oferit-o prietenelor ei. Pentru că amândouă au refuzat-o, clătinând din cap, a rupt o bucățică și „a aseasonat-o” în humusul lui Mac, apoi a mușcat din ea.

— Groaznic! a exclamat Irv.

— De fapt, nu e chiar atât de rea, i-a spus Layla.

— Ai gustat așa ceva?

— Vremurile disperate cer soluții disperate.

Bruneta a făcut un pas în față și i-a întins mâna lui Mac.

— Eu sunt Lucy. Tu cine ești?

— Fratele meu, i-a răspuns Rosie, fără ezitare, în timp ce Mac și prietena ei își strângeau mâinile. Are șaptesprezece ani.

— Ador vârsta asta, a spus Lucy, cu un zâmbet pe buze.

— Eu sunt Layla, s-a prezentat ea, întinzându-i mâna. Și am șaisprezece ani.

— Bună, a salutat-o Lucy, strângându-i mâna cu mai puțin entuziasm.

Din motive obscure, nimeni nu ne-a prezentat-o pe fata cu abdomenul perfect. M-am aplecat peste masă ca să mai iau un biscuit din cutia pe care Mac o ținea îndreptată spre mine. De această dată, eram perfect conștientă de privirile scrutătoare pe care mi le aruncau toți cei din jur.

— Diseară, o să dormim în camera ta — asta ca să știi, i-a spus Rosie Laylei, acoperind cu glazură cealaltă jumătate de tartă.

— Poftim? a exclamat Layla.

— Mama a spus că nu e nicio problemă, a anunțat-o Rosie, în timp ce muzica din cealaltă cameră începea să se stingă.

S-a auzit apoi un cor de râsete, urmate de câteva aplauze.

— Dar nu e camera ei. În plus, e și Sydney aici.

— Știi foarte bine că dorm practic într-o debara. Nu avem loc toate trei acolo.

— Și noi unde ar trebui să dormim?

— Nu știu. Pe canapea.

— Dar prietenii tatei vor petrece aici toată noaptea.

— Rosie! a strigat-o domnul Chatham din sufragerie. Mai cântă-ne ceva, frumoaso! De dragul tatălui tău.

— *Câte* beri a băut până acum? a întrebat Irv, în timp ce Mac a oftat din rărunchi.

— Nu și-a făcut încă plinul, i-a răspuns el, ridicându-se în picioare și oferindu-mi încă o dată cutia cu biscuiți.

Eu am clătinat din cap, în vreme ce Rosie a plecat din cameră, însoțită de fata cea blondă. Lucy, însă, a mai zăbovit un timp în pragul ușii, privindu-l pe Mac, care puneă înapoi în dulap cutia cu biscuiți. Întinzându-se spre raftul cel mai înalt, cămașa i-a ieșit puțin din pantaloni, dezvăluindu-i cureaua și o parte din abdomen.

— Puteți să stați în camera mea, ne-a spus el. O să dorm eu pe canapea.

— E și galant pe deasupra, a spus Lucy.

— Cară-te, fetiço! a murmurat Layla.

Lucy, însă, a mai zăbovit puțin, fie pentru că nu-i auzise „sfatul” Laylei, fie pentru că a ignorat-o. Când a plecat, în cele din urmă, mi se părea că merge prea încet.

— Vai și amar! a spus Layla, când Rosie a început din nou să cânte. Fetele astea din trupa Mariposa sunt îngrozitor de nesimțite, pe cuvântul meu! Dacă ar ști asta, nimeni n-ar mai cumpăra bilete la spectacolele lor.

— Nu e chiar așa, a spus Mac, închizând ușa dulapului.

Layla și-a dat ochii peste cap, fără să mai spună însă nimic, în timp ce glasul lui Rosie, domol la început, începea să prindă aripi, încântându-ne auzul cu sunetele sale melodioase. Cântecul avea acum un ritm mult mai alert, ispitindu-te să dansezi. Doamna Chatham stătea, îmbujorată și surâzătoare, în fotoliul

ei și dădea din picioare pe acordurile muzicii, în timp ce violonista își plimba arcușul pe coardele viorii, ținându-și ochii închiși. Mi se părea extraordinar faptul că o singură noapte îți putea oferi atâtea lucruri uluitoare — de la o incursiune prin pădure și o plimbare în carusel, la tarte glazurate și cântece de o frumusețe fără egal. Gândul mi-a zburat în clipa aceea la casa noastră — ridicată pe un deal, cufundată în întuneric și bântuită doar de prezența mea și a părinților mei.

Glasul lui Rosie devenea din ce în ce mai puternic, împletindu-se cu strunele tot mai iuți ale viorii. Cineva dădea din picioare în ritmul muzicii, iar eu simțeam cum obrazii îmi iau foc. Îmi era cu neputință să înțeleg cum puteam să mă simt atât de bine într-un loc pe care abia începeam să-l explorez. Noaptea mai avea încă multe de oferit. Iar eu îmi doream să nu se mai sfârșească vreodată.

* * *

— Să știi că *nu* la asta m-am gândit când te-am invitat aici, mi-a spus Layla, întinzând un cearșaf pe pat.

Ne aflam în camera lui Mac două ore mai târziu. După un timp, în care am continuat să plutim pe aripile muzicii, ne-am dus în garaj, unde Layla l-a sculat pe Eric din somn și l-a obligat apoi să dea câteva ture de jur împrejurul casei pentru a-l trezi de-a binelea înainte ca Irv să-l conducă acasă.

— A fost minunat, i-am spus eu.

— Nu știi dacă lucrurile stau chiar *așa*, mi-a răspuns ea, îmbrăcând o pernă într-o lenjerie curată și lovind-o apoi de câteva ori. A devenit o obișnuință ca Rosie să-mi ocupe camera. Obține întotdeauna ce vrea.

— Nu mă deranjează să dorm pe canapea, i-am spus eu.

— Nici nu se pune problema! Doar ești oaspete în casa asta. Mac se va descurca la fel de bine și acolo, mi-a răspuns apoi, luând unul dintre sacii de dormit pe care i-am adus din garaj și scoțându-l din husă.

M-am așezat pe pat — pe patul lui Mac, am realizat eu, ceva mai târziu — lucru ce-mi dădea o senzație cu totul diferită. În timp ce Layla întindea o pătură peste sacul de dormit, am cercetat camera cu privirea. Era o încăpere mică, mobilată cu un birou și un pat dublu, ambele confecționate din același lemn gălbui, ce purta amprenta timpului. Pe perete tronau două postere cu mașini — un Audi și un BMW — alături de o hartă ce părea să fie a orașului Lakeview, presărată cu semne făcute cu creionul. Pe un alt birou, din metal, cu suprafața zimțată pe alocuri, se aflau un computer, două boxe și un vraf de cărți, majoritatea despre jogging și exerciții de fitness. Într-un capăt al biroului, se odihneau câteva ceasuri cu radio, aflate în diverse stadii de deteriorare: unora la lipseau anumite butoane, altora — ecranul, iar dintr-unul ieșeau mai multe arcuri, de parcă ar fi explodat.

— E un soi de savant nebun, a spus Layla.

Eu am privit-o nedumerită, iar ea mi-a arătat biroul cu capul.

— Sau poate că nu e nebun. Doar curios. Îi place să vadă cum funcționează lucrurile.

— De unde a luat atâtea ceasuri?

— Din târgurile de vechituri, mi-a răspuns ea, lovindu-și acum propria pernă. Din piețele de vechituri. Din aceleași locuri de unde și mama adună tot felul de lucruri. Trebuie doar să te plimbi printre standurile cu vechituri și sigur vei găsi ceva pe care trebuie să-l cumperi. E inevitabil. Mac a devenit un soi de Frankenstuff¹.

— Franken... ce?

— Așa îi zic eu, mi-a explicat Layla. În termenii lui, procesul se numește perfecționarea designului. Modificarea unui lucru pentru a-l face să meargă mai bine. Trebuie să intuiești

¹ Joc de cuvinte — o combinație între Frankenstein și *stuff* — fleacuri, lucruri fără valoare.

ce-i lipsește unui obiect și să-i aduci îmbunătățirile necesare. Vezi ceasul acela?

I-am urmărit mâna cu privirea spre noptiera de lângă mine. Acolo, se afla un ceas cu radio, care, la prima vedere, părea cât se poate de normal. Acum, privindu-l cu mai multă atenție, am observat că suferise anumite adaptări — avea o lentilă circulară, orientată spre tavan, și o tastatură mică, atașată în spate.

— Da, i-am răspuns eu, încet.

— Era un ceas bun, doar că se reseta mereu singur, iar Mac voia un ceas care să proiecteze ora pe tavan. A avut unul care făcea *asta*, dar nu avea o lumină prea puternică, iar ora nu se vedea prea bine. Așa că le-a îmbinat piesele și a adăugat un dispozitiv de setare a timpului...

— Un ce?

— I-am redat exact cuvintele, mi-a explicat ea. Acesta este rezultatul final. Ceasul redă corect ora, iar proiecția de pe tavan luminează camera *a giorno*. Ți-am spus că e trăsnet.

Am privit ceasul cu atenție, observând cu câtă grijă și minuțiozitate îi atașase tastatura și lentila de proiecție, de parcă acolo le era locul de când lumea și pământul.

— Se pricepe.

— Știu. Ar trebui să devină inginer sau să construiască avioane, mi-a răspuns ea. Păcat că pizzeria îi va pecetlui viitorul.

— Cum adică? am întrebat-o eu, clipind nedumerită.

— E vorba de Seaside, mi-a explicat ea, aranjând pătura. Tata insistă ca Mac să preia pizzeria, așa cum și el a preluat-o de la bunicul meu. Nu ai nevoie de studii universitare ca să frământași aluatul.

— Nu se va duce, așadar, la facultate?

— Mă îndoiesc, mi-a răspuns, scrutând din nou biroul presărat cu ceasuri dezmembrate. Nu e corect, nu-i așa? De aceea, susțin sus și tare că *eu* ar trebui să preiau afacerea. Sunt alegerea ideală. Rosie își va urma cariera de patinatoare, iar eu *abia aștept*

să termin școala. Mac, însă, e cu totul diferit. A fost mereu cel mai inteligent dintre noi toți.

L-am revăzut atunci având mereu alături un manual în pauzele de masă sau în timp ce frământa aluatul la Seaside. Mi se părea o nebunie ca unui om mânat de curiozitate și de dorința de a perfecționa designul ceasurilor deșteptătoare să i se refuze șansa de a urma o facultate, unde ar putea să dea curs imaginației sale la un nivel mult mai performant. Am intuit, de la bun început, că familia Chatham era diferită de a mea. Dovezile continuau să-mi alimenteze, însă, această convingere.

În sufragerie, domnea liniștea: majoritatea oaspeților pleaseră deja. Mama Laylei s-a retras și ea în dormitorul său, ceva mai devreme, odată cu Rosie și prietenele ei. Acum, doar o singură persoană mai cânta la banjo, acordurile tânguitoare ale instrumentului auzindu-se undeva în depărtare.

— Și pentru că tot vorbim de frați... am citit articolul pe care mi l-ai trimis, a spus ea deodată. Despre puștiul ăla. I l-am arătat și lui Mac.

— Ți l-am trimis cu o strângere de inimă, i-am mărturisit eu, ațintindu-mi ochii în pământ.

— Serios?

— Am crezut că s-ar putea să mă judecați, i-am răspuns, încuviințând din cap.

— De ce?

— Nu știu, i-am spus, ridicând din umeri. Toată lumea ne judecă.

— Sydney! m-a strigat ea, pe un ton din care am înțeles, fără urmă de echivoc, că voia să mă uit la ea, așa că mi-am ridicat privirea. Nu suntem ca toți ceilalți. N-ai înțeles asta până acum?

— Încep să-mi fac o idee, i-am răspuns, cu un zâmbet pe buze.

— Dacă aș fi în locul tău, a continuat ea, foindu-se pe sacul de dormit, mi-aș dori să vorbesc cu puștiul ăla. Să-i cer iertare.

— Și eu îmi doresc asta, i-am răspuns, uimită de perspicacitatea ei. Dar mi se pare un gest egoist. Ce rost mai au scuzele acum? Regretele mele nu-l vor ajuta să-și recapete mobilitatea picioarelor.

— Dacă povestea asta ar constitui scenariul unui film, a spus Layla adâncită în gânduri, cu ochii ațintiți în tavan, voi doi ați deveni buni prieteni, împărtășind aceleași pasiuni, ca, de exemplu, concursurile de mâncat, iar tu l-ai ajuta să meargă din nou. Și povestea ar avea un sfârșit fericit.

— Concursurile de mâncat? am repetat eu, privind-o nedumerită.

— Liniștește-te! Mă gândeam doar la scenariul unui film, mi-a răspuns ea, iar eu am izbucnit în râs.

Am păstrat tăcerea pentru o clipă, ascultând în depărtare acordurile de banjo.

— Dar nu este vorba de un film, am spus eu apoi. Iar povestea nu are un sfârșit fericit. Doar... un sfârșit.

— Urăsc poveștile astea, a spus ea încet, dându-și după ureche o șuviță de păr. Tu nu?

Dar înainte de a-i putea răspunde, cineva a bătut ușor la ușă, iar Mac și-a băgat capul înăuntru.

— Te cheamă mama, i-a spus el Laylei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat ea, sărind imediat în picioare.

Fără să-i mai răspundă, Mac i-a deschis ușa larg, iar Layla s-a strecurat afară, pornind apoi iute pe hol. În sufragerie, îl vedeam pe domnul Chatham stând acum în picioare, cu instrumentul atârnat de gât. Era roșu la față, iar când m-a zărit, am fost convinsă că, pentru o clipă, nici nu m-a recunoscut.

— Vrei niște apă? l-a întrebat Mac, atrăgându-i atenția și făcându-l să-și desprindă privirea de la mine.

— Pot să-mi iau și singur, i-a răspuns domnul Chatham, lăsând ușor instrumentul pe canapea și îndepărtându-se apoi cu pași lenți.

Mac s-a uitat la mine, apoi a închis ușa.

Aveam senzația că am stat mult timp singură. Dar ceasul de lângă mine îmi arăta că trecuseră doar două minute de când plecase Layla.

— Amețelile obișnuite, mi-a spus apoi, când s-a întors. Nimic îngrijorător.

— Amețește?

Layla a încuviințat din cap, așezându-se din nou cu picioarele încrucișate.

— Mama ia foarte multe medicamente. Dar noi i le administrăm și trebuie să cunoaștem foarte bine schema de tratament. Uneori, când este cumplit de obosită sau a stat până târziu în noapte, se trezește buimacă și amețită. Câteodată, o strigă pe Rosie. În seara asta, însă, m-a chemat pe mine.

Lăsase ușa deschisă în urma ei. Vedeam măsura de cafea din sufrageria, acum pustie, înșesată de cutii de bere și ambalaje de mâncare.

— De cât timp e bolnavă?

— De când eram în clasa a șasea, mi-a răspuns, împletindu-și degetele și privind-și unghiile. La început, n-a fost atât de rău. Mergea încă bine, era la fel de autoritară ca întotdeauna și colinda, în fiecare sâmbătă de dimineață, toate târgurile de vechituri. Dar boala are o evoluție progresivă. Anul ăsta, lucrurile s-au înrăutățit și vor continua să se agraveze.

— Nu are leac?

— Nu, mi-a răspuns, lăsându-și mâinile să-i cadă în poală. Medicamentele o ajută foarte mult, dar, în final, va ajunge să nu se mai poată mișca. Să sperăm, însă, că nu se va întâmpla prea curând.

Deși am pătruns de prea puțin timp în sânul acestei familii, eram deja martora personalității extrem de puternice a doamnei Chatham, încât îmi era cu neputință să-mi imaginez cum ar fi viața lor fără ea. La fel ca și mama, juca rolul axului care puneă în mișcare roțile existenței lor, iar fiecare dintre ei își extrăgea

seva din puterea ei. Acum, însă, și ea avea nevoie de ajutorul unui sfânt.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Da, mi-a răspuns Layla, pe un ton trist și rigid, care trăda resemnarea și acceptarea unui lucru neplăcut.

Chiar dacă era un singur cuvânt, știai că în spatele lui se ascund milioane de gânduri nerostite.

— Și mie, a adăugat apoi.

Casa era cufundată acum în tăcere. Layla s-a dus în camera ei ca să se îmbrace în pijama și să se spele pe dinți, arătându-mi baia unde puteam să fac și eu același lucru. Când am intrat în sufragerie, l-am văzut pe Mac strângând resturile și ambalajele de pe măsuța de cafea și aruncându-le într-un sac menajer.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat eu.

— Nu, stai liniștită! mi-a răspuns el.

Am luat, însă, câteva șervețele mototolite și două pahare din plastic, pe jumătate pline, și le-am aruncat în sacul de gunoi.

— O petrecere pe cinste!

— Măine de dimineață mă voi trezi într-o duhoare cumplită dacă nu le strâng acum, mi-a răspuns el, aruncând un pumn de dopuri. Aș avea impresia că am dormit într-o pubelă de gunoi.

— Dezgustător.

— Și urât mirositor.

A luat apoi o pătură, stricând astfel ascunzătoarea unuia dintre câini, care a început să-l mârâie. Vădit neimpresionat de protestele animalului, Mac l-a luat în brațe și l-a pus pe podea. Câinele s-a furișat apoi sub canapea, de unde ne arunca priviri amenințătoare.

— Îmi pare rău că ți-am ocupat camera, i-am spus eu.

— Nu e vina ta, mi-a răspuns, cu o grimasă pe chip, adunând un maldăr de șervețele ude. Rosie a suferit mereu de complexul privilegiilor, convinsă fiind că totul i se cuvine. Interesant este că *niciodată* nu se culcă pe canapea.

— I-am spus Laylei că pot să dorm foarte bine și aici, i-am explicat eu. Nu mă deranjează chiar deloc.

— Căinii te-ar mânca de vie, mi-a răspuns el.

— Poftim?

A surâs când mi-a văzut expresia de pe chip. Avea un zâmbet frumos. Simțeam că mi-a dăruit un trofeu, căci zâmbea atât de rar.

— Era o metaforă. Deși gazele lor pot fi, uneori, letale.

— Cine are gaze? a întrebat Layla, întorcându-se de la baie.

— Căinii, i-am răspuns eu.

— O, Doamne, chiar așa și e! Fără glumă! Nici să nu te gândești să-i lași sub pătură când dormi! O să visezi că te sufoci. Pe cuvânt! Îți mai trebuie cumva vreun alt sac menajer?

Mac a încuviințat din cap, iar ea s-a dus în bucătărie ca să mai aducă unul. Am continuat să facem curățenie într-o tăcere armonioasă până când ni s-a alăturat și Layla și am terminat treaba împreună. Când Mac și-a făcut patul, aranjându-și perna și sacul de dormit pe canapea, iar noi am reușit, în sfârșit, să stingem lumina, trecuse de ora unu noaptea.

Layla a insistat să dorm în pat, chiar dacă i-am spus că puteam la fel de bine să dorm și pe jos. Știam că voia să fie o gazdă bună. Mi se părea, însă, ciudat și fascinant deopotrivă să dorm în patul lui Mac. Doamne, ce neghioabă eram!

După ce-am stins luminile, am auzit-o foindu-se pe podea, încercând să găsească o poziție cât mai comodă.

— Mă zvârcolesc până adorm, îmi explicase ea în noaptea petrecută împreună la noi acasă înainte de a începe același ritual. Dar când apuc să adorm, dorm *buştean*. Dacă ai nevoie de ceva, arde-mi una cu piciorul! Cât de tare poți. Bine?

— Așa o să fac, îi răspunsesem.

Spre deosebire de ea, eu stăteam nemișcată în pat, cu mâinile încrucișate pe piept. Încercam să mi-l imaginez pe Mac, în același loc, în fiecare seară, privind același tavan, pe care ceasul

lui hibrid proiecta ora exactă într-o lumină strălucitoare: 1:22 a.m.

— Doamne, cât *urăsc* ceasul ăla! a spus Layla.

După glasul ei stins, îmi dădeam seama că moțăia deja.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc de fiecare dată când mă trezesc noaptea este să văd cât de puțin mai am de dormit.

— Dar mâine e duminică, am subliniat eu.

— Da, dar eu mă ocup de mama în fiecare dimineață, mi-a răspuns ea, căscând de oboseală. Așa că trebuie să mă trezesc la ora șase, odată cu ea.

— Aha! Bine.

S-a așternut tăcerea. Apoi a continuat cu glas monoton:

— E 1:23 a.m. Treci la culcare, prostănaco! O să te simți îngrozitor mâine.

Am izbucnit în râs, iar câteva clipe mai târziu — de fapt, trei minute mai târziu, la 1:26 — după ce mi-a urat noapte bună, foindu-se când pe o parte, când pe alta — am auzit-o respirând profund și liniștit.

Eu, însă, nu puteam să adorm. Așa că, la ora 1:45, am auzit voci în sufragerie.

Mai întâi, un glas feminin, deși nu înțelegeam nimic ce spunea. Apoi, după o pauză, un timbru mai gros. M-am răsucit pe o parte și am privit-o pe Layla, care dormea adânc, cu genunchii strânși la piept.

La 1:50, s-a așternut din nou tăcerea și am realizat brusc că trebuia să merg la baie. Întotdeauna mi s-a părut ciudat să cutreier prin casele altora, mai ales în toiul nopții. Dar, la 1:59, mi-am dat seama că mă confruntam cu o urgență. M-am ridicat din pat și, trecând cu grijă peste Layla, m-am îndreptat spre ușă și am răsucit mânerul cât mai încet cu putință.

Cea care mi-a atras privirea, de cum am trecut pragul, a fost Lucy, prietena lui Rosie din trupa Mariposa, care stătea pe canapea. Purta un maiou și niște pantaloni de pijama scurți, iar părul îi cădea în valuri pe umeri. Mac stătea lângă ea, cu ochii

ațintiți în televizor, unde se difuza o reclamă la un aparat ce tăia fructele în forme dintre cele mai trăsnete. Văzându-l cu câtă intensitate privea reclama, ai fi zis că urmărește știri de ultimă oră.

Amândoi și-au întors ochii spre mine când am pășit pe hol.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Mac.

— Nu. Doar că..., am îngăimat eu, arătându-i baia cu capul.

Am plecat apoi în grabă, simțindu-mă cumplit de stânjenită. Când am închis ușa în urma mea, am auzit-o pe Lucy spunând ceva și izbucnind în râs. Nu aveam de unde să știu dacă eu constituiam motivul veseliei ei, dar mi-am simțit oricum obrajii încinși.

După ce mi-am rezolvat urgența, m-am spălat pe mâini și mi-am trecut degetele prin părul cumplit de răvășit, în ciuda faptului că n-am apucat să adorm nici măcar o clipă. Am deschis apoi ușa cu zgomot ca să-mi anunț prezența. Voiam să le dau astfel de știre că mă întorceam în cameră.

La televizor, se difuza în continuare aceeași reclamă — „DAR NU PLECAȚI, MAI URMEAZĂ ȘI ALTELE!” — iar Mac o urmărea la fel de atent. Lucy se mutase, însă, mai aproape de el și își rezema acum capul de umărul lui. De data asta, nu s-a mai uitat la mine.

— Noapte bună, i-am urat eu lui Mac, deschizând ușa dormitorului.

Mă pregăteam să intru înăuntru când l-am auzit întrebându-mă:

— Te deranjează?

— Ce anume? l-am întrebat eu, întorcându-mă cu fața spre el.

— Ceasul, mi-a răspuns, arătându-mi dormitorul cu capul. Are o lumină foarte puternică. Pot să-l închid, dacă vrei.

Lucy s-a lipit și mai mult de el. O femeie din spotul publicitar își manifesta mult prea zgomotos încântarea față de perspectiva de a tăia pepenele verde în bucățele sub formă de

steluțe. M-am uitat la Mac, care îmi sugera din priviri să-i dau un răspuns afirmativ.

— De fapt, chiar mă întrebam cum să...

Nici n-am apucat să-mi duc gândul la bun sfârșit, că s-a și ridicat în picioare, speriind-o pe Lucy, care s-a întors spre mine cu o expresie iritată pe chip. M-am dat la o parte ca să-i fac loc lui Mac să intre în dormitor. Apoi, sub privirile ei scrutătoare, am închis încet ușa în urma mea.

Camera era cufundată în întuneric, astfel că am rămas încremenită pe loc ca să mă obișnuiesc cu bezna din încăpere. Mac a traversat, însă, dormitorul cu pași fermi și, așezându-se pe pat, a luat ceasul de pe noptieră.

— Îți mulțumesc. Pentru că m-ai salvat, mi-a spus el, apăsând pe un buton și stingând ora de pe ecran.

— E drăguță..., am îngăimat eu, șovăitoare, căci nu știam ce adjectiv să folosesc. Înfocată.

— Se poate spune și așa, mi-a răspuns el, punând ceasul pe noptieră și ridicându-se apoi în picioare. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, i-am răspuns. Mulțumesc.

El a dat din cap și a pășit cu grijă peste Layla, care acum sforăia ușor. Când a pus mâna pe mânerul ușii, m-am trezit spunând:

— Poți să mai stai, dacă vrei. Până se duce la culcare. La urma urmei, e camera ta. Eu pot să dorm foarte bine și pe jos.

Mi-am dat, prea târziu, seama de implicațiile invitației mele — acum eu eram cea „înfocată”. Când s-a întors, însă, spre mine, am citit pe chipul lui o expresie de ușurare.

— Mă culc eu pe podea.

În timp ce Mac întindea o pătură pe jos, m-am urcat în pat și m-am învelit cu sacul de dormit. Pentru că Layla ocupa mijlocul camerei, nu prea mai avea unde să-și instaleze culcușul. Cu toate acestea, a lăsat cât mai mult spațiu între noi, chiar dacă era obligat să-și rezeme capul de birou.

— Nu vrei perna asta? l-am întrebat apoi, în timp ce încerca să găsească un loc unde să-și așeze capul.

— Nu, păstrează-o tu!

— Dar n-am nevoie de ea. Iar tu dormi pe podea.

— Mă descurc, mi-a răspuns, începând să se foiască din nou.

Apoi, am auzit zgomotul unei lovituri.

— Au! a exclamat el.

Eu am pufnit în râs.

— Frumos din partea ta! mi-a spus el. Râzi de durerea mea.

— Încerc să-ți ofer perna.

— Nu-mi trebuie. La naiba! l-am auzit apoi, după ce s-a izbit din nou cu capul de birou.

M-am ridicat în capul oaselor și i-am aruncat perna. L-am nimerit direct în față. Vai!

— Îmi pare rău, i-am spus. Am...

Dar înainte de a-mi duce gândul la bun sfârșit, am văzut-o zburând spre mine cu o viteză amețitoare. Mi-am ferit capul, iar perna s-a izbit de perete, lovind apoi ceasul, care a proiectat imediat ora pe tavan, luminând camera a giorno.

— Vezi ce-ai făcut? m-a întrebat el.

— E ora 2:15 a.m., i-am răspuns, lansând din nou proiecti-lul. E timpul să-ți iei perna.

Cineva a bătut atunci ușor în ușă și amândoi am tăcut mâlc. O clipă mai târziu, am văzut o rază palidă de lumină pătrun-zând prin crăpătura ușii întredeschise.

— Mac? a spus o voce feminină.

Era Lucy.

— Alo!

Am închis ochii. În cameră se auzea doar respirația ușoară a Laylei. Apoi, ușa s-a închis cu un zgomot surd.

Am continuat să păstrăm tăcerea cam vreo două minute, după cum ne arăta ceasul. Tindeam să cred că adormise deja, când perna m-a lovit drept în față.

— Nu ți-o mai dau, i-am șoptit eu. Ți-am confiscat-o acum în mod oficial.

— Nici n-am vrut-o de la bun început.

— Treci la culcare până se întoarce Lucy! l-am sfătuit eu.

— Dar tu ești cea care vorbește întruna.

M-am trezit zâmbind cu gura până la urechi în întuneric. Era ora 2:22 a.m.

— Noapte bună, Mac.

— Noapte bună, Sydney. Somn ușor.

Acest lucru mi se părea, însă, imposibil, știind că se află atât de aproape de mine. Așa că — în momentul în care m-am trezit dintr-un somn adânc, cam pe la 4:32, presărat de vise ce mi s-au șters din minte în clipa în care am deschis ochii — am fost surprinsă să descopăr că am reușit să adorm în cele din urmă. Am clipit buimacă, apoi, răsucindu-mă în pat, am văzut-o, mai întâi, pe Layla, care dormea încă ghemuită, și apoi pe Mac, care se îndepărtase ușor de birou și stătea acum pe o parte, ținând o mână întinsă spre mine. Dormea adânc și nu era conștient de asta. Nu-ți poți controla gesturile în somn. Dar imaginea lui mă făcea, oricum, să mă simt fericită.

CAPITOLUL

13

Am crezut că scăpasem de povara Reuniunii de Familie de la Lincoln. Dar două săptămâni mai târziu, a apărut o altă problemă. Norocul meu!

— Trebuie să vă spun o veste *extraordinară*, ne-a anunțat mama, într-o seară, la masă.

Și totul a căpătat sens: melodiile pe care le fredonase cât timp a așezat masa sau tonul vesel cu care m-a întrebat ce-am făcut la școală.

— Mergem să-l vedem pe Peyton. Toți trei.

— Serios? a întrebat tata.

Ea a încuviințat din cap. Era evident că abia aștepta să dezvolte subiectul: atât de bune erau veștile!

— Am primit un telefon astăzi. A terminat primul curs, iar forurile închisorii organizează o ceremonie de absolvire la care sunt invitați toți membrii familiei.

După cum o spunea, pe un ton plin de mândrie, ai fi zis că avea să primească o diplomă la Ivy League, nu un certificat pentru un curs de perfecționare obținut în închisoare, care, pe deasupra, mai era și obligatoriu. Dar așa era mama. Când venea vorba de Peyton, avea nevoie de un crâmpei de speranță și

optimism ca să transforme orice reușită a fratelui meu, indiferent cât de ne semnificativă ar părea, într-un succes de amploare.

— E vorba de cursul de educație civică? a întrebat tata, luând câteva felii de pâine.

— Educație civică și drept, i-a răspuns mama, sorbind din paharul cu vin. Este realmente extraordinar ce-a reușit să facă. A învățat foarte multe lucruri și acum, după ce l-a terminat, poate să urmeze și alte cursuri. Instituția organizează cursuri extrem de variate. Michelle susține că directorul închisorii are vederi liberale, acordând o importanță deosebită instruirii și perfecționării deținuților pe perioada detenției lor.

— Și când va avea loc evenimentul ăsta? a întrebat tata.

— La sfârșitul lui noiembrie, i-a răspuns ea. Cred că ar fi bine să plecăm cu o seară înainte și să dormim la hotelul din apropiere. Așa, nu va mai trebui să plecăm cu noaptea-n cap.

— Dar am ore, am spus eu, automat.

Pentru prima oară în ziua aceea, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Poți să lipsești o zi de la școală. Este extrem de important să vii și tu, Sydney.

Și cu asta, am pus capăt discuției. Tata și-a ridicat privirea spre mine, vrând, parcă, să spună ceva, dar s-a răzgândit, concentrându-se din nou asupra bunătaților din farfurie. Și astfel a început numărătoarea inversă.

Au făcut planuri și au rezervat imediat două camere la hotel. Una pentru mine și pentru mama, iar cealaltă pentru tata și pentru Ames, care nu putea să lipsească de la un eveniment atât de important. Activându-și din nou rețeaua de networking, mama a luat legătura cu familiile altor „absolvenți” de la Lincoln (după cum insista să-i numească) ca să organizeze, după ceremonie, o masă festivă cu deserturi și cafea. Și așa, ca prin minune, se afla din nou în zona ei de confort. Era atât de ocupată, încât nici nu observa că îmi petreceam toate după-amiezile la Seaside. Lucru ce-mi convenea de minune.

— A urmat, așadar, un curs? m-a întrebat Layla, într-o bună zi, în timp ce ne făceam temele. N-am știut că la închisoare mai ai și lecții de făcut. Mi-am imaginat că detenția este o pedeapsă în sine.

Spre deosebire de Jenn și Meredith, cu care împărtășeam dorința de a obține rezultate cât mai bune la învățătură, pentru Layla orele petrecute la școală erau un adevărat calvar, făcând-o să numere cu nerăbdare minutele până la auzul soneriei ce marca sfârșitul cursurilor. Își pierdea buna dispoziție doar la simpla noțiune de „teme pentru acasă”, transformându-se într-o persoană ciudat de morocănoasă, care avea, de obicei, nevoie de „ajutorul” a două sau trei acadele ca să-și ducă la bun sfârșit misiunea chinuitoare.

— Este un curs de drept pe care toată lumea trebuie să-l urmeze, i-am explicat eu, întorcând o pagină din manualul de analiză matematică. Probabil ca să-ți aducă aminte să nu mai încalci legile.

— Credeam că asta e și menirea statului după gratii, a spus ea, băgându-și și scoțându-și apoi acadeaua din gură. Deși îi înțeleg rostul. Dacă cursurile ar fi singura activitate pe care aș avea voie s-o practic, probabil că mi-ar plăcea să le frecventez.

Eu am privit-o ridicând din sprâncene. În răstimpul petrecut împreună, adică mai bine de o oră, nu făcuse altceva decât să-și scrie numele și să deseneze niște inimioare pe pagina din fața ei.

— Bine, poate că nu e chiar așa, a adăugat apoi, oftând adânc. Cred că e timpul să luăm o pauză. N-ai vrea să dăm o raită prin SuperThrift?

— Layla!

— Doar cincisprezece minute.

— Nici vorbă!

— Zece. Promit să plecăm când vrei tu.

Eu am privit-o cu îndoială în ochi.

— Jur! Hai să mergem!

Și în ciuda glasului rațiunii mele, mi-am strâns cărțile și mi-am lăsat rucsacul în spatele tejghelei, unde Mac pregătea legumele, având în față manualul de chimie.

— Unde vă duceți? ne-a întrebat el.

— Nicăieri, i-a răspuns Layla.

— La SuperThrift, am spus și eu, în același timp.

El a clătinat din cap, apoi s-a uitat la mine.

— N-o să plece când vrei tu, chiar dacă ți-a promis asta.

— Ne întoarcem peste zece minute, i-a strigat Layla, îndreptându-se deja spre ușă.

Eu am oftat și am pornit apoi după ea.

SuperThrift își avea sediul într-o clădire mică și greu de definit în cuvinte, aflată la câțiva pași de Seaside. Am trecut de multe ori pe lângă ea, fără să-i acord nici cea mai vagă atenție, deoarece familia mea nu prea făcea cumpărături de la magazinele second-hand. Donam lucruri — mama îmi făcea mereu inventarul hainelor din dulap, întrebându-mă dacă am purtat în ultimul an un anumit articol vestimentar — colaborând mai mult cu organizațiile Goodwill și cu alte instituții caritabile, dar prea puțin cu SuperThrift, care reprezenta o afacere în sine.

Primul lucru care te izbea de cum intrai înăuntru era mirosul puternic de merișor, ce părea să joace rolul unui zid înmiresmat. Odată ce treceai de aceste metereze parfumate, le înțelegeai și menirea: trebuiau să ascundă mirosul de mucegai și naftalină.

— Ador mirosul chilipirurilor după-amiaza, a spus Layla.

Raidurile prin acest magazin îmi provocau o mâncărime a nasului, dar ei îi confereau o energie debordantă: trebuia să grăbesc pasul ca s-o prind din urmă.

— Ooo! Uită-te la asta!

Prima dată când am văzut rafturile cu îmbrăcăminte, ce se întindeau pe tot peretele din spate, m-am simțit cumplit de istovită. Hainele, puse claie peste grămadă, erau atât de multe, că oboseai doar să le „răsfoiești”. Nu existau nici categorii, nici raioane care să-ți ofere un reper ajutător. Găseai câte un palton

gros de iarnă îngrămădit între o cămașă ieftină, de vâscoză, cu umeri falși, și două rochii hidoase de bal. Iar aceasta este doar o simplă imagine din tabloul de ansamblu.

Layla, însă, avea un har aparte. Reușea cumva să găsească hainele de bună calitate printre maldărele aruncate la întâmplare. Eu nici n-aș mai încerca să trec de „bariera” unor pantaloni bărbătești, din tweed, cumplit de lungi, de prin anii '50, dar ea avea să găsească întotdeauna o geacă scurtă de piele și o cămașă albă, care — frumos călcată — ar fi arătat ca cele purtate de colegii mei de la Perkins.

— Ai nevoie de antrenament, mi-a explicat ea, când m-am plâns pentru prima oară de incapacitatea mea de a găsi ceva de calitate printre toate articolele acelea de doi bani. Mama este un adevărat vânător de chilipiruri. Colindam în fiecare weekend magazinul ăsta, ca și toate târgurile și piețele de vechituri. Trebuie să te uiți cu atenție și să te miști repede, îmi spune ea mereu. După un timp, totul devine o rutină, o a doua natură. La fel ca și în cazul lui Mac cu ceasurile deșteptătoare.

Când ne-am cunoscut, nu mi-am dat, nici o clipă, seama câte lucruri din garderoba Laylei proveneau din magazinele second-hand. Dar a doua zi de dimineață, după noaptea petrecută acasă la ei, când Rosie și prietenele sale i-au eliberat camera, am avut ocazia să arunc o privire prin dulapul ei. Deși era mic, era înțesat de haine, aranjate, însă, cu multă migală. În ochi i se citea mândria în clipa în care a văzut cu câtă admirație i le priveam.

— Pe ăștia — mi-a spus ea, scoțând din dulap o pereche de blugi aranjați cu grijă pe un umerăș — i-am găsit la Thrift World. Sunt Courtney Amandas! Aproape nepurtați. A trebuit doar să-i scurtez puțin. Am avut noroc în ziua aceea.

Am realizat în curând că toate hainele Laylei aveau o poveste similară. Eu nici nu-mi aminteam de unde cumpărasem bluza pe care o purtam, dar ea cunoștea proveniența fiecărui articol vestimentar în parte. Îmi era rușine să recunosc acest

lucru, cum îmi era și de faptul că toate hainele mele erau nou-nouțe. Dar Layla nu părea deloc deranjată de toate aceste diferențe dintre noi. Așa era... firesc să fie. Încă un motiv pentru care îmi doream să fiu ca ea.

Ori de câte ori mergeam împreună la SuperThrift, Layla îmi alegea și mie o mulțime de lucruri. În timp ce încercam să trec pe lângă un maldăr de capoate de diverse forme și modele, lup-tându-mă cu disperare să nu strănut, o și vedeam în fața mea ținând în brațe o rochie vintage, o pereche de ghete aproape nepurtate, mărimea mea, sau un pulover de cașmir, „exact culoarea mea”, ca apoi să dispară din nou. După primele incursiuni, nici nu-mi mai băteam capul să-mi caut haine, mulțumindu-mă doar să mă plimb prin magazin ca să-mi omor timpul, știind că — dacă exista ceva mi s-ar potrivi — Layla avea să le găsească fără doar și poate.

Astăzi, nici n-am trecut bine pragul magazinului, că mi-a și adus o pereche de pantaloni capri, de culoare neagră, și o geantă de umăr, din pânză de sac.

— Mai avem șase minute, i-am amintit eu.

Ea nici nu părea să mă fi auzit.

Nasul începuse să-mi curgă deja. După ce-am scos un șervețel din geantă, m-am îndreptat spre rafturile din spatele magazinului. Spre deosebire de haine, încălțăminte era aranjată în funcție de gen și mărime, deși era greu de spus cine se ocupa de asta. N-am văzut niciodată pe nimeni lucrând la SuperThrift, cu excepția funcționarelor, care — atunci când apăsați pe butonul AJUTOR de lângă casa de marcat — ieșeau dintr-o cameră cu pereți de sticlă, unde se uitau la televizor. Chiar și atunci, se purtau ca și când adevărata lor menire era să-ți arate cât urau să te ajute.

Încălțăminte pentru femei și copii se afla în partea stângă, iar cea pentru bărbați în dreapta (astăzi, din motive obscure, predominau pantofii de bowling). Mai exista un raion pe care scria simplu ETC. Acesta era acum plin cu galoși.

Stocurile de la SuperThrift — mi-a explicat Layla — proveneau din donații sau din lucruri rămase nevândute în târgurile de vechituri sau la alte magazine second-hand. Primeau uneori și articole ce proveneau fie din colecțiile unor magazine care s-au retras din afaceri, fie din colecțiile particulare ale unor oameni care au decedat. Acesta era motivul pentru care, într-una dintre primele mele vizite, am văzut un raft plin cu costume din trei piese, în diverse modele și culori, pentru bărbați înalți și corpolenți. Și tot din același motiv, într-o altă zi, rafturile erau înțesate cu salopete nou-nouțe, destinate lucrătorilor din benzinării.

Galoșilor, însă, nu puteai să le stabilești proveniența. Aveau culori strălucitoare și mărimi mici, pentru copii: erau verzi, galbeni, roșii sau presărați cu buline. Se vedea că au fost purtați (erau tociți și uzați), dar cine avea *atâția* copii? Numărasem deja cel puțin zece perechi și încă nu terminasem când am auzit un glas în spatele meu.

— Măi să fie! a exclamat vocea. Ce de galoși, nu-i așa?

Dacă cineva m-ar fi întrebat, în timp ce priveam colecția de încălțăminte de la SuperThrift, cu cine aveam să mă întâlnesc în magazinul second-hand, ultima persoană la care m-aș fi gândit era David Ibarra. Și, cu toate acestea, de el am dat cu ochii când mi-am întors privirea spre posesorul vocii. Era îmbrăcat în blugi și un hanorac roșu și îmi zâmbea din scaunul cu rotile.

Pentru o clipă, am rămas fără grai. Stăteam încremenită pe loc, privindu-l cu gura căscată. După toate aceste luni în care i-am studiat chipul, întipărindu-mi în minte trăsăturile și detaliile legate de viața sa, îl vedeam acum în carne și oase. Aveam senzația că trebuia să știe cine sunt, adușmecându-mi ca pe un miros fetid legătura pe care o aveam cu Peyton.

— Doamne, de unde au apărut toți galoșii ăștia?

A întrebat acum Layla, care se îndrepta spre mine, cu brațele pline de haine. A privit, mai întâi, încălțăminte, apoi s-a

uitat la David Ibarra. Și a căscat ochii mari cât cepele. Citise articolul; și își amintea întotdeauna chipurile umane.

— Asta mă întrebam și eu, a spus el, mânuind aparatul de comandă al scaunului cu roțile ca să se apropie de raftul cu încălțăminte. Priveliștea mă face să mă gândesc că niște copii se vor trezi cu picioarele ude data viitoare când va mai ploua.

— Când văd lucruri ca acestea, a spus Layla, încet, uitându-se la mine, îmi vine să cumpăr ceva doar de dragul *poveștii* care se ascunde în spatele lor.

— Mie nu, i-a răspuns el, retrăgându-se ușor. Doar pentru că cineva a lăsat un vraf de halate de baie, nu înseamnă că vreau să știu și motivul pentru care a făcut-o.

— Frate? a strigat o voce din spatele unui raft cu rochii. Unde ești?

— Vin imediat, a răspuns el, întorcând scaunul.

Eu n-am rostit nici un cuvânt; nici nu puteam s-o fac. Dar poate că era obișnuit ca oamenii să-l țintuiască, în tăcere, cu privirea, căci ne-a făcut, prietenos, cu mâna și apoi s-a îndepărtat.

— Hei! a spus Layla, aruncând hainele pe podea și venind la mine. Sydney! Ți-e rău?

— Era... era...

— Știi cine era, mi-a spus ea, punându-mi o mână pe umăr. Respiră adânc! Mă sperii.

Am ascultat-o și am tras în piept mirosul îngrozitor din magazin. Am auzit, în depărtare, zgomotul surd al unui motor în timp ce David Ibarra și însoțitorul lui se îndreptau spre ieșirea din magazin. După o clipă, Layla a plecat de lângă mine și s-a dus să-i urmărească cu privirea. Am pus-o să jure, de două ori, că i-a văzut plecând nu doar din magazin, ci și din parcare, înainte de a face vreun pas.

Când am ieșit, în cele din urmă, afară, m-am rezemat de vitrină și am închis ochii. Layla a plătit hainele și am pornit apoi spre Seaside, unde ne-am așezat în separeul nostru și am continuat să ne facem temele. De data această, însă, doar Layla

mai scria câte ceva. Eu stăteam încremenită pe loc, cu manualul deschis în față. De fiecare dată când încercam să mă concentrez asupra exercițiilor mele, nu vedeam nici cuvintele tipărite, nici chipul lui David Ibarra. Vedeam doar un curcubeu de galoși aruncați claie peste grămadă.

Abia când am plecat, iar Layla mi-a oferit o sacoșă, am realizat că îmi plătise hainele pe care mi le alesese de la SuperThrift și pe care eu, zăpăcită cum am fost, le scăpasem pe jos. Nu voiam să par grosolană, așa că am luat plasa și am aruncat hainele în dulap imediat cum am ajuns acasă. Știam că mama le va găsi în cele din urmă și mă va întreba dacă eram de acord să le doneze. Va trebui să-i spun că nu. Ca și în multe alte cazuri, chiar dacă voiam să scap de ele, știam că le voi păstra pentru totdeauna.

* * *

Din motive lesne de înțeles, n-am mai avut chef s-o însoțesc la cumpărături în săptămâna următoare. Layla, însă, pusese ochii pe anumite articole din magazinul ei preferat cu lucruri la mâna a doua. Și pentru asta își concepuse și un plan.

— Două fete care livrează pizza, i-a spus tatălui ei într-o după-amiază.

Îl rugase să ia un loc ca să-i prezinte ceea ce ea numea „o propunere importantă de afaceri”.

— Imaginează-ți o nișă de piață! a continuat apoi. Vom impune un brand vizual al serviciului cu clienții.

Am privit-o ridicând din sprâncene. Găsise de curând la un târg anual de cărți un volum despre marketingul micilor afaceri. În ciuda aversiunii pe care o manifesta față de școală, devora în câteva ore orice manual de instrucțiuni sau roman de dragoste.

— O idee cât se poate de proastă, a intervenit Mac, care — deși nu fusese invitat la masa de tratative — asculta, ca de obicei, discuția.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, i-a ripostat Layla.

— Nu contează. Propunerea ta nu conferă siguranță, i-a răspuns el. Va trebui să bateți la ușile oamenilor, să luați contact cu tot felul de indivizi ciudați...

— Dar eu și Sydney vom fi mereu împreună, i-a spus ea.

Am clipit nedumerită — nu mi-am dat seama că făceam și eu parte din planul ei.

— Îți vom lăsa ție cartierele dubioase.

— Dar dacă vom primi comenzi *numai* din cartiere rău famate?

— Atunci, va trebui să refacem strategia de marketing, nu-i așa? a continuat ea, întorcându-se spre tatăl ei. Ai spus că primim tot mai multe comenzi, în special în weekendurile când au loc evenimente sportive. Putem să vă dăm o mână de ajutor. Fără să mai angajăm pe nimeni. Iar eu trebuie să capăt din ce în ce mai multă experiență dacă voi lucra tot timpul la pizzerie după ce voi termina liceul.

Auzindu-i spusele, Mac și-a ridicat privirea.

— Dar după câte știu eu, nimeni nu susține acest lucru.

— Tocmai de aceea *trebuie* să discutăm serios despre acest subiect, i-a răspuns Layla, fără ezitare. Este o dovadă de misoginism să susții că o fată nu poate să ocupe o poziție de lider, nu crezi?

— Poziție de lider? a repetat domnul Chatham. Credeam că vorbim despre livrările de pizza.

— Vorbim despre afaceri, i-a răspuns Layla, oftând. Concluzia este următoarea: aveți nevoie de ajutor. Iar eu am nevoie de experiență practică. Cu toții avem numai de câștigat.

Domnul Chatham și-a frecat fața cu mâna. N-a refuzat-o încă, dar nici nu părea încântat de idee.

— Dacă ar fi să iau în calcul propunerea livrărilor...

— Nici să nu te gândești! a intervenit Mac.

— ... va trebui să respectați anumite reguli.

Simțind că victoria era aproape, Layla m-a privit cu un zâmbet pe buze.

— Am mai spus o dată — vom lucra numai împreună. Și vom bate amândouă la ușile clienților.

În timp ce tatăl său se gândea la propunerea Laylei, Mac presăra niște sos peste aluatul unei pizza, clătinând din cap.

— Aș accepta să vă duceți la birouri, a spus domnul Chatham, în cele din urmă. Și poate în anumite cartiere rezidențiale, la sfârșit de săptămână, dar numai ziua. Niciodată seara. Fără să puneți piciorul în blocurile de locuințe.

— E extraordinar, tată! Ți mulțumesc.

— Dar, mai întâi, a spus el, tare, ridicând mâna, trebuie să primiți niște lecții de la Mac. O să facem o încercare sâmbătă, în timpul meciului, fără să vă promit însă nimic. Ați înțeles?

— Da, i-a răspuns Layla, pe un ton ferm, lovindu-mă apoi cu piciorul pe sub masă ca să spun și eu la fel.

Și am stabilit, astfel, făgașul lucrurilor. „Cursurile” noastre de instruire au avut loc două zile mai târziu, în seara zilei de joi. I-am spus mamei că mă duceam la Jenn, căci nu cred că ar fi fost încântată să afle că aveam de gând să-mi iau o slujbă — și cu atât mai puțin una ca asta. Am acceptat s-o fac doar de dragul Laylei, dar am descoperit cu surprindere că îmi plăcea enorm de mult.

N-aș putea să spun de ce. Poate pentru că petreceam timpul împreună cu Mac — ar fi fost imposibil să nu-ți placă, cel puțin din punctul meu de vedere. Din seara petrecută acasă la ei, am devenit mult mai apropiați, deși Mac păstra distanța ori de câte ori ne aflam în preajma Laylei. N-am uitat cu câtă mânie vorbise despre relația lui cu Kimmie Crandall, care, în final, l-a părăsit, frângându-i inima. Nu voiam să încalc regulile, deși e greu să n-o faci când nu știi care sunt acestea.

Nu era vorba, însă, doar de prezența lui Mac. În timp ce ne prezenta, cu lux de amănunte, normele și procedurile pe care trebuia să le respectăm, Layla — în ciuda aspirațiilor ei de lider — se plictisea imediat. Eu, însă, eram fascinată de întregul concept al livrărilor. Mă atrăgea ideea de a bate la ușa unor oameni complet străini și de a zări un crâmpei din viața lor. Și

asta poate pentru că și alții își băgau nasul, de atâta amar de vreme, în viața familiei mele. Îmi plăcea, așadar, să fiu, măcar o dată, de cealaltă parte a baricadei.

Când am livrat prima comandă, individul care ne-a deschis ușa purta doar un halat de baie. Era întuneric în sufrageria din spatele lui, singura sursă de lumină oferind-o cele două televizoare setate pe același canal și câteva laptopuri înșirate pe masa de cafea. Ne privea cu ochii întredeschiși, orbit, ca o cârtiță, de lumina puternică a soarelui, apoi ne-a plătit și a luat pizza, fără să spună vreun cuvânt, trântindu-ne ușa în nas.

La următoarea comandă, am întrerupt studiul biblic al unor adolescenți. La ușă, ne-a întâmpinat o fată surâzătoare, care purta aparat dentar. Ea ne-a invitat înăuntru ca să mâncăm o felie de pizza și să asistăm la lecția de religie. Chiar dacă am refuzat-o, ne-a oferit un bacșiș generos. Iisus ar fi încuviințat gestul ei.

Următorul popas a fost la hotelul Walker, unde am rămas în foaierul de la intrare, ținând în brațe trei pizze imense, până când cel care făcuse comanda a coborât să le ia. (Mac ne-a explicat că funcționarii hotelului nu priveau cu ochi buni livrările în camere din cauza faptului că le subminau propriul room-service.) În timp ce așteptam, el a glumit cu valeții îmbrăcați în cămăși roșii, care stăteau la taifas în jurul unui dulap cu chei.

Într-o singură oră, am văzut crâmpeie din toate aceste vieți, ca într-un colaj al orașului Lakeview. Layla, la fel de plictisită, și-a petrecut majoritatea timpului vorbind la telefon, deși a scrutat cu privirea recepția hotelului, atrasă de frumusețea valeților. Când s-a făcut ora opt și a trebuit să plece acasă ca s-o ajute pe doamna Chatham, mi-aș fi dorit să mai stau.

Probabil că Mac a descris în termeni favorabili experiența noastră, căci ni s-a permis să ne continuăm „perioada de probă” și în weekend. Sâmbătă de dimineață, cu puțin după ora unsprezece și jumătate, stăteam cu Layla în parcare pizzeriei, așteptându-l pe Mac să ne aducă din birou o plăcuță magnetică pe

care s-o lipesc de mașină. Zece minute mai târziu, nu-și făcuse încă apariția.

— Am impresia că încearcă din răspuțeri să mă împiedice să-i tai din porția bacșișurilor, s-a plâns Layla, aranjându-și, pentru a nu știu câta oară, ținuta — un tricou cu însemnele pizzeriei Seaside, o pereche de blugi și ghete negre de motociclist.

Datorită cărții despre marketingul micilor afaceri, punea un accent deosebit pe „aspectul brand-ului” nostru. Pentru că nu aveam ghete de motociclist, am împrumutat unele de la Rosie, care erau cu un număr mai mici. Astfel, „brandul” meu implica un mers șchipătat.

— Vreau să-l ajut pe termen lung, ca să urmeze și o facultate. Ar trebui să fie încântat să-și împartă câștigul.

— Cred că încearcă să te protejeze, i-am spus eu. Își face griji pentru tine.

— N-are de ce. Livrăm doar pizza, nu plecăm la război.

Am izbucnit în râs, dar când Mac a apărut în cele din urmă, am început să mă întreb dacă Layla nu avea cumva dreptate. Mai întâi, și-a manifestat din nou grija față de modul în care trebuia să mânuim banii și să încuiem mașina chiar dacă ieșeam afară doar câteva secunde. Apoi, ne-a subliniat încă o dată importanța de a ne îndepărta de ușa clienților, după ce-am sunat la sonerie, pentru ca nimeni să nu ne atingă în momentul în care proprietarul avea să se ivească în prag. Încercând să pună și mai mult accent pe prudența de care trebuia să dăm dovadă, a început să ne povestească câteva întâmplări din propria-i experiență până când, plictisită, Layla și-a privit încheietura mâinii și l-a întrebat:

— Putem să plecăm acum?

— Nu porți ceas, i-a răspuns el, cu o grimasă pe chip.

— E adevărat. Dar dacă aș purta, ți-aș spune că ai vorbit și așa prea mult, i-a ripostat ea, întorcându-se pe călcâie și îndreptându-se apoi spre pizzerie. Mă duc să aduc prima noastră comandă, Sydney. Pornește mașina!

Am urmărit-o amândoi îndepărtându-se cu pași ușori. Era mult mai încântată decât fusese pe toată perioada „cursurilor” de instruire.

— N-o lăsa să bată singură la ușile caselor, chiar dacă insistă că se descurcă! mi-a spus el, când Layla a intrat în pizzerie. Iar dacă începe să vorbească prea mult cu clienții, pune imediat capăt discuției! Luați banii, dați pizza și plecați! Toată povestea nu trebuie să dureze mai mult de cinci minute.

— Bine, i-am răspuns, având senzația că mă pregăteam să mă infiltrez printre rândurile dușmanilor.

— Luați cu voi doar o sumă mică de bani când porniți spre ușa clientului! Dacă va trebui să dați rest, întorceți-vă cu spatele!

— Am înțeles.

— Dacă aveți îndoieli sau simțiți că ceva nu e în regulă, lăsați pizza și plecați! Nu merită să vă asumați riscuri inutile.

Am încuviințat din cap exact în clipa în care Layla a ieșit pe ușă, ținând în mâini un aparat de încălzit pizza. Radia toată când s-a apropiat.

— Să pornim în prima noastră aventură! Chiar în cartierul tău, Sydney.

— Serios?

Ea mi-a oferit biletul cu adresa — era într-adevăr în cartierul Arbors, deși nu-mi era cunoscută.

— Trebuie să fim, însă, extrem de precaute, a adăugat ea, aruncându-i lui Mac o privire gravă. Doar știi cât de periculoși pot fi oamenii bogați.

— Ha! Ha! a spus el, în timp ce Layla a deschis portiera din spate și a pus pizza pe podea, așa cum ne-a învățat instructorul nostru.

(Eliminam, astfel, riscul ca mozzarella sau cașcavalul să se prelingă în cutie — un păcat capital în breasla livrărilor.)

— Ai grijă cum conduci! mi-a spus apoi mie.

— Stai fără grijă!

Călătoria a decurs fără probleme, desfășurându-se sub auspiciile planurilor mărețe concepute de Layla odată ce bacșișurile aveau să înceapă să curgă gărlă. Când am parcat mașina în fața unei vile imense din cartierul meu, cheltuielile depășeau cu mult câștigurile ce ne-ar fi intrat în buzunar — asta dacă nu aveam cumva de gând să livrăm pizza până la treizeci de ani. Nici nu-mi imaginam însă că mica noastră inițiativă avea să se sfârșească înainte de a începe.

— A sosit pizza! a strigat o voce, însoțită de un sunet de pași și de zgomotul unui zăvor tras.

Amândouă am făcut un pas înapoi — Mac ar fi fost mândru de noi — când ușa s-a deschis, iar în prag a apărut un băiat cam de vârsta noastră, blond, cu ochi albaștri și umeri lați, purtând un tricou de fotbal. Ne-a zâmbit când ne-a văzut.

— Vrei să vin să plătesc? a întrebat de pe holul din spatele lui o voce feminină, mult mai gravă.

— Nu, mă descurc, i-a răspuns el, ieșind afară și închizând ușa în urma lui.

Eu am mai făcut un pas în spate, dar Layla a rămas pe loc.

— O pizza mare, cu cașcaval, șuncă și ananas, am spus eu. Costă cincisprezece dolari și nouă cenți, plus taxa de livrare.

(„Spuneți de la bun început comanda și prețul, chiar dacă clienții au plătit deja prin telefon! Seamănă cu un contract verbal, pe care nu-l pot încălca. În plus, vor ști, astfel, și ce bacșiș să vă dea.”)

Deși eu am fost cea care a recitat formula introductivă, doar pe Layla o privea în timp ce scotea niște bancnote.

— Cât costă taxa de livrare?

— Pentru tine, e gratuit, i-a răspuns ea.

— Atunci, asta e ziua mea norocoasă, a spus el, dându-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Păstrează restul!

— Îți mulțumesc, i-a răspuns ea, veselă, băgând banii în buzunar, în timp ce eu am scos pizza din aparatul de încălzit și i-am oferit-o. Poftă bună!

— Ar fi și mai bună dacă ați rămâne și voi, i-a răspuns el.

— Ne cheamă datoria, i-a spus ea, îmbujorându-se la față. Trebuie să livrăm pizze ca să ne câștigăm existența.

M-am întors cu gândul să plecăm, sperând să-i dau, astfel, de înțeles să mă urmeze. Ea, însă, șovăia, coborând o treaptă și zăbovind apoi pe cealaltă.

— Dacă ar fi să mai comand încă o pizza, tot voi ați livra-o? a întrebat el, ținând acum mâna pe clanța ușii.

— S-ar putea, i-a răspuns ea, dându-și după ureche o șuviță de păr. Dar ar putea să vină și fratele meu mai mare.

— Atunci, am șanse egale? a întrebat el, zâmbind. Îmi asum probabilitatea.

Layla n-a mai spus nimic, mulțumindu-se doar să vină după mine.

— Îți dai seama că ai încălcat toate regulile lui Mac? am întrebat-o eu, aflându-ne în siguranță, în mașină.

— Îl cunoști? m-a întrebat ea. Din cartier?

— Nu, i-am răspuns, fără ezitare.

El ne privea încă de pe trepte, de parcă ar fi sperat ca ea să coboare din mașină. Eu am pornit iute motorul și am plecat în marșarier de pe aleea din fața casei.

— Nu l-am văzut niciodată.

Când am ajuns la Seaside, ne aștepta o altă comandă de la aceeași adresă. Așa că am străbătut din nou orașul, răstimp în care Layla s-a tot aranjat în fața oglinzii. Au continuat să flirteze, iar el i-a oferit un bacșiș de cinci dolari, în timp ce eu urmăream scena, simțindu-mă cumplit de stânjenită — asta ca să folosesc un eufemism. De data aceasta, când ne-am întors la pizzerie, Mac ne aștepta cu aparatul de încălzit în mână.

— Aceeași adresă? a spus el. Trei pizze?

— Sunt *libniți* de foame, i-a răspuns ea, întinzând mâna după aparat.

Mac s-a ferit, însă, împiedicând-o să pună mâna pe el.

— Avem un restaurant, nu o agenție matrimonială.

— Am primit o comandă și trebuie s-o livrez, pentru că îmi fac treaba cu profesionalism.

— Atunci, o s-o livrez eu, i-a ripostat el, țintuind-o cu privirea. Ai terminat pe ziua de azi.

— Mac! a protestat ea.

El a rămas, însă, ferm pe poziție.

— Hai să vedem ce spune și tata! a adăugat apoi, intrând înăuntru.

— Măcar sunt de aceeași vârstă? m-a întrebat Mac apoi.

— Da, sunt, i-am răspuns, uitându-mă la ceas. Pot s-o duc eu în drum spre casă. Te scap de un drum în plus.

— Nu, m-a refuzat el.

— E în cartierul meu, am insistat eu. Și apoi, dacă ar fi vrut să ne omoare, a avut deja prilejul s-o facă — și încă de două ori.

— Așa vezi tu lucrurile? m-a întrebat el, ridicând din sprâncene. Doar nu vorbești serios?!

— Dă-mi pizza și gata!

După o altă clipă de ezitare, a scos un pix din buzunar și a scris ceva pe spatele hârtiei cu adresa comenzii.

— Țasta e numărul meu de telefon, a spus el. Îmi scrii un mesaj cum pleci de acolo. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Mi-a dat atunci aparatul de încălzit pizza și m-a privit cum îl așezam pe podeaua din spate. M-am întors apoi în pizzerie ca să-i spun „la revedere” Laylei, care stătea bosumflată la o masă, ținând în gură o acadea cu căpșuni. Am reușit s-o înveselesc puțin când i-am oferit jumătate din bacșiș.

— Data viitoare, o să dăm lovitura, i-am spus eu. O să câștigăm bani frumoși.

— Da, da, mi-a răspuns ea, agitându-și acadeaua prin fața mea. În fine.

Când am ajuns din nou în Arbors, am sunat la sonerie și am așteptat ca ușa să se deschidă. În prag, s-a ivit același băiat, care își schimbase însă tricoul cu o cămașă elegantă și purta acum

pantofi. Când m-a văzut singură, n-a făcut nici cel mai mic efort ca să-și ascundă dezamăgirea.

— Cincisprezece dolari și nouă cenți, plus taxa de livrare, i-am spus eu, încercând să confer glasului meu o tonalitate cât mai veselă. Îți mulțumesc pentru comenzile făcute.

După ce m-a privit un timp, a scos din buzunar o altă bancnotă de douăzeci de dolari.

— Cum o cheamă pe prietena ta? m-a întrebat apoi.

— Nu pot să-ți spun, i-am răspuns, clătînând din cap.

— Bine, a continuat apoi, căzând o clipă pe gânduri. Dar dacă vrea să știe dacă am întrebat de ea, te rog să-i dai asta! a adăugat el, scriind un număr de telefon pe cutia de pizza și rupând apoi cartonul.

Nici n-am acceptat, nici nu l-am refuzat. Am luat bucățița de carton și m-am întors la mașină, de unde i-am scris lui Mac.

Acum plec, i-am spus eu. Teafără și nevătămată.

Parcam mașina în fața casei când mi-a răspuns: Vrea să știe dacă i-ai cerut numărul de telefon.

Am șovăit o clipă, încercând să-mi dau seama cui ar trebui să-i fiu loială în această situație. Apoi, am scris NU — nici nu era o minciună. Și am așteptat. Iar telefonul mi-a bipuit din nou. De data asta, era Layla.

Dar telefonul nu ți l-a dat?

Am zâmbit. Indiferent cât de isteță mă credeam, era mereu cu un pas înaintea mea. Dar dacă tot trebuia să stau în umbra cuiva, Layla era alegerea ideală.

DA.

A urmat un beep. Iar ecranul mi s-a umplut de „emoticoane” zâmbitoare. Cu toate acestea, mesajul lui Mac era cel care îmi atrăgea privirea în timp ce opream motorul mașinii. ÎL

ADĂUGĂM LA CONTACTE? mă întreba telefonul, cum o făcea de fiecare dată când mă suna cineva de pe un număr necunoscut. Părea un act de credință sau chiar o ipoteză. Dar, în timp ce îi scriam numele și am apăsat apoi pe SAVE, am privit din nou „emoticoanele” surâzătoare și am zâmbit și eu.

CAPITOLUL

14

Îl chema Mason Albert Spencer, dar toată lumea îi spunea Spence. Se mutase de curând în Lakeview și urma cursurile academiei militare W. Hunt de la periferia orașului. Când a devenit oficial prietenul Laylei, totul a început să se schimbe.

Bine, nu chiar totul. Luam în continuare prânzul împreună în fiecare zi, iar după ore mergeam la Seaside. După-amiaza, Spence avea numeroase activități extrașcolare, așa că se întâlnea cu Layla numai la sfârșit de săptămână, dar chiar și atunci, trebuia să respecte un program extrem de strict. La început, am crezut că era ca toți ceilalți copii din Arbors, unde numărul activităților prestate reflecta situația materială a familiei respective. Iar tatăl vitreg al lui Spence, chirurg plastician, își permitea aproape orice. În curând, însă, anumite aspecte din viața lui Spence au început să mă pună pe gânduri. Dar nu voiam să-i spun nimic Laylei. Căci plutea pe culmile fericirii.

— E atât de *dulce!* mi-a spus ea, într-o bună zi, pe când stăteam amândouă în separeul nostru obișnuit de la Seaside, având în față doar niște resturi din blatul de pizza.

Telefonul, pe care îl ținea mereu la îndemână, devenise acum cel de-al treilea companion al nostru. Îl verifica necontenit, sperând să primească un mesaj, oricât de scurt ar fi fost.

— Este extraordinar de galant, a continuat ea. Cine mai e așa în ziua de azi? Iar cartofii prăjiți ți-am spus cum îi mănâncă?

Da, îmi spusese: cu muștar, folosind cuțitul și furculița. Privind lucrurile numai din prisma asta, atunci era evident că erau meniți să fie împreună. Din nefericire, însă, nu toate aspectele îl puneau într-o lumină atât de favorabilă.

De exemplu, academia W. Hunt era cea de a treia școală pe care o urma în decurs de trei ani. A ajuns aici după ce-a plecat din două școli cu internat. I-a spus Laylei că „n-a reușit să se adapteze”, dar povestea avea același iz ilicit ca și trecutul lui Peyton, lucru deloc liniștitor. Pe de altă parte, lucra ca voluntar șapte ore pe săptămână — la un cămin de bătrâni, la un adăpost de animale, cât și într-un program after-school — implicându-se, astfel, în numeroase activități de voluntariat, mai multe chiar decât cele desfășurate de Jenn, una dintre cele mai altruiste persoane pe care o cunoșteam. Natura îl înzestrase, firește, cu multă generozitate, fiind, astfel, dornic să dăruiască mult din ce promise. Mie îmi semănau, însă, mai degrabă a ore prestate în folosul comunității și nu cred că mă înșelam, căci aveam „experiență” în acest domeniu.

Iar charisma sa înclina și mai mult balanța defectelor. Am zărit un crâmpei din farmecul lui izbitor încă în prima zi când ni s-a ivit în prag, dar m-a izbit din plin a doua oară când ne-am întâlnit într-o după-amiază la Frazier Bakery. Oricine l-ar fi văzut apărând cu zâmbetul pe buze și cu brațele pline de flori ar fi fost la fel de impresionat ca și Layla. Eu, însă, cunoșteam mult prea bine aluatul plămădit din aroganță și încredere de sine.

— Ești nebun, i-a spus Layla, când s-a strecurat pe banchetă alături de ea, oferindu-i florile cu un gest bombastic.

— Nebun după tine, i-a răspuns el, aplecându-se spre ea și sărutând-o pe gură.

După ce-au spulberat vraja sărutului — ce-a durat cam prea mult pentru liniștea mea — și-a îndreptat atenția spre mine.

— Bună, Sydney.

— Bună, i-am răspuns.

După acest schimb de amabilități, s-a întors spre Layla, îmbujorată toată de fericire. A fost ideea ei să ne întâlnim la Frazier și nu la Seaside, deoarece — susținea ea — nici tatăl ei, nici Mac nu-i agreau de la bun început pe prietenii săi. Îmi amintesc că Mac a contrazis-o când a venit vorba de ultimul ei iubit, chiar dacă domnul Chatham n-a vrut să recunoască. Acest lucru era, însă, un detaliu nesemnificativ. Secretul relației lor nu-mi înlătura, nici pe departe, suspiciunile.

În curând, a devenit cât se poate de clar că și Spence nutrea aceleași sentimente „pozitive” față de mine. La început, nu părea să-l deranjeze prezența mea permanentă alături de ei. Dar, după vreo două săptămâni, mi-am dat seama că voiau să petreacă singuri puținul timp liber pe care îl aveau la dispoziție între programul lui încărcat și orele Laylei petrecute la pizzerie. Poate că ar fi trebuit să-mi urmez instinctul și să-i las în voia lor. Dar pentru că n-am făcut-o, Layla a fost nevoită să mi-o spună verde în față.

— Spence te place cu adevărat, mi-a spus ea, într-o zi, în timpul pauzei de masă, în timp ce Eric, Mac și Irv purtau o altă dezbateră zgomotoasă referitoare la numele bandului lor. Te consideră inteligentă și nostimă. Și așa și este.

M-am uitat la ea, ridicând din sprâncene. Căci aceste linguşeli îți taie întotdeauna craca de sub picioare.

— Dar, a continuat ea, privindu-și mâinile, am vrea să ne cunoaştem mai bine. Să petrecem mai mult timp singuri.

Mi-am îndreptat ochii spre Mac, dar el mânca un pumn de semințe de floarea soarelui, ascultându-l pe Eric, care susținea

că termenul Cro-Magnon definea cel mai bine natura „evolutivă” a direcției urmate de formația lor.

— Și ce-aveți de gând să faceți?

— Mă gândeam..., a răspuns ea, dregându-și glasul, să vin uneori acasă la tine.

— Vreți să vă întâlniți acasă la mine? am întrebat-o eu.

— Nu! mi-a spus apoi, privindu-i pe băieți și coborându-și și mai mult tonul glasului. Ar putea să mă ia de la tine. Și să mă aducă apoi tot la tine. Ceva mai târziu.

— Vrei să-l mint și pe Mac?

— Dar nu trebuie să-l minți, Sydney!

Eu i-am aruncat o privire piezișă.

— Chiar nu-l minți. Căci voi sta la tine. Deși... nu tot timpul.

Știam că ar trebui s-o refuz: aceste lucruri nu se termină niciodată cu bine. Dar pentru că Layla era cea care îmi cerea această favoare și pentru că mă ajutase atât de mult, am fost nevoită să accept.

Prima dată, totul a mers ca pe roate. După ore, am ajuns amândouă acasă la mine, unde mama și-a intrat imediat în rolul de amfitrioană, servindu-ne cu câte o gustare și punându-ne să facem rezumatul zilei. Când s-a retras în Comandamentul de Război ca să rezolve anumite lucruri legate de ceremonia de absolvire a lui Peyton, am plecat la plimbare, aparent ca să dăm o raită prin magazinul din cartier, de unde voiam să cumpărăm sucuri înghețate Slurpee. La două blocuri depărtare de casă, ne aștepta Spence.

— Ne întâlnim peste o oră, i-am spus eu când s-a urcat fericită în mașina lui imensă Chevy Suburban. Aici. Da?

— Da, mi-a răspuns, în timp ce el își strecura mâna pe genunchii ei. Îți mulțumesc.

Și s-au întors la timp, despărțindu-se apoi după un sărut atât de pasional și de lung, încât am fost nevoită să-mi distrag atenția privind arbuștii frumos cosmetizați dintr-o grădină

începinată. În timp ce ne îndreptam spre casă, Layla era mai fericită ca oricând. Am dedus de aici că, indiferent ce făceau împreună, nu putea să fie un lucru atât de rău.

Săptămâna următoare, am repetat figura, punând în scenă același scenariu. De data aceasta, însă, s-au întâmplat două lucruri neprevăzute: Layla a întârziat, iar Mac și-a făcut apariția pe neașteptate.

Stăteam pe trotuar când l-am văzut venind. La început, m-am simțit copleșită de emoție și de fericire, așa cum mă simțeam întotdeauna în prezența lui. Apoi, însă, când am realizat că sora lui nu se afla prin apropiere și nici nu știam unde era, am avut senzația că pământul mi se clatină sub picioare.

Era deja prea târziu ca să-l evit. Așa că am rămas încremenită pe loc în timp ce a parcat mașina lângă mine. Purta un tricou albastru, cu mânecă lungă, iar când s-a aplecat pe fereastră ca să vorbească cu mine, medalionul cu chipul sfintei Bathilda i-a ieșit la iveală în toată splendoarea lui. De fiecare dată când îl vedeam, încercam să-mi imaginez cum îl strângea de gât în perioada în care se lupta cu obezitatea. Dr mi-era cu neputință s-o fac.

— Bună, m-a salutat el. Ce faci aici?

Era îndreptățit să-mi pună întrebarea asta. Din păcate, însă, nu știam ce să-i răspund.

— Păi... stau, i-am răspuns. Aștept.

— Pe cine?

Nu-mi vorbea pe un ton acuzator. Nici tăios, nici suspicios. Dar răspunsul mi-a scăpat oricum de pe buze.

— Pe Layla.

Nu părea surprins să audă asta. A oprit motorul mașinii și s-a rezemat de spătarul scaunului.

— E cu individul ăla, nu-i așa? Cel care a comandat trei pizze.

Cuvintele lui m-au lăsat fără grai.

— Ai aflat de relația lor?

— Fii serioasă, Sydney! mi-a răspuns el, ținându-mă cu privirea. Nu prea știți să mințiți.

— Hei! am protestat eu.

— Ce e? Vrei să fii o mincinoasă de profesie?

Avea dreptate.

— Se pare că îl place foarte mult.

— Fără îndoială, dacă te lasă să stai singură aici.

Mi-am privit mâinile, neștiind ce să-i răspund.

— Trebuie să livrez niște pizza. Vrei să vii cu mine?

— Vorbești serios? l-am întrebat eu.

Fără să-mi mai răspundă, a pornit motorul, făcându-mi apoi loc pe scaunul de lângă el. Am ocolit mașina și, deschizând portiera, m-am urcat înăuntru.

A venit Mac, i-am scris Laylei, când am pornit la drum.

Mi-a răspuns o clipă mai târziu: La naiba!

Livrăm niște pizza, i-am scris apoi. Ne vedem în același loc peste 20 de minute?

Bine, mi-a răspuns. Apoi, tocmai când voiam să închid telefonul, am mai primit un mesaj: Îmi pare rău.

Mie, însă, nu-mi părea rău deloc. De fapt, când am ieșit cu Mac din Arbors, mă simțeam mai fericită ca oricând. Și extraordinar de liniștită, lucru destul de ciudat. Ca și când locul în care mă aflam — pe scaunul de lângă el, într-o camionetă prăfuită, unde radioul cânta în surdină — nu-mi era deloc străin, ci, dimpotrivă, îmi era un loc bine cunoscut, unde m-am întors după o absență îndelungată.

Acest lucru stătea mărturie faptului că prezența lui Mac mă făcea să uit de tot ce se petrecea în jurul meu, într-atât încât nici n-am observat la început starea în care se afla sistemul auto de contact. Dar când a virat spre o stradă lăturalnică, ceva s-a lovit de piciorul meu. Îndreptându-mi ochii spre podea, am descoperit cu stupeoare un clește prins de niște sârme spiralate, care se legăna de colo-colo.

— Uite! am spus eu, pe un ton cât mai calm cu putință, încercând să nu-mi trădez spaima pe care o simțeam în realitate. Camioneta ta începe să se destrame.

— Nici gând, mi-a răspuns Mac, uitându-se, mai întâi, la mine, apoi la cleștele prins de sârme. E demarorul.

Nu eram o expertă în mașini, fără doar și poate. Dar am continuat discuția pe un ton destul de încrezător.

— Am crezut că este integrat în sistemul auto de contact.

— Așa și este, într-o lume perfectă, mi-a răspuns el, semnalizând direcția și încetinind ușor. Dar aceasta este o camionetă veche. Iar uneori trebuie să suporte anumite modificări ca să meargă.

Am revăzut pentru o fracțiune de secundă ceasurile deșteptătoare de pe biroul lui și arcurile ce ieșeau din ele.

— Layla mi-a spus că îți place „să pingelești” lucrurile.

— Nu le „pingelesc”, mi-a răspuns el, vădit jignit. „Pingelelile” sunt apanajul bătrânilor cu șorturi din piele din micile ateliere.

Am dat-o în bară!

— Îmi cer iertare, i-am spus eu.

— Nu e nicio problemă, mi-a răspuns, uitându-se din nou la mine. E un punct sensibil.

— Toată lumea are un punct sensibil, am spus eu, cu un zâmbet pe buze.

— Așa se pare, mi-a răspuns apoi, rezemându-se de spătarul scaunului. În ochii Laylei, tot ceea ce fac eu par niște lucruri trăsnite. „Peregrinările mele prin pădure.” Sau „pingelelile” mele. Am impresia că mă consideră spiridușul ei personal.

Imaginea unui gnom era atât de îndepărtată de cea pe care mi-o evoca Mac, încât a fost cât pe ce să izbucnesc în râs. Slavă Domnului că am reușit să mă stăpânesc!

— Vreau să-ți mărturisesc că am fost impresionată de ceasul tău deșteptător. Iar dacă demarorul meu s-ar strica, aș fi nevoită să merg pe jos. Și cu asta cred că am spus totul.

— Îți mulțumesc, mi-a răspuns el, încetinind ca să vireze din nou. Nu e nicio rușine să încerci să repari lucrurile. E mai bine decât să-ți accepți înfrângerea.

Voiam să-i spun că îl admiram pentru optimismul său, pentru faptul că acorda lucrurilor încă o șansă. Că, atunci când se strica ceva, pentru cei mai mulți dintre noi însemna sfârșitul jocului. Mi-ar fi plăcut să știu ce sentimente trăiești atunci când, într-o situație de criză, copleșit de deznădejde și de senzația că totul se prăbușește în jurul tău, reușești să vezi și opțiuni, nu doar porți închise.

Mac trebuia să onoreze comanda — deloc de neglijat — a unui club de gimnastică. Aceasta includea șapte pizze, patru salate și numeroase felii de pâine prăjită cu usturoi, al căror miros pătrunzător reușea să străbată pungile de plastic. Eu am luat „răciturile” și o pizza, iar el a luat restul și am intrat împreună în clădirea școlii. Înăuntru, printr-o fereastră înaltă, se vedea sala de gimnastică — o încăpere imensă, mărginită cu saltele și echipată cu o bârnă, cu paralele și un aparat de sărituri. Sala era înșesată de fete de toate vârstele, purtând costume strălucitoare de gimnastică și având părul strâns în coadă de cal, ca o armată de Meredith.

— Lasă-le aici! mi-a spus Mac, îndreptându-se spre o tețghea din apropiere și punând pe ea aparatul de încălzit pizza.

Eu am început să înșir pe masă pungile cu salată, în timp ce Mac scotea pizzele din aparat. Aproape că își terminase treaba când am auzit primul țipăt.

Un țipăt strident, ca un scheunat, care m-a făcut să tresar speriată. Când mi-am întors privirea spre fereastra imensă, de unde venea strigătul, am văzut patru fete — două foarte mici, iar celelalte două puțin mai înalte, toate, însă, numai piele și os — cum ne priveau cu ochii mari cât cepele. Una din ele — cea care țipase, probabil — era roșie la față ca racul.

— Bună, Mac, l-au salutată două dintre ele prin fereastra de sticlă.

Toate au început apoi să chicotească. Mac, care încă aranja vrafurile de pizza, le-a salutat și el dând din cap.

— Doamnă antrenoare Washington! a strigat una dintre fetițele mai mici. A venit Mac!

Au urmat alte chicoteli. Tot mai multe gimnaste au venit în fugă spre fereastră, în timp ce fata îmbujorată era acum atât de roșie la față, că mă întrebam dacă nu cumva avea nevoie de un defibrilator.

— Gata, fetelor, faceți loc, vă rog! a spus o voce autoritară.

Atunci, numeroasele admiratoare ale lui Mac s-au dat la o parte, făcând loc unei femei cu părul scurt și blond, coafat sub formă de țepi, îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou gen maiou. Avea un fluier la gât, dar chiar și fără el, ți-ai fi dat imediat seama că ea era antrenorea. A deschis ușa sălii de gimnastică și s-a îndreptat spre noi, însoțită de câteva fete.

— Ai reușit să stârnești, ca de obicei, o furtună hormonală, dragul meu Mac, l-a întâmpinat ea.

Vădit stânjenit, Mac a pus pe tejghea ultima pizza.

— Ați făcut o comandă serioasă astăzi.

— Avem o competiție cu echipa Beam Dreams, i-a spus ea, oprindu-se în fața noastră, cu mâinile în șolduri.

Avea o ținută perfectă. Am încercat să stau și eu cât mai dreaptă cu putință.

— Și cine te însoțește?

— Ai o prietenă? l-a întrebat o gimnastă.

Întrebarea ei a stârnit alte chicoteli.

— De fapt, abia m-am angajat și sunt în perioada de formare profesională, i-am răspuns eu antrenorei.

— Era și timpul să aibă un ajutor, a răspuns ea. Stați să vă aduc banii!

Când a dispărut într-un birou lăaturalnic, fetele au continuat să ne privească prin fereastra de sticlă, vorbind, fără îndoială, despre noi. M-am întors cu spatele și l-am întrebat:

— Așa e întotdeauna?

— Nu, mi-a răspuns, pe un ton atât de tăios, încât am înțeles imediat că stârnea mereu pasiuni răvășitoare în rândul micilor gimnaste.

Când s-a întors, antrenorul i-a oferit lui Mac un bacșiș și i-a mulțumit pentru serviciile sale, apoi am pornit spre ieșire. Deschizându-mi ușa ca să ies afară, un cor de voci ne-a însoțit pașii.

— *La revedere, Mac!*

De data aceasta, chicotelile au devenit răsunătoare.

Mi-am mușcat buza, stăpânindu-mi cu greu râsul când ne-am urcat în mașină. Îmi aminteam prea bine sentimentele pe care le-am trăit și eu când eram adolescentă și mă aflam în preajma unui băiat chipeș, mult mai mare decât mine. Aveai senzația că explodezi. Dacă înnebuniți când vă vedeți idolul la televizor, ca, de exemplu, Logan Oxford, imaginați-vă cum v-ați simți dacă l-ați vedea în carne și oase! Numai simpla idee îți face inima să-ți tresalte de emoție.

Mac a pornit motorul și am plecat la drum, păstrând amândoi tăcerea.

— De fiecare dată când primim comenzi de aici, a spus el, în cele din urmă, aș vrea să mai avem un șofer.

— Te bucuri de multă popularitate, i-am spus eu.

Din expresia pe care o afișa pe chip, am înțeles că nu acesta era cuvântul pe care l-ar fi folosit.

— Ce e? am continuat eu. Unii oameni s-ar simți flatați să se bucure de atâta admirație.

— Te numeri printre ei?

— Probabil că nu, i-am răspuns, căzând pentru o clipă pe gânduri.

Mac a încuviințat din cap, de parcă acesta era și răspunsul pe care îl aștepta.

— Dar m-am obișnuit să fiu invizibilă, am adăugat apoi. Astfel că, dacă aș primi prea multă atenție din partea celor din jur, aș cădea pradă unor emoții copleșitoare.

Era un gând ce-mi trecea adesea prin minte, dar pe care n-am îndrăznit niciodată să-l îmbrac în cuvinte. Era pentru prima oară — dar nicidecum ultima — când înțelegeam că prezența lui Mac exercita o influență covârșitoare asupra mea. Înainte de a reuși să-mi revin, i-am auzit din nou glasul.

— Tu? Invizibilă? m-a întrebat el, scrutându-mă cu ochii lui pătrunzători și activând apoi butonul de semnalizare. Doar nu vorbești serios?!

— De ce mă întrebi?

— Pentru că... nu așa te văd eu.

În timp ce îmi spunea asta, mi-am privit pentru o clipă imaginea în oglinda retrovizoare, întrebându-mă cum mă vedea oare cu adevărat.

— Nu-l cunoști pe fratele meu, i-am răspuns eu.

Pentru că ne apropiam de un semafor, încetinea tot mai mult, pregătindu-se să oprească.

— Are o personalitate puternică, nu-i așa?

M-am uitat pe fereastră, încercând de această dată să-mi evit chipul reflectat în oglindă.

— Când îl vezi, nu-ți mai poți desprinde ochii de la el. Umplesc scena doar cu simpla lui prezență. Reușește să-ți capteze cu totul atenția. Și pe mine mă fascinează cu personalitatea lui copleșitoare.

— Uneori, e de preferat să treci neobservat, a spus el. Înainte de a slăbi, oamenii fie mă priveau cu insistență, fie se străduiau din răspuțeri să nu se uite la mine. Preferam cea de a doua variantă. Ca și acum, de altfel.

Mă gândeam la toate fetele din sala de gimnastică ce-l sorbeau din priviri ceva mai devreme. Cât de ciudat trebuie să fie să treci de la o imagine la alta atât de diferită! Să atragi atenția și să stârnești admirația celor din jur, fără să te bucuri, însă, de acest lucru. Poate că, la urma urmei, nu era atât de rău să fi invizibil.

— Cred că cel mai bine ar fi să căutăm o cale de mijloc, am spus eu. Să fim recunoscuți fără să fim luați, însă, în vizor.

— Da, mi-a răspuns el, în timp ce luminile semaforului se schimbau. Sunt de acord cu tine.

O mașină s-a strecurat brusc în fața noastră, iar Mac a claxonat-o. Șoferița ne-a arătat degetul mijlociu. Elegant gest!

— Mi-este încă greu să cred că tu ești cel din fotografiile pe care le-am văzut, i-am spus eu. Ai slăbit într-adevăr doar ținând regim și făcând exerciții fizice?

— Am ținut un regim *strict*, mi-a explicat el. Ai gustat din biscuiții aceia dietici. Ei constituiau *desertul* meu. Și am făcut foarte multe exerciții fizice.

— Ca „peregrinările prin pădure”.

Mi-a aruncat o privire piezișă, apoi mi-a zâmbit, întinzându-și degetele pe volan.

— Erau exerciții istovitoare și periculoase, care îmi puneau rezistența la încercare. Nu încercam să mă menajez. Ori de câte ori aveam timp, mă duceam în pădure. Îmi luam GPS-ul și îmi stabileam traseul ca să știu cât de departe am ajuns.

Mi-am amintit atunci harta pe care am văzut-o pe peretele dormitorului său, presărată cu diverse semne făcute cu creionul. Erau indicii ale traseelor sale.

— Și așa ai găsit caruselul.

— Cât de frumoasă a fost ziua *aceea*! Am cotit pe o potecă și m-am trezit în fața lui. Un timp, n-am spus nimănui ce-am găsit, nici măcar Laylei. Dar, în cele din urmă, era un secret prea frumos ca să-l păstrez doar pentru mine.

Un secret frumos, mi-am spus în gând. *Ce asociere interesantă!*

— Mi-e dor de plimbările prin pădure. O colindam des împreună cu fratele meu.

— N-a plecat nicăieri. O regăsești oricând în același loc, mi-a spus el.

— E adevărat, i-am răspuns.

L-am revăzut atunci pe Peyton călăuzindu-mă pe potecile întunecate ale pădurii, acoperite de un strat gros de frunze uscate, ce foșneau sub picioarele noastre.

— Acum, însă, totul îmi pare diferit. Și înspăimântător.

— Serios?

Am încuviințat din cap, apoi privirea mi-a fost atrasă de medalionul pe care îl purta la gât.

— Poate că am și eu nevoie de un sfânt ocrotitor. De un sfânt al drumeților. Sau al pădurilor.

— Sunt convins că există, mi-a răspuns el. Pentru orice — pentru căldărari sau contabili. Dar și pentru divorțuri. Pentru absolut orice.

— Ești expert, să înțeleg?

— Nu eu, mama, mi-a răspuns apoi, rezemându-se din nou de spătarul scaunului, în timp ce așteptam în fața unui alt semafor. S-a simțit mereu atrasă de ideea de protecție — și cu atât mai mult după ce s-a îmbolnăvit. Eu nu-i împărtășesc convingerile. Dar nici nu cred că fac rău, nu-i așa?

Uneori, acesta este cel mai bun drum pe care îl poți urma. Nu te aștepți nici la avantaje, dar nici la pedepse, ci la o cale de mijloc pe care să te strecuri în siguranță.

— Da, așa e, i-am spus eu.

Când am ajuns la locul nostru de întâlnire, Layla nu venise încă, așa că am parcat mașina lângă trotuar, iar Mac a oprit motorul, decuplând sârmele fixate cu ajutorul cleștelui.

— Apropo, vreau să-ți mulțumesc, i-am spus eu după o clipă de tăcere. Pentru că m-ai luat cu tine.

— Îți place să faci livrări?

— Da, chiar îmi place, i-am răspuns, întorcându-mă cu fața spre el.

— Serios?

— Serios, am repetat, făcând apoi o pauză și lăsându-mi capul în pământ. Mă atrage perspectiva de a zări un crâmpei din viața unor oameni complet străini, am continuat eu. Ca

niște instantanee preluate din întreaga lume, care au loc simultan. Ți se pare ciudat felul în care văd eu lucrurile?

— Da, mi-a răspuns el, cu o expresie gravă pe chip. Foarte ciudat.

— Drăguț din partea ta! i-am spus eu.

— Glumesc, glumesc, mi-a răspuns el, atingându-mi ușor încheietura mâinii. Înțeleg prea bine ce vrei să spui.

— Dar crezi că e o nebunie să conferi o anumită simbolistică livrărilor de pizza.

— Oarecum, a recunoscut el.

Eu l-am privit cu o grimasă pe chip.

— Dar îmi place, a continuat Mac. Conferi misiunii noastre o noblețe sau o importanță aparte.

— Sunt o idioată fără pereche, i-am spus eu, îmbrăcând din nou în cuvinte un gând ce-mi băntuia adesea sufletul.

— Nu e adevărat, mi-a spus el, strângându-mă de mână. Nici pe departe.

Ne-am privit pentru o clipă unul pe celălalt. Era o zi superbă de toamnă, cu un cer trandafiriu, cum îl vezi doar în amurg, când soarele pare să facă plecăciuni în fața noastră. Mă aflam într-un loc complet nou, cu un băiat pe care îl cunoșteam doar de curând, dar mi se părea cel mai firesc lucru cu puțință. În timp ce pluteam pe aripile acestor gânduri, el s-a apropiat de mine până când chipurile aproape ni se atingeau, strângându-mă în continuare de mână. Și în clipa aceea, Spence și Layla au parcat mașina lângă noi.

Am tresărit speriați, îndepărtându-ne unul de celălalt exact în clipa în care ea a deschis geamul. M-am simțit copleșită de vinovăție, neștiind dacă a văzut sau nu mica noastră scenă „compromițătoare”.

— Hei, îmi pare nespuse de rău! a spus, însă, Layla.

— Tu ești Mac, probabil, a intervenit Spence, cu un zâmbet pe buze.

— Da.

Și apoi s-a așternut o tăcere apăsătoare. Întreruptă doar de bătăile frenetice ale inimii mele, ce părea să-mi iasă din piept. Deși nimeni nu putea să le audă. Cel puțin, așa speram.

— Ce zici de mașina asta? Nu e splendidă? Exact ca cea pe care ai pus tu ochii, i-a spus Layla lui Mac, cu un entuziasm ușor exagerat.

Pentru că el nu i-a răspuns, ea a oftat adânc.

— Nu e vina lui că nu v-am spus nimic de relația noastră, a continuat apoi. Mi-a fost teamă de reacția tatei.

— Nu cred că o să fie încântat să afle că îl minți și ai secrete, i-a răspuns Mac.

— Gata, am înțeles, a ripostat ea, ridicându-și mâinile în aer. Măine, îl aduc la Seaside, bine? Ești mulțumit acum?

— Nu e vorba de mine, i-a răspuns Mac. Dar ar trebui să plecăm acum, a adăugat apoi. Ne așteaptă mama.

Layla s-a uitat la Spence, apoi din nou la noi.

— Stai să-mi iau la revedere, bine?

Înainte ca el să-i răspundă, au pornit mașina, parcând-o apoi lângă trotuar, în fața noastră. Și cum timpul continua să se scurgă, nu puteam decât să-mi imaginez ce se petrecea în spatele geamurilor fumurii. Mac, la fel de stânjenit ca și mine, trăgea de un fir descusut din husa volanului. Oare buzele noastre au fost gata să se atingă? Totul îmi părea acum ireal, ca într-un vis fermecător. Sau, dacă era adevărat, era cel mai frumos secret din viața mea.

— Cred că ar trebui să plec și eu acasă, am rupt tăcerea, în cele din urmă.

— Vrei să te conduc?

— Nu. Stau la câteva blocuri depărtare, i-am răspuns, deschizând portiera. Îți mulțumesc încă o dată pentru că m-ai luat cu tine. A fost distractiv.

— Cu plăcere.

I-am zâmbit și am coborât din mașină. Când am închis portiera, cu gândul să plec, l-am auzit strigându-mă:

— Hei, Sydney!

— Da.

— Erai îmbrăcată cu o bluză cu ciupercuțe și aveai părul strâns. Purtași și niște cercei de argint. Ai cerut o felie de pizza cu pepperoni. Și n-ai găsit acadelele dorite.

Eu îl priveam vădit nedumerită. Layla se îndrepta acum spre noi.

— Prima dată când ai venit la Seaside, mi-a explicat el. N-ai fost invizibilă, cel puțin, nu pentru mine. Asta ca să știi.

Habar nu aveam ce să-i răspund. Am rămas încremenită pe loc, în timp ce Spence a pornit motorul mașinii, claxonându-ne înainte de a pleca, iar Layla s-a urcat lângă Mac.

— Hai să mergem! i-a spus ea fratelui ei, uitându-se apoi la mine. Ne vedem mâine?

Mac a pornit motorul, iar privirile ni s-au întâlnit din nou. Layla scotocea, distrată, prin geantă, așa că n-a observat că *numai* lui i-am răspuns:

— Da. Ne vedem mâine.

CAPITOLUL

15

Am încercat să-l evit pe Mac. Cât mi-a stat în putință. Dar mi-era greu s-o fac atâta timp cât Layla continua să ne împletească drumurile.

— Mă simt *prost*, mi-a spus ea, într-o bună zi, la Seaside, cam o săptămână mai târziu după ce l-a prezentat pe Spence tatălui ei, oficializându-și, astfel, relația.

Nu mai lucra atât de mult ca voluntar — Layla susținea că își asumase prea multe obligații și, pentru că nu mai făcea față programului supraîncărcat, s-a văzut nevoit să mai renunțe la ele. Eu credeam, însă, că își terminase orele pe care le avea de prestat în folosul comunității, astfel că mă întâlneam cu ea numai în zilele în care Spence avea alte îndatoriri.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu pusă în situația de a-i da papucii celei mai bune prietene ca să petrec mai mult timp cu iubitul.

— Dar nu mi-ai dat papucii, am protestat eu. Doar suntem împreună acum, nu-i așa?

A încuviințat din cap, apoi a luat o bucățică din blatul pizzei, analizând-o pentru o clipă înainte de a o pune înapoi pe farfurie.

— Când nu sunt aici, poți să-l însoțești pe Mac și să livrați pizza împreună. Mi-a spus că îți place să faci asta.

— Layla! am strigat eu, lăsând creionul jos. Nu trebuie s-o faci pe dădaca cu mine. Mă descurc și singură.

— Da, știu, știu, mi-a răspuns ea, ridicându-și mâinile în aer. Voiam doar să...

S-a auzit un beep, iar ecranul telefonului ei s-a luminat. L-a privit, cu un zâmbet pe buze, apoi a scris ceva. Câtă bucurie pot să-ți aducă două cuvinte primite de la o persoană dragă! Cât de ciudat mi se părea acest lucru! Dar începeam s-o înțeleg, mai ales în ultimul timp.

De când Mac mi-a spus că își amintea prima noastră „întâlnire”, ceva s-a schimbat. Înainte, gândul că am putea fi împreună părea o fantezie trasă de păr, un vis ridicol și fantasmagoric. Acum, însă, când Spence a devenit centrul universului Laylei, iar eu și Mac petreceam tot mai mult timp împreună, gândul — animat și de vraja sărutului din mașină, deși spulberat înainte de vreme — nu mai părea atât de iluzoriu, ci, dimpotrivă, căpătase un caracter iminent. *Dacă îi lăsase acum locul lui când.*

* * *

— Costă douăzeci și șase de dolari și patruzeci și doi de cenți, sumă pe care ați achitat-o cu cardul, i-am spus eu femeii cu chipul istovit, ce mi-a deschis ușa, purtând niște pantaloni de trening și un cardigan mototolit.

În spatele ei, câțiva copii săreau pe canapeaua din fața unui televizor pornit pe un program de desene animate.

Fără să rostească vreun cuvânt, a luat din mâinile mele cele două pizze pe care le comandase. În timp ce îmi oferea bacșișul, unul dintre copii a alunecat de pe canapea și a căzut cu zgomot pe podea. După o clipă de tăcere, a început să urle, iar femeia a închis ușa.

— Cinci dolari, i-am spus eu lui Mac când m-am urcat în mașină. Și am avut dreptate: pizzele cu cașcaval sunt destinate

copiilor — și nu puțini. Unul din ei a făcut cunoștință cu po-deaua într-un mod nu prea plăcut.

— Nasol! mi-a răspuns el, pornind camioneta în marșarier.

Aplecându-mă să pun bancnota în paharul de plastic din suportul consolei, l-am auzit spunând:

— Păstrează-i! Tu ai livrat pizza.

— M-am dus doar la ușă, i-am răspuns, ridicându-mi privirea spre el.

— Contează și asta, mi-a spus apoi.

Am pus oricum banii alături de ceilalți.

După câteva zile de „colaborare”, ne-am conceput un „plan de atac”: Mac conducea mașina și ținea evidența comenzilor ce ne așteptau la Seaside, iar eu făceam „munca de teren” — luam mâncarea din mașină și o duceam clienților. El susținea că eforturile mele erau cât se poate de eficiente, căci, astfel, avea mai mult timp ca să coordoneze traseul și să ne întoarcem mult mai repede la pizzerie, onorând în acest fel cât mai multe comenzi. În realitate, însă, eram convinsă că nu făcea altceva decât să-mi satisfacă dorința de a vedea ce se întâmplă dincolo de ușile închise ale oamenilor.

— Am dat peste un club de fete, i-am spus eu, la următorul nostru „popas”, stând în fața unei vile galbene, situate vizavi de universitate. Ar fi trebuit să-mi dau seama după salatele comandate.

— Ia te uită! Ai devenit o vizionară a comenzilor.

— Și asta este un har în sine, i-am răspuns eu, punând bacșișul în pahar.

Când m-am rezemat de spătarul scaunului, am realizat că mă țintuia cu privirea.

— Ce e? l-am întrebat eu.

— Nimic, mi-a răspuns, zâmbind și clătînând din cap.

Livram comenzile cam două ore pe zi, după-amiaza, dar timpul nu mai avea nicio importanță, căci aceste momente erau cele mai frumoase din viața mea. Layla a simțit nevoia să-și

ceară iertare pentru că se îndrăgostise atât de repede și atât de năvalnic. Nu-și dădea, însă, seama că și eu urmam aceeași cale.

Tocmai atunci, mi-a bipuit telefonul. Era un mesaj de la Jenn, unul din cele pe care le tot schimbam între noi, încercând să ne facem timp ca să ne întâlnim. Din cauza numeroaselor activități în care era implicată și a orelor pe care le preda după școală, dar și din cauza programului meu cu Mac, nu ne mai vedeam deloc.

Ne întâlnim la Frazier la ora 5? mi-a scris ea acum. Eu termin la 4.30. S-ar putea să vină și Mer mai târziu.

M-am uitat la ceas. Era ora patru după-amiaza, ceea ce însemna că mai puteam să petrec două ore în compania lui Mac înainte de a mă întoarce acasă. M-am gândit la Layla și la toate scuzele invocate, simțindu-mă, la rândul meu, vinovată pentru că îmi refuzam prietenele în favoarea unui băiat, care nici măcar nu era al meu. Dar mi-am urmat oricum glasul inimii.

Nu pot. O lăsăm pe mâine?

Sunt plecată până luni, mi-a răspuns ea. Rămâne pe săptămâna viitoare.

Asta însemna că aveam la dispoziție alte două după-amiezi fără nicio obligație de onorat.

Cu siguranță, i-am răspuns. Mulți pupici.

Ultima livrare pe care o mai aveam de făcut în ziua aceea ne-a purtat pașii în Arbors, chiar la intrarea în cartier. Deoarece aduceam două pizze mari cu pepperoni și cârnați, presărate cu foarte mult cașcaval, am presupus că autorii comenzii erau niște bărbați, care, probabil, beau și bere. Dar când am sunat la ușă, în prag a apărut o femeie mignonă, foarte bronzată, îmbrăcată într-un costum de tenis, care m-a numit „draga mea” și mi-a oferit un bacșiș de zece dolari. Tindeam să cred că mi-am pierdut „harul” — asta până când am văzut ce scria pe camioneta aflată pe aleea din fața casei, în spatele căreia ne-am parcat

mașina: TÂAMPLĂRIA BASSETT. PARDOSELILE SUNT SPECIALITATEA NOASTRĂ. Când m-am uitat în curtea din spate, am văzut un grup de bărbați devorând pizzelle. Și bând bere.

— Ai un har aparte, ca și Layla cu fețele umane, mi-a spus Mac când i-am povestit descoperirea pe care o făcusem. Dar ai grijă să-ți folosești puterile în slujba binelui, nu a răului!

— Voi încerca, i-am răspuns, când am ieșit de pe alee. Hei! am strigat eu, zărind ceva, la scurt timp după ce-am pornit la drum. Oprește puțin, te rog!

Mac a oprit mașina, iar eu m-am uitat pe fereastră, scrutând cu atenție împrejurimile. Pe cealaltă parte a străzii, dincolo de trotuar, se afla o mică breșă printre arbuștii ce străjuiau drumul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Mac.

— Vezi spațiul acela gol dintre buturugă și copacul cu trunchiul subțire?

— Da, mi-a răspuns, aplecându-se spre fereastră.

— Pe acolo ajungeam în pădure. Cărarea, care începe de aici, de la primele locuințe, te duce acasă la mine. Se întinde pe o distanță imensă. Ne-am întrebat mereu cine a făcut-o.

— Poate că niște copii, ca și voi.

— La un moment dat, am continuat eu, în timp ce o mașină a încetinit, trecând apoi pe lângă noi, dădeam de o groapă adâncă și mare. Cât o prăpastie. Cineva a reușit să arunce peste ea un trunchi de copac și toată lumea te provoca să traversezi această punte improvizată.

— Ai traversat-o și tu?

— Nici vorbă, i-am răspuns, înfiorându-mă din cap până în picioare. Dar Peyton da. E singurul pe care l-am văzut traversând-o.

Povestindu-i toate astea, am revăzut tabloul până în cele mai mici detalii. Copacii dezgoliți de frunze în toamna târzie. Cerul albastru și nemărginit. Eu și ceilalți copiii mai mari, care ne-au însoțit în ziua aceea în pădure, priveam cum fratele meu

străbătea trunchiul de copac cu pași lenți și siguri, ajungând, în cele din urmă, pe partea cealaltă a gropii.

— Putem să mergem împreună, dacă vrei, a spus Mac.

M-am întors, absentă, cu fața spre el:

— Avem timp. Poți să-mi arăți drumul.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre poteca abia vizibilă. Cine știe cum arăta acum și ce se afla la capătul ei? Un glas îmi spunea să dau ghes dorinței de a porni pe vechile cărări ale pădurii, cu atât mai mult cu cât nu aveam să fiu singură. Dar un alt glas, mult mai autoritar, îmi spunea că nu sunt pregătită. Încă.

— Poate altă dată, i-am răspuns eu.

La ora șase după-amiaza, ne-am întors, ca de obicei, la Seaside, de unde urma să plec acasă, în timp ce Mac avea să onoreze alte comenzi până la ora închiderii. Apoi, tot restul serii mă întrebam ce face. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că poate și el se gândea la mine. Dar în noaptea aceea, când stăteam în pat și citeam ceva pentru ora de engleză, am auzit telefonul bipuind.

3 pizze deluxe, 2 cu ciuperci și pepperoni și 6 porții de pâine prăjită cu usturoi. Ghici!

Trebuie să fie vorba de o echipă. Toți bărbați, i-am răspuns, zâmbind.

A urmat o pauză. Am încercat să mă concentrez din nou asupra cărții mele. În cele din urmă, a venit și răspunsul: o poză cu fațada clădirii de la numărul 7-10, unde se afla clubul de popice.

Impresionant, mi-a scris apoi.

Mă străduiesc, i-am răspuns.

Tot o să te pun eu cumva în încurcătură, mi-a scris el.

Am râs cu gura până la urechi, singură, în camera mea.

Arată-mi ce poți!

Și așa am început să ne scriem mesaje. Layla nu mai era acum singura care își ținea tot timpul telefonul la îndemână. Seara, în timp ce mâncam sau îmi făceam temele, iar Mac străbătea orașul, păstram mereu legătura. Era, poate, cel mai frumos lucru din viața mea. Nu poate, ci sigur. Și cu asta, basta.

* * *

— Ați primit un telefon de la Centrul de Detenție Lincoln. Acceptați convorbirea cu taxă inversă?

Am auzit ușa garajului deschizându-se în clipa în care mama a intrat pe aleea din fața casei. Peste nici cinci minute, va fi înăuntru. Dar Peyton suna tocmai acum.

— Da, am răspuns eu.

După un clic, am auzit vocea fratelui meu.

— Alo!

— Da. Sunt Sydney.

— O! Bună, m-a salutat el, dregându-și glasul. Ce faci?

— Bine, i-am răspuns. Mama tocmai intră în casă. Vine imediat.

— Bine.

Am rămas tăcuți pentru o clipă, ascultând bâzâitul liniei telefonice.

— Cum e la școală? m-a întrebat el, în cele din urmă. Am auzit că înveți la Jackson acum.

— E bine, i-am răspuns. Cu totul diferit. Dar mi-am făcut câțiva prieteni.

— Cam asta pot să spun și eu despre locul ăsta, mi-a răspuns el, râzând ușor. Deși aș alege oricând liceul în locul închisorii. Și când te gândești cât de tare l-am urât!

— Serios? l-am întrebat eu, vădit uimită.

Căci, în ciuda celor întâmplare, nu m-am îndoit nicio clipă că Peyton s-a simțit bine la liceu, cel puțin, atunci când nu avea neazuri.

— O, da! mi-a răspuns el. De aceea, m-am și comportat atât de prosteste. Nefericirea îi determină adesea pe oameni să facă numai greșeli.

Mi se părea ciudat să-l aud vorbind în felul acesta. Aveam senzația că la celălalt capăt al firului se afla un om complet necunoscut.

— Dar de ce nu ți-a plăcut?

— Nu știu, mi-a răspuns, după o clipă de tăcere. Din motive obișnuite. Note proaste, presiunea exercitată de mama și de tata. Le cunoști și tu prea bine.

Dar nu era adevărat, nu le cunoșteam. Mi-am imaginat mereu că privilegiile sunt apanajul primului născut; nu m-am gândit niciodată că, odată cu ele, veneau „la pachet” și anumite responsabilități.

— Alaltăieri, am văzut poteca pe care o urmam când eram copii ca să ajungem în pădure, i-am spus apoi. Îți mai amintești?

Un timp, n-a spus nimic.

— Da, mi-a răspuns, în cele din urmă. Și groapa imensă cât o prăpastie.

— Da, am repetat. Ai traversat-o, la insistențele celorlalți, am continuat, dorindu-mi cu ardoare să-și amintească momentul.

— Un alt gest nefericit, a spus, după o altă clipă de tăcere.

Mă lăsa din nou fără grai. Oare câte alte lucruri le vedeam din unghiuri complet diferite?

— Dar ai reușit, am continuat eu.

— Da, mi-a răspuns, oftând. Am făcut o grămadă de prostii.

Un timp, destul de îndelungat, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Tăcerea mi se părea atât de apăsătoare, încât trebuia cumva s-o rup.

— Abia aștept să ne revedem, am spus, în cele din urmă. Cu toții suntem nerăbdători.

— Să ne revedem? a repetat el.

— La ceremonia de absolvire. A cursului pe care l-ai urmat, i-am explicat eu. Mama numai despre asta vorbește.

— Vii și tu? m-a întrebat el, vădit uimit.

— Da.

— Aha!

S-a așternut din nou tăcerea.

— Nu e nevoie să vii, a adăugat apoi.

— Dar nu e nicio problemă. Mama susține că pot să vin și eu de vreme ce ai completat și pentru mine formularul de vizitare.

— Da, așa e. Dar am făcut-o doar pentru că...

S-a oprit, lăsând cuvintele suspendate în aer.

— Oricum, nu e mare lucru, a continuat apoi. Mă îndoiesc că mai vine și altcineva.

— Mama se zbate să organizeze o mică petrecere.

— Serios?

— Da, i-am răspuns, auzind cheile în ușă. Mă bucur că vom avea șansa să ne revedem. În sfârșit!

S-a așternut iar tăcerea, dar de data aceasta, era cu totul aparte. O tăcere care ascundea multe lucruri rămase nerostite. Mama a intrat în casă, cărând două plase cu cumpărături.

— Sydney! Ai ajuns deja acasă?

— A venit mama? m-a întrebat Peyton.

— Da.

— Mi-o dai și mie la telefon?

— Firește, i-am răspuns, îndreptându-mă spre mama, care scotea cumpărăturile din sacoșe. Mama, e Peyton.

— O! a exclamat ea, cu zâmbetul pe buze, luând telefonul din mâna mea. Bună, dragul meu. Ce surpriză plăcută! Ce faci?

M-am întors la masa din bucătărie, unde am luat farfuria, acum goală, în care mâncasem felia de pizza de la Seaside. Tre-cusem în fugă pe la pizzerie, deoarece Layla era cu Spence, iar Mac avea repetiții cu formația sa. Devenise aproape un obicei să mănânc pizza după ore, astfel că nu puteam s-o ratez, chiar dacă nu aveam s-o savurez în compania lor.

— Ți-am explicat deja. Am aflat de la Michelle, spunea mama, punând o conservă de supă în dulapul din fața ei. Este o avocată expertă în dreptul familiei, care mă ajută să comunic mai ușor cu administrația de la Lincoln.

Îmi puneam farfuria în mașina de spălat vase când tonalitatea — oarecum defensivă — a glasului ei m-a făcut să închid ușa mașinii cât mai ușor și mai încet cu putință.

— Da, Peyton, am făcut asta. Chiar de câteva ori, a spus ea, scoțând o altă conservă, pe care n-a mai pus-o, însă, în dulap, ci o ținea în mână. Îmi amintesc prea bine discuția respectivă. Dar ai spus că, la un moment dat, te vei simți pregătit pentru întâlnirea asta, de aceea ai și completat formularul. Și m-am gândit că aceasta ar fi ocazia ideală ca să...

Îi auzeam, în depărtare, glasul fratelui meu. Care vorbea extrem de mult.

— Știu prea bine asta, a spus mama, după o clipă, pe un ton cumplit de aspru, din care am înțeles că a fost nevoită să-l întrerupă. Nu sunt de acord să te abandonăm, a continuat ea, și nici să nu-ți recunoaștem realizările. Iar...

Mi-am luat rucsacul, convinsă fiind că era timpul să plec.

— Nu asta e părerea lui Michelle. Și nici a mea, de altfel, a adăugat apoi, trântind cu zgomot conserva pe blatul de bucătărie. Așa și sper să fie. Cred că — dacă ai cântări puțin lucrurile...

Peyton a întrerupt-o din nou, pe un ton mult mai vehement de această dată.

— Cred că ar trebui să discutăm altă dată despre subiectul ăsta. Ești supărat și..., a spus ea, acoperindu-și fața cu mâna. Bine. Da. De acord. Vorbim mai târziu.

Telefonul a bipuit, iar mama a oftat din rărunchi. Neștiind ce să fac, m-am întors cu fața spre fereastră, cu rucsacul pe umăr, și am privit în stradă. După câteva clipe, a plecat din cameră, urcând treptele cu pași apăsați.

Cam așa se desfășurau cele mai multe dintre discuțiile lor, iar eu încercam să mă fac invizibilă ori de câte ori îi auzeam

vorbind. Dar n-am mai văzut-o de mult pe mama atât de supărată, așa că mă întrebam dacă n-ar trebui să mă duc la ea. Nu știam, însă, nici ce să-i spun și nici cum s-o consolez, motiv pentru care am preferat să așez cumpărăturile la locul lor. Astfel, când va reveni în bucătărie, va găsi măcar un singur lucru așa cum și-l dorea.

* * *

— Ascultați-mă cu atenție! a anunțat Eric, cu surle și trâmbițe. Am o veste *minunată*.

Am fost singura care și-a ridicat privirea spre el. Eric era un fan al proclamărilor și al anunțurilor oficiale: nu ne spunea niciodată o simplă informație, ci ne comunica întotdeauna o știre în exclusivitate. Toți ceilalți îl cunoșteau, însă, mult prea bine ca să nu cadă pradă strategiilor sale conversaționale.

— Este vorba de señorita? a întrebat Irv.

— De cine? a spus Eric, privind-l vădit nedumerit.

Mac, care stătea pe bancă și mânca biscuiți dietetici, nici nu și-a desprins privirea din manualul istorie.

— De fata din grupa de spaniolă? Cea despre care susții că a făcut o obsesie pentru tine?

— O, nu! a exclamat Eric, fluturându-și mâna prin aer, de parcă ar fi vrut, astfel, să ne spună că señorita nu mai stăruia de mult printre gândurile sale. E o veste și mai importantă. Despre *formație*.

A reușit, astfel, să-i stârnească atenția lui Mac, dacă nu și celorlalți.

— Despre formație?

Zâbind, Eric s-a așezat la capătul băncii pe care stăteam și eu.

— Bine, vestea o implică și pe Layla. Dar și formația.

— Poftim? a întrebat Layla, din celălalt capăt al băncii.

Își ținea, ca întotdeauna, telefonul în mână, hotărâtă să nu rateze șansa de a comunica prin mesaje cu Spence. Mobilele

erau interzise în campusul universității W. Hunt, dar el reușea de multe ori s-o contacteze și în timpul zilei.

— Ce legătură are povestea asta cu mine?

Acum, pentru că avea cuvântul și reușise să ne stârnească interesul, Eric era hotărât să joace cât mai mult timp cu puțință rolul oratorului. Așa că îl priveam cu toții în timp ce scotea din buzunar un afiș publicitar, pe care — după ce l-a despăturit cu mișcări ample și teatrale — ni l-a arătat plin de emfază.

— O să ne înscriem aici. Iar tu o să ne ajuți.

ACEASTA ESTE ȘANSA VOASTRĂ. NU O RATAȚI! scria cu litere de-o șchioapă. UN SPECTACOL, CINCI FORMAȚII, UN SINGUR PREMIU. ACCEPTĂM ÎNSCRIERI. PENTRU DETALII, ACCESAȚI BENDOVENUE.COM/LOCALS.

— Asta e marea veste? a întrebat Mac. Am mai participat și altă dată la spectacole.

— Nu e un simplu spectacol, i-a răspuns Eric. Este o competiție în care premiul îl constituie încheierea unui contract cu o casă de discuri.

— Și ce legătură are asta cu mine? a întrebat Layla.

— Îți spun imediat.

Apoi, a făcut o pauză. Mac m-a privit oftând, în timp ce așteptam cu toții marea dezvăluire.

— Tu ești arma noastră secretă, a spus el, în cele din urmă.

— De când? l-a întrebat ea.

— De când am făcut anumite cercetări și am descoperit că puține trupe de pe aici au soliste în componența lor. Toate trupezle sunt masculine. Prezența ta ne va scoate în evidență. Și ne va mări șansele de câștig.

— Stai puțin! a spus Layla, lăsând telefonul deoparte, gest din care am dedus că era cât se poate de serioasă. Vrei să spui că îmi oferi rolul de *solistă*? Căci *nu-ți stă în fire* să faci așa ceva. Doar dacă ai căzut cumva în cap și eu nu știu.

— Aluziile tale mă jignesc, a protestat Eric. Am fost întotdeauna cooperant.

Auzindu-i spusele, Irv a început să râdă cu gura până la urechi.

— Care-i șmecheria? a întrebat Mac.

— Nu e nicio șmecherie. Vreau doar să câștig, i-a răspuns Eric. Oricum, Layla nu va fi solista trupei. Va cânta singură o piesă nouă între două piese de-ale noastre.

— Să înțeleg că vrei să cânt ca invitat special?

— Faci parte din trupă! Ca toți ceilalți!

— Nici vorbă! a ripostat ea.

— Dar ei nu știu asta, i-a spus Eric, fluturând afișul publicitar. Și nici nu trebuie să știe. Câștigăm concursul, obținem contractul și apoi înregistrăm tot ce vrem.

— Nu știu ce să zic, a spus ea, luându-și din nou telefonul. N-am prea cântat în ultimul timp.

— Trebuie să ne ajuți, a insistat Eric, țintuind-o cu privirea.

— Nu văd de ce s-o fac, a ripostat ea, atingând cu degetul ecranul telefonului. Roag-o pe Rosie! Are oricum o voce mult mai bună.

— Dar nu o vreau pe Rosie. Te vreau pe *tine*.

A reușit acum să ne capteze atenția tuturor. Nu mai avea nicio importanță faptul că vorbea în numele trupei. Nu mai era un secret pentru nimeni că tânjea încă după ea, luni de zile după ce s-au despărțit — era un lucru bine-cunoscut, ca și eul său exacerbât sau tendința de a se da în spectacol. Acum, însă, era pentru prima oară când o spunea cu glas tare. A înțeles și el, căci s-a făcut roșu la față ca racul.

— Crezi că vom fi pregătiți? l-a întrebat Mac, rupând tăcerea apăsătoare, ce se așternuse printre noi. Ne-am apucat doar de curând să exersăm în mod constant. Trupa noastră n-are nici măcar un nume.

— Avem de cântat doar trei piese, i-a răspuns Eric. Și numai una singură este nouă.

— Când trebuie să dăm proba?

— Nu dăm nicio probă. Vor o înregistrare.

— Poftim? a spus Mac, clătinând din cap. Atunci, nu mai e cazul să discutăm.

— De ce?

— Pentru că nu avem nicio înregistrare. Și nici bani ca să plătim un studio de înregistrări.

— Nu se poate să coste prea mult.

— Dar nici ieftin nu este.

— Am niște bani primiți de ziua mea. Tu ai un salariu. Iar părinții lui Ford s-ar putea să contribuie și ei...

S-a oprit, vădit nesigur de acest aspect al planului. Layla, concentrată acum asupra telefonului, i-a aruncat o privire compătimitoare.

Soneria ne-a întrerupt atunci dezbaterea, obligându-ne să ne strângem lucrurile și să pornim spre sălile de clasă. Eric a rămas, posomorât, pe bancă, în timp ce noi ne-am ridicat în picioare, răspândindu-ne care încotro.

— Vor mai fi și alte spectacole, l-a consolată Irv, bătându-l ușor pe umăr. Cu public. Îți promit.

— Da, da, i-a răspuns Eric, ridicând din umeri.

Mi-am luat geanta și am pornit — încet — spre clădirea științelor umaniste, unde aveam următoarele cursuri. Mac avea și el ore în aceeași clădire, așa că am plecat împreună. Eric, care avea un curs opțional, a rămas pe bancă, ținând chitara la picioare.

— Sărmanul! l-am compătimit eu. Parcă e un copil care a scăpat înghețata pe jos.

— O să supraviețuiască, mi-a răspuns Mac. Poate că astfel se va angaja și el. Și atunci, o să strângem bani pentru o înregistrare.

— Sunt atât de costisitoare?

— Înregistrările în sine nu sunt scumpe, mi-a răspuns el, punându-și geanta pe umăr. Tarifele percepute, însă, pentru timpul petrecut în studioul de înregistrări sunt cam piperate.

În timpul cursului de ecologie și al testului de analiză matematică ce-a urmat apoi, am uitat cu totul de acest subiect. Dar

la ultima oră, ascultând-o pe domnișoara Feldman, profesoara de engleză, vorbindu-ne despre metafore, un gând mi-a străfulgerat prin minte. Puteam, în sfârșit, să-i ajut și eu cu ceva. În după-amiaza aceea, când am ajuns la Seaside după ore, le-am expus planul.

— Stai puțin! a exclamat Mac. Ai *acasă* un studio de înregistrări?

— Nu e terminat, i-am spus eu. Părinții mei îl amenjau pentru fratele meu.

— O, Doamne, *așa e!* a spus Layla, întorcându-și privirea de la fereastră.

Stătea la locul ei obișnuit, așteptându-l pe Spence să-și facă apariția.

— L-am și văzut! Cum de-am uitat?

— A fost o noapte cam ciudată, i-am amintit eu.

— Da, corect, a spus ea, adâncită în gânduri. Probabil că am șters-o din minte.

— Dar ce s-a întâmplat? ne-a întrebat Mac, fixându-mă cu privirea. E bântuit cumva?

— Nu chiar, i-a răspuns ea. Îți mai amintești de prietenul fratelui ei? Era și el acolo.

— Aha! a spus Mac, continuând să mă privească cu intensitate. Sperietoarea.

N-aș fi crezut că puteam să-l iubesc și mai mult. Dar mă înșelam.

— Sunt convinsă că nu vor fi probleme, am spus eu. Nu-l folosește nimeni.

— Dar vom avea nevoie de cineva care să facă înregistrarea, a spus Mac.

— Nu asta a învățat Eric toată vara în tabăra de anul trecut? a spus Layla. S-a întors părând că deține toate secretele în acest domeniu.

— Vorbim de Eric. Dacă te iei după el, poate să facă orice.

— Trimite-i un mesaj și întreabă-l!

Mac a scos telefonul, apoi s-a uitat la mine.

— Ești sigură că nu vor fi probleme? Căci — dacă apuc să-i pomenesc vreun cuvânt despre asta — va fi ca un câine cu osul în gură. Nu-i va mai da drumul, orice-ai face.

În clipa aceea, un SUV mare și negru a parcat lângă trotuar.

— A venit Spence! ne-a strigat Layla — nouă și tatălui ei, care se afla în bucătărie. Plec!

— Ai grijă să te întorci pe la cinci și jumătate! i-a spus domnul Chatham.

— La șase cel târziu! i-a răspuns ea, năpustindu-se afară înainte ca tatăl ei să se mai poată împotrivi.

Mac a urmărit-o urcându-se lângă șofer, cu o expresie bănuitoare pe chip. Așa se purta cu *toți* prietenii ei — susținea Layla — mult prea protector și părtinitor de la primele întâlniri. Am văzut și eu asta. Dar și ea depășea tot mai multe limite de când era împreună cu Spence. Se întorcea din ce în ce mai târziu. Și ne răspundea în doi peri, chiar și mie, atunci când o întrebam unde au fost sau ce-au făcut. Dacă eu observam toate astea, atunci nici lui Mac nu-i scăpau.

— O să-i întreb pe părinții mei, dar sunt convinsă că nu va fi nicio problemă, i-am răspuns eu, în timp ce Spence și Layla au pornit la drum. Vreau să vă ajut și eu cumva.

— Dar nu ești obligată s-o faci, mi-a spus el.

— Știu, i-am răspuns, arătându-i telefonul cu capul. Scrie-i mesajul! Dă-i câinelui osul!

Eric susținea cu tărie că putea să facă orice dacă avea un studio de înregistrări și ne-a sugerat să facem o probă a doua zi sau, dacă nu se putea atunci, în weekendul viitor. Mai aveam nevoie doar de acordul oficial al părinților mei. Dar cât de greu ar putea să fie să-l obțin?

Am intrat în bucătărie două ore mai târziu. De obicei, la ora șase, mama bea un pahar de vin, în timp ce pregătea masa, gata să mă întrebe, ca de fiecare dată, cum a fost la școală. Astăzi, însă, n-o vedeam pe nicăieri. Mi-am lăsat geanta și am urcat

treptele spre Comandamentul de Război. Pentru că ușa era întredeschisă, am auzit-o vorbind.

— Am senzația că e altceva la mijloc, spunea ea. S-a enervat de fiecare dată când am vorbit la telefon și nu vrea să spună ce-l supără. Apoi, ceremonia de absolvire...

S-a oprit, ascultându-și interlocutorul de la celălalt capăt al firului. Atunci, l-am auzit și pe tata intrând în casă.

— Am citit că primele trei luni sunt cel mai greu de îndurat. Apoi, perspectiva înfiorătoare a unei sentințe atât de îndelungate începe să se mai estompeze.

S-a așternut din nou tăcerea.

— Da, ai dreptate, am auzit-o spunând apoi. Peyton n-a știut niciodată să-și pună sufletul pe tavă. Cred că acesta este și motivul necazurilor lui. De-ar fi reușit să ne împărtășească suferințele sale...

— Julie! a strigat-o tata din capul scărilor. Ești acolo?

— Vorbește la telefon, i-am răspuns eu, peste balustradă.

— Aha! a spus el, cu privirea ațintită spre bucătărie, la fel de nedumerit ca și mine de soarta cinei noastre. Bine.

— Doamne, s-a și făcut ora să mâncăm? a întrebat mama, ieșind din cameră.

Când a dat cu ochii de mine, mi-a zâmbit obosită.

— Nu știi când a zburat timpul. Cred că va trebui să încropim ceva de mâncare.

Am încuviințat din cap și am urmat-o în bucătărie, unde tata desfăcea o sticlă de bere.

— Ai avut o zi lungă?

— Cumplit de lungă, i-a răspuns ea, deschizând frigiderul. Ia să vedem ce mai avem pe aici! Voiam să fac niște pulpă de porc, dar m-am luat cu altele. Cred că mai avem niște friptură de pui...

— Sau am putea să comandăm ceva, a sugerat tata, un mare iubitor al mâncării livrate la pachet.

— Da, am putea, a acceptat ea, închizând frigiderul și uitându-se apoi la mine. Vreți niște pizza? Cea pe care am mâncat-o cu Sydney este delicioasă. Fac și livrări la domiciliu, nu-i așa?

— Da, i-am răspuns eu, uimită. Firește.

— Perfect. Ce părere ai, Peyton? Să luăm o pizza mare, deluxe, cu roșii deshidratate?

— Aș prefera una mare deluxe și una mare cu roșii deshidratate, i-a răspuns tata. Ce rămâne mănânc mâine la prânz.

Propunerea lui nici nu mă mira. Tata ar mânca pizza cu o poftă nebună la orice oră din zi și din noapte. Feliile care mai rămâneau nu rezistau prea mult în frigider, chiar dacă le lăsa special și îți puneai și numele pe ele. Am pățit-o pe pielea mea.

— Bine, a spus mama. Faceți comanda!

Când am sunat, mi-a răspuns domnul Chatham.

— Sydney! Nu ne-am mai văzut de mult. Dacă vrei să vorbești cu Layla, să știi că n-a venit încă. A întârziat deja o jumătate de oră. Din nou!

Oho! am exclamat eu în gând.

— De fapt, am sunat ca să fac o comandă.

— Da? a întrebat el, vădit încântat. Minunat! Cu ce pot să te servesc?

I-am transmis ce doream. După ce-am plătit cu cardul de credit al mamei, mi-a spus că ne trimite și câteva felii de pâine prăjită cu usturoi — chiar dacă am insistat că nu era cazul s-o facă — iar Mac avea să ne aducă comanda peste douăzeci de minute.

După ce-am închis telefonul, m-am dus în cameră, unde mi-am schimbat bluza, m-am pieptănat și mi-am dat pe buze cu lip gloss. Când am coborât din nou la bucătărie, tata mi-a aruncat o privire curioasă.

— Sărbătorim ceva anume?

— Nu, i-am răspuns, în timp ce mama mă cerceta și ea cu privirea. Mă simțeam murdară în hainele de la școală.

— Ești extrem de elegantă pentru o simplă pizza, a observat el, răsfoind ziarul de dimineață.

— Cred că arată bine, a spus mama, cu un zâmbet pe buze.

Eu mi-am dat ochii peste cap. Nu trăiam un moment înălțător, ci unul cât se poate de normal — un moment petrecut în compania părinților mei, la o pizza, părând o familie ca oricare alta. Cel puțin, pentru câteva minute. Cât aș fi vrut „să împăturesc” momentul și să-l păstrez în buzunar!

Poate că acesta a fost și motivul pentru care m-am hotărât pe loc să aduc în discuție subiectul studioului de înregistrări.

— Mama, am o mare rugămintă la voi.

— Bine, mi-a răspuns ea. Despre ce e vorba?

— Îți mai amintești de Mac, fratele Laylei? L-ai cunoscut la pizzerie.

— Da, îmi amintesc.

— Face parte dintr-o trupă. Și trebuie să înregistreze câteva piese ca să se înscrie la un concurs. Voiam să vă întreb dacă n-ar putea să folosească studioul de la demisol.

Ea s-a uitat la tata, care citea acum pagina sportivă.

— Nu văd de ce nu.

— Vorbești serios? am întrebat-o eu.

— Pentru cât am investit în el, cred că cineva ar trebui să-l mai și folosească, nu-i așa, Peyton?

— Absolut, i-a răspuns tata, pe un ton din care am înțeles imediat că nici n-a auzit ce-am vorbit.

— Minunat! am exclamat eu. Vă mulțumesc. Din suflet.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns mama, zâmbindu-mi, vădit uimită.

Tocmai atunci, a sunat telefonul. Convinsă fiind că era cineva de la Seaside, care voia să ne întrebe ceva legat de comandă, am răspuns imediat.

— Alo!

— Ați primit un telefon de la Lincoln Correctional Facility. Acceptați convorbirea cu taxă inversă?

— Da, am răspuns, așteptând să aud bâzâitul liniei telefonice și apoi clicul. Peyton?

Auzindu-i numele, mama și-a îndreptat imediat privirea spre mine, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Bună, m-a salutat fratele meu. Ce faceți?

— Nu mare lucru, i-am răspuns eu. Luăm masa.

— Mama e pe acolo?

— Da. Stai puțin!

Era deja lângă mine, cu mâna întinsă după telefon. Când i l-am dat, și-a trecut degetele prin părul meu, apoi a dus telefonul la ureche.

— Bună! Ce faci? Aștepti ceremonia de absolvire?

În timp ce vorbea, plimbându-se prin bucătărie, tata a deschis frigiderul, luând o înghițitură de bere, și a început să caute prin el. M-am uitat la ceas — trecuseră deja zece minute. Abia așteptam să-l văd pe Mac și să-i spun că puteau să folosească studioul, făcându-i, în același timp, cunoștință și cu tata. După atâta amar de vreme, când toată viața noastră părea contorsionată și dezmembrată, lucrurile păreau, în sfârșit, să revină pe făgașul normal. Cândva, aș fi luat de bun acest fapt. Acum, am învățat, însă, nu doar să observ ce se întâmplă, ci și să savurez momentele frumoase. Lucru ce-avea să se dovedească, probabil, o greșeală.

— Sinceră să fiu, nu înțeleg de unde îți vin ideile astea, a spus mama, cu un glas încordat, trecând brusc de la relaxare la neliniște și înfrigurare.

Tata i-a sesizat și el febrilitatea din voce, căci i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Am crezut că am lămurit subiectul ăsta.

A urmat o pauză, răstimp în care l-a lăsat pe Peyton să vorbească.

— Pentru că este o realizare și trebuie recunoscută ca atare. Toată literatura de specialitate și cei care lucrează în domeniu susțin că...

S-a oprit brusc, căci Peyton a întrerupt-o.

— Nu sunt de acord, a continuat apoi. Și cred că și celelalte familii îmi împărtășesc părerea.

— Julie! a strigat-o tata. Ce s-a întâmplat?

Ea l-a oprit, ridicând mâna.

— Nu înțeleg de ce te porți așa. Poftim? Nu sunt de acord cu tine. E datoria mea de părinte să mă implic, Peyton. Și nu vreau altceva decât să...

Am zărit, cu coada ochiului, o lumină obscură mișcându-se afară. Când m-am îndreptat spre fereastră, l-am văzut pe Mac parcând mașina pe aleea din fața casei.

— Nu pot să vorbesc cu tine când ești în starea asta, a spus mama, clătinând din cap. Nici măcar nu mă lași să...

Tata s-a îndreptat spre ea, cu mâna întinsă.

— Dă-mi telefonul!

Mama a clătinat din cap. Afară, Mac cobora din camionetă.

— Julie! a strigat-o tata din nou, punându-i mâna pe umăr. Apoi, i-a luat ușor telefonul și, punându-l la ureche, a început să vorbească.

— Peyton, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

Mama avea lacrimi în ochi în timp ce îl privea vorbind cu fratele meu, stând rezemată de blatul de bucătărie. O clipă mai târziu, când a sunat soneria, eram convinsă că numai eu am auzit-o.

Cu puțin timp în urmă, abia așteptam să-l prezint pe Mac tatălui meu. Acum, văzându-l în prag, cu aparatul de încălzit pizza într-o mână și cu o pungă de hârtie în cealaltă, nu-mi doream decât să fug cu el în lume.

— Bună! m-a salutat el, arătându-mi punga. Sper că aveți chef de pâine prăjită cu usturoi. Se pare că tata v-a trimis o tavă întreagă.

Înainte de a-i putea răspunde, i-am observat privirea ațintită undeva în spatele meu. Când m-am întors, am văzut-o pe mama urcând câte două trepte o dată.

— Minunat! i-am răspuns, dându-mă la o parte ca să-i fac loc să intre. Poftește înăuntru!

Apoi, m-a urmat în bucătărie, unde tata tocmai închidea telefonul.

— Mama ta e cam supărată, mi-a spus el, stând cu spatele la mine. A...

— A sosit pizza, i-am răspuns eu iute.

Tata s-a întors atunci cu fața spre noi și ne-a văzut.

— Aha! Bun!

— Tată, el e Mac, l-am prezentat eu. Este un prieten de la școală.

— Îmi pare bine să vă cunosc, i-a spus Mac, punând pe masă aparatul de încălzit pizza și oferindu-i mâna.

— Și mie, i-a răspuns tata, strângându-i mâna. Am auzit că pizza voastră e delicioasă.

— Așa și este, i-am spus eu. O s-o adori.

De sus, s-a auzit o ușă închizându-se. *Nu chiar* cu zgomot, dar destul de tare.

— Așadar, a spus tata, scoțându-și portofelul, cât vă datorăm?

— Am plătit deja cu cardul, i-am explicat eu. Totul a costat douăzeci și trei de dolari și patruzeci și doi de cenți.

— Atunci, ăștia sunt pentru tine, i-a spus el lui Mac, oferindu-i o bancnotă de cinci dolari și două de câte un dolar.

— Vă mulțumesc.

— Părinții mei au spus că n-au nimic împotriva să folosiți studioul de înregistrări, am zis eu, privindu-l pe tata.

— Serios? a întrebat Mac. Grozav! Eric o să fie în al nouălea cer de fericire.

— Eric este solistul formației, i-am explicat eu tatei. Mac cântă la tobe.

— Splendid! mi-a răspuns tata, vădit absent. Mă duc să văd ce face mama ta. Pune tu masa, bine? Mi-a părut bine să te cunosc, Mac.

— Și mie.

În timp ce urca treptele, m-am îndreptat spre dulap, de unde am scos câteva farfurii, chiar dacă eram convinsă că nu vom mai avea parte de o masă tihnită, în familie.

— A sunat fratele meu, i-am explicat apoi. E supărat, dar nu știu de ce. Iar discuția purtată cu el la telefon a necăjit-o și pe mama.

— Aha! a spus Mac. Îmi pare rău.

— Nu s-a întâmplat mare lucru. Dar ne bucuram și noi de o seară frumoasă. O dată în viață.

El a păstrat tăcerea, iar eu am pus farfuriile pe blatul de bucătărie. De sus, s-a auzit o altă ușă închizându-se.

— I-am întrebat de studio și au acceptat. Apoi, urma să vii și tu și...

Am înghițit în sec, deschizând sertarul cu șervețele.

— M-am săturat de toată povestea asta. De prezența lui care ne bântuie de pretutindeni.

Mac mă privea scoțând tacâmurile. Și în timp ce alegeam trei furculițe, simțeam că aveam s-o iau razna în curând. Și asta s-a și întâmplat. Am izbucnit în plâns.

Dar soarta nu-mi era pecetluită doar de câteva lacrimi sau de un simplu nod în gât, pe care reușești cumva să-l ții sub control. Ci de adevărate hohote de plâns. Pieptul îmi tresălta spasmodic, nasul îmi curgea nestingherit, iar sunetele pe care le scoteam mi se păreau aproape animalice. Am apucat cu mâinile marginea blatului, lăsându-mi capul în pământ, și am încercat să respir adânc și să mă liniștesc. Credeam că ar trebui să mă simt stânjenită când am simțit pe umeri mâinile lui Mac.

— Hei! a spus el, împărțându-mi căldura palmelor sale. Gata, gata! E-n ordine, Sydney.

Dar nu era deloc așa. Nimic nu mai era în ordine — și încă de foarte mult timp. Și fiecare moment când credeam că ating cumva normalitatea, cum a fost cel de mai devreme, îi reamintea

cumva universului că nu meritam să mă bucur de tihnă și armonie — nu încă.

Dar ce mi se cuvenea oare *mie*? Doar clipe efemere, când lucrurile păreau s-o ia pe făgașul normal, ca apoi să dispară dintr-odată, lăsându-mă să le duc dorul? Doar atât? Începeam să cred că nu voi obține niciodată ce-mi doream, că poate nici nu știam ce-mi doream cu adevărat. Dar în clipa în care Mac m-a întors cu fața spre el, iar eu mi-am contopit privirea cu a lui, mi-am dat seama cât de mult mă înșelam. Așa că am făcut un pas — un singur pas — iar el m-a cuprins în brațe, strângându-mă la piept.

CAPITOLUL

16

Peyton nu voia să vin la ceremonia de absolvire. De fapt, nu voia să venim niciunul dintre noi. Dar mama era mereu dornică să compromită totul.

— Nu se pune problema că nu vrea să te vadă sau că nu îi este dor de tine, mi-a explicat mama a doua zi de dimineață. Dar nu vrea să interacționezi într-un loc ca cel în care se află. Am crezut că își va schimba părerea până acum... dar n-a făcut-o. De fapt, cam toți deținuții împărtășesc același sentiment când vine vorba de familie și de copii în mod deosebit.

Vorbea încet, alegându-și cuvintele cu grijă. Ce diferență uluitoare în doar douăsprezece ore! Ultima oară când am văzut-o urca treptele în fugă, cu ochii în lacrimi; în dimineața asta, era calmă, odihnită și sigură pe ea. Era, de asemenea, preocupată de felul în care voi primi vestea, uitând, se pare, că n-am vrut să merg de la bun început.

— Înțeleg, i-am spus. Nu e nicio problemă.

Mă fixa în continuare cu privirea în timp ce îmi luam micul dejun. Fericirea mea a devenit deodată extrem de importantă, lucru care m-ar fi impresionat dacă n-aș fi știut adevăratul motiv pentru care îmi acorda brusc o atenție de-a dreptul

covârșitoare. Concentrându-se asupra refuzului lui Peyton de a mă vedea, evita, astfel, un adevăr mult mai crud — nici prezența ei nu-i provoca prea multă plăcere. Mama avea un talent aparte de a restrânge aria unei probleme.

— După cum ți-am explicat deja, a continuat ea, timpul petrecut la Lincoln îl va obliga pe Peyton să treacă printr-o serie de tranziții. Poate că nevoia lui emoțională de a-i fi alături se manifestă printr-un sentiment de respingere. Astfel, cel mai bine este să-l lăsăm să facă ce crede de cuviință, dându-i, însă, de înțeles că nu-l vom abandona *niciodată*.

Tata, care, în dimineața aceea, pleca târziu la serviciu, lucru cu totul neobișnuit, a intrat în bucătărie, aranjându-și cravata. Mâncase deja, dar s-a oprit lângă ouăle ochiuri de pe aragaz, luând o îmbucătură cu degetele.

— Și în acest caz, tu te mai duci la ceremonia de absolvire? am întrebat-o eu.

— Mă duc împreună cu tatăl tău. Îi vom ruga pe Ames și Marla să vină să stea cu tine. Acesta e, probabil, cel mai bun plan.

— Nu trebuie să vină nimeni să stea cu mine, am protestat eu, iute. La urma urmei, e vorba doar de o singură noapte.

— Am aranjat deja, mi-a spus ea, privindu-l pe tata. Corect?

— Da, am vorbit cu el aseară, a răspuns tata, ștergându-se pe mână cu un prosop de bucătărie. Se pare că relația lui cu Marla... s-a cam răcit. Dar e încântat să vină aici.

— Serios? l-a întrebat mama, scrutându-l cu privirea. Habar n-am avut! Nu mi-a pomenit nimic de vreo despărțire.

Ținând seama de discuțiile interminabile pe care le purtau, acest lucru era într-adevăr o surpriză. Am învățat, însă, că te puteai aștepta la orice din partea lui Ames.

— Nu părea prea supărat din cauza asta, a continuat tata, luând o altă îmbucătură de ou. Lucrează în seara aia, dar va încerca să plece mai devreme.

— Dar nu trebuie s-o facă, am intervenit eu, pe un ton puțin cam prea ferm, căci amândoi mă priveau uimiți. Mă descurc foarte bine și singură.

— Sydney, am mai avut această discuție. Nu vreau să te las singură acasă, mi-a spus mama. Ai mai rămas cu Ames și totul a fost în regulă, nu-i așa?

— O să stau la Layla, i-am ripostat, fără să-i răspund la întrebare.

— În timpul săptămânii? Nici vorbă! a spus ea, rezemându-se de spătarul scaunului. Sinceră să fiu, dacă ne gândim cât timp petreci la pizzerie, dar și acasă la ei, mi-e teamă că și așa i-ai deranjat destul.

— Atunci, lasă-mă s-o invit pe ea aici! De fapt, am putea să folosim studioul în seara aia, am adăugat apoi, după o clipă de gândire. În felul ăsta, nici nu v-am mai deranja.

— Studioul? a repetat ea, clipind nedumerită. Studioul lui Peyton?

— Da, i-am răspuns, pe când mama îl privea pe tata, care a ridicat din umeri. Ați spus că Mac și formația sa îl pot folosi ca să înregistreze câteva piese.

— Mac? a repetat ea, încercând parcă să acceseze o amintire vagă și îndepărtată. Nu...

— Fratele Laylei. Prietenul meu. L-ai cunoscut aseară, i-am spus eu tatei. V-am întrebat dacă membrii formației lui ar putea să folosească studioul pentru câteva înregistrări și ați acceptat.

— O, Sydney, nu știu ce să zic! a spus mama. Chiar dacă Peyton și-ar da acordul — și trebuie mai întâi să-l întrebăm — nu puteți să-l folosiți dacă nu suntem acasă.

— Dar ați spus că...

— Atunci a vorbit gura fără noi, mi-a răspuns, privindu-l din nou pe tata. Sau poate că nu. Ideea e că, până nu terminăm cu ceremonia de absolvire, nu pot să mă gândesc la nimic altceva.

— Dar nu e vorba de un lucru oarecare. E vorba de *mine*. Și de prietenii mei.

Răspunsul meu i-a luat prin surprindere — îmi dădeam prea bine seama de asta. Am acceptat întotdeauna să fiu pe locul al doilea în ierarhia priorităților și a importanței. Dar când venea vorba de Mac, eram gata să ripostez. Pentru că, în sfârșit, aveam un motiv. Ar fi fost și mai bine dacă aș fi pus piciorul în prag și pentru mine. Dar nu era încă timpul pierdut.

— Nici măcar nu-i cunoșteai pe oamenii ăștia cu trei luni în urmă, a spus mama. Mi-e greu să cred că au devenit deodată mult mai importanți decât propria ta familie.

— Mamă...

— Am încheiat subiectul, a conchis ea, ridicându-se de pe scaun și împingându-l apoi sub masă. Vom continua să-l susținem pe fratele tău pentru că are nevoie de noi, fie că recunoaște acest lucru, fie că nu. Apoi, vom putea vorbi și despre altceva.

S-a întreptat apoi spre cafetieră, stând cu spatele la mine în timp ce își umplea din nou cana cu cafea. Tata a urmărit-o cu privirea, apoi s-a uitat la mine plin de compătimire. Dar, ca de obicei, n-a schițat nici cel mai mic gest ca să-mi ia apărarea. De parcă aceasta era misiunea mamei, iar el n-ar putea să treacă peste hotărârile ei, indiferent cât mi-aș fi dorit s-o facă.

Chiar dacă așa a fost mereu, m-am simțit copleșită de valuri de mânie — cu totul neașteptate și fără precedent. Dar ceva s-a schimbat. Înainte, am acceptat să fiu încadrată în categoria „lucrurilor oarecare”. Am fost mereu „cealaltă”, etichetă pe care am ajuns, în cele din urmă, s-o accept. Am avut, însă, șansa să cunosc oameni care mă vedeau cu totul altfel. Acum, când am căpătat contur și întâietate în ochii cuiva, nu voiam să mai rămân invizibilă.

* * *

— Mă gândesc, a spus Eric, să începem în forță cu o piesă a lui Logan Oxford și să încheiem cu o melodie din repertoriul

celor de la *Six of One*, pe care o voi interpreta solo. Între ele, o vom introduce pe Layla ca să aducem un suflu nou spectacolului.

— Da, dar ce piesă alegem? a întrebat Mac, decojind o altă clementină.

Avea în față telefonul demontat al lui Irv, căruia încerca să-i înlocuiască ecranul spart în urma unei greutăți mult prea mari pentru puterea lui de rezistență. Mă durea capul numai când priveam șuruburile minuscule.

— N-am repetat nimic alături de ea.

— Nu e greu. Doar e muzică pop, i-a răspuns Eric. Iar ea știe deja toate piesele astea. Trebuie doar să alegem melodia ideală, care să aibă o semnificație aparte.

— Ai spus că e vorba de un gen muzical extrem de simplu, a intervenit Irv, care înfuleca, după calculele mele, a treia pulpă de pui. Dacă e o piesă facilă, atunci cum poate avea un mesaj sofisticat?

— Aici intervine *ironia*, i-a răspuns Eric, oftând, căci se lupta din nou cu ignoranța noastră. Voi alege un cântec compus pentru un bărbat și îi voi schimba cu totul orchestrația originală, adaptându-l pentru un interpret de sex feminin.

— *Noi* vom face asta, a spus Mac încet, luând un alt șurubel. Vom alege piesa împreună.

— Da, corect, i-a răspuns Eric, fluturându-și mâna prin aer. Consensul trebuie să domnească în formația noastră. Dar hai să fim cinștiți: eu sunt cel care conferă profunzimea mesajului nostru.

— „Profunzimea mesajului nostru”? a repetat Irv, râzând cu poftă. Omule, te întreci chiar și pe *tine* acum!

Lângă mine, Mac a izbucnit și el în râs, iar eu am schițat un zâmbet forțat, încercând să mă alătur veseliei generale. Încă nu știam cum să le aduc la cunoștință vestea că părinții mei nu erau deloc de acord ca formația lor să folosească studioul. Așa că am preferat să tac, devenind tot mai neliniștită și mai încordată, în timp ce ei își concepeau repertoriul muzical.

Nu eram singura care nu se simțea în largul său. Chiar dacă ea constituia subiectul discuției noastre, Layla nu era deloc atentă. Își ținea, în schimb, privirea ațintită asupra telefonului. Expresia de pe chipul ei îmi spunea, fără urmă de echivoc, că nu era deloc fericită, iar faptul că nici nu se atingea de mâncare îi pecetluia și mai mult tristețea.

— Te simți bine? am întrebat-o eu pentru a doua oară în ziua aceea.

După ora de dirigenție, m-am întâlnit cu ea pe hol exact în momentul în care închidea telefonul, cu o expresie iritată pe chip. Amândouă ne aflam deja în întârziere și mergeam în direcții opuse, așa că atunci când mi-a răspuns că se simte bine, am crezut-o pe cuvânt.

— Da, mi-a răspuns și acum, fără să se uite la mine. Prostii... â la Spence.

Am șovăit, neștiind până unde să împing lucrurile și cât de mult să dezvolt subiectul. De când petrecea tot mai mult timp în compania lui Spence, aflam doar frânturi despre relația lor. Am observat că expresiile siropoase de genul „E atât de dulce și de minunat!” nu mai făceau parte din vocabularul ei. Se pare că nu m-am înșelat atunci când am intuit că prietenul ei ideal avea propriile sale conuri de umbră. După numeroase insistențe, mi-a mărturisit, în cele din urmă, nu doar că tocmai își terminase de executat orele de muncă în folosul comunității, ci și că fusese exmatriculat din *trei* școli înainte de a ajunge la W. Hunt. Când s-au cunoscut, era cuminte și se afla pe un făgaș ascendent. Dar cu oameni ca el, te puteai aștepta oricând la coborâșuri.

— Înclin, așadar, spunea Eric, spre o piesă a lui Paulie Prescott pentru cântecul Laylei.

— Paulie Prescott? Individul cu părul ăla? a întrebat Irv.

— La ce te referi? a întrebat Mac. Încearcă să fii ceva mai clar în exprimare!

— La *clai* lui din cap, i-a răspuns Irv, răvășindu-și părul cu mâna pentru o mai bună exemplificare. Ai uitat? Tipul părea să fi stat tot timpul într-un tunel aerodinamic.

— Nu, a spus Eric, nu de individul ăla vorbesc. Ci de celălalt, cel cu o voce de aur.

— Abe Rabe, am spus eu și Layla într-un glas, fără ca ea să-și desprindă privirea de la telefon.

Mac a ridicat din sprâncene, ținând în mână noul ecran.

— Impresionant! Și nu e nimic paranormal.

I-am zâmbit, amintindu-mi din nou ce se întâmplase cu o noapte în urmă. În ciuda emoțiilor pe care le simțeam în preajma lui, aseară, când m-a strâns în brațe, mi s-a părut un gest atât de familiar și de firesc, de parcă ne-am fi îmbrățișat de milioane de ori. Nu era nimic ciudat sau stânjenitor în îmbrățișarea noastră. M-am lipit de pieptul lui, simțind pe obraz atingerea medalionului, și m-am desfătat cu parfumul său. Puține lucruri le știam cu siguranță, dar un fapt era cert — dacă tata n-ar fi coborât scările câteva clipe mai târziu, l-aș fi sărutat. Atât de sigură eram și acum, încât, în momentul acela, stând aproape de el și zâbindu-i, aveam senzația că o și făcusem.

— Paulie Prescott era prototipul gangsterului de carton¹, a spus Eric. Un copil bogat din suburbii, care susține în cântecele sale că strada i-a fost casă și masă. Întruchipa imaginea băiatului rău, care încearcă să fie bun. Fetele erau moarte după el.

— O, da, așa e! a spus Irv, strâmbând din nas. Cât *l-am urât* pe individul ăla!

— Toată lumea l-a urât, i-a răspuns Eric, care vorbea degajat în numele unei lumi întregi. Tocmai de aceea trebuie să-i dăm Laylei una dintre piesele sale. Schimbăm orchestrația și fațada melodiei și adaptăm fanfaronada versurilor, interpretându-le

¹ *Fake gangster* — persoană care se comportă ca și când ar fi crescut pe stradă într-un cartier rău famat.

dintr-un unghi feminin. Rezultatul va fi grandios. Uluitor de-a dreptul!

— Ai folosit cuvântul *fanfaronadă*? l-a întrebat Mac. Ești cumva beat?

Layla s-a ridicat brusc în picioare și, luându-și geanta, a pornit spre clădirea principală a școlii. Noi am privit-o cu toții în tăcere.

— Doamne, Eric, ce-ai făcut? a întrebat apoi Irv.

— Eu?

— Știi cumva ce s-a întâmplat? m-a întrebat Mac, în timp ce mă ridicam în picioare.

— Nu, i-am răspuns, luându-mi rucsacul. Dar am o bănuială.

M-am dus mai întâi la toaleta fetelor, pentru că acolo îmi căutam eu refugiul, dar n-am găsit decât un grup de dansatoare care luau lecții de machiaj. Am zăbovit, pentru o clipă, pe hol, apoi m-am îndreptat spre dulapul Laylei, al doilea loc unde speram s-o găsesc. Până să ajung, însă, la destinație, am văzut-o stând pe trepte. Când m-a zărit, și-a mușcat buza.

— Bun, i-am spus, așezându-mă lângă ea. Ce se petrece?

Ea a oftat adânc, întinzându-și picioarele.

— Spence a făcut... niște prostii în ultimul timp. Și ar trebui să stea cuminte, ținând seama de trecutul lui. În principiu.

— Droguri?

— Doar niște marijuana, mi-a răspuns, dând ușor din cap. Câteva pastile. Devine cu totul altcineva. Dar dacă îl bat la cap să renunțe, se înfurie și nu-mi mai răspunde la mesaje. Și atunci *nu mai știu* ce face și asta e și mai rău.

— Nu vei putea să-l schimbi, i-am spus eu.

— Știu, știu, mi-a răspuns ea, ridicându-și genunchii la piept. Totul e aiurea, căci — dacă spun ceva — dispare imediat. Dacă tac, sunt nevoită să-l privesc cum își face singur rău. Nu am sorți de izbândă.

Doi băieți, ce cărau niște instrumente muzicale, au urcat treptele pe lângă noi.

— Urăsc sentimentul, i-am răspuns eu.

N-am spus nici o vorbă de duh și nici un lucru înțelept sau revelator. Dar auzindu-mi răspunsul, Layla a oftat din rărunchi și și-a rezemat capul de umărul meu, închizând ochii. Am încercat atâta amar de vreme să spun exact ce trebuia, dar nici-odată nu găseam cuvintele potrivite. Îmi părea bine că, măcar o dată, am reușit, chiar dacă a fost o pură întâmplare.

* * *

— Bun, a spus Mac, în timp ce mă urcam în camionetă. Folosește-ți puterile magice!

Am citit comanda pe care o ținea în mână. Patru porții de paste cu sos Alfredo și patru salate.

— Cineva se prefacă că pregătește cina. Pun pariu pe cinci dolari că autorul comenzii așază deja farfuriile pentru pastele noastre.

— De acord, mi-a răspuns el, pornind motorul.

De obicei, eram atât de încrezătoare în profețiile mele, încât tot drumul vorbeam vrute și nevrute. Astăzi, însă, nu aveam chef. Căci erau prea multe lucruri pe care nu știam cum să i le împărtășesc lui Mac (faptul că nu puteau să folosească studioul de înregistrări, veste care îl va dărâma pe Eric, dar și mărturisirile Laylei, ce trebuiau să rămână un secret). Situația era cu atât mai dificilă, cu cât nu știam ce și cât să-i mărturisesc din tot ce știam.

Când am sunat la sonerie, iar în prag mi-a apărut o femeie tânără, îmbrăcată într-o rochie elegantă, asortată cu perle și machiată puternic, purtând un inel cu diamant strălucitor și o verighetă de aur nou-nouță, abia m-am abținut să nu mă felicit singură, bătându-mă pe umăr. Chiar dacă era fantastic.

— O, slavă Domnului! a spus ea, scoțându-și șorțul pe care îl purta și pe care era scris SĂRUTĂ-L PE BUCĂTAR! (se mai vedeau încă petele de grăsime — probabil că îl folosea pentru prima oară). Socrii mei trebuie să vină peste douăzeci de minute.

— Poftă bună! i-am urat eu, întinzându-i cutiile cu mâncare.

Ea m-a privit cu o expresie recunoscătoare pe chip și mi-a oferit un bacșiș substanțial înainte de a închide ușa.

Mac, care mă urmărise din camionetă, mă privea, fără să spună nimic.

— La început, mi s-a părut impresionant, a rupt el tăcerea, în cele din urmă. Acum, însă, harul tău îmi dă fiori.

Am reușit să schițez un zâmbet când m-am urcat în mașină.

— Mai lasă-mă în pace! Am și eu câteva talente.

— Nu sunt de acord cu tine, mi-a răspuns el, pornind în marșarier. Doar ai reușit s-o faci pe Layla să vorbească cu tine.

Știam că aștepta să-i dezvălui motivul supărării ei de la prânz. Dar pentru că i-am promis Laylei să țin totul secret, i-am răspuns destul de evaziv:

— Probleme de cuplu. Toate fetele dezvoltă o obsesie pe chestia asta. Face parte din codul nostru genetic.

— Serios?

— Da.

Era evident că evitam subiectul, dar, din fericire, n-a insistat, oferindu-mi, în schimb, următoarea comandă.

— Mult succes în cazul ăsta! E cu totul neobișnuită.

Am citit cu atenție biletul pe care era scrisă comanda.

— Două pizze mari cu cașcaval și patru felii de pâine prăjită cu usturoi? Și ce e așa de complicat?

— Citește ce scrie în josul paginii!

— NUMAICUP? am întrebat eu, văzând cuvântul subliniat — și încă de două ori. Ce înseamnă?

A semnalizat și a virat pe o altă stradă, apropiindu-ne de un semafor.

— Numai cupoane. Asta înseamnă că autorul comenzii a strâns atâtea cupoane de reduceri, încât acum nu mai plătește nimic.

— Nimic? am repetat eu, privind biletul. Dar cum e posibil așa ceva?

— N-ar trebui să fie, mi-a răspuns el. Joia, avem o ofertă specială. Reclama *ar fi trebuit* să specifice faptul că — dacă vei cumpăra o pizza cu cașcaval și o porție de pâine prăjită cu usturoi — vei primi gratuit încă o pizza și o porție de pâine prăjită cu usturoi. Dar acum un an, a intervenit o problemă cu mesajul textului. O problemă gravă.

— Adică?

— Adică, a continuat el, intrând pe o străduță lăturalnică, cei care au publicat textul au omis prima parte și au tipărit-o numai pe cea de a doua.

— Cea care spune că poți să primești gratuit o pizza mare și o porție de pâine prăjită cu usturoi? am întrebat eu, căzând pe gânduri. Fără să plătești nimic?

— Exact.

Asta însemna foarte mult „cașcaval” și aluat irosit. Atât la propriu, cât și la figurat.

— Câți fluturași publicitari ați distribuit?

— I-am trimis prin poștă. În tot orașul, mi-a răspuns el.

— O, Doamne! am exclamat eu. Cred că tatăl tău a înnebunit de furie.

— Da, firește, mi-a răspuns, rezemându-se de scaun și mânuind volanul doar cu o mână. Majoritatea oamenilor ar fi recunoscut greșeala și ar fi respins comenzile. Dar el a preferat să le onoreze în continuare. Deși spumegă de furie când se confruntă cu situații de acest gen.

Acesta era și motivul pentru care cuvântul NUMAICUP era subliniat și hașurat din toate părțile.

— Și asta se întâmplă de un an de zile?

— N-am mai primit atât de multe comenzi în ultimul timp. Dar sunt oameni care, odată ce realizează greșeala, încearcă să adune cât mai multe cupoane.

— Cum sunt cei de acum, am spus eu, înțelegând, în sfârșit, despre ce era vorba.

El a încuviințat din cap. Și apoi a așteptat.

— Sunt inteligenți, am spus eu, după o clipă de gândire. Șmecheri. În plus, au timp să adune cupoane și să le țină în ordine. Pentru că depun atâta efort ca să mănânce pizza pe gratis, sunt niște persoane fie falite, fie foarte tinere. Sau poate amândouă.

Ne apropiam de o stradă străjuită cu blocuri de apartamente.

— Altceva? m-a întrebat Mac.

— Sunt băieți, i-am răspuns.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Pe nimic. E o simplă bănuială.

A doua pe ziua aceea. Dar în acest caz nu eram la fel de increzătoare în harul meu cum am fost atunci când am bănuit sursa problemelor Laylei. Când Mac a venit cu mine, am presupus că o făcea nu doar pentru că trebuia să respectăm niște reguli, fiind vorba de un apartament, ci și pentru că voia să se convingă de faptul că, în sfârșit, făceam o greșală.

După ce-am urcat două scări, ne-am oprit în fața unui apartament, de unde răzbătea o muzică asurzitoare, și am bătut la ușă. Câteva clipe mai târziu, în prag a apărut un băiat slab, numai piele și os, student probabil, care purta o cămașă ecosez și o pereche de blugi și avea căști la urechi.

— Seaside Pizza, a spus Mac, pe un ton plat. Ați făcut o comandă?

— Da, a răspuns băiatul, aruncând o privire în cameră, unde se mai aflau încă doi băieți pe o canapea, cu căștile la urechi și controller-ul jocurilor video în mână. Și care este suma totală?

— Aveți cupoane?

— Vreți să vi le arăt? a întrebat băiatul, cu un zâmbet pe buze.

— Da, vreau, i-a răspuns Mac.

S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre o masă înțesată de cărți, cutii de mâncare livrată la pachet și diverse încărcătoare băgate în priză, care nu încărcau, însă, nimic. După ce-a mutat câteva lucruri, s-a întors la ușă.

— Pofțiți! ne-a spus el, cu același zâmbet pe buze. După cum vedeți, scrie negru pe alb că putem să primim două pizze și două porții de pâine prăjită cu usturoi de la pizzeria voastră.

— Pizza! a spus, cu o voce robotică, unul dintre ceilalți indivizi, fără să-și desprindă ochii din televizor.

— Pizza *gratuită*, a completat prietenul lui, din prag. E mult mai gustoasă, a spus apoi, uitându-se la mine.

Eu am păstrat tăcerea, stând încremenită pe loc în timp ce Mac examina cupoanele, întorcându-le când pe față, când pe dos, și băgându-le apoi în buzunar. Când mi-a făcut semn cu capul, i-am oferit comanda.

— Costă douăzeci și patru de dolari și șaptezeci și doi de cenți, i-am spus eu, sperând să primim măcar un bacșiș.

— Da, știu! mi-a răspuns el, vesel. E *grozav!* Mulțumim.

Și apoi ne-a închis ușa în nas. Am rămas realmente blocată, cu ochii pironiți asupra numărului apartamentului — 2B, dar Mac pornise deja spre scări.

— Îmi rectific afirmațiile de mai devreme, i-am spus eu, prinzându-l din urmă. Indivizii sunt și niște ticăloși fără pereche.

— De acord, mi-a răspuns.

Părea atât de supărat, încât știam că era mult mai bine să păstrez tăcerea în timp ce traversam parcare ca să ajungem la camionetă. Și-a scos telefonul și i-a privit ecranul.

— N-am mai primit alte comenzi. Și am nevoie de o pauză. Hai să facem ceva!

— Ce-ți trece prin minte? l-am întrebat, deschizând portiera.

— Suntem în apropiere de cartierul tău, mi-a răspuns el. Nu vrei să-mi arăți groapa aia mare și adâncă?

Mi-am amintit discuția purtată cu fratele meu la telefon și reacția uluitoare pe care a avut-o când i-am pomenit de acest

episod. Ca și când povestea nici nu s-ar fi întâmplat vreodată dacă o privea dintr-un unghi complet diferit — prin ochii unui copilandru prostuț, nu prin cei ai unui supererou.

— Firește, i-am răspuns. Hai să mergem!

Poteca era acum mult mai îngustă decât mi-o aminteam și năpădită pe alocuri de arbuști și buruieni, încât trebuia să le îndoii crengile ca să-mi croiesc drum printre ele. Mi se părea ciudat să joc acum rolul călăuzei, căci acesta a fost întotdeauna apanajul lui Peyton. După vreo patru sute de metri, însă, pădurea s-a deschis în fața noastră și Mac a venit lângă mine. În timp ce urcam o pantă, privind un șoim ce străbătea întinsul cerului, m-a luat de mână.

Simțeam cum mă topesc sub atingerea sa caldă. Mă simțeam protejată și ocrotită. Niciunul dintre noi nu îndrăznea să tulbure tăcerea înconjurătoare, întreruptă doar de foșnetul frunzelor pe care le zdrobeam sub picioare și de murmurul copacilor ce se legănau în bătaia vântului. Am revăzut cu ochiul minții toate celelalte momente când am străbătut aceeași cărare, gândindu-mă cât de diferit mi se părea totul acum, din nenumărate motive.

— Ar trebui să fie pe aici pe undeva, i-am spus eu, urcând creasta altui deal. Îmi amintesc foarte bine locul ăsta defrișat.

— Pare că vor construi ceva aici.

— S-ar putea. Sau poate că i-au tăiat în scopul exploatării forestiere.

Ne-am plimbat printre butucii acoperiți cu mușchi și licheni. Pe unul din ei, tronau două sticle de bere, umplute pe jumătate cu apă de ploaie. Și atunci, tocmai în clipa în care mă întrebam dacă imaginația nu mi-a jucat cumva feste, am văzut-o, exact în fața mea: un loc unde pământul se deschidea la picioarele noastre, ca o gură gata să ne înghită. Ne-am oprit chiar la marginea ei.

Nu mi se mai părea atât de mare ca odinioară și nu o mai traversa niciun trunchi de copac. Răspândeă, însă, un aer familiar

prin rădăcinile copacilor ce ieșeau din pământ, prin stratul de argilă roșie ce-i străjuia pereții, cât și prin apariția ei neașteptată.

— Cred că nu ți se pare atât de impresionantă, i-am spus eu lui Mac. Nu se poate asemăna cu caruselul.

— Dar nici nu m-aș încumeta s-o traversez.

— Când Peyton a străbătut trunchiul de copac de deasupra ei, l-am urmărit cu sufletul la gură, i-am răspuns eu, zâmbindu-i. Eram convinsă că avea să cadă și să moară, iar eu va trebui să-i spun mamei vestea cumplită.

Mac s-a aplecat peste marginea gropii, privind-i adâncurile.

— Dar n-a căzut.

— Nu, i-am răspuns, privind cerul albastru de deasupra noastră. Cred că avea propriul lui sfânt ocrotitor. Există sfinți care îi protejează pe neghiobii care își asumă riscuri inutile în pădure?

— Nu cred. Dar sunt unii care ar putea să-și asume această misiune. Ca sfinții drumeților, ai călătorilor sau ai celor rătăciți. În fine, mi-a răspuns el, privind-și medalionul. Mama îl adoră pe sfântul Anton, cel care găsește lucrurile pierdute. De fiecare dată când nu găsim ceva, îi adresează o rugăciune: „Sfinte Anton, sfinte Anton, ajută-mă să regăsesc lucrurile ce-mi lipsesc!”

— Și funcționează? l-am întrebat eu.

— Uneori, mi-a răspuns, ascunzându-și medalionul sub tricou.

Fără el, lănțișorul îmi părea, ca întotdeauna, destrămat.

— Încercarea moarte n-are, a adăugat apoi.

Am rămas pentru o clipă adânciți în tăcerea înconjurătoare, tulburată doar de murmurul vântului. Privind adâncurile gropii, l-am revăzut pe Peyton străbătând, cu umerii rigizi, trunchiul de copac. Pentru prima oară în viață, nu mai căuta locul ce-l

ajuta să devină invizibil, ci reușea să capteze atenția tuturor. Și acela avea să fie doar începutul.

Îți mai aduci aminte? l-am întrebat la telefon în seara în care i-am pomenit acest episod.

Un alt gest nefericit, mi-a răspuns el.

În tot acest timp, am crezut că Peyton se vedea la fel cum îl vedeam cu toții. Invincibil. Dintr-o altă lume. Dar a înțeles că era doar un simplu muritor cu mult înaintea mea. Sau poate că a știut-o mereu.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Mac, privindu-mă cu ochi scrutători.

Știam că mă întreba asta, deoarece — în timp ce mă lăsam purtată de gânduri — am scos un sunet sau am făcut o grimasă. Sau am rămas, pur și simplu, încremenită pe loc. Întrebarea avea, însă, conotații mult mai profunde, implicând toate lucrurile care s-au schimbat în viața mea încă din prima zi când am intrat pe ușa pizzeriei. Schimbările ce-au survenit în felul meu de a fi.

Ce s-a întâmplat? Poate că „vinovate” de starea mea de spirit erau crâmpetele de viață pe care le-am zărit în ultima oră: băieții șmecheri, care mâncau pizza pe gratis, savurându-și ingeniozitatea; proaspăta mireasă, care le servea socrilor ei, în farfuriile de porțelan primite la nuntă, paste gătite la restaurat. Sau poate că „vinovat” era locul acesta, ce-mi stârnea atâtea amintiri rămase încă vii în memorie, chiar dacă o altă amintire mi se întipărea acum în minte. Mă gândeam că, pentru prima oară în viață, nu mai eram doar un simplu spectator, ce privește impasibil tot ce se petrece în jurul său, ci eram protagonistul unui film de acțiune, a unei lumi aflate în continuă schimbare.

Mi-am desprins mâna din strânsoarea lui Mac și i-am atins obrazul cu degetele. El m-a cuprins în brațe, trăgându-mă spre el. Totul îmi părea ușor și firesc, așa cum s-a întâmplat din prima clipă când ne-am cunoscut. M-am ridicat apoi pe vârfuri

și l-am sărutat în cele din urmă. Acolo, în pădure, într-o zi de joi, în toiul unei toamne superbe. Era perfect. Firește, nu aveam de unde să știu asta în clipa în care buzele ni s-au contopit. Era doar o simplă bănuială.

CAPITOLUL

17

— Stai puțin! Să înțeleg, așadar, că *nu putem* să folosim studioul de înregistrări?

— Ba da, i-am răspuns. Doar că va fi ceva mai complicat decât mi-am imaginat.

Stăteam rezemată de Mac, în mașină, iar el mă ținea în brațe, astfel că nu puteam să-i văd chipul. Când m-am întors cu fața spre el, am văzut că mă privea cu o expresie pe care începusem deja să i-o recunosc: precaută, șovăitoare, în expectativă. O privire clasică à la Mac.

— Complicat, a repetat el. Sună *promițător*.

— O să fie bine, l-am asigurat eu, cuibărindu-mă din nou în brațele lui. Ai încredere în mine! Bine?

A păstrat tăcerea în timp ce eu mi-am rezemat capul de umărul lui, ridicându-mi genunchii la piept. Camioneta era înșesată de lucruri și mirosea a usturoi, nefiind nici pe departe refugiul ideal pentru o întâlnire romantică. Am învățat, însă, că perfecțiunea era doar o simplă noțiune fantasmagorică, nicidecum o realitate. Dar povestea noastră se apropia cumva de acest ideal.

Trecuse mai puțin de o săptămână din ziua în care în care ne-am sărutat în pădure. De atunci, trăiam numai lucruri

uluiitoare. În după-amiaza aceea, ne-am luat la revedere o jumătate de oră mai târziu ca, apoi, să mai zăbovim puțin, așa cum i-am văzut și pe alții făcând, înainte de a mă urca, în cele din urmă, în mașină, și de a porni spre casă. Seara, am continuat să ne scriem mesaje, iar, în final, mi-a mai dat un telefon ca să-i aud vocea înainte de culcare. Apoi, a doua zi la școală, totul mi se părea complet diferit, chiar dacă numai noi doi vedeam acest lucru. Aveam din nou un secret. Doar că, de această dată, era un secret frumos.

Îmi părea rău că nu puteam să-i împărtășesc și Laylei o veste atât de grandioasă — faptul că mă desfătam, pentru prima oară în viață, din elixirul iubirii. Situația era, însă, destul de complicată. Și acum îmi stăruia în minte povestea cu iz de povăț, ce o avea în centrul atenției pe Kimmie Crandall. Indiferent cât ținea la mine, Mac era fratele ei. Așa că, deocamdată, era mult mai bine să ținem lucrurile sub tăcere.

Ne străduiam, așadar, să ne comportăm cât mai firesc cu puțință. La școală, în timpul pauzelor de masă, stăteam separat, la locurile noastre obișnuite. La Seaside, Mac rămânea în spațiile tejghelei, cu ochii ațintiți în manualele sale, în timp ce eu și Layla ne făceam, ca de obicei, temele la masa ce devenise acum a noastră. Când rămâneam, însă, singuri, totul se schimba.

Exact ca acum, când stăteam în camioneta parcată pe un teren de joacă din apropiere, care se numea Commons Park. Nu mai aveam comenzi de livrat, astfel că nu mai trebuia să ne ducem nicăieri. Mac oprise motorul mașinii, dar înăuntru era cald încă, iar eu stăteam cuibărită în brațele lui. Afară, frunzele roșii și arămii, spulberate de vânt, se loveau de parbrizul camionetei. Ca într-un joc al destinului, la care nu m-aș fi așteptat niciodată, aceste ore petrecute între școală și cină, de care mă temeam cândva, erau acum cele mai fericite din viața mea.

Aflam mereu lucruri noi despre el. Am descoperit, astfel, nu doar că stăpânea (cu desăvârșire) arta sărutului sau că avea cei mai puternici bicepsi pe care i-am văzut vreodată (poate

consecința biscuiților dietetici). Am descoperit, de asemenea, că își dădea mereu la o parte părul de pe frunte cu o mișcare iute din cap, gest ce-i devenise acum o carte de vizită. Sau că — atunci când atingea un subiect sensibil (ca de exemplu, faptul că tatăl său se aștepta ca el să preia frâiele pizzeriei) — cobora automat vocea, obligându-te să-l asculți cu urechile ciulite.

— Pentru tata, lucrurile sunt ca și aranjate, îmi spusese el, cu câteva zile în urmă, când am adus subiectul în discuție. Pizzeria este sinonimă cu familia și vice versa. Nu e nimic de făcut în privința asta.

— Dacă îți vei continua studiile, îți vei ajuta și *mai mult* familia, i-am răspuns eu. O pregătire universitară înseamnă câștiguri mult mai mari. Iar Layla vrea să preia pizzeria.

— *Spune* că vrea s-o preia, m-a corectat el. E o mare diferență.

— Dar mai e și Rosie la mijloc, am insistat eu. Nu trebuie s-o preiei tu doar pentru că ești băiatul familiei.

— Tata nu vede, însă, lucrurile în felul ăsta, mi-a răspuns el, dându-și din nou părul la o parte de pe frunte. Dar mă voi înscrie la facultate, cât și la alte școli. Trebuie să încerc. Nu pot să renunț de la bun început.

Mi-am amintit atunci discuția purtată cu câteva săptămâni în urmă, când mi-a spus că orice lucru stricat poate fi reparat într-un fel sau altul. Nu se referea doar la ceasuri sau la demarare de mașini. Căci Mac privea totul printr-o prismă mult mai largă. Mă simțeam norocoasă pentru că m-a integrat și pe mine în acest univers.

De când mă știam, oamenii obișnuiau fie să mă eclipseze, fie să mă ignore cu totul. Dar Mac, așa cum mi-a spus-o și Layla cândva, se afla întotdeauna prin preajmă. Îmi oferea suficient spațiu ca să nu mă sufoce, dar îmi stătea mereu alături de fiecare dată când aveam nevoie. Era calea ideală. Părea să întruchipeze un sfânt ocrotitor — cel pe care îl așteptam de atâta amar de vreme.

Acest lucru a devenit cu atât mai evident atunci când i-am vorbit despre Ames. Într-o zi, în timp ce livram comenzi, am văzut un Lexus roșu care a parcat lângă noi. Am încremenit pe loc și apoi i-am povestit totul de-a fir a păr.

— Nu-mi vine să cred că părinții tăi nu-și dau seama de asta, mi-a spus el, după ce mi-am vărsat amarul. Individul răspândește o energie negativă.

— Dar ei nu o simt, i-am răspuns eu.

— Ar trebui să-și dea seama că ceva nu e în ordine dacă te porți atât de ciudat.

— Ți-am spus deja — nu-mi acordă prea multă atenție, i-am explicat, ridicând din umeri.

— Atunci, încearcă să le atragi cumva atenția! m-a sfătuit el. Dacă le vei mărturisi tot ce mi-ai povestit mie, vei reuși să le trezești interesul.

Știam că avea, probabil, dreptate. Dar simplul gând de a-i povesti toate astea mamei îmi crea emoții, clătînându-mi pământul de sub picioare.

— Încearcă măcar să te gândești la asta! mi-a spus apoi, simțindu-mi ezitarea. Bine?

— Da, i-am răspuns. De acord.

S-a întors apoi cu fața spre mine. Când s-a aplecat ca să mă sărute, mai întâi pe gură, apoi pe frunte, am închis ochii, copleșită de un sentiment de siguranță.

Acasă, însă, lucrurile erau din ce în ce mai tensionate. Joi, părinții mei aveau să petreacă noaptea la un hotel din Lincoln pentru ca, a doua zi de dimineață, să participe la ceremonia de absolvire a lui Peyton. Mama era cuprinsă de frenezie, dând telefoane și trimițând e-mailuri pentru organizarea festivității pe care o plănuia împreună cu membrii altor două familii de deținuți.

— Mă gândeam să luăm masa cu soții Biscoe cu o seară înainte, ne-a spus ea, la un moment dat. Sunt părinții lui Rogerson. Ți-am povestit despre el — e în aceeași secție cu Peyton. Poate

că ne-ar ajuta să stăm puțin de vorbă și să ne împărtășim poveștile ca să ne cunoaștem mai bine. Am găsit un restaurant bun, unde trebuie să faci rezervare...

— Julie! a întrerupt-o tata, cu blândețe în glas. Nu cred că e cazul.

— De ce nu? a întrebat mama, lăsând furculița pe masă.

Tata părea atât de stânjenit, încât, copleșită de compasiune, m-am trezit agitându-mă pe scaun, de parcă eu pășeam acum pe nisipuri mișcătoare.

— Participăm la un eveniment care are loc într-o închisoare, i-a răspuns el, în cele din urmă. Nu la grădiniță.

Mamei i-a dispărut imediat zâmbetul de pe buze.

— Crezi că e nevoie să-mi specifici asta?

— Înainte, n-am crezut că e cazul s-o fac. Dar după cum vorbești...

— Încerc să găsec un dram de speranță într-o situație disperată, a spus ea, cu glas tremurător. În momentele cele mai întunecate ale vieții, te bucuri de orice rază de lumină. Aceasta este raza mea de lumină. Așa că lasă-mă să mă bucur de ea!

Dacă *acest* eveniment întruchipa strălucirea soarelui, atunci lucrurile erau cumplit de întunecate. Am fost mereu conștientă de faptul că situația s-a schimbat dramatic. Dar în momente ca acestea, rămâneam adesea cu gura căscată.

Nu puteam să-mi împărtășesc, însă, gândurile — nici ei, nici tatei. Dar exista cineva care mă înțelegea sau, cel puțin, mă asculta. Slavă Domnului!

— Așadar, Sydney, care mai e situația pe acasă? m-a întrebat doamna Chatham.

Ne aflam în sufrageria lor — ea pe fotoliul său, iar eu pe canapea, păstrând o oarecare distanță față de câini. Mac și-a luat o pauză ca să repare demarorul camionetei, care continua să se strice cu încăpățănare, iar eu m-am dus să stau de vorbă cu mama lui până când el avea să-i găsească chichița sau până când avea să apară o altă comandă.

— La fel, i-am răspuns, auzind pentru o clipă zgomotul motorului, care s-a stins apoi la fel de repede cum țâșnise la viață. Părinții mei se duc la închisoare ca să participe la o ceremonie de absolvire, iar mama e obsedată de toată povestea asta. După cum se poartă, ai zice că urmează să-și ia diploma de la Harvard.

— Așa m-am simțit și eu când Rosie și-a încheiat programul de la centrul de dezintoxicare, mi-a spus ea, zâmbind. Încerci să te bucuri de magia lucrurilor simple.

Un timp, niciuna dintre noi n-a mai spus nimic. Apoi, mi s-a părut că îl aud pe Mac înjurând afară.

— Layla mi-a spus că te-ai întâlnit cu băiatul ăla, a rupt ea tăcerea, în cele din urmă. La SuperThrift.

Auzindu-i spusele, am revăzut maldărul de galoși.

— Da. A fost prima dată când l-am văzut față în față.

— Și?

— M-am pierdut cu firea.

Unul dintre câinii aflați în celălalt capăt al canapelei a oftat cu zgomot.

— N-am fost în stare să rostesc nici măcar un cuvânt.

— O, draga mea! a exclamat ea, tăcând apoi din nou. E greu să spui ceva în situații ca asta. Cuvintele îți pier pur și simplu de pe buze.

— Nu știu ce-aș putea să-i spun ca să îndrept lucrurile. Scuzele nu vor schimba nimic.

— Nici nu trebuie să te aștepți să schimbe ceva. Nu în viața lui, a continuat doamna Chatham, privindu-mă cu aceeași blândețe ca întotdeauna. Dar poate că te vor ajuta pe tine. Ar putea să-ți mai ușureze povara pe care o porți pe umeri.

Mi-a trântit-o iar verde în față. Mi-a expus sentimentul cumplit de vinovăție ce-mi apăsa sufletul, la fel ca halatele grele pe care trebuie să le porți atunci când faci o radiografie dentară. Cele care reușesc să te imobilizeze în ciuda eforturilor de a te elibera de sub greutatea lor.

— Nu știi ce să zic, i-am răspuns eu.

— Nu trebuie să spui nimic acum. Deocamdată, e suficient ce faci. Te descurci foarte bine.

Nu eram chiar atât de convinsă de asta. Dar cuvintele ei erau, oricum, un balsam. Ca și zgomotul motorului, care s-a auzit atunci din nou. Mac reușea să insufle viață lucrurilor. Într-un fel sau altul.

În după-amiaza aceea, când am ajuns acasă, am auzit telefonul sunând. Nu avea cine să răspundă. Era 17:45 — ora la care Peyton suna de obicei. De data aceasta, însă, nu am mai simțit teama pe care o simțeam de fiecare dată când mi se spunea că ne caută cineva de la Lincoln.

— Bună, l-am salutat eu, când i-am auzit glasul. Ce faci?

— Bine, mi-a răspuns, printre vocile de pe fundal. Ce-ai mai făcut?

Am ezitat ușor, întrebându-mă ce să-i spun. Mi se părea ciudat să-i vorbesc de Mac sau de doamna Chatham — de o lume din care el nu făcea parte. Mi-am amintit atunci de ziua petrecută în pădure.

— Am fost cu un prieten la groapa pe care ai traversat-o tu când eram copii, i-am spus eu. S-a schimbat cumva.

— Serios?

Am încuviințat din cap, chiar dacă el nu putea să mă vadă.

— Adică, a rămas la fel, probabil. Dar am văzut-o cu alți ochi. Îmi amintesc că era imensă. Cât o prăpastie.

— Părea și mai mare când te aflai deasupra ei, mi-a răspuns Peyton.

— Sunt convinsă.

Amândoi am rămas tăcuți pentru o clipă.

— Știi, e ciudat! a rupt el tăcerea, în cele din urmă. Emisiunea aia care îți place ție atât de mult, cea cu personajele alea isterice... am început s-o urmăresc și eu.

— Te uiți la *Big New York*? l-am întrebat eu, clipind nedumerită.

— Și la *Los Angeles*, mi-a răspuns, râzând. Deși nu-mi vine să cred c-o și recunosc.

— Am crezut că nu-ți plăceau show-urile alea, am îngăimat eu, la fel de uimită.

— Așa și era, mi-a răspuns, oftând. Dar am un prieten aici care e... un fan înrăit. Este doctor, psihiatru. Susține că îl fascinează tulburările de personalitate și narcisismul personajelor. Dar eu cred că îi place intriga show-urilor.

— E doctorul tău?

— Nu, mi-a răspuns, râzând din nou. E dependent de droguri și a fost arestat pentru că vindea rețete. Îl numim „dom' doctor”. Este un tip cumsecade. Chiar dacă are gusturi proaste în materie de show-uri de televiziune.

— Ai grijă ce spui! l-am muștră eu. Nu uita cu cine vorbești!

— De parcă aș putea s-o și fac! mi-a răspuns el.

Și tocmai atunci robotul ne-a anunțat că timpul alocat convorbirii noastre s-a încheiat. Era pentru prima oară când îmi doream să mai stăm de vorbă.

Nu i-am povestit nimic din toate astea mamei, chiar dacă i-am spus că a sunat. După toate presiunile exercitate ca să vorbim, acum, când am început s-o facem, voiam să țin totul sub tăcere. Știam că nici Peyton nu-i va spune nimic. Împărtășeam un alt secret, numai al nostru.

Mama era, însă, atât de preocupată de planurile ei, încât nici nu observa ce se petrece în jurul ei. Există și un avantaj — nu mai pomenea nimic de Ames și de perspectiva de a veni să stea cu mine. Era o prostie — o știam prea bine — să cred că am scăpat de un glonț ce nici măcar nu fusese încă tras. Dar totul mergea atât de bine! N-ar fi trebuit, însă, să visez cu ochii deschiși.

— Așadar, a spus ea, a doua zi de dimineață, când am venit să iau micul dejun, mâine plecăm în jurul orei trei după-amiază. Ames va ajunge aici cam pe la zece seara, cel târziu. Nu e un

aranjament ideal, dar din cauza slujbei lui de la hotel, cât și din cauză că Marla a dispărut din peisaj, e tot ce putem să facem.

Stătea cu spatele la mine în timp ce vorbea, verificând o altă listă. Pe blatul de bucătărie stăteau înșirate toate bunătățile pe care le cumpărase de la supermarketul Big Club, destinate festivității de absolvire: prăjiturele din aluat danez, fursecuri și brișe. Toată camera mirosea a patiserie.

— Cred că pot să stau și singură, i-am răspuns eu. Până va ajunge el aici, o să fiu deja în pat.

Mama a luat o cutie cu mini-brișe și a pus-o peste un alt vraf de prăjiturele.

— Totul e aranjat deja. Acum grăbește-te să-ți termini cerealele, pentru că o să întârzi la școală!

Și cu asta, basta — a pus capăt discuției noastre. Eram din nou doar un articol de pe o listă, tăiat și arhivat. Am plecat de acasă douăzeci de minute mai târziu, trântind cu furie ușa în urma mea.

Acum, stând împreună cu Mac în camionetă, i-am auzit telefonul bipuind.

— Au apărut comenzi, a spus el, scoțându-l din buzunar. Trebuie să mă întorc la treabă.

M-am uitat la ceas. Era 17:15 și îi promisesem mamei că mă voi întoarce acasă înainte de ora șase. Îmi doream, însă, cu ardoare, să mai stau în cuibușorul nostru sigur și comod, ghemuită la pieptul lui Mac.

— Nu mai putem să stăm încă cinci minute? l-am întrebat eu, văzându-l că se ridică în capul oaselor.

— Doar două, mi-a răspuns, sărutându-mă în creștetul capului și rezemându-se din nou de spătarul scaunului. Nu trebuie să înregistrăm piesele acasă la tine, dacă sunt probleme, a continuat apoi, după o clipă de tăcere. Eric va găsi o altă cale. Se va descurca el cumva. Întotdeauna se descurcă.

— Nu e nicio problemă, l-am asigurat eu. Totul va fi perfect.

Nu era un cuvânt pe care îl foloseam prea des. Dar în ultimul timp, îmi permiteam luxul de a-mi imagina că lucrurile se vor aranja într-un fel sau altul. La urma urmei, eram împreună acum — și cine și-ar fi închipuit cândva *așa ceva*?

M-a condus la Seaside, în locul unde parcasem mașina, înainte de a pleca să ia comenzile. Ne-am luat la revedere, la fel de prudenți ca întotdeauna, iar eu am ieșit afară, închizând portiera în urma mea. Dar, după câțiva pași, am privit soarele în amurg, zugrăvit pe un cer de un albastru pur, presărat cu tonalități trandafirii. *Perfect*, am îndrăznit să-mi spun din nou, chiar și numai pentru o clipă. M-am întors apoi la Mac, care avea geamul deschis.

— Ai uitat ceva? m-a întrebat el.

— Da, i-am răspuns. Asta.

M-am ridicat apoi pe vârfuri și, aplecându-mă peste fereastră deschisă, i-am dăruit un sărut. L-am simțit, mai întâi, uimit, apoi șovăind, ca, în final, să se relaxeze ușor-ușor și să-mi răspundă cu aceeași pasiune. Ne asumam un risc enorm să ne afișăm împreună în public în felul acesta, dar am obosit să mă ascund. Și, oricum, Layla, cea de care mă temeam cu adevărat, era cu Spence; la altcineva nici că-mi mai îmi stătea gândul. Cel puțin, nu atunci.

* * *

— Impresionant! a exclamat Eric, când am deschis ușa casei. Frumos „viloi”!

— Cum i-ai spus? „Viloi”? l-a întrebat Irv, în urma lui, umplând cadrul ușii.

— Dar care e problema? E un termen des folosit.

— Și chestiile astea sunt destul de grele. N-ai vrea, așadar, să intri în „viloi”?

Eric și-a dat ochii peste cap, iar eu m-am dat la o parte ca să-i fac loc să treacă. Își ținea chitara într-o mână, iar rucsacul

pe umăr. În urma lui, cărând restul echipamentului, veneau Irv, Ford și Mac.

Expresia ce mi se citea, probabil, pe chip, văzând această nedreptate, l-a făcut pe Mac să-mi ofere o explicație.

— Eric are probleme cu spatele.

— Eric *pretinde* că are probleme cu spatele, a adăugat Irv, gâfâind ușor în clipa în care a trecut pragul casei cărând o cutie neagră aproape cât mine de mare. Dar n-am văzut niciodată vreo dovadă în acest sens, cu excepția cazurilor în care avem ceva greu de transportat.

— Am probleme cu discul intervertebral L3-L4, a răspuns Eric, cu o voce obosită. E cam „agitat”.

— Ba *eu* sunt agitat. Pentru că rahatul ăsta este cumplit de greu, i-a ripostat Irv, punând cu zgomot cutia jos și zdrăngănind măsuta de sticlă de sub tabloul fratelui meu. Unde le ducem?

— Jos, i-am răspuns. Urmați-mă!

I-am condus pe treptele șerpuitoare (printre alte gâfâieli și comentarii legate de discul intervertebral al lui Eric) și, trecând prin sala de fitness, am ajuns, în cele din urmă, în studioul de înregistrări. Când am aprins lumina, Eric a făcut un pas înapoi, scrutând încăperea cu o privire apreciativă, în timp ce colegii lui de trupă aduceau instrumentele.

— Impresionant! Și toate astea sunt pentru fratele tău?

— Lui i-au fost destinate, i-am răspuns. Dar înainte de a apuca să le folosească, a devenit puțin cam... preocupat.

— Așa se numește acum închisoarea? a întrebat Irv. Preocupare?

— Hei, ai grijă cum vorbești! l-a certat Mac, înghiontindu-l cu putere.

— Dar ce-am făcut? a protestat Irv, uitându-se când la el, când la mine. O, îmi cer iertare, Sydney! A vorbit gura fără mine.

— Nu e nicio problemă, i-am răspuns, cu un zâmbet pe buze.

Mac a venit, însă, la mine, în timp ce Ford și Eric au început să despacheteze instrumentele.

— Îmi cer și eu scuze. Irv spune adesea ce gândește, în special în anumite privințe.

— Are dreptate, i-am răspuns eu. Fratele meu e în închisoare. E reconfortant să auzi că cineva îi spune, în sfârșit, pe nume.

— Serios?

Eu am încuviințat din cap, iar Ford l-a strigat, întrebându-l ceva. Când s-a aplecat să desfacă o cutie, i-am văzut medalionul cu chipul sfintei Bathilda ieșindu-i de sub tricou. El l-a strecurat înapoi la locul lui. Ieri, l-am ținut în mână și l-am privit în lumina amurgului din Commons Park. Simplul gând m-a făcut să mă îmbujorez toată la față.

— Sydney! m-a strigat Eric, trezindu-mă brusc din reverie. Am înțeles că avem o limită de timp. Cât putem să stăm?

M-am uitat la ceas. Era 18:30.

— Cam trei ore.

— Nu cred că e suficient să înregistrăm toate piesele.

Și-a luat apoi chitara și rucsacul de pe canapeaua din apropiere — gest care se pare că nu i-a solicitat prea tare discul „agitat” — și și-a frecat mâinile.

— Când ai spus că vine Layla?

— La șapte cel târziu, i-a răspuns Mac.

— Bine. Atunci, mă apuc să studiez echipamentul ăsta ca să mă obișnuiesc cu el, a spus Eric, îndreptându-se spre pupitrul de comandă și așezându-se pe scaunul rotativ din fața acestuia. Doamne! E mult mai complex decât aparatura noastră de la VAMP.

— Ce e VAMP?

— Vintage Acoustic Musical Performance Camp, mi-a răspuns el, răsucind un buton. Acolo mi-am petrecut vara trecută.

Ziua, participam la cursuri de muzică și producție muzicală, iar seara aveam activități de tip jam-session¹.

— Pare o experiență grozavă.

— De fapt, este o experiență care îți marchează viața pentru totdeauna, m-a corectat el. Cel puțin, în cazul meu, așa s-a întâmplat. Faptul că am avut ocazia să petrec opt săptămâni alături de oameni care iubesc muzica la fel ca și mine a fost ca o oază în deșertul creator al vieții mele de aici.

Atunci, s-a auzit o bătaie în sticla care despărțea cabina pupitrului de comandă de restul camerei. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Mac.

— Să știi că auzim ce spui!

Eric și-a fluturat mâna prin aer, prea puțin deranjat. Am observat, însă, că a apăsat pe singurul buton a cărui funcție o cunoșteam și eu — interfonul.

— Nu trebuie să mă înțelegi greșit, mi-a spus apoi. Băieților ăstora le place să cânte. Dar nu sunt *pasionați* în adevăratul sens al cuvântului. După ce vor termina liceul, vor spune povești despre perioada petrecută într-o trupă muzicală. Dar eu vreau mai mult de-atât. Înțelegi?

Am dat aprobator din cap, în timp ce Irv l-a ajutat pe Ford să așeze un amplificator peste altul. Mac se ocupa de setul de tobe, cărora le monta talgerele. Îi priveam expresia concentrată de pe chip când Eric m-a trezit din nou din visare.

— Tot vreau să te întreb ceva de câțva timp, mi-a spus el.

— Pe mine?

— Da, pe tine, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze. Nu e un secret pentru nimeni că îmi plăci, Sydney. Ești o tipă grozavă. Și vreau să ieșim împreună. Ce părere ai?

¹ Termenul se referă la acțiunea de a improviza o piesă muzicală în cadrul unor evenimente sau activități muzicale, unde muzicienii nu interpretează piesa în formula respectivă, ci construiesc linii melodice noi, bazându-se pe inspirația de moment.

Habar nu aveam ce să-i răspund. Îmi făcuse o propunere cât se poate de directă și nu știam cum să mă eschivez sau s-o ocolesc. Încercam cu disperare să găesc o cale de scăpare când am auzit soneria de la ușă. Eram salvată.

— La naiba! am exclamat, de parcă nici n-aș fi fost în culmea fericirii pentru intervenția binecuvântată. Mă întorc imediat.

Deși aveam un drum lung de străbătut până la ușă — sala de fitness, treptele șerpuitoare și holul de la intrare — când am ajuns la destinație, tot nu știam ce răspuns să-i dau lui Eric. Dar în clipa în care am deschis ușa și am dat cu ochii de Layla, care îl susținea pe Spence, roșu la față, ud și murdar de noroi, toate gândurile legate de Eric mi s-au spulberat din minte.

— Ne-ar prinde bine o mână de ajutor, mi-a spus ea, târându-l în hol.

Când au intrat, am simțit un miros puternic de alcool. Și de îngrășământ.

— Poți să-mi dai un prosop? a adăugat Layla.

— Bună, Sydney, m-a salutat Spence, articulând cu greu cuvintele. Ce faci?

— Nu te mai mișca, te rog! i-a spus Layla. Stai pe loc! Și descălță-te!

Spunând acestea, a dispărut apoi la toaletă, lăsându-ne singuri. Clătinându-se ușor, Spence și-a aruncat, unul câte unul, adidașii Nike, apoi a scos din buzunarul pantalonilor o sticlă subțire. După ce i-a desfăcut dopul și a băut cu poftă din ea, mi-a oferit-o și mie.

— Vrei niște votcă?

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns. A început cumva să plouă? El a clătinat din cap, luând o altă înghițitură de votcă.

— Am dat peste aspersoarele vecinului tău când i-am traversat grădina. Cam tare presiunea apei! Sigur nu vrei o dușcă?

— Nu vrea, i-a răspuns Layla, ieșind din baie cu unul dintre prosoapele noastre de mâini.

Mi l-a arătat, ridicând din sprâncene. Eu am încuviințat din cap, iar ea i l-a aruncat lui Spence.

— Șterge-te cu ăsta și ascunde băutura, te rog! Oricum, nu se vor bucura să te vadă.

— Prostii! i-a răspuns Spence, băgând din nou sticla în buzunar și luând-o apoi pe Layla în brațe. Ți-am spus, iubito. Nici n-o să știi că sunt aici.

Deși era evident că se îndoia de cuvintele lui, s-a abandonat în îmbrățișarea sa și l-a lăsat s-o sărute. Și spre uimirea ei, ca să nu mai pomenesc de a mea, el a deschis gura larg și și-a strecurat limba printre buzele ei. Din fericire, tocmai atunci a sunat telefonul.

M-am dus în bucătărie, ținând receptorul în mână.

— Alo!

— Ați primit un telefon de la Lincoln Correctional Facility, a început vocea robotică, atât de familiară. Acceptați...?

— Da, i-am răspuns, făcând câțiva pași spre fereastră.

— Sunt jos? m-a întrebat Layla de undeva din spate...

Când m-am întors cu fața spre ea, l-am văzut pe Spence dezmierdându-i gâtul cu nasul. I-am răspuns încuviințând din cap.

— Au început deja?

După bâzâitul și clicul liniei telefonice, am auzit glasul lui Peyton.

— Sydney!

— Da, stai puțin! i-am spus fratelui meu.

Apoi, Laylei:

— Da și nu știi. Vin și eu imediat, bine?

Ea a dat din cap, eliberându-se din brațele lui Spence, și a dispărut pe hol. El a urmat-o, scoțând din nou din buzunar sticla de votcă. Minunat!

— Îmi cer scuze, i-am spus apoi lui Peyton. Au venit niște prieteni la mine. Tu ce faci?

— Bine, mi-a răspuns. Dat fiind că mi-am făcut și o echipă de susținători ai show-ului ăluia stupid care îți place atât de tare.

— Ia să vedem din ce echipă faci parte! i-am spus eu. Din Echipa Ayre.

— Nicidecum, mi-a răspuns el. Dom' doctor este fanul ei. Eu o susțin sus și tare pe Rosalie.

— Poftim?! am exclamat eu. Dar e nebună de legat.

— Nu mai spune! Că Ayre o fi mai zdravănă! N-ai văzut episodul ăla în care a împins-o pe Delilah în piscină în timpul unei petreceri?

— A fost *provocată*, i-am răspuns eu, pe un ton defensiv.

— Da, în fine, a ripostat, răsufflând pe nas, vădit dezaprobat. Nu vreau să te mai rețin dacă ai musafiri, a continuat apoi. Mama e pe acolo?

— Nu, i-am răspuns, clipind nedumerită. Vine la tine.

— Poftim?

— A plecat cu tata azi pe la prânz. Pentru ceremonia de absolvire.

— Dar abia mâine are loc, mi-a spus el.

— Da, dar cred că vrea să facă anumite pregătiri.

Peyton n-a mai spus nimic.

— Se vor caza la hotel și apoi se vor întâlni și cu membrii altor familii.

Există o diferență între tăcerea care intervine în mod obișnuit în timpul unei convorbiri telefonice și tăcerea încărcată de mânie. Una este ușoară, cealaltă apăsătoare. Simțeam în clipa aceea cum legătura dintre noi era gata să se frângă.

— Nu-mi vine să cred, a spus el, în cele din urmă.

În fundal, auzeam zgomotele ce-mi erau acum atât de familiare: voci stridente, pocnituri sau interfoane. Închisoarea era mult mai zgomotoasă decât Jackson.

— I-am spus că nu vreau să facă nimic din toate astea, a continuat Peyton. De fapt, nici nu mi-am dorit să vină aici. Doar sunt la *inchisoare*, nu la școală. Nu înțeleg de ce nu poate să priceapă asta o dată pentru totdeauna.

Uhuitor! mi-am spus în gând. Cât am așteptat ca cineva să pună, în sfârșit, punctul pe i! Nu mi-am imaginat însă niciodată că acesta va fi Peyton. În timp ce mă întrebam ce să-i răspund, am auzit un zgomot înăbușit ce venea din studioul de înregistrări.

— Cred că..., am început eu, șovăitoare, neștiind cum să continui printre bâzâitul de fond al liniei telefonice. Se agață de orice aparență de normalitate, am adăugat apoi.

— Dar aici nu e nimic normal, mi-a ripostat el. Am făcut numai prostii — am accidentat un om și pentru asta îmi ispășesc acum pedeapsa. *Înnebunesc* când o văd că încearcă să contorsioneze adevărul. Nu e ușor. Nici nu trebuie să fie ușor. Toată lumea înțelege asta. Numai *ea* nu.

În ciuda discuțiilor purtate recent, acesta era cel mai lung discurs pe care mi l-a ținut fratele meu în decurs de luni, dacă nu chiar ani de zile. Avea o puternică încărcătură emoțională și era atât de neașteptat, încât îl ascultam cu sufletul la gură. Atâta amar de vreme, l-am văzut de aceeași parte a baricadei cu părinții mei, împărtășind același slogan. Dar Peyton era un individ cu totul deosebit, care își ducea propria-i cruce. Cum de n-am înțeles asta până acum?

— Îmi pare rău, i-am spus apoi — trei cuvinte, la fel de apăsătoare ca tăcerea.

— Da, mi-a răspuns, făcând apoi o pauză.

Îi simțeam încordarea din glas. L-am revăzut atunci traversând groapa adâncă din pădure — și i-am revăzut curajul și dârzenia.

— O să... încerc s-o prind pe mobil, mi-a spus apoi.

— Bine. Ai grijă de tine, Peyton!

— La revedere, Syd.

După un alt clic, convorbirea noastră a luat sfârșit. Am închis telefonul, simțind o strângere de inimă la gândul pregătirilor și eforturilor pe care mama le făcuse în tot acest timp. Putea să ne spună — nouă și lumii întregi — că total îi era

destinat lui Peyton, și poate că asta își și imagina. Mi-era, însă, tot mai greu s-o cred. Nu mi-am închipuit niciodată că întreaga situație ar fi putut să devină atât de penibilă. Dar m-am înșelat din nou.

CAPITOLUL

18

— Opriți-vă! a spus Eric. Nu mi-a plăcut pasajul introductiv. Hai să mai încercăm o dată!

Ford a mormăit ceva, în timp ce Mac s-a așezat din nou la tobe, dându-și ochii peste cap.

— Amice, a intervenit Irv, din spatele meu, este o înregistrare pentru un concurs, nu pentru primul tău album.

— Asta nu înseamnă că trebuie să sune prost, i-a răspuns Eric.

— N-o să mai sune *deloc* dacă nu te grăbești, i-a ripostat Irv. Suntem deja aici... cam de cât timp, Sydney?

— De o oră și jumătate, i-am răspuns eu.

— De o oră și jumătate, a repetat el, accentuând cuvintele, și n-ai înregistrat nimic. E timpul să devii serios.

— Dar *sunt* cât se poate de serios, a spus Eric.

— Atunci, poate că ar trebui să nu mai fii atât de serios, a intervenit Mac, și să trecem la treabă!

Eric, tot mai întunecat la față, s-a întors cu spatele la sticla care despărțea pupitrul de comandă de restul studioului și a început să umble la chitară. Eu m-am uitat la ceas: Ames avea să vină în jurul orei zece, moment în care membrii trupei ar

trebui să fie de mult plecați, cu tot cu echipament. La începutul serii, acest lucru părea posibil. Acum, începeam să am îndoieli.

Perfecționismul lui Eric era doar una dintre probleme. Cea-laltă o constituia Spence, care, imediat după ce-a ajuns în studio și a răsturnat două amplificatoare (creând zgomotul pe care l-am auzit din bucătărie), s-a așezat, la insistențele Laylei, pe canapea, ca să nu deranjeze pe nimeni. Acolo, a început să bea din sticla de votcă și să facă comentarii care mai de care mai inutile („Sunteți siguri că v-ați acordat instrumentele?” sau „Vă lipsește ceva — n-aveți sare și piper”). Habar nu aveam de ce l-a adus Layla cu ea.

— Nu l-am adus eu, mi-a explicat ea, în sala de fitness, unde ne-am refugiat în timpul unei alte dispute legate de frazarea piesei muzicale. I-am spus că vin la tine și că părinții tăi sunt plecați de acasă. Din toată povestea asta, a înțeles că dai o petrecere, așa că a luat o sticlă de băutură și a venit glonț aici. Când Rosie m-a lăsat în fața casei tale, l-am găsit așteptându-mă pe alee.

Am revăzut tabloul de mai devreme, când, deschizând ușa, l-am găsit în prag, rezemat de ea.

— Întotdeauna bea așa de mult?

— Nu, mi-a răspuns, cu glas tăios. Adică, da, mai bea, dar nu în halul ăsta, a adăugat apoi. Oricum, nu e vina lui că nu-și înregistrează piesele. E vina lui Eric.

Am aruncat o privire prin ușa deschisă a studioului, unde Irv stătea pe scaunul din fața pupitrului de comandă, ținându-se cu mâinile de cap. Îl înțelegeam mult prea bine.

— Lay-la! a strigat-o Spence, aplecându-se pe canapea ca să ne vadă. Vino aici! Mi-e dor de tine.

— Așteaptă puțin! i-a răspuns ea, scoțându-și telefonul din buzunar și privindu-i ecranul. La naiba!

— Ce e? am întrebat-o eu.

— Probleme cu mama, mi-a răspuns ea, întorcându-se în studio, unde s-a aplecat deasupra lui Irv și a apăsător pe butonul

interfonului. Mac! l-a strigat ea. Am primit un mesaj de la Rosie. S-ar putea s-o ducă pe mama la spital.

El a și sărit în picioare, ajungând într-un suflet la ușă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. O sun acum, i-a răspuns ea, ducându-și telefonul la ureche și rezemându-se de perete.

De pe canapea, Spence i-a oferit sticla aproape goală de votcă, dar ea l-a refuzat cu un gest iute al mâinii.

— Bună, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

În timp ce Rosie îi explica, iar sora ei o asculta, am păstrat cu toții tăcerea. Eu m-am uitat la Mac, dar el o privea pe Layla.

— Bine, a spus ea, în cele din urmă. Da. Ține-mă la curent! Dacă te hotărăști s-o duci, ne întâlnim acolo. Poftim? Cred că pe la zece și jumătate, dar putem să plecăm și acum dacă e cazul.

Cineva a oftat adânc, copleșit de frustrări. Eric, probabil.

— Bine. Atunci, așa rămâne. Mulțumesc, Ro, a spus ea, închizând telefonul și uitându-se apoi la Mac. Aceleași probleme, ca de obicei. Amețeli, dificultăți de respirație. De data asta, însă, a amețit atât de tare, că Rosie a intrat în panică. Dar mama susține că se simte mai bine acum. Va continua s-o supravegheze cu atenție.

— S-ar putea să fie consecințele noului tratament, i-a spus el, vorbind cu ea, de parcă numai ei doi se aflau în cameră. Ne-au spus că efectele secundare s-ar putea să fie mai accentuate acum, în ciuda dozajului mult mai mic.

— Lucru cu totul aiurea, deoarece tratamentul chiar dă rezultate, i-a răspuns Layla, băgându-și telefonul în buzunar. În fine! Hai să terminăm ce-avem de făcut aici! Pentru că vreau să plec acasă.

— De acord, a acceptat Mac, întorcându-se în studioul de înregistrări. E ultima probă pentru piesa asta, i-a spus apoi lui Eric. Apoi, trecem mai departe. Bine?

Eric nu părea deloc fericit. Dar a încuviințat din cap, aranjându-și cureaua chitarei, în timp ce Irv accesa din nou pupitrul

de comandă. Apoi, după ce Mac a dat startul, numărând până la trei, au început cu toții să cânte. Nici n-am mai îndrăznit să respir în timp ce îi ascultam parcurgând pasajul introductiv și apoi refrenul — de când repetau, niciodată n-au ajuns atât de departe.

— Stai jos și relaxează-te! Ia o dușcă! i-a spus Spence Laylei, trăgând-o lângă el pe canapea.

Layla a oftat adânc și apoi, spre uimirea mea, a luat sticla și a băut din ea.

— Bravo! a continuat el. Nu te simți mai bine?

A înghițit băutura, înfiorându-se toată, apoi s-a șters la gură cu mâna.

— Nu-mi imaginez cât de prost ar mai putea să evolueze seara asta, pe cuvântul meu!

Eu, însă, puteam. Și încă mult prea bine. Căci, în momentul acela, l-am văzut pe Ames apărând în pragul ușii. Prezența lui m-a speriat atât de tare, încât am crezut pentru o clipă că imaginația îmi juca feste. Dar când l-am auzit vorbind, știam că totul se întâmpla aievea.

— Ia te uită! Avem parte de o petrecere.

Am deschis gura ca să-i răspund, dar, din păcate, Spence mi-a luat-o înainte.

— Acum mai venim de acasă! a spus el, privindu-l pe Ames și oferindu-i sticla de votcă. Bine ai venit, prietene! Vrei o dușcă?

— Nu, am intervenit eu, răspunzând în locul lui Ames. Nu e nicio petrecere, am continuat apoi, încercând cu disperare să-mi redobândesc stăpânirea de sine. Înregistrează doar câteva piese.

Ames a continuat să scruteze sticla de votcă, țintuindu-l apoi cu privirea pe Spence, care stătea rezemat de Layla, înainte de a-și îndrepta atenția spre mine.

— Mama ta nu mi-a pomenit nimic despre asta.

— A fost zăpăcită și a uitat, i-am răspuns eu. Și, oricum, aproape că au terminat.

— Aș vrea eu, a intervenit Irv.

Băieții încheiau piesa, reușind, în sfârșit, să parcurgă cântecul până la final.

— Deși e prima oară când am ajuns până aici, trebuie să recunosc asta, a continuat el.

Nu-mi plăcea modul în care Ames scruta camera, observând fiecare detaliu în parte: Layla care stătea pe canapea, băieții care cântau de cealaltă parte a geamului sau Irv care dirija totul de la pupitrul de comandă. Iar, în final, și-a ațintit ochii asupra mea.

— Hai să stăm puțin de vorbă între patru ochi! m-a chemat el. Bine?

Layla mă urmărea cu privirea în timp ce mă îndreptam spre sala de fitness, unde mi-a făcut semn să mă așez pe banca de exerciții a tatălui meu.

— Așadar, a început Ames, încrucișându-și brațele pe piept, vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă aici?

— Ți-am spus deja. Băieții înregistrează câteva piese.

— Și beau, a adăugat el.

— Spence bea, l-am corectat eu. Nu-l cunosc prea bine.

— Și cu toate astea, se află aici, în timp ce Peyton și Julie sunt plecați de acasă, a spus apoi, înclinându-și capul într-o parte. Trebuie să-ți mărturisesc, Sydney, că m-ai lăsat fără cuvinte. Nu-ți stă în fire să faci așa ceva.

— Sunt prietenii mei și aveau nevoie de un studio de înregistrări. Ce e așa greu de înțeles?

— Și tipul de la tobe? Cine e?

Am clipit nedumerită, căci m-a luat prin surprindere.

— De ce vrei să știi?

A ridicat din umeri și s-a rezemat apoi de perete, analizându-mi chipul cu ochi sfredelitori.

— Din pură curiozitate. V-am văzut împreună alaltăieri în parcare mini-mall-ului din Mason. Păreați destul de apropiați. Chiar *foarte* apropiați.

Mi-au trebuit câteva clipe ca să înțeleg ce voia să spună. L-am surprins apoi privindu-mă cu un zâmbet vag pe buze.

— Ai de gând să-i spui mamei?

Dar, în loc să-mi răspundă, și-a îndreptat privirea spre studio, unde Spence zăcea întins pe canapea, cu ochii închiși și sticla de votcă răsturnată pe podea. Pe Layla n-o mai vedeam deloc acum, lucru care m-a făcut să cred că se apucaseră de piesa ei.

— Nu știu, mi-a răspuns Ames, în cele din urmă. Vorbim mai târziu.

Dar eu voiam să știu acum. Puteam astfel să-mi accept sentința și realitatea crudă a repercusiunilor. Îl cunoșteam, însă, prea bine pe Ames. Deținea, în sfârșit, controlul și nu avea de gând să profite de situație mai devreme decât era cazul.

— Sydney!

Întreptându-mi privirea spre studio, l-am văzut pe Irv stând în pragul ușii, cu ochii ațintiți asupra noastră.

— Da, i-am răspuns.

— Avem nevoie de tine.

Eu m-am uitat la Ames.

— Hai, du-te! m-a îndemnat el. Vin și eu imediat.

Când m-am întors în studio, am văzut-o pe Layla de cealaltă parte a geamului, stând în fața unui microfon, cu căștile pe urechi. Eric se afla la pupitrul de comandă, apăsând diverse taste și butoane pentru ca Irv să poată înregistra cântecul. Spence sforăia în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat eu.

— Avem nevoie de backing vocals, mi-a răspuns Eric, agităndu-se în jurul pupitrului de comandă. Nu mai avem timp să le introducem pe fundalul piesei. Așa că o să faci tu asta.

— Eu? Dar eu nu cânt.

— Toată lumea cântă.

— Atunci, trebuie să reformulez. Nu cânt bine.

— Dar nu e operă, mi-a răspuns el. Trebuie doar să asigurăm acompaniamentul cântecului. Cunoști piesa, nu-i așa? Paulie Prescott — *Four A.M.*?

Firește că o știam. După pasiunea răvășitoare pentru băiatul bun al muzicii ușoare, Logan Oxford, m-am îndrăgostit nebunește de Paulie Prescott, băiatul rău al rapului — prototipul rebelului care ține concerte în mall-uri, cu ochii creionați strident cu dermatograful. *Four A.M.* era cel mai mare hit al lui — o piesă pe jumătate rap, pe jumătate lirică, în care interpretul se întoarce acasă după o noapte aventuroasă și vrea să-și sune iubita, dar ajunge la concluzia că aceasta merită pe cineva mult mai bun ca personajul cântecului nostru. Era exact melodia pe care îți dorești s-o auzi la treisprezece ani, imaginându-te eroina versurilor cântate de un rebel sfâșiat de dor. Am ascultat-o de nenumărate ori săptămâni de-a rândul.

— Cred că mi-o amintesc, i-am răspuns eu.

— Grozav! a exclamat Eric, ridicându-se în picioare și întorcându-se cu fața spre mine. Schimbăm versiunea originală, conferindu-i o tonalitate mult mai domoală. Îți amintești toate chitarele acelea zgomotoase? Erau doar de fațadă — un motiv de falsă fanfaronadă. Noi schimbăm piesa complet, transformând-o într-un soi de baladă, într-un cântec de dragoste, cu totul deosebit față de piesa originală, unde interpretul își descrie, cu emfază și egotism, isprăvile reale sau imaginare.

— Uluitor! a exclamat Ames, din spatele meu.

— Exact, i-a răspuns Eric. Vei intra în refren, alături de Layla, pentru a conferi întregii acțiuni un aspect de rutină — faptul că mai multe fete împărtășesc aceeași idee, nu doar una singură. Vei interpreta doar două versuri din refren: „Aproape dormi de mine/ Dar ce departe pari să-mi fii!” Iar următoarele două...

— „Deși vreau să te văd, să te ating și aproape să te simt/ Doar în vise te mai las sălașul să ți-l faci”, am completat eu, renunțând să mă mai prefac că nu știu versurile pe de rost.

— Corect. Pe acestea, le va cânta Layla, ca să scoatem în relief antiteza versurilor. Stihurile tale dezvăluie realitatea situației — absența iubitului. Celelalte două redau idealul năzuințelor feminine, sentimentele pe care fetele și le doresc din partea băieților. Ai înțeles?

Participasem la prea multe dizertații muzicale pentru ca explicațiile lui Eric și modul în care diseca textul să mi se mai pară acum ciudate sau exagerate. Ames, însă, îl asculta vădit uluit.

— Doamne sfinte! a exclamat el, când Eric s-a întors în studio. Am auzit cântecul ăsta de nenumărate ori. Dar nu m-am gândit niciodată să-l interpretez în felul acesta.

— Nimeni nu s-a gândit, i-a răspuns Irv, butonând tastele pupitrului de comandă.

Am privit-o pe Layla prin geamul despărțitor și am văzut-o dând din cap, în timp ce Eric își expunea din nou pledoariile muzicale. Mac se așezase iar la tobe și îi spunea ceva lui Ford când l-am simțit pe Ames apropiindu-se de mine și punându-mi mâinile pe umeri.

— Cânti, așadar? a murmurat el, strângându-mă ușor. Abia aștept să te văd. Ai emoții?

— Nu, i-am răspuns, deși nu era adevărat.

M-am mișcat puțin, încercând să mă îndepărtez de el, dar stătea prea aproape și mă strângea din nou de umeri.

— O să te descurci de minune. Încearcă să te relaxezi!

Am înghițit în sec, încordându-mă ca un arc, în speranța că îmi va înțelege mesajul și se va îndepărta. Dar n-a făcut-o. Stătea în continuare în spatele meu, atingându-mi umerii cu degetele, când Mac și-a ridicat privirea și ne-a văzut.

Observându-i expresia din privire, mi-am amintit de momentul întâlnirii mele cu Layla de la tribunal de acum câteva

luni. Dar, în timp ce, pe chipul ei, am citit o întrebare — întrebarea unui om complet străin — *Te simți bine?* — privirea lui Mac trăda cu totul altceva. Faptul că știa prea bine că nu mă simțeam deloc în largul meu și, din acest motiv, nici el nu era liniștit. Tocmai se ridica în picioare când Eric m-a strigat.

— Gata, Sydney? Ești pregătită?

M-am îndepărtat imediat de Ames și am intrat în studioul de înregistrări, unde Eric instala un microfon. Când m-am așezat în fața lui, Layla s-a aplecat spre mine.

— Ce caută aici? mi-a șoptit ea la ureche.

— Rămâne peste noapte. Dar n-ar fi trebuit să vină mai devreme de ora zece.

— Aha! a spus ea, aranjându-și căștile. Crezi că îi va spune mamei tale?

— A zis că rămâne să vorbim.

I-a aruncat o altă privire tăioasă în timp ce Ames ne-a urat succes ridicând degetele mari ale mâinilor.

— Aș rămâne aici dacă aș putea. Dar trebuie să ajung acasă la mama.

— Nu e nicio problemă, i-am răspuns eu.

Mi-am întors apoi capul spre Mac, care — așa cum mă așteptasem — mă privea cu intensitate. Aveam doar o secundă la dispoziție ca să-i transmit că nu era cazul să-și facă griji, pentru că totul era în ordine. Am reușit, însă, să i-o spun și prin cuvinte:

— Totul va fi bine, i-am șoptit eu.

Și în clipa aceea, în ciuda celor întâmplare, încă mai credeam asta. Și am continuat s-o cred pe tot parcursul repetițiilor și apoi al înregistrărilor. Aproape că am și uitat de prezența lui Ames aflat de cealaltă parte a geamului și de tot ceea ce s-ar putea întâmpla mai târziu; în momentele acelea, pluteam doar pe aripile muzicii. Nu mai exista nimic altceva — doar Eric și chitara lui, acompaniat de Ford. Vocea Laylei, de o frumusețe coplesitoare, ce dădea glas cuvintelor pe care le cunoșteam atât

de bine, și vocea mea, ce se împletea, chiar și pentru o clipă, cu a ei. Dar, mai presus de toate, îi simțeam prezența lui Mac, ce asigura ritmul piesei noastre și ne învăluia pe toți în mrejele muzicii. Mai târziu, retrăind aceste clipe, aveam să-i mulțumesc Cerului pentru că mi le-a dăruit, chiar dacă știam că aveau să fie ultimele. Unii oameni nu au parte nici măcar de un crâmpei dintr-o experiență cu adevărat unică, pe care zeii mi-au hărăzit-o numai mie.

* * *

— Am înregistrat piesa?

Am așteptat cu toții, în tăcere, în timp ce Eric a activat, încrunțat, câteva butoane.

— Da, a spus, în cele din urmă. Am înregistrat-o.

— *Aleluia!* a exclamat Irv, în numele tuturor. Putem să mergem să mâncăm ceva?

— Dar ai mâncat tot timpul, i-a ripostat Layla.

— *Am ronțăit* doar câte ceva, a corectat-o el. Acum e timpul pentru o masă adevărată.

— De fapt, e timpul să plecăm, i-a răspuns ea. Ne așteaptă Rosie. Hai să strângem instrumentele, bine?

Mac a încuviințat din cap și s-a îndreptat apoi spre studioul de înregistrări, unde, împreună cu Irv și Ford, a început să demonteze instrumentele și echipamentul muzical. Îl auzeam pe Ames plimbându-se de colo-colo la etaj, pe când Layla și-a îndreptat atenția spre Spence, care dormea încă tolănit pe canapea. Nu se urnise din loc de când căzuse într-un somn adânc.

— Din fericire, se trezește repede din beție, mi-a spus ea, zgâlțâindu-l de umăr. Spence! Trezește-te! E timpul să plecăm.

— Încă cinci minute, a îngăimat el, printre perne.

Layla a clătinat din cap și a luat de jos sticla de votcă. A început să-i strângă dopul, apoi, însă, s-a răzgândit și, desfăcându-i-l, a luat o înghițitură. Pe urmă, mi-a oferit-o și mie.

În săptămânile următoare, aveam să retrăiesc acest moment de nenumărate ori. O greșală prostească, înfăptuită în doar câteva secunde. Și cu toate acestea, avea să devină un moment de cotitură, un punct marcant între „înainte” și „după”. Nu știu de ce am luat sticla și nici de ce am dus-o la gură. Poate pentru că a fost o noapte lungă. Sau poate pentru că mă temeam de ce-avea să urmeze, rămânând în compania lui Ames. Indiferent de motive, am luat sticla și am băut din ea, strângând din ochi în timp ce înghițeam băutura. Când i-am deschis, am văzut-o pe mama în pragul ușii.

Apăruse, ca și Ames, pe neașteptate. Când i-am văzut chipul, totul a căpătat dintr-o dată un contur extrem de bine definit: sticla de votcă pe care o țineam în mână; Spence, tolănit pe canapea, cu piciorul atârându-i pe marginea patului; băieții din trupă, care se mișcau de colo-colo și vorbeau între ei; Layla, care o privea pe mama la fel de uimită ca și mine. Și apoi, din nou sticla din mâna mea.

— Sydney! m-a strigat ea pe un ton șovăitor, de parcă n-ar fi fost sigură că vorbește cu mine.

„Canionul” dintre sprâncene era mai adânc ca niciodată.

— Ce se întâmplă aici? m-a întrebat apoi.

— Mamă, am spus eu iute, lăsând sticla jos.

Mi se părea important să scap de „corpul delict”, deși știam prea bine că nu mai schimba cu nimic lucrurile.

— Nu e... Foloseam doar studioul de înregistrări.

— Bei, a spus ea.

Făcuse o afirmație, dar i se părea atât de greu de crezut, încât ar fi putut la fel de bine să fie și o întrebare.

— Ba nu, i-am răspuns eu.

Ea și-a mutat privirea de la sticla de votcă la Spence, care sforăia ușor pe canapea.

— Am luat doar o înghițitură. Și numai acum.

— Bei, a repetat ea, scrutând camera cu privirea. Și cine sunt oamenii ăștia care au ocupat studioul lui Peyton?

— Membrii formației fratelui meu, i-a răspuns Layla.

Mama a țintuit-o cu privirea.

— Mac. L-ați cunoscut la pizzerie. Trebuiau să înregistreze câteva piese și Sydney...

— Ți-am cerut voie. Ai uitat? am intervenit eu.

— Și ți-am spus că nu sunt de acord, mi-a ripostat, cu glas tăios, aruncându-mi o privire glacială. Ai făcut-o special, Sydney. Ai trecut peste cuvântul meu. Ai adus oameni complet străini în casă, cărora le-ai permis accesul cu băutura.

— Mamă...

Ea a ridicat mâna. *Stop, gata!* părea să-mi spună.

— Nu vreau să mai aud nimic. A fost o noapte lungă și urâtă. Spune-le să plece musafirilor tăi! Imediat!

Layla a și pornit spre canapea, unde a reușit, în cele din urmă, să-l trezească pe Spence, zgâlțâindu-l cu putere.

— Ce..., a îngăimat el.

— Trezește-te *odată!* i-a spus ea.

S-a îndreptat apoi spre pupitrul de comandă și a apăsat pe butonul interfonului.

— Grăbiți-vă, băieți! E timpul să plecăm.

— Dar ne mișcăm cât putem de repede, a spus Eric, cu spatele la noi, oftând adânc. Avem de-a face cu un echipament fragil.

— Atunci, mișcați-vă și mai repede! s-a răstit ea.

Surprinzându-i glasul tăios, s-au oprit cu toții pe loc și s-au uitat spre noi, observând-o, în sfârșit, pe mama. Mac a făcut ochii mari. Mi se părea ciudat să-l văd surprins. N-a stat, însă, mult pe gânduri și a și pornit spre noi.

O, *Doamne!* mi-am spus în gând, recunoscătoare și înspăimântată deopotrivă. Layla se ocupa de Spence, așa că eram doar cu mama când și-a făcut apariția în fața noastră.

— Doamnă Stanford! a spus el. Nu e... Sydney mi-a făcut doar o favoare. N-ar fi trebuit s-o pun în situația asta. E numai vina mea. Îmi cer iertare.

A spus-o cu atâta sinceritate, încât am simțit cum corzile inimii îmi vibrează pe strunele iubirii. De fiecare dată când credeam că am atins apogeul pasiunii mele pentru el, ceva mă făcea să înțeleg că mă înșelam. Întotdeauna exista loc pentru și mai multă dragoste.

Mi-am strecurat mâna pe brațul lui, împletindu-mi degetele cu ale sale.

— Nu trebuie să spui asta, am intervenit eu.

— Dar vreau s-o fac, mi-a răspuns el.

— Îmi pare rău, dar cine ești? l-a întrebat mama, cu același glas tăios.

— *Mac*, i-am răspuns eu. Fratele Laylei. Prietenul meu.

— Iubit, mai degrabă, a spus o altă voce, de dincolo de ușă. Ames. Dacă nu-i este iubit, atunci este doar un individ cu care se sărută prin parcări.

— *Poftim?*

Când mi-am întors, încet, capul, am văzut-o pe Layla stând incremenită în spatele meu. Ne privea mâinile împletite cu aceeași expresie ca a mamei când a văzut sticla de votcă în mâna mea, de parcă nu-și putea crede ochilor.

— I-am văzut eu, a continuat Ames, adresându-i-se mamei. Nu aveam de gând să-ți spun nimic, gândindu-mă că o va face Sydney. Dar cred că acum o știi și tu deja.

— O știi și eu, a repetat mama. Tu ai adus băutura? l-a întrebat pe Mac.

— Nu, i-a răspuns el. N-am adus-o eu.

— Vreau ca toți oamenii ăștia să dispară imediat de aici, Sydney, mi-a spus apoi, îndreptându-și privirea spre mine. Ai înțeles?

— Doamnă Stanford! a început Mac.

— *Te rog să taci!* i-a spus ea, continuând să mă privească cu aceeași expresie furibundă. Dispari din casa mea și ia-ți și prietenii cu tine! *Acum!*

Mac a continuat să-mi țină mâna într-a lui. Apoi, și-a desprins degetele și mi-a dat drumul.

La începutul serii, când au venit și au instalat echipamentul, au vorbit cu toții neîncetat: se sfătuiau în privința locurilor de amplasare a instrumentelor sau făceau haz de discul „agitat” al lui Eric, discuții ce trădau unitatea unui grup de oameni ce încercau să facă totul împreună. Acum, în timp ce își strângeau echipamentul, nimeni nu mai scotea o vorbă. Știam asta, pentru că „ascultam” tăcerea apăsătoare, în timp ce îi susțineam privirea mamei, ațintită încă asupra mea. După atâta amar de vreme, petrecută în locul meu invizibil, reușisem să-i captez întreaga atenție. Doar că nu așa mi-am dorit să fie.

Știam, de asemenea, tot ce se întâmpla în jurul meu, în depărtare: am văzut-o cu coada ochiului pe Layla trecând pe lângă mine, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, trăgându-l după ea pe Spence, ce o urma cu pași împleticiți. Am surprins privirile circumspecte pe care Eric și Ford și le aruncau între ei. Am simțit pe umăr atingerea uluitor de ușoară a mâinii imense a lui Irv. Și, în final, am văzut că ultimul care a plecat a fost Mac. Numai atunci și-a desprins mama ochii de la mine și l-a urmărit cu privirea. Eu, însă, n-am putut s-o fac. Nu mi-am primit încă pedeapsa și nici nu știam ce avea să se întâmple mai departe. Îmi simțeam, însă, inima încleștată ca într-o menghină, deși părea să se fi eliberat pentru o clipă din strânsoarea ei nemiloasă. Când ușa s-a închis în urma lor, menghina mi-a zdrobit inima pentru totdeauna.

CAPITOLUL

19

Nu ne aflam într-o sală de tribunal și nici nu mi-a cerut nimeni să mă ridic în picioare. Dar știam că aveam să-mi primesc, oricum, sentința.

Stăteam cu toții la masă, iar mama și-a dres glasul, apoi s-a uitat la tata. Era ora șapte dimineața; cu o jumătate de oră mai devreme, el a intrat în camera mea și mi-a spus să mă trezesc, să fac un duș și să vin la bucatărie. Partea asta a fost ușoară, căci oricum n-am închis un ochi toată noaptea. Greul abia acum urma.

— Sydney, a început tata, în timp ce eu mi-am încrucișat strâns picioarele pe sub masă, nu cred că mai e cazul să-ți spunem că ne-ai dezamăgit *cumplit* de tare.

Am păstrat tăcerea. Știam că nu-mi venise încă rândul să vorbesc.

— Mama ta și-a spus clar și răspicat că prietenii tăi nu pot să folosească studioul de înregistrări, a continuat el. Și cu toate astea, i-ai invitat aici. Ești încă minoră și cunoști foarte bine regulile acestei case. Dar ai considerat de cuviință să le ignori, permițându-le prietenilor tăi să aducă băutura. Ca să nu mai vorbim de faptul că ai început să și bei.

— N-am făcut decât să..., am intervenit eu, neputând să mă abțin.

El a ridicat mâna ca să mă întrerupă, dar privirea tăioasă a mamei a fost cea care mi-a retezat cuvintele de pe buze.

— Știi foarte bine cât de îngrijorați suntem din cauza fratelui tău și a situației sale. De aceea, ne este cu neputință să înțelegem de ce, prin comportamentul tău reprobabil, ne-ai îngreunat și mai mult povara care, și așa, ne apasă cumplit pe umeri.

— N-am avut de gând să fac asta, i-am răspuns iute, analizând modelul feței de masă. Am vrut doar să ajut un prieten.

— Pe Mac? a spus mama, pronunțându-i numele cu același dezgust cu care rostești cuvântul *herpes* sau *molestare*. Ames susține că e iubitul tău.

Simțeam cum obrazii îmi iau foc sub imperiul unei mâini copleșitoare.

— Ames nu știe nimic despre mine.

— E cât se poate de adevărat. A venit aici, crezând că veți vedea un film împreună, și a găsit, în schimb, o petrecere.

— Nu era o petrecere!

— Sydney! Pe canapeaua din studio zăcea un băiat mort de beat.

— E prietenul Laylei. Nu l-am invitat eu aici. Nici nu-l cunosc prea bine.

— Sună *încurajator*, a spus mama.

— Nu e..., am început eu, oprindu-mă ca să trag adânc aer în piept. Mac și Layla sunt prietenii mei, am continuat apoi. Mac și formația lui au șansa de a participa la un concurs, dar trebuie să prezinte câteva piese înregistrate. Iar noi avem un studio de înregistrări.

— Un studio pe care nu ți-am dat voie să-l folosești, a adăugat mama.

— Dar la început, ați fost de acord! i-am ripostat eu. În seara aceea, când am comandat pizza. Ați fost receptivi. Apoi, însă, a sunat Peyton. V-ați certat cu el și totul s-a schimbat.

— Aici nu e vorba de fratele tău, a intervenit tata.

— O dată în viață! i-am răspuns eu.

Amândoi mă priveau uluiți, căci am folosit un ton mult mai aspru decât mi-am imaginat.

— Mereu e vorba numai de Peyton. Dar nu e nicio problemă — am înțeles foarte bine situația. Acum am îndrăznit să vă cer și eu ceva — singurul lucru pe care mi-l doream cu ardoare.

— Voi ai să-ți chemi prietenii aici ca să beți nestingheriți, fără să vă deranjeze cineva, a spus mama. Minunat! Grozav, într-adevăr!

— Nu e adevărat, i-am răspuns, pe un ton destul de tăios, încât tata mi-a aruncat o privire piezișă. Am vrut doar să mă revanșez față de prietenii mei, pentru că s-au purtat atât de frumos cu mine, am continuat eu, pe un ton mai domol. Să-i răsplătesc cumva pentru că m-au acceptat printre ei. Așa stau lucrurile. Asta-i *tot!*

Mama a oftat adânc, luând o înghițitură din cafea, iar tata s-a aplecat spre mine.

— Faptul că te-ai atașat atât de mult de niște oameni complet străini, în care ai o încredere oarbă și pentru care ești dispusă să treci peste cuvântul nostru, ni se pare realmente uluitor, a spus el.

— Dar nu sunt niște străini, am protestat eu. *Mi-am dorit* să-i cunoașteți. Și încă îmi doresc asta. L-am invitat aici pe Mac în seara în care v-am rugat să ne lăsați să folosim studioul. L-ai cunoscut, tată. Nu l-am ascuns de voi.

— O, bun! a exclamat mama. Pentru că începusem să cred că ne-ai spus numai minciuni.

— De ce vă purtați așa? am întrebat-o eu. Nu sunt un copil rău și o știți prea bine. Am făcut și eu o greșală. Și îmi pare rău. Dar nu puteți să...

— Și fratele tău a început cu o singură greșală, mi-a ripostat ea. O greșală care a dus la multe altele.

— Dar eu *nu* sunt Peyton.

Mi se părea o nebunie să spun asta, de vreme ce n-au făcut altceva decât să-mi dea tot timpul de înțeles acest lucru.

— Firește că nu ești. Și nici nu vei fi vreodată, atâta timp cât voi mai avea vreun cuvânt de spus, a conchis ea, împingând scaunul și ridicându-se în picioare. Luni de dimineață, vom merge la Perkins Day ca să depundem actele de transfer. Între timp, după ore, nu te mai duci nicăieri. Vreau să te întorci acasă la ora 15:30 în fiecare zi până când vom pune totul la punct.

— Ce să punem la punct? am întrebat-o eu, cuprinsă de spaimă. Nu poți să mă obligi să schimb școala.

Nici n-am apucat să-mi duc gândul la bun sfârșit, că am și văzut-o repezindu-se ca un uliu la mine și lovind cu mâinile în masă.

— Pot să fac ce vreau, mi-a spus ea, aruncându-mi cu atâta furie cuvintele în față, încât m-am retras, speriată. Sunt mama ta și eu fac legile. Iar tu te vei supune fără crâcnire. Și cu asta am terminat discuția.

S-a ridicat și a ieșit mânioasă din cameră. Eu am rămas incremenită pe loc, cu mâinile încleștate pe brațele scaunelor.

Un timp, tata a rămas și el acolo, fără să spună nimic. Amândoi știam că se va duce după ea, așa cum făcea mereu. Dar clipele acelea îmi vor rămâne adânc întipărite în minte. Dacă părinții mei aveau să-și schimbe, în sfârșit, responsabilitățile tacit stabilite, atunci acela era momentul. Poate că m-ar fi ascultat dacă aș fi încercat să-i explic. Oricum, nu văd ce rău aș mai fi putut să fac. Dar nu voi ști niciodată, căci în clipa aceea s-a

ridicat, obosit, în picioare și a împins scaunul pe care stătea. Ședința s-a încheiat.

* * *

Trebuia să-i mulțumesc lui Peyton pentru tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea. După discuția noastră de la telefon, a reușit s-o prindă pe mama pe mobil exact în momentul în care părinții mei se cazau la hotel. Mi-o și închipuiam răspunzând la telefon, cu chipul radiind de fericire, ca de fiecare dată când îi auzea vocea. Zâmbetul avea să-i dispară, însă, de pe buze când Peyton îi va spune, cât se poate de ferm, că *nu voia* s-o vadă la ceremonie. Mi-o imaginam protestând, cu ochii înecați în lacrimi. Apoi, tăcând complet, în clipa în care Peyton i-a spus că nu va participa la festivitate dacă ea va fi acolo. Și apoi îi va închide telefonul, fără să mai stea prea mult pe gânduri.

Îmi era ușor să-mi imaginez tot acest tablou, ca și călătoria spre casă și momentul în care Ames i-a povestit ce se întâmpla în studioul de înregistrări. Dar ce era cu adevărat ciudat era faptul că — deși întâmplările ulterioare le-am trăit *aieveya* — totul mi se părea un vis.

Duminică de dimineață, mama se simțea odihnită și gata să demareze un nou proiect — planificarea vieții mele. Am înțeles asta încă din clipa în care am coborât în bucătărie ca să iau micul dejun și am găsit-o la masă având în față un nou dosar strălucitor, un vraf de hârtii și cana de cafea.

— Am luat legătura cu doamna Florence, directoarea liceului, mi-a spus ea, fără preambul și formule de salut, și este de părere că un transfer în mijlocul trimestrului nu este în interesul tău.

M-am oprit pe loc ca să-i dăruiesc, în gând, recunoștința mea eternă doamnei Florence — o femeie înaltă, elegantă, cu trăsături ca ale unei păsări, care nu m-a simpatizat niciodată prea tare.

— Rămân, așadar, la Jackson?

— Da, până la sfârșitul trimestrului, mi-a răspuns, luând o înghițitură de cafea. Apoi, vom reanaliza problema. Între timp, vom face câteva modificări în program.

Nu suna deloc promițător. Am scos laptele din frigider, apoi am luat un bol și cutia cu cereale. Aștepta s-o întreb ce surprize îmi rezervase, dar nu aveam puterea s-o fac. Așa că am tăcut.

— Începând de mâine, a continuat ea, vei urma la Kiger Center niște cursuri de pregătire pentru admiterea la facultate. De luni până vineri, de la 15:30 la 17:00.

La Kiger Center lucra Jenn — acesta se afla în mini-mall-ul situat vizavi de postul de poliție din Arbors.

— Dar am note bune la învățătură. Cât și la teze și examene.

— Întotdeauna e loc pentru mai bine, mi-a ripostat ea. Există, de asemenea, la Kiger un grup de studiu care se reunește la Jackson în fiecare zi în timpul pauzelor de masă. Te-am înscris și aici.

— Trebuie să învăț și în timpul pauzelor de masă?

— Ești în penultimul an de liceu, mi-a răspuns, țintuindu-mă cu privirea. Cursurile de pregătire pentru admiterea la facultate au devenit acum cruciale. Trebuie să înveți pe brânci.

— Dar *numai* asta fac, i-am ripostat, realizând că orice încercare de împotrivire era, probabil, zadarnică.

A deschis dosarul și a notat ceva pe o foaie de hârtie.

— Atunci, vei fi mai mult decât pregătită, ca după vacanță, să te transferi înapoi la Perkins sau la alte școli pe care încă le mai analizez.

— Alte școli?

Perspectivile erau din ce în ce mai înspăimântătoare.

— De când m-am apucat să fac cercetări în acest domeniu, am găsit câteva opțiuni interesante, mi-a răspuns, luând o foaie de hârtie și punându-mi-o în față. Kiffney-Brown ar fi prima mea alegere, dar va trebui să muncești din greu ca să iei exame-

nul de admitere. O altă variantă ar fi o școală alternativă, care abia s-a deschis și care pune accentul pe matematică și pe diverse ramuri ale științei. Dar, deocamdată, încă mai analizez această variantă.

Credeam că spaima ce mi se cuibărise în suflet încă din seara de joi a atins apogeul. Dar, văzând lista școlilor — fiecare cu media ei de admitere, cu taxele de școlarizare (dacă erai acceptat) și cu cerințele de înscriere — am înțeles cât de amar-nic mă înșelam. Odată „setat”, cu greu mai puteai opri „modul de operare” al mamei. Renunțând, în sfârșit, să-i mai organizeze viața lui Peyton, și-a îndreptat acum întregul arsenal de resurse asupra mea, având de partea ei tot timpul din lume ca să-mi planifice fiecare minut al existenței.

— Este o reacție firească, mi-a spus Mac, când i-am descris planurile mamei.

Deoarece părinții mei nu mi-au confiscat — încă — telefonul drept pedeapsă pentru faptele mele condamnabile, îi scriam mesaje ori de câte ori aveam ocazia.

— A înfuriat-o faptul că te-a văzut cu sticla în mână, iar prezența noastră în studio n-a fost deloc salutară. Scena semăna prea mult cu cele „interpretate” de fratele tău.

— Vrea să mă trimită la Kiffney-Brown, am continuat eu. E o școală pentru genii. Visează cai verzi pe pereți. N-am nicio șansă să intru acolo, nici chiar cu toate cursurile astea de pregătire la care m-a înscris.

— Dar cred că e o variantă mult mai bună decât școlile alternative, mi-a răspuns el. Irv are câțiva prieteni acolo. Seamănă cu un colegiu.

Am simțit din nou gheara cumplită a spaimii. Și nu doar din cauza perspectivelor mele „universitare”, care nu erau deloc liniștitoare. Gândul că va trebui să mă despart de Mac, de Layla și de o lume unde am reușit cumva să-mi găsec locul mă

însăpăimânta de moarte. Asta în ipoteza că m-ar mai primi încă printre ei.

— A spus ceva? l-am întrebat din nou pe Mac.

I-am scris de nenumărate ori Laylei, îndrăznind chiar să-i las și un mesaj în căsuța vocală, dar nu mi-a răspuns niciodată. Sinceră să fiu, a fost mereu cât se poate de tranșantă în privința unei eventuale relații cu Mac. Speram, însă, să mă ierte sau măcar să-mi dea șansa de a-i oferi o explicație.

— A fost ocupată cu Spence, mi-a răspuns el. O întreagă dramoletă. Doar îi cunoști prea bine.

Apreciam faptul că încerca să evite întrebarea, dar mă făcea să mă simt și mai prost. Pentru mine, familia Chatham semăna cu un carusel ce-ți apărea dintr-odată în cale în mijlocul pădurii. Cândva, nici nu știam de existența lor; a fost un noroc că i-am întâlnit. Acum, după ce i-am cunoscut, nu mai voiam să mă întorc de unde plecasem. Prezența lor mi-a schimbat viața cu totul.

Luni de dimineață, mama m-a trimis la școală înarmată cu propriul meu dosar, ce conținea informații despre grupul de studiu de la Kiger Center (*participarea zilnică în timpul pauzei de masă*, a subliniat ea cu marker de un galben strălucitor), cât și cu o mapă cu programul pe care trebuia să-l urmez după terminarea orelor. Când am ajuns în dreptul dulapului de la școală, înainte de începutul cursurilor, l-am văzut pe Mac așteptându-mă. Singurul avantaj al întregii povești — deloc de neglijat — îl constituia faptul că nu mai trebuia să ne ascundem.

— Bună, m-a salutat el. De când nu ne-am mai văzut, multă vreme a trecut.

Am schițat un zâmbet palid, iar el m-a luat în brațe și m-a strâns la piept. În ciuda zgomotelor tipice ce ne învăluiau de pretutindeni pe holurile de la Jackson, totul s-a cufundat în tăcere în clipa în care mi-am ascuns fața în cămașa lui, simțindu-i medalionul lipit de frunte. Îi sorbeam cu nesaț aromele

de săpun și cafea, pe care le răspândea în jur, dorindu-mi cu ardoare să mă desfăt cu parfumul său amețitor cât mai mult timp cu putință. Dar soneria ne chema deja la ore, astfel că, după ce m-a sărutat, a dispărut în mulțime.

Îl căutam însă pretutindeni — și pe el, dar și pe Layla. Dacă în primele zile liceul mi s-a părut imens și labirintic, odată ce mi-am făcut prieteni, Jackson a devenit, încetul cu încetul, un loc familiar și primitiv. Pentru că nu mai puteam să iau legătura cu nimeni în timpul pauzei de masă, doar soarta ne mai putea încrucișa drumurile. Între a doua și a treia oră, l-am zărit pe Eric printre capetele altor oameni. Ori de câte ori aveam prilejul, treceam prin fața dulapului Laylei, dar n-am găsit-o nicio dată acolo. În pauza de masă, în timp ce mă duceam într-un suflet să mă întâlnesc cu grupul de la Kiger, mi-am aruncat în fugă ochii pe fereastră, încercând să văd băncile unde se adunau cu toții în fiecare zi, dar n-am avut noroc. Planul mamei mergea de minune. Eram din nou singură. Doar că, de această dată, singurătatea era mult mai greu de îndurat.

— Totul o să fie bine, mi-a spus Mac, în după-amiaza aceea, când ne-am întâlnit pentru câteva clipe în fața camionetei sale înainte de a pleca la Kiger Center.

Mama îmi și trimisese deja două mesaje, amintindu-mi să fiu la locul de întâlnire fix la 15:30 ca să-mi facă o recapitulare a programului.

— E doar prima zi, a adăugat el. Vom găsi noi o soluție, îți promit.

Cât de tare îmi doream să-l cred! Dar o cunoșteam pe mama mult prea bine. Odată ce ai devenit subiectul proiectului ei, nu mai aveai scăpare. Nu i-am mărturisit, însă, acest lucru, căci nu voiam să spulber vraja sărutului nostru. Am închis ochii și, în timp ce buzele ni se contopeau, m-am lăsat plutind pe aripile iubirii. Când ne-am despărțit și am deschis ochii, am văzut-o pe Layla străbătând parcare. Purta o geacă de armată și își

lăsase părul să-i cadă în cascadă pe umeri. Când ne-a văzut, s-a oprit pe loc. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, fără ca Mac să ne vadă. Apoi, s-a întors de unde venise.

* * *

— Bun, a spus Jenn, în aceeași după-amiază, când mama a plecat, în sfârșit, de la Kiger Center, după ce i-a obosit pe toți cu întrebările ei agasante legate de cursurile de pregătire.

Pentru că era deja 16:45, nu mai aveam timp să încep niciun curs, dar mama a insistat să rămân până la sfârșit.

— *Ce se întâmplă?* m-a întrebat ea.

Ne aflam în holul de la intrare. Elevii ei, majoritatea copii din Arbors înscriși la un program after-school, dădeau un test într-o sală de clasă din apropiere.

— Pe scurt, m-a prins bând acasă, împreună cu niște prieteni, în timp ce era plecată din oraș.

Jenn a căscat ochii mari cât cepele. Mă așteptam întotdeauna să aibă o reacție și nu mă dezamăgea niciodată.

— *Serios?*

Am încuviințat din cap.

— În versiunea mai lungă, am încercat să ajut câțiva prieteni, sub „stricta” supraveghere a lui Ames, iar mama s-a întors acasă exact în momentul în care am luat o înghițitură de alcool.

— *Versiunea asta e mai complicată.*

— De aceea, e și mai lungă, i-am răspuns, rezemându-mă de spătarul scaunului incomod pe care stăteam — menit, fără îndoială, să-ți ofere „găzduire” doar pentru o scurtă perioadă de timp, nu pentru totdeauna. Părinții mei trebuiau să plece la Lincoln, unde urmau să participe la ceremonia de absolvire a lui Peyton. Dar el i-a spus mamei, clar și răspicat, că nu voia s-o vadă acolo. Așa că s-a întors acasă, unde m-a prins în „flagrant delict”, iar de atunci mă ține numai sub cheie.

— Cu excepția cursurilor de pregătire pe care te obligă să le urmezi aici, a spus Jenn, scrutând împrejurimile și coborând ușor vocea. Nimeni nu urmează cursurile astea, a adăugat apoi. Nici măcar cei care au cu adevărat nevoie de ele. Și nu e cazul tău.

— M-a înscris și în cadrul unui grup de studiu care se reunește la școală în timpul pauzelor de masă.

— Poftim?! a exclamat ea, căscând ochii mari.

Doamne, cât o iubeam pe Jenn!

— Dar ce vrea să facă? Să te oblighe să comasezi doi ani într-unul singur?

— A pus ochii pe Kiffney-Brown. Sau pe vreo altă școală alternativă.

— O, Doamne sfinte! Niciuna dintre variante nu e de preferat. Competiția este atât de acerbă la Kiffney, că elevii mai au puțin și se sfâșie între ei. Iar la Marks Charter este atât de greu să intri, încât cei care au încercat să se înscrie au ajuns să ia Xanax, mi-a explicat ea, extrem de bine informată, căci acesta era domeniul ei de specialitate. Toată lumea știe că cei care analizează dosarele de admitere la liceu acordă continuității educaționale o importanță covârșitoare. Chiar vrea să te oblighe să explici de ce-ai schimbat trei școli în doi ani?

— Cred că, deocamdată, vrea doar să mă îndepărteze de Mac și Layla. Toate celelalte aspecte trec pe planul secund, oricât ar încerca să susțină altceva.

Din sala de clasă a elevilor lui Jenn, a izbucnit un cor de chicoteli.

— Vă aud, să știți! a strigat Jenn.

Iar tăcerea s-a așternut din nou. Ea a oftat adânc, clătinând din cap.

— De Layla am auzit, a spus apoi. Dar cine e Mac?

— Fratele ei. Băiatul care a adus pizza acasă la tine. Ai uitat?

— Am încercat să șterg până și puținele amintiri care mi-au mai rămas, mi-a răspuns ea, dregându-și glasul. Dar ce problemă are cu el?

Mi-am lăsat capul în pământ, cu ochii ațintiți în mâini, încercând să găsesc o cale prin care să-i explic ce se întâmpla între mine și Mac. Încă mă luptam cu propriile-mi îndoieli când am auzit-o râzând. Așa se întâmplă cu vechii prieteni — îți înțeleg tăcerea mai bine decât cuvintele.

— Sydney! m-a strigat ea, lovindu-mă ușor cu mâna peste picior. O, Doamne! De ce nu mi-ai spus?

— E...

— Te-ai înroșit toată! a țipat ea. Nu e de mirare că ai tot evitat să ne mai întâlnim în ultimul timp.

— Îmi cer iertare pentru prietenia mea atât de jalnică, i-am spus eu, ținându-o cu privirea. Cred că... m-am implicat cam tare.

A păstrat tăcerea pentru o clipă, recunoscând adevărul spuselor mele și acceptându-mi scuzele.

— Nu e nicio problemă, mi-a spus apoi, cu un zâmbet pe buze. Dar te rog să derulezi filmul înapoi și să-mi povestești totul! Și așa vrea să văd și o poză. Ai vreo fotografie cu el?

Aveam. Și nu doar una, ci chiar mai multe: unele făcute în caruselul din pădure și altele pe care i le-am făcut în mașină în timp ce străbăteam orașul ca să livrăm comenzile de pizza. Numai una singură ne surprindea pe amândoi în camionetă în după-amiaza petrecută în Commons Park. În ziua aceea, m-am cuibărit la pieptul lui, iar el și-a rezemat bărbia de creștetul capului meu, apoi am întins brațul în care țineam telefonul și am făcut fotografia. În spatele nostru, se puteau vedea frunzele ce cădeau pe geam, spulberate de vânt.

— Grozav! a exclamat ea, când am ajuns la ultima poză. Cred că am fost beată criță. Căci, altfel, mi-ar fi fost greu să-l uit. Am zâmbit, cu ochii ațintiți asupra fotografiei de pe ecran.

— E un băiat tare drăguț. Și totul s-a petrecut abia în ultimul timp. Acum, după ultimele întâmplări și după ce a aflat și Layla...

— Cum adică a aflat și Layla? a întrebat ea. Dar ce, era secret?

— Oarecum. Da, i-am răspuns, închizând telefonul. Ultima ei prietenă, care a devenit apoi iubita lui, i-a frânt inima.

— Dar tu nu vei face asta, a spus ea, cu atâta convingere în glas, încât părea că formulează o teoremă sau expune un fapt istoric. Layla știe asta, nu?

— Eu așa sper, i-am răspuns. Dar deocamdată nu mai vorbește cu mine.

Jenn s-a rezemat de spătarul scaunului, încrucișându-și picioarele.

— După nici două săptămâni de când n-am mai vorbit, descopăr că totul s-a schimbat în viața ta. Singura schimbare survenită în existența mea e soneria telefonului.

— Încetează! i-am spus eu, zâmbind.

— Dar asta e adevărul! a insistat ea, privind traficul de afară. Poate că ar trebui să mă mut și eu la Jackson.

— Chiar te rog s-o faci. În acest fel, am putea să învățăm împreună alături de grupul de studiu de la Kiger.

Ea a protestat, răsufând zgomotos pe nas, apoi s-a uitat la ceas.

— Trebuie să mă întorc la cretinii mei.

— O, Jenn! am spus eu, vădit uimită.

— Dar nu e un secret pentru nimeni, crede-mă! Majoritatea urmează cursul ăsta a treia oară, mi-a explicat ea, strângându-mă apoi în brațe. Îmi pare rău că ai ajuns aici, dar îmi pare bine să te văd. E chiar atât de cumplit?

— Nu, i-am răspuns, clătinând din cap. S-ar putea, însă, să te cam sature de mine. O să vin cam des, dacă mama va obține ce vrea.

— Nu se va întâmpla asta, mi-a răspuns ea, ridicându-se în picioare. Ne vedem mâine?

— Da.

Și a pornit pe hol, dispărând pe o ușă din stânga. Am rămas pe loc până când ceasul de deasupra biroului de la intrare a bătut ora cinci, apoi m-am îndreptat spre mașină. Nici n-am apucat să intru bine înăuntru, că am și auzit telefonul bipuind. Era mama.

Ai pornit spre casă?

M-am uitat de jur împrejur, gândindu-mă că s-ar putea să mă urmărească de undeva din apropiere. Mă așteptam la orice din partea ei.

Acum plec, i-am răspuns.

Am băgat cheia în contact și am pornit cu spatele. La Kiger Center, câțiva dintre „cretinii” lui Jenn ieșeau afară, vorbind între ei.

Ne vedem peste cinci minute, mi-a răspuns mama. Pentru unii, această sintagmă este doar o figură de stil. Știam, însă, că se uita la ceas. Am străbătut drumul spre casă cât mai încet cu putință, de parcă astfel aș fi putut schimba cumva lucrurile. Când am parcat mașina pe aleea din fața casei, îmi imaginam cum toate zilele aveau să treacă, una câte una, pe lângă mine, ca niște file rupte din calendar. Copleșită de aceste gânduri negre, aș fi vrut s-o iau la fugă cât mai iute cu putință, fără să mai privesc înapoi. Dar eram un copil cuminte, în ciuda părerilor pe care le nutreau părinții mei. Așa că am intrat în casă.

CAPITOLUL

20

2 pizze mari vegetariene, 2 mari cu roșii deshidratate. O salată grecească. Inele de ceapă. Ghici!

Mi-am luat, zâmbind, telefonul de lângă manualul de analiză matematică.

Fete vegetariene, am răspuns eu. Dietă nesănătoasă. Cea care a comandat salata a comandat și inelele de ceapă.

Am apăsat pe SEND și am așteptat răspunsul. Era joi seară și respectam deja noul program de aproape două săptămâni. Aveam senzația că au trecut ani de zile, chiar dacă am găsit breșe ca să mă întâlnesc cu Mac pentru câteva minute înainte și după ore, dar și în drum spre grupul de studiu din timpul pauzelor de masă. Seara, în timp ce îmi făceam temele în camera mea, îmi țineam telefonul la îndemână ca să păstrăm legătura. Nu se asemena nici pe departe cu incursiunile noastre prin oraș ca să livrăm comenzile de pizza, dar era mai bine decât nimic.

Cu câteva zile în urmă, când ne-am întâlnit la școală, în dreptul dulapului meu, înainte ca soneria să anunțe începutul

orelor, Mac mi-a spus să închid ochii și să întind mâna. Și atunci, am simțit ceva căzându-mi în palmă.

— Gata! Acum poți să te uiți.

Când am deschis ochii, am văzut în mână un lăntișor de argint, asemănător cu al lui, dar mai lung și mai subțire, de care era prins un medalion cu chipul unui sfânt. Acesta nu o înfățișa, însă, pe sfânta Bathilda, ci chipul unui bărbat surprins din profil, cu ochii îndreptați spre cer.

— Cine e? l-am întrebat eu.

— Habar n-am. L-am găsit într-un borcan plin cu medaloane. Mama are o întreagă colecție, mi-a răspuns el. Am căutat un pandativ identic cu al meu, apoi unul gravat cu chipul unui sfânt cunoscut. Pe urmă, m-am gândit că poate e mult mai incitant ca identitatea sfântului să fie învăluită în mister. Așadar, nu e un sfânt care ocrotește doar un anumit lucru sau o anumită categorie de oameni, ci orice sau pe oricine. Astfel, îl poți numi ocrotitorul oricui vrei tu, al tuturor celor văzute și nevăzute.

L-am întors pe partea cealaltă. La fel ca și imaginea de pe față, și cea de pe spate purta amprenta nemiloasă a timpului, iar cele câteva cuvinte gravate erau ilizibile.

— Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute, am spus eu, ridicându-mi privirea spre el. Îmi place. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere.

L-a luat apoi în mână și i-a desfăcut închizătoarea. Eu m-am întors cu spatele și mi-am ridicat părul. Când mi l-a pus la gât și i-a fixat clemele de închidere, medalionul mi s-a cuibărit lângă inimă. Un loc cum nu se poate mai nimerit, căci acolo își avea acum sălașul și Mac. De acum încolo, avea să-mi aducă mereu aminte că, în ciuda faptului că îmi petreceam foarte mult timp doar în propria-mi companie, nu *mai* eram singură.

Chiar dacă nu mai ieșeam din cuvântul mamei și făceam tot ce îmi cerea, a continuat cu aceeași încăpățănare să mă țină în frâu. Mi-a impus un program draconic, alcătuit doar din cursuri

și ore de studiu. Deoarece devenisem o prezență constantă la Kiger Center, directorii centrului mi-au oferit un post de secretară la biroul de recepție, lucru pe care mama l-a acceptat doar pentru că se afla aproape de casă și dădea bine în CV. Astfel, în locul cursurilor de care nu aveam nevoie — a asigurat-o Jenn pe mama — răspundeam la telefoane, ofeream informații și supravegheam examenele cursanților. Nu era la fel de distractiv ca livrarea comenzilor de pizza. Dar îmi oferea ocazia de a pleca de acasă.

Ai dreptate din nou, mi-a scris Mac câteva minute mai târziu. Am dat de un apartament plin de estrogen.

Te-ai îndoit de mine?

A urmat o pauză.

NU, mi-a răspuns apoi.

Aceste mesaje mă ajutau să trec mai ușor peste povara singurătății, alături de discuțiile scurte purtate în pauza dintre livrări, dar și alături de cele mai lungi pe care le aveam atunci când ajungea seara acasă și își făcea temele înainte de culcare. Telefonul, pe care care l-am considerat mereu un accesoriu necesar, era acum singura dovadă a vieții de care m-am bucurat cândva, înainte de noaptea fatidică din studio. Timpul petrecut acasă și la școală era cu totul diferit, dar fotografiile, mesajele și soneria telefonului (sunete de clopoței ca ai unui carusel) îmi aminteau de viața pe care am avut-o odinioară. Chiar dacă, deocamdată, totul se rezuma doar la simple amintiri.

— N-ai pierdut mare lucru, mi-a spus el într-o seară. Irv devorează în continuare tot ce întâlnește în cale. Eric e disperat să găsească numele ideal pentru formație înainte de concurs. Nimic nou sub soare.

— Mama ta ce face?

În ultimele zile, doamna Chatham a ajuns de două ori la urgență din cauza tensiunii oscilante provocate de noul tratament pe care îl urma. În ambele cazuri, a ieșit relativ repede din spital, dar glasul îi trăda îngrijorarea covârșitoare ce-i tulbura sufletul.

— Mai bine, mi-a răspuns el. O să-i spun că ai întrebat de ea.

Amândoi am păstrat tăcerea pentru o clipă. Apoi, mi-am îmbrăcat gândul în cuvinte.

— Și Layla?

— O să-și revină, mi-a răspuns el. Trebuie doar să mai ai răbdare și să-i acorzi puțin timp.

Mi-era ușor să fac asta, căci aveam *tot* timpul din lume, chiar dacă nu puteam să-l petrec după bunul meu plac. Dar atunci când mă aflam la Kiger sau îmi făceam temele acasă, la masa din bucătărie, îmi era dor de ea. Nu dorul pătimaș și nebun pe care îl simțeam pentru Mac, ci un sentiment mai domol, presărat cu multă nostalgie. Mi-era dor de timpul petrecut împreună la Seaside, de resturile de pizza rămase în farfurie, de felul în care lovea cu creionul în masă, cu ochii ațintiți pe fereastră, în timp ce muzica bluegrass cânta în surdina la tonomatul din spatele nostru. Mi-era dor de ritualul atât de complicat al pregătirii cartofilor prăjiți de la prânz. De vocea sa uluitoare, ce dădea viață notelor de pe portativ, sau de râsul cristalin cu care își presăra glumele la adresa lui Eric. Parcă eram Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, trecând, rând pe rând, de la filmul alb-negru la cel color și apoi din nou la pelicula alb-negru. Trebuie să bei până la capăt din cupa schimbărilor, a luminii și a prieteniei ca să înțelegi cu adevărat drama pierderii lor. Iar eu o înțelegeam acum mult prea bine.

Eram, de asemenea, conștientă de faptul că Peyton nu ne mai suna. Cu câteva luni în urmă, poate că nici n-aș fi observat sau, dacă aș fi făcut-o, m-aș fi simțit, probabil, ușurată. Acum, însă,

în zilele petrecute acasă, în timp ce mă uitam la show-urile *Big New York* sau *Los Angeles*, mă gândeam că poate și el le urmărea, împreună cu prietenul lui. Și, în loc să mă simt mai bine, mă simțeam copleșită de un dor nebun, pe care nu-l puteam explica. Totul era diferit acum.

Sâmbăta următoare, mă aflam la muncă, unde încercam s-o ajut pe o elevă din clasa a noua, din Arbors, îmbrăcată într-o uniformă de hochei de câmp, să descarce aplicația noastră. Nu-mi dădeam seama dacă problema era telefonul ei sau Internetul nostru, așa că m-am aplecat sub birou ca să refac conexiunile. Când m-am ridicat, am dat cu ochii de Spence.

— Bună, m-a salutat el, cu zâmbetul lui fermecător pe care mi-l aminteam prea bine din Ziua celor Trei Pizze comandate. Ia te uită!

— Ia te uită! am repetat eu, făcându-i semn fetei să încerce din nou să descarce aplicația. Ce cauți aici?

— Urmez o sesiune de cursuri de pregătire, mi-a răspuns el, băgându-și mâinile în buzunare. Trebuie să-mi îmbunătățesc performanțele școlare. Am auzit că profesoarele sunt extrem de apetisante. E adevărat?

Eleva de clasa a noua s-a îndepărtat ușor, impunând o distanță între ei. Inteligentă fată!

— Ce face Layla?

— E bine, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Nu ne mai vedem atât de des în ultimul timp. Lucrurile s-au cam împuștit acasă.

— Serios?

— Da, mi-a răspuns, rezumând povestea cu un gest teatral al mâinii. Dar nu-i nicio problemă. O să vin la toate cursurile și o să devin un geniu.

Tocmai atunci, Jenn și-a făcut apariția pe hol, însoțită de cursanții de la ora două. În timp ce elevii ei ieșeau afară, ea s-a trântit pe scaunul de lângă mine.

— Nu s-a făcut încă ora cinci? a întrebat apoi.

— S-a făcut undeva în lumea asta, i-a răspuns Spence, reze-mându-se cu coatele de birou. Asta spun mereu.

Jenn l-a privit cu un zâmbet amabil pe buze. M-am uitat pe ecranul computerului și am accesat programul centrului Kiger.

— El e Spence, i-am spus eu. Cursantul tău de la ora trei.

— Hai nu zău! a exclamat el, zâmbindu-ne amândurora. Ziua mea devine tot mai frumoasă.

Și a ta tot mai proastă, am scris eu pe o foaie de hârtie, pe care i-am strecurat-o apoi pe sub birou. Jenn a ridicat din sprâncene. *Prietenul Laylei*, am adăugat câteva clipe mai târziu. De-acum, știa întreaga poveste, încât nu mai era cazul să-i ofer alte detalii.

— Bine, a spus ea, ridicându-se în picioare. Ți-ai adus materialele didactice? l-a întrebat apoi pe Spence.

— Poftim?

— Lista cu materialele didactice pe care ai primit-o pe e-mail? Lucrurile de care vei avea nevoie la fiecare curs?

— Mama m-a înscris, a răspuns el, uitându-se la mine. Habar nu am de nicio listă. Îmi pare rău.

Jenn s-a ridicat, oftând, în picioare.

— Vino cu mine!

El a urmat-o și astfel a început primul dintre câteva cursuri „chinuitoare de dureroase”, ca s-o citez pe Jenn.

— Nu e vorba doar că se consideră extraordinar de fermecător, mi-a mărturisit ea, mai târziu, când ne pregăteam să plecăm. Deși nu-ți mai spun cât de îngâmfat poate să fie! Dar mai e și prost pe deasupra. Nu e o combinație prea fericită. Mă miră faptul că Layla poate să-l suporte.

— Ar fi prima care ți-ar spune că nu are gusturi bune în materie de băieți, i-am răspuns. Nici nu știu dacă mai sunt sau nu împreună.

— De dragul ei, eu sper că nu, a spus ea, închizându-și fermoarul genții. N-o cunosc pe fata asta, dar sunt convinsă că merită ceva mai bun.

Se pare, însă, că Layla nu realizase încă acest lucru. Sâmbăta următoare, când mi-am aruncat privirea pe fereastră, am văzut-o pe Rosie parcând mașina în fața intrării centrului Kiger, însoțită de doamna Chatham, care stătea pe scaunul de lângă ea. Când și-a întors capul spre bancheta din spate, am zărit-o pe Layla luându-și geanta și punându-și-o pe genunchi. Părul îi cădea pe față, așa că nu m-a văzut în timp ce îi răspundea ceva mamei ei. Apoi, a coborât din mașină. Privirile ni s-au întâlnit în clipa în care Rosie a pornit motorul, iar Layla s-a uitat pe fereastră.

Nu uit niciodată chipurile umane, mi-a spus ea, cu multă vreme în urmă. Oare cum îi păream acum după tot acest timp? Purta un pulover negru, blugi și ghete de motociclist și își ținea geanta pe umăr. Ca de fiecare dată când o zăream întâmplător, după noaptea fatidică de la studio, mi-am dat seama cât de dor îmi era de ea. Telefonul de pe birou m-a anunțat că am primit un mesaj și îmi arăta chipul lui Mac. L-am ignorat, pentru prima oară în viață. Iar răsplata a fost apariția ei în holul de la intrare.

Sistemul de semnalizare de deasupra ușii a bipuit, marcându-i prezența, dar nu ne-am salutat. Nu s-a apropiat nici de birou, preferând, în schimb, să se așeze pe unul dintre scaunele incomode de pe hol. Gestul ei însemna, oricum, un progres, așa că mi-am luat inima în dinți și am rupt tăcerea.

— Bună. Ai venit să te întâlnești cu Spence?

— Da, mi-a răspuns, întâlnindu-mi privirea. Mi-a spus că lucrezi aici.

Știa, așadar, că o să ne întâlnim și, totuși, a venit. Un alt semn de bun augur.

— De două săptămâni.

— Și îți place?

— Nu, i-am răspuns.

Mi-a răsplătit sinceritatea cu un zâmbet vag, care m-a încurajat să continui:

— Mama m-a înscris aici, așa că sunt obligată să vin în fiecare zi. S-ar putea să primesc și un salariu.

Layla s-a rezemat de brațul scaunului, punându-și geanta pe genunchi.

— Mac ne-a spus că te ține strâns în lesă.

— Aproape că mă sufocă.

Spunând acestea, am realizat că, în tot acest timp, nici să respir n-am îndrăznit. L-a pomenit, însă, pe Mac — și acesta ar trebui să fie un alt semn de bun augur, nu-i așa? Cel puțin, așa speram.

— Ce faci altfel?

— Bine, mi-a răspuns, ridicând din umeri și jucându-se cu franjurile genții. Sunt ocupată. Mama a fost cam bolnavă. Dar cred că știi asta deja.

Până acum, discuția noastră semăna cu un castel din cărți de joc, gata să se prăbușească în orice moment. Dar o aveam în fața mea pe Layla. Și i-am vorbit mereu fără ocolișuri. Aceasta era calea pe care trebuia s-o urmez și acum, chiar dacă nu era la fel de sigură.

— Uite ce e, am început eu. Știu că ar fi trebuit să-ți mărturisesc sentimentele mele pentru Mac. Îmi pare nespus de rău că n-am făcut-o.

Ea și-a mușcat buza, continuând să se joace cu franjurile genții. Apoi, m-a țintuit cu privirea.

— Nu mi-a venit să cred că ai ținut totul sub tăcere. Eram convinsă că ne împărtășeam totul.

— Așa și era, i-am răspuns eu.

Ea m-a privit, ridicând din sprâncene.

— Bine, de acord. Dar ai spus clar și răspicat că nu accepți ca prietenele tale să se îndrăgostească de Mac. Și exact asta am

făcut. N-am vrut să fiu pusă în situația de a alege între voi doi. Apoi, însă, s-a întâmplat ce s-a întâmplat și acum mă urăști oricum.

— Sydney, nu te urăsc, a spus ea, înclinând capul într-o parte.

— Dar nici nu te bucuri.

— Ați făcut totul pe ascuns.

— Dar cum era să-ți mărturisesc? Ai spus că nu vrei ca prietenele tale să aibă relații cu Mac.

— Nu *asta* am spus, m-a contrazis ea. Am spus că nu vreau să mai port pe umeri povara vinovăției pentru că am adus pe cineva în viața lui Mac care i-a frânt inima. Asta ai de gând să faci și tu?

— Nu, i-am răspuns, clătinând din cap.

— Bun. Atunci, nu mai avem nicio problemă, cu excepția faptului că m-ați făcut să mă simt prost. Și *urăsc* sentimentul ăsta. O știi prea bine.

— Îmi pare nespuse de rău, i-am răspuns eu, cu multă sinceritate.

— Bine, mi-a spus ea, trăgând adânc aer în piept și dându-l apoi afară. Dar, dacă îi vei frânge inima, o să-ți dau un șut în fund de nu te vezi, fără să mai țin seama că ești cea mai bună prietenă a mea. Ai înțeles?

— Perfect.

A venit apoi la mine, cu un zâmbet generos pe buze.

— Și acum spune-mi cum e profesoara lui Spence! Susține că i s-au aprins călcâiele după el. Adevărat sau nu?

Și în următoarele zece minute, până când Jenn și Spence au ieșit din sala de clasă, am vorbit nonstop. Despre internările în spital ale doamnei Chatham și noul tratament pe care îl urma. Despre antrenamentele lui Rosie și speranțele ei de a face din nou parte din trupa de patinatori Mariposa. Despre înregistrările muzicale pe care Eric a reușit să le înscrie în concurs — nu primise încă nicio veste, dar era convins, ca întotdeauna, că

totul va merge ca pe roate — și despre dezbaterile nesfârșite legate de numele formației. Și, în final, despre interdicția lui Spence de a mai ieși din casă după ce-a fost prins spărgând dulapul cu băuturi alcoolice al tatălui său vitreg, lucru care îi împiedica acum să se mai întâlnească.

— Dar ai venit aici, am subliniat eu.

— După multe strategii și doar pentru o oră, mi-a explicat ea. I-a spus mamei lui că urmează niște cursuri suplimentare ca să poată să ajungă acasă cam pe la ora cinci. Dar cum niciunul dintre noi nu are mașină (pe a lui nu mai are voie s-o folosească, iar eu nu am niciodată acces la vreuna dintre mașinile noastre), suntem la mâna lui Rosie.

— Sau a lui Mac, am adăugat eu.

— Nu s-a dat niciodată în vânt după Spence, mi-a răspuns ea, clătînând din cap. Dar după tot ce s-a întâmplat în seara aceea acasă la tine, nu mai mișcă *nici măcar* un deget ca să-l ajute. Chiar dacă m-ar ajuta, de fapt, pe mine.

— Îmi pare rău, i-am spus eu, simțindu-mă impresionată și vinovată deopotrivă.

— Nu e nicio problemă. Îl înțeleg prea bine, mi-a răspuns apoi, dându-și după ureche o șuviță de păr. Dar, așa cum spunei și tu, când iubești pe cineva, nu poți să spui stop dintr-odată. Chiar dacă ai motive întemeiate s-o faci. Nu-i așa?

Am încuviințat din cap exact în clipa în care Jenn ieșea pe hol, cu o expresie obosită pe chip. În spatele ei, îl auzeam pe Spence spunând:

— Potolește-te! N-am vrut să te jignesc. Am vrut doar să spun că — dacă ai zâmbi mai mult — ai fi o fată frumoasă.

— Încetează! i-a spus Jenn. Te rog!

— Mai frumoasă! Mult mai frumoasă! a continuat el, exact în clipa în care a ajuns în fața noastră. O, bună, draga mea! Ai și venit!

Layla îl privea cu chipul lipsit de orice expresie.

— Jenn, ea e Layla, am intervenit eu. Layla, ea e Jenn, prietena mea de la Perkins Day.

Jenn, amabilă ca întotdeauna, i-a întins mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc. Am auzit multe despre tine.

— Și eu, i-a răspuns Layla, strângându-i mâna. A devenit, așadar, un mic geniu?

— Nu încă, i-a răspuns Jenn, așezându-se lângă mine, la birou. Dar am reușit să ne îmbogățim puțin vocabularul.

— Am învățat verbul *to abscond*, i-a spus Spence Laylei, cuprinzându-i mijlocul cu brațul. Înseamnă *a fugi cu cineva*. Am reușit să te impresionez?

— Nu, i-a răspuns ea, eliberându-se din îmbrățișarea lui.

— Dar dacă îți fac cinste cu o porție de cartofi prăjiți? a insistat el.

— E un început, i-a spus ea, oftând adânc și punându-și geanta pe umăr. Ne vedem luni? m-a întrebat apoi pe mine.

— Da, i-am răspuns, încuviințând din cap.

Eu și Jenn i-am urmărit ieșind pe ușa care a început să bâzâie când le-a detectat prezența. Au traversat parcare, îndreptându-se spre CrashBurger, unde cartofii prăjiți ocupau locul șapte pe scara valorică, de la unu la zece, a Laylei. O alegere bună din partea lui Spence. Căci avea nevoie de cât mai mult ajutor.

La ora cinci, eu și Jenn am închis computerele, am încuiat centrul și ne-am luat la revedere. Stăteam lângă mașină, căutându-mi cheile, când am auzit pe cineva claxonând. Când m-am întors, am văzut-o pe Rosie parcând mașina în apropiere. Le-am salutat cu mâna, iar doamna Chatham mi-a făcut semn să mă apropiu.

— Bună ziua, am spus eu, când a deschis geamul, cu un zâmbet larg pe buze.

— Bună, mi-a răspuns, în clipa în care Rosie a oprit motorul. Ce faci aici?

— Lucrez la centrul Kiger, i-am răspuns eu.

— Mamă, mă duc la farmacie. Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Rosie.

— Nu. Rămân aici ca să stau puțin de vorbă cu Sydney.

Rosie a ieșit din mașină, trântind portiera în urma ei.

— Așadar, care mai e situația pe acasă? m-a întrebat apoi.

Habar nu aveam dacă Mac sau Layla i-au povestit întâmplările petrecute recent, dar bănuiam că știa suficient ca răspunsul meu să capete sens.

— Complicate.

— Aha! mi-a răspuns ea, dând din cap. Ce face fratele tău?

— E..., am început eu, oprindu-mă apoi, căci nu știam ce cuvânt să folosesc ca să-l descriu pe Peyton. Am început să vorbim mai mult în ultimul timp. Despre mama, despre tot ce s-a întâmplat, cât și despre alte lucruri. Nu foarte mult, dar mai mult decât de obicei.

— Mă bucur să aud asta, mi-a spus ea, zâmbind. E un pas mic, dar e, oricum, un pas înainte.

— Îmi dau seama că..., am continuat, oprindu-mă iar ca să trag adânc aer în piept. Poate că nu i-am înțeles sentimentele. Am pornit de la niște premise greșite. Mă simt vinovată din cauza asta.

— N-ar trebui, mi-a răspuns. Relațiile evoluează, ca și oamenii. Doar pentru că știi pe cineva, nu înseamnă că îl cunoști cu adevărat. Chiar dacă e vorba de fratele tău.

— Totul a devenit extrem de ciudat. M-am obișnuit să vorbesc cu el, dar acum nu ne mai sună și nici cu mama nu mai vrea să vorbească, am continuat eu, privind cheile pe care le țineam în mână. S-a supărat pe ea pentru că se implică prea mult în viața lui, chiar și în închisoare. Și așa am devenit noul ei proiect.

— Am auzit că ești foarte ocupată, mi-a răspuns ea.

Mi-am ațintit privirea spre CrashBurger — nici urmă de Layla. Ceasul din fața băncii ne anunța că era 17:04. Mama mă aștepta. Dar nu voiam să plec. Nu încă.

— Recunosc că n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. I-am înșelat încrederea. Dar a fost *singura* dată când am greșit, *singura* greșeală pe care am comis-o. După pedeapsa cruntă pe care mi-a aplicat-o, ai zice că eu am fost cât pe ce să omor pe cineva.

O mașină a trecut atunci pe lângă noi, având muzica dată la maximum, încât aproape că ne-a spart timpanele. Doamna Chatham a așteptat să se îndepărteze, apoi a continuat:

— E speriată, Sydney. Nu vrea să te piardă și pe tine.

— Dar nu e corect. Plătesc pentru toate greșelile lui Peyton. Din nou! Și m-am săturat până peste cap!

— Îți amintești cât de des mi-ai spus că te gândești la băia-tul acela? m-a întrebat apoi, privind-mă cu multă compasiune. La victima fratelui tău?

— David Ibarra, i-am spus eu.

Doamna Chatham a încuviințat din cap.

— Dacă tu te simți copleșită de un sentiment atât de puternic de *vinovăție*, încearcă să-ți imaginezi cum se simte ea! Tu ai fost un simplu spectator al acestei drame. Dar fratele tău e *copilul* ei. Responsabilitatea ei. Faptele lui devin faptele ei. Întotdeauna va fi așa.

Gândul mi-a zburat la Rosie. Greșeala ei n-a rănit pe nimeni. Sau, cel puțin, așa mi-am închipuit.

— Nu poate să dea timpul înapoi și nici să îndrepte greșelile lui, a continuat ea. Dar face tot ce-i stă în putință ca tu să nu treci niciodată printr-o experiență asemănătoare. Amândouă sunteți măcinate de remușcări și de incapacitatea de a le controla. Poate că ar trebui să vorbiți despre asta.

— Nu discută *niciodată*, dar *niciodată* despre David Ibarra, i-am răspuns eu. Din punctul ei de vedere, totul se rezumă la Peyton.

— Doar pentru că o persoană nu vorbește despre un anumit subiect, nu înseamnă că nu se gândește la subiectul respectiv. De fapt, acesta este și *motivul* pentru care îl evită adesea.

Am păstrat tăcerea pentru o clipă, gândindu-mă cât de mult a reușit Peyton să mă surprindă.

— Pentru că totul devine aievea, am spus apoi.

— Exact.

O rafală de vânt a ridicat în aer frunzele de pe caldarâm. În clipa aceea, îmi doream cu ardoare să mă aflu cu Mac în Commons Parks, fără să mă mai gândesc la nimic din toate astea. Era mult mai ușor s-o învălui pe mama în mantia mâniei mele; simpatia și empatia erau mult prea complicate. Dar nimic nu era simplu — și nu mai era de foarte mult timp. M-am uitat la ceas — 17:10.

— Trebuie să plec, i-am spus, în clipa în care Rosie a ieșit din farmacie, cu o pungă în mână.

Nici urmă de Layla, încă.

— Înebanește dacă întârzii fără motiv.

Doamna Chatham a încuviințat din cap, apoi mi-a întins mâna pe geam, cu palma în sus și degetele răsfirate. I-am oferit, la rândul meu, mâna, iar ea mi-a strâns-o cu putere.

— Gândește-te la ce ți-am spus! Vorbește cu ea!

— Bine, i-am răspuns. Și vă mulțumesc din suflet.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi mi-a eliberat mâna din strânsoarea ei, exact în clipa în care Rosie s-a urcat la volan. Urcându-mă și eu în mașina mea, le-am urmărit în tăcere. Stăteau de vorbă în timp ce Rosie bea apă minerală, iar mama ei ronțăia niște chipsuri. Doamna Chatham a băgat un chips în gură, apoi i-a oferit punga lui Rosie. A luat și ea un chips, oferindu-i apoi mamei ei sticla cu apă minerală. Totul cu o naturalețe greu de egalat. Erau niște lucruri mărunte și lipsite de importanță, dar tabloul mi-a stăruiet în minte tot drumul spre casă.

* * *

— E ridicol. N-am auzit niciodată așa ceva.

M-am întors acasă cu gândul tot la doamna Chatham. Când am parcat mașina și am văzut pe alee Lexus-ul lui Ames, am înțeles că orice posibilitate de a discuta cu mama despre David Ibarra era acum compromisă. L-am găsit la masa din bucătărie în timp ce ea stătea în fața aragazului și mesteca într-o cratiță cu risotto.

— Am mai întârziat plata doar o singură lună, spunea Ames. Una singură! Cred că vor să mă dea afară doar ca să mărească chiria unui alt fraier.

— Citește cu atenție contractul de închiriere! l-a sfătuit mama, aruncându-mi o privire când mi-am pus rucsacul pe blatul de bucătărie. Vezi dacă au voie să facă asta! Aș putea să vorbesc cu Sawyer, dacă vrei.

— Nu, nu vreau să vă deranjez, i-a răspuns Ames, uitându-se apoi la mine. Sydney! Chiar mă întrebam când o să apari.

— Ai lucrat peste program? m-a întrebat mama.

Firește că nu-i scăpase mica mea întârziere.

— Puțin, i-am răspuns. Pot să te ajut cu ceva?

— Ai putea să așezi masa. Pune o farfurie și pentru Ames! Mâncăm împreună.

— O, Julie! a spus el, de parcă nu s-ar fi așteptat ca prezența lui la această oră să implice o invitație automată la masă. Nu trebuie să-ți faci pomană cu mine. Doar sunt băiat mare.

— Ai rămas practic pe stradă, i-a răspuns ea. Tot ce pot să fac ca să te ajut este să-ți dau ceva de mâncare.

M-am îndreptat spre sertarul cu tacâmuri din spatele mesei, străduindu-mă din răputeri să nu mă uit la Ames.

— Ticălosul de proprietar m-a dat astăzi afară, mi-a explicat el, în ciuda încercărilor mele de a-l ignora. Dacă mai adaugi și faptul că săptămâna asta mi-am pierdut și slujba, pot spune că o duc de la excelent în sus.

— Ridicol, a repetat mama. O nenorocire nu vine niciodată singură.

— La mine vin în cascadă, i-a răspuns Ames, deși mi se adresa tot mie. Dar am câteva perspective de angajare și câțiva prieteni la care pot să stau un timp. Mă descurc eu cumva.

Tata parca mașina pe aleea din fața casei și deschidea ușa garajului.

— Nu trebuie să apelezi la prieteni când avem un dormitor liber, i-a spus mama. Poți să stai la noi până îți vei găsi în altă parte.

Am încremenit pe loc cu furculițele în mână.

— Nici nu se pune problema, Julie, i-a răspuns el, cu falsă fermitate. Nu vreau, sub nicio formă, să vă deranjez.

— Dar nu e niciun deranj, a insistat mama. După tot ce ai făcut pentru Peyton, dar și pentru noi toți, măcar atât să facem și noi pentru tine.

Am reușit, printr-o minune, să așez masa și să rezist pe tot parcursul cinei. Ames stătea pe scaunul fratelui meu, în stânga tatei și în fața mea, și urma să-i ocupe acum și dormitorul. Juca în continuare teatru, prefăcându-se că refuză invitația mamei, în timp ce ea insista să rămână la noi până „se va pune pe picioare”. După ce-am mâncat, am așezat „cu încetinitorul” vasele în mașina de spălat și am șters masa cu mișcări la fel de lente, apoi m-am dus să-mi fac temele. Dar în ciuda strădaniilor mele, am avut „șansa” de a-l vedea pe Ames aducându-și lucrurile din mașină — era doar o *pură* întâmplare faptul că avea toate lucrurile în portbagaj — și cărându-le în camera de lângă dormitorul meu. De fiecare dată când trecea, îmi arunca câte o privire. În cele din urmă, am închis ușa.

CAPITOLUL

21

— Am reușit!

Nu l-am văzut niciodată pe Eric alergând, dar înainte de a ne anunța „reușita”, a traversat parcare școlii cât ai clipi din ochi. Acum, stătea, gâfâind, în fața noastră, cu ochii mari cât cepele.

— Ce-am reușit? l-a întrebat Mac, determinându-l să continue.

— Concursul! Ne-au acceptat! ne-a explicat el, aplecându-se, istovit, cu mâinile pe genunchi.

A tras, apoi, adânc aer în piept și și-a îndreptat spatele.

— Tocmai am primit mesaj, a adăugat el.

— Serios? a întrebat Layla.

Eric a încuviințat din cap, cu răsufierea întretăiată.

— Concursul va avea loc peste trei săptămâni, într-o zi de vineri, la Bendo. Sunt cinci formații și un spectacol pentru toate vârstele. La naiba, cred că o să fac un infarct!

— Amice, a spus Irv, stând rezemat de camionetă și mâncând niște covrigei, trebuie să faci mai multe exerciții fizice.

— Trei săptămâni, a spus Mac. Nu prea avem timp să repetăm.

— De aceea, trebuie să ne apucăm imediat de treabă, i-a răspuns Eric. Să ne schimbăm programul și să apăsăm pe acce-

lerator. Începând de acum, concursul trebuie să devină prioritatea numărul unu.

— Dar unii dintre noi mai au și slujbe, a subliniat Mac.

— Și o viață proprie, a adăugat și Layla.

Eric îi privea vădit buimac.

— Doar nu vorbiți serios?! Asta e șansa noastră! Lovitura noastră de glorie! Câștigătorul va încheia un contract cu casa de discuri Hambone Records. Așa au început și formațiile Truth Squad și Spinnerbait.

— Nu-mi plac cei de la Spinnerbait, a spus Mac.

— Corect, a continuat Eric. Concluzia e, însă, următoarea: concursul ăsta este cel mai important lucru în momentul de față.

— Cu excepția prânzului meu, a intervenit Irv. Așa că, dacă vrei să te duc cu mașina, va trebui să-mi faci cinste la Double-Burger.

— Nu-mi vine să cred că mănânci acolo, l-a muștrătat Layla, clătinând din cap. Cartofii prăjiți sunt plini de grăsime. Și fleșcăiți.

— Exact așa cum îmi plac mie, i-a răspuns Irv, făcând-o pe Layla să-și dea ochii peste cap. Hai odată, Bates! Îmi chiorăie stomacul de foame, a adăugat apoi, ronțând în continuare covrigei.

Pofta nimicitoare de mâncare a lui Irv mă lăsa adesea fără grai, dar în momente ca acestea, mă înspăimânta de-a binelea.

— Ne întâlnim la repetiții, a spus Eric. Măine, după ore. Bine? O să-i spun și lui Ford.

— Voi vedea ce pot să fac, i-a răspuns Mac.

— Fă ce-oi face, dar vino! E extrem de important. Nu există cale de mijloc în cazul ăsta. Fie câștigăm, fie pierdem. Nu avem tonalități de gri — situația e fie albă, fie neagră. Fie obținem extazul, fie ne prăbușim în flăcările agoniei. Fie victoria, fie...

— De ce nu zugrăvești lucrurile și în tonalități de gri? l-a întrebat Irv. În viziunea ta, totul e fie strălucitor, fie catastrofal.

— Pentru că aceasta este soarta adevăraților artiști, i-a răspuns Eric.

— *Așa* ar trebui să se numească formația, a intervenit Layla, privind ecranul telefonului.

— Cum? True Artists (Adevărații Artiști)? a întrebat Irv.

— Nu. Brilliant or Catastrophic. (Strălucitor sau Catastrofal).

S-a așternut tăcerea. Din experiențele trăite până acum, așteptam un refuz categoric (din partea lui Eric, probabil), urmat de alte dezabateri aprinse.

— Îmi place, a spus Mac, în cele din urmă.

— *Este* interesant, a încuviințat și Eric, căzând pe gânduri. Oglindește mesajul ironic al pieselor abordate, cât și tabloul de ansamblu al comunității muzicale. Trebuie să acordăm credit compozitorilor — asta trebuie să înțeleagă oamenii și să devină leitmotivul existenței noastre. Trebuie să recunoaștem răul provocat nu doar integrității industriei muzicale, ci și societății în general.

— Societății? am repetat eu.

— Mie îmi place pur și simplu cum sună, a spus Irv, îndepărtându-se.

— O să mă gândesc la varianta asta. Și o să vă comunic părerea mea, ne-a anunțat Eric, pornind pe urmele lui Irv.

Formau un cuplu extrem de ciudat, mi-am spus în sinea mea, urmărindu-i cu privirea.

— Uriașul și hipsterul, a spus Layla, citindu-mi încă o dată gândurile. Par niște supereroi. Poate, fără prefixul *super*.

Am izbucnit în râs, apoi m-am uitat la ceas. Devenise un gest reflex în ultimul timp.

— E târziu. Trebuie să plec.

— Deja? m-a întrebat Mac, privindu-mă de sus.

Cele cincisprezece minute pe care le petreceam în parcare înainte de a pleca la Kiger Center treceau întotdeauna prea repede.

— Mi-am uitat acasă încărcătorul de la calculator și mi-l aduce mama. Trebuie să ajung la timp astăzi.

— Bine, mi-a răspuns.

Dar a continuat să mă țină în brațe, iar eu nu m-am clintit din loc. Ritualul despărțirii noastre implica, de obicei, câteva încercări. De data asta, însă, telefonul care i-a bâzâit în buzunar a jucat un rol hotărâtor, căci m-a determinat să mă desprind din îmbrățișarea lui, lăsându-l să-i privească ecranul.

— La naiba!

— Ce e? l-am întrebat eu.

— Mama.

Layla, care își studia și ea telefonul, și-a ridicat privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Mac începuse deja să scrie un mesaj.

— Dificultăți de respirație și stare de leșin. Au sunat doctorul. Se întâlnesc cu el la spital.

— La naiba! a spus Layla. Hai să mergem și noi!

A deschis apoi portiera din dreapta șoferului și și-a aruncat geanta pe podea. Mac, însă, a rămas pe loc, privind ecranul telefonului.

— Trebuie să mergem la Seaside.

— Poftim? Dar eu vreau să merg la spital.

— Tata vrea să ne ocupăm de pizzerie, i-a răspuns Mac, ocolind camioneta. Rosie ne va ține la curent.

— Știi că nu se descurcă, i-a ripostat Layla. Mă mir că a reușit să ne spună că sunt pe drum. Trebuie să mă duc și eu.

— N-ai auzit ce ți-am spus? Nu pot să te duc. Urcă în mașină și hai să mergem!

— O duc eu, am spus, fără să mai stau pe gânduri.

Abia în clipa următoare, am realizat că și așa eram în întârziere.

— Ești sigură? m-a întrebat Mac, urcându-se la volan. Ce-o să zică mama ta?

— Este o urgență. Va înțelege situația.

Cel puțin, așa speram.

— Ține-mă la curent, bine?

— Da, i-am răspuns, în timp ce Layla și-a luat geanta din camionetă, iar el a băgat cheile în contact.

— Îți mulțumesc, Sydney.

— Cu plăcere.

A pornit în marșarier, stârnind un nor de praf în jurul nostru, apoi a traversat parcare, ocolind gropile atât de familiare. Nici n-a mai oprit în dreptul gheretei paznicului, stârnind mânia acestuia. Și dus a fost.

— La ce spital mergem? am întrebat-o pe Layla, pornind și noi la drum.

— La U General.

Acesta se afla în celălalt capăt al orașului.

— Ești sigură?

— E singurul spital care ne acceptă asigurarea medicală, mi-a răspuns ea. Îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă, am asigurat-o eu.

M-am uitat la ceasul de pe bordul mașinii. Era deja 15:30 și ne aflam încă în parcare.

Am încercat să nu mă mai gândesc la timp, chiar dacă nimeam numai culoarea roșie a semafoarelor. N-am fost niciodată la U General — toată lumea din Arbors se ducea la Lakeview Methodist, un spital nou, aflat în apropiere — astfel că îmi era greu să urmez indicatoarele, cu atât mai mult într-un cartier îndepărtat al orașului pe care nu-l cunoșteam prea bine.

În cele din urmă, după ce-am străbătut o zonă aflată în construcție și am stat la alte două semafoare, am ajuns în fața porților spitalului.

— Poți să mă lași aici, a spus Layla, luându-și geanta când am oprit în spatele unei ambulante, cu ușile larg deschise.

Nu se afla nimeni înăuntru.

— Vrei să vin cu tine? am întrebat-o eu.

— Nu, mă descurc. Ți mulțumesc. Te sun mai târziu.

A ieșit apoi din mașină, închizând portiera în urma ei și punându-și geanta pe umăr înainte de a se face nevăzută în spatele unor uși automate. Mă simțeam vinovată pentru că am lăsat-o să plece singură, dar și ușurată deopotrivă, căci puteam să pornesc, în sfârșit, spre destinația corectă. Pe drum, aflându-mă la o intersecție, am trecut pe lângă o stație de autobuz, înțesată de oameni. Un băiețel, cu brațul bandajat, m-a privit cu o expresie gravă pe chip.

Întârziaseam deja o jumătate de oră la Kiger Center. I-am scris deja lui Jenn că aveam o urgență și că voi ajunge cât de repede voi putea, dar nu ea era cauza temerilor mele. Tot drumul spre spital și înapoi, stând în trafic sau la semafoare, mă așteptam să-mi aud telefonul bipuind. UNDE EȘTI? mă va întreba mama, iar eu habar nu aveam cum să-i răspund printr-un simplu mesaj. Speram să mă ierte odată ce ne vom întâlni față în față. Când am ajuns în parcare de la Kiger Center, am dat cu ochii de Ames.

— Sydney, Sydney! a spus el, când m-am dus să-l întâmpin.

Ținea în mâini încărcătorul computerului înfășurat cu multă grijă — am recunoscut opera mamei dintr-o singură privire.

— Ar fi trebuit să ajungi acum patruzeci și cinci de minute.

— Am avut ceva de făcut, i-am răspuns, întinzând mâna după încărcător.

A refuzat, însă, să mi-l dea, ridicând brațul ca să nu ajung la el.

— Interesant e că Julie nu mi-a spus că ai avea alte planuri. Știe ceva de asta?

Mi-am încleștat maxilarul. Înăuntru, Jenn stătea la birou și ne privea pe fereastră.

— Am dus o prietenă la spital.

— O! a exclamat el, ținând în continuare încărcătorul în mână. Totul e în regulă?

— Sper că da. Poți să mi-l dai, te rog?

A acceptat, în cele din urmă, să-mi dea încărcătorul, cu mișcări extrem de lente.

— Mă pui din nou într-o situație dificilă. Mama ta m-a ajutat foarte mult. Nu mi se pare corect s-o mint.

— Nici nu ți-am cerut s-o faci, i-am răspuns eu.

— Dar dacă îi *voi povesti* ce s-a întâmplat astăzi, a continuat el, de parcă nici nu ar fi auzit ce-am spus, am senzația că îți va impune și mai multe restricții. Și nu vreau să port vina pentru asta.

Acum, am păstrat tăcerea. Încercam să-mi dau seama ce urmărea.

— Eu îți propun să păstrăm secretul, a adăugat apoi. Dar îmi rămâi datoare.

— Poți să-i spui ce vrei, i-am ripostat eu. Nu-mi pasă.

— Nici vorbă! a exclamat el, ridicând mâinile în aer. Nu vreau să joc rolul personajului negativ. Rămâne secretul nostru. De acord?

Nu-mi plăcea propunerea. Dar înainte de a apuca să-i răspund, mi-a bipuit telefonul. Era un mesaj de la Mac.

O simplă sperietură. Nimic grav, mi-a scris el.

— Trebuie să mă duc la muncă, i-am spus lui Ames, deschizând ușa. Mă așteaptă.

— Firește, mi-a răspuns, pe un ton vesel, făcându-mi loc să trec. Ne vedem diseară.

Am intrat înăuntru și, așezându-mă la birou, mi-am aruncat geanta la picioare. De pe celălalt scaun, Jenn îl privea pe Ames, care se îndrepta acum spre mașină.

— Ce-a fost asta?

— Nimic deosebit, i-am răspuns. Ames și ciudățeniile lui!

— Mă duc la elevii mei cretini, mi-a spus ea, luând un dosar. Sigur te simți bine?

Am încuviințat din cap și apoi, când Jenn a dispărut pe hol, mi-am scos telefonul ca să-i răspund lui Mac.

Mă bucur. Am fost îngrijorată.

Nu e cazul. Totul e bine.

Mi-am aruncat ochii pe fereastră și am văzut că afară începea să se întunece; venea iarna. Mi-am ațintit din nou privirea asupra ecranului telefonului, unde ultimele cuvinte ale lui Mac așteptau un răspuns. Sau poate că nu. Mesajul lui — „Totul e bine” — constituia o zonă de confort, un loc de refugiu pe timp de furtună. Dacă prelungești momentul, acesta nu pare să se mai sfârșească. Dacă nu aveam să-i mai răspund, nu mai dădeam naștere altor conversații — bune sau rele. Am stat o oră la birou. Dar nu i-am mai scris nimic.

* * *

Câteva minute bune, am avut senzația că aud un ronțăit. Apoi, am primit și confirmarea.

— Mănânci ceva?

S-a așternut tăcerea. Apoi, câteva clipe mai târziu:

— Chipsuri.

Am rămas fără grai. De când ne cunoșteam, nu l-am văzut niciodată pe Mac mâncând ceva nesănătos. Mesele lui constau din rulouri de brânză dietetică învelite în felii de carne slabă de curcan, un pumn de migdale și două mandarine. Îmi era greu să mi-l imaginez mâncând grăsimi nesaturate, și cu atât mai puțin produse din automate. Nu-mi mai găseam cuvintele.

— Știi ce gândești, a rupt el tăcerea, în cele din urmă. Gândurile astea m-au bântuit și pe mine. Cuplate cu un sentiment copleșitor de vinovăție.

— De când mănânci chipsuri?

— Practic, de când m-am născut, mi-a răspuns, ronțâind un alt chips. Până anul trecut, când m-am oprit. Cam prin luna martie. De atunci, m-am ferit de ele ca un toxicoman de droguri.

— Asta până...

— Ieri, mi-ă răspuns, ronțâind din nou. Cred că lucrurile au început să-și pună amprenta asupra mea.

Din nou, nu prea știam ce să-i răspund. Mac era, din fire, destul de evaziv și precaut. Nici în cele mai bune zile ale sale, nu deborda de optimism și veselie. Acum, era rândul meu să cad pradă sentimentului de vinovăție, căci mă temeam — în egoismul meu — că tristețea lui avea legătură cu mine.

— La ce te referi?

— La mama, mi-a răspuns, oftând adânc.

Am auzit apoi fâșâitul unei pungi de chipsuri mototolite în pumn. O, Doamne!

— La concurs. Și la noi doi.

Pe hol, răsunau zgomote de pași, care au încetinit brusc când s-au apropiat de camera mea. M-am uitat automat la locul în care *ar fi trebuit* să fie încuietoarea ușii.

— La noi doi? am repetat eu, în șoaptă.

— Da, mi-a răspuns, pe un ton cât se poate de firesc. Nu vreau să mă înțelegi greșit. Încerc să mă mulțumesc cu întâlnirile noastre furate. Dar n-aș putea spune că e o situație... prea fericită.

— Da, știu, i-am spus, cu un zâmbet pe buze. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. E a lui Spence, a continuat, cu glasul ușor înăbușit, din cauza telefonului pe care îl mișcase la ureche. Sunt convins că mama ta nu s-ar fi bucurat nici dacă ne-ar fi găsit numai pe noi în studio. Dar poate că nu te-ar fi pedepsit atât de tare.

— Layla mi-a spus că ești încă supărat.

— Are dreptate.

Am tăcut amândoi pentru o clipă. Nu aveam de unde să știu dacă posesorul pașilor de pe hol plecase sau stătea, în tăcere, de cealaltă parte a ușii. După o săptămână de când se instalase la noi, știam că Ames le făcea pe amândouă.

M-am simțit mereu stânjenită în compania lui. Dar privirile piezișe și ciudate pe care mi le arunca ori de câte ori mă vedea nu se comparau cu prezența lui permanentă în casă. Deși a venit doar cu un geamantan, o geantă de voiaj, câteva cutii și un computer, a reușit să ocupe aproape cu totul spațiul pe care îl împărțeam împreună. Dacă, la început, pachetele de țigări de lângă ușa garajului erau singurele indicii ale vizitelor sale, acum totul îi trăda prezența — de la prosopul întins pe podeaua de la baie până la emisiunile de radio ce răzbăteau neconținut din camera lui Peyton. Zi și noapte, auzeam numai voci. Când nu aveam coșmaruri, visam dezbateri și mese rotunde.

Găsea, apoi, tot felul de pretexte ca să-mi bată la ușă: Nu am cumva în plus un tub de pastă de dinți? Unde ținem becurile? Nu mi se pare că e prea cald în casă? Și toate astea s-au întâmplat în primele treizeci și șase de ore de la venirea sa la noi acasă. Trecea mereu prin fața camerei mele, unde se oprea adesea în prag ca să mă întrebe câte ceva. Când am început să închid ușa, a început și el să bată: trei lovituri ușoare, una lentă și două iuți. Dacă îi deschideam, intra mereu înăuntru.

— Ai mult de învățat, nu-i așa? m-a întrebat cu o seară în urmă, în timp ce încercam să termin un referat pentru ora de literatură engleză despre romanul *La răscruce de vânturi*.

Stăteam la birou, iar el pe pat, unde răsfoia o revistă pe care o lăsasem deschisă. În mod normal, la această oră, ar fi trebuit să fiu deja în pijama, dar am tot amânat momentul.

— Ar fi trebuit să învăț cu aceeași sârguință ca și tine când eram în liceu. Aș fi evitat numeroase probleme.

I-am răspuns, cum o făceam de obicei, dând o singură dată din cap, concentrată asupra ultimului paragraf al referatului.

— Și Peyton spunea același lucru, a continuat el, întorcând o altă pagină. Că nu semănați deloc, lucru pentru care se bucură nespus de mult.

Mă simțeam întotdeauna stânjenită când îl auzeam vorbind despre fratele meu. În schimb, acesta era motivul pentru care mama voia să-l aibă în preajmă, cu atât mai mult acum, când Peyton refuza cu încăpățănare să vorbească cu ea.

După dezastrul ceremoniei de absolvire, a încercat toate mijloacele posibile ca să ia legătura cu el. Nu avea voie să-l sune, așa că îi scria zilnic, transmițându-i, de asemenea, rugămintele ei prin intermediul avocaților și al ofițerului însărcinat cu facilitarea legăturilor dintre deținuți și familia acestora. Singurul răspuns pe care l-a primit a fost prin Ames, pe care fratele meu încă îl mai contacta.

— Are nevoie de spațiu, l-am auzit spunându-i, într-o zi, în timpul unei alte discuții purtate la o cafea. Va relua legătura când se va simți pregătit.

— Dar dacă m-ar lăsa să mă justific, sunt convinsă că m-ar înțelege, i-a răspuns mama. Măcar de te-ar suna când sunt și eu prin preajmă ca să putem sta puțin de vorbă!

— Și eu îmi doresc asta, i-a spus Ames. Și poate că se va și întâmpla. Dar deocamdată, trebuie să-i respect dorințele. Mă înțelegi?

Mama nu i-a mai răspuns nimic, mulțumindu-se doar să-i arunce o privire încărcată de tristețe. De vreme ce Ames se afla în permanență acasă — susținea că studia „piața forței de muncă” (deși nu l-am văzut făcând nimic în acest sens) — mi se părea ciudat faptul că niciunul dintre numeroasele telefoane primite de la Peyton nu a coincis *nici măcar o dată* cu prezența mamei „prin preajmă”. Se părea, însă, că eram singura care își puneam această problemă.

Acum, în timp ce stăteam de vorbă cu Mac, m-am ridicat în picioare și m-am dus să deschid ușa. Holul era gol, dar ușa de la dormitorul fratelui meu era întredeschisă. Dinăuntru, se auzea un alt talk-show radiofonic. Uitându-mă în cealaltă parte, am văzut-o pe mama stând în fața computerului ei din Comandamentul de Război.

— Sper din tot sufletul, am spus eu, închizând din nou ușa, că buna purtare de care am dat dovadă în ultimul timp s-o faci pe mama ceva mai îngăduitoare. Îmi doresc tare mult să vin la spectacol.

— Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face prea multe speranțe, mi-a răspuns el. Ai putea doar să speri că te va lăsa din când în când să iei masa în oraș.

— Se va întâmpla și asta, i-am spus eu, pe un ton mult mai încrezător decât mă simțeam cu adevărat. Spectacolul reprezintă, însă, o ocazie cu totul deosebită, un eveniment care are loc doar o dată în viață. Pe de altă parte, este programat destul de devreme și fac tot ce-mi stă în putință ca să adun cât mai multe bile albe în favoarea mea.

— Nu vreau să fi dezamăgită dacă dorința nu ți se va îndeplini, mi-a spus el. Firește că îmi doresc să-mi fii alături în sală. Știi foarte bine asta. Dar nu e un capăt de țară.

Tocmai asta era problema. Nu mă așteptam să primesc luna de pe cer — nici nu mi-am dorit-o vreodată. Nu voiam decât un *singur* lucru. Chiar dacă era puțin probabil să-mi văd visul cu ochii, îmi conferea măcar o speranță ce-mi însenina după-amiezile petrecute la Kiger Center sau serile petrecute în camera mea, stând cu ochii pironiți pe ușa închisă, dar neferecată, și bucurându-mă doar de compania binecuvântată a Sfântului tuturor celor văzute și nevăzute.

— Roagă-te pentru mine, bine? i-am spus eu apoi. Și nu mai pune gura pe chipsuri!

— O să mă străduiesc, mi-a răspuns, izbucnind în râs.

După ce-am terminat de vorbit, m-am uitat pe calendarul de pe birou. Însemnasem toate obligațiile școlare și sarcinile de serviciu — lucrurile personale le păstram în telefon — și am privit diverse date importante: ziua examenelor de evaluare, *college night*¹, ziua de salariu de la Kiger. Am luat apoi un pix și am încercuit de două ori data spectacolului-concurs. N-am notat nimic în jurul zilei respective, căci ar fi trădat prea multă încredere. Dar faptul că am încercuit-o îmi crea senzația că mă apropiam cu încă un pas de visul meu. Și oricum știam despre ce era vorba.

¹ Eveniment educațional, unde studenții și profesorii se întâlnesc pentru o reuniune multiculturală.

CAPITOLUL

22

Tata și-a dres glasul. Pentru că știam din proprie experiență că avea să ne spună ceva important, mi-am ciulit urechile, pregătindu-mă să-l ascult cu atenție. Ca și mama, de altfel. Ames, însă, continua să mănânce nestingherit.

— Care mai sunt noutățile de pe frontul forței de muncă?

Mama a luat o înghițitură din paharul cu vin. Din felul în care îl privea, era evident că tata n-a pus întrebarea din pură întâmplare. Au purtat o discuție înainte și și-au conceput și un plan.

— Am câteva promisiuni, a răspuns Ames, înghițindu-și îmbucătura. Unul dintre prietenii mei de la Walker mi-a depus CV-ul pentru un post de recepționar la Valley Inn, un hotel nou deschis. Competiția este, însă, destul de acerbă, așa că mă îndoiesc că voi avea șanse de reușită.

— Sunt convins că există și alte oportunități în afară de industria hotelieră, a spus tata. Am văzut recent în ziare și pe site-urile de recrutare numeroase anunțuri de angajare.

— Așa o fi, i-a răspuns Ames, luându-și paharul cu apă. Dar prefer să lucrez în domeniul în care m-am specializat.

Părinții mei au schimbat o privire între ei.

— Dar un salariu e întotdeauna bine-venit.

— E adevărat, a încuviințat Ames. Dar am senzația că voi obține postul de la Valley Inn.

Tăcerea care s-a așternut apoi între noi era atât de apăsătoare, încât o simțeam aproape în stomac. Se simțea, în sfârșit, vântul schimbării. Nu știam, însă, de unde bătea.

După masă, m-am dus în camera mea și m-am așezat la birou, cu telefonul la îndemână, în cazul în care Mac avea să găsească câteva minute libere, între două livrări, ca să stăm puțin de vorbă. Mă pregăteam să-mi fac temele la ecologie când am auzit pe cineva urcând treptele. Apoi, trei bătăi în ușă: *cioc*, *cioc-cioc*.

— Da, i-am răspuns, deschizând ușa.

— Vreau să te întreb ceva, mi-a spus Ames, trecând pragul și intrând în cameră.

N-am avut altă șansă decât să mă dau la o parte ca să-i fac loc să intre.

— Poți să-mi dai cumva un încărcător de telefon? Nu-l mai găsesc pe al meu.

Se și așezase deja pe pat și răsfoia una dintre revistele de pe noptieră. Mi-am scos încărcătorul din sertarul biroului și i l-am oferit.

— Poftim!

A întors încă o pagină, apoi și-a ridicat privirea spre mine, dar n-a întins mână să-l ia.

— O, minunat! Îți mulțumesc.

L-am lăsat pe pat lângă el și m-am așezat din nou la birou. Nu s-a clintit din loc, chiar dacă mi-am reluat temele. Din când în când, îl auzeam întorcând paginile revistei.

Telefonul mi-a bipuit și i-am privit ecranul. Primisem un mesaj de la Mac.

6 porții de pâine prăjită cu usturoi. Nimic altceva. Vreo idee?

O cină cu spaghete? i-am răspuns zâmbind. O întâlnire a dependenților de carbohidrați?

O să te anunț.

— La ce lucrezi acolo? m-a întrebat Ames.

— La ecologie, i-am răspuns, punând telefonul deoparte.

— Uf! a exclamat el, făcând o grimasă. Până și termenul ca atare mi se pare dificil.

Nu i-am mai răspuns nimic, concentrându-mă asupra temelor mele în speranța că îmi va înțelege mesajul. În zadar, însă. Mă întrebam dacă nu cumva va trebui să-i cer pur și simplu să plece când am auzit-o pe mama pe hol.

— Sydney, am uitat să-ți zic că..., spunea ea, dar s-a oprit brusc în clipa în care l-a zărit pe Ames stând pe pat. Am crezut că înveți.

— Asta și fac, i-am răspuns.

— O împiedic eu, a spus Ames, pe un ton vesel, închizând revista.

Văzând cum „canionul” dintre sprâncenele mamei se adâncea tot mai mult, am înțeles că intuiția nu mă înșelase ceva mai devreme: influența pe care Ames a exercitat-o cândva asupra ei începea să se stingă încetul cu încetul, dacă nu dispăruse în totalitate. Iar el nici măcar nu-și dădea seama.

— Ar fi bine s-o lăsăm să-și termine treaba, i-a spus ea, cu glas tăios. De acord?

— Firește, i-a răspuns el, ridicându-și privirea.

Mama s-a dat la o parte din fața ușii, făcându-i loc să plece. Dar abia după câteva minute bune i-a înțeles mesajul și s-a ridicat în picioare.

— Îți mulțumesc pentru încărcător, mi-a spus apoi mie, strângându-mă ușor de umăr când a trecut pe lângă mine. Ești o dulceață.

Nu i-am răspuns nimic, continuând, în schimb, să-mi țin ochii ațintiți asupra mamei, care îl urmărea cu privirea în timp ce Ames ieșea din cameră cu pași lenți.

— Vrei niște cafea? a întrebat-o apoi, în trecere. Mă gândesc să fac un ibric.

— Nu, i-a răspuns. Am niște treabă.

— Bine, a spus el, întorcându-se spre camera lui Peyton. Anunță-mă dacă te răzgândești!

Mama continua să-l scruteze cu privirea. Când și-a întors capul spre mine, mi-am ațintit iute ochii în manualul de ecologie.

— Vrei să închid ușa sau s-o las deschisă? m-a întrebat apoi.

Ne-am privit îndelung una pe cealaltă. *A înțeles*, mi-am spus în gând. Nu chiar totul. Dar ceva tot a înțeles. *În sfârșit!*

— Închide-o! i-am răspuns.

Ea a încuviințat din cap și a închis ușa în urma ei.

* * *

A doua zi, stăteam la birou, la Kiger Center, și o ascultam pe Jenn predându-le „cretinilor” ei o lecție despre ecuațiile de gradul al doilea când l-am văzut pe Mac parcând camioneta în fața ușii de la intrare a centrului. Am clipit nedumerită, căci nu-mi venea să-mi cred ochilor. Dar când Layla a coborât din mașină și s-a îndreptat spre ușă, am înțeles că totul se întâmpla aievea.

— E aici? m-a întrebat ea, roșie la față și cu ochii umflați de plâns.

— Spence? am întrebat-o eu, deși cunoșteam prea bine răspunsul.

Ea a încuviințat din cap.

— Nu, i-am răspuns.

Ea și-a mușcat buza, apoi și-a scos telefonul și mi l-a întins. Pe ecran erau afișate câteva mesaje — mai întâi, al ei, în care îl întreba dacă se puteau întâlni ca să stea de vorbă. Apoi, răspunsul lui:

Am cursuri. Îmi pare rău.

— Mi-a dat papucii, mi-a spus ea.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o vărsând acum lacrimi amare.

— Și a făcut-o prin *telefon*.

— O, Layla! am spus eu.

Afară, Mac stătea încă la volan. Indiferent cât îmi doream să-l văd — și-mi doream mereu să-l văd — am înțeles motivul pentru care păstra acum distanța. Era vorba despre ea, nu despre noi doi.

— Îmi pare nespus de rău. Totul e aiurea.

— E un ticălos, a continuat apoi, vorbind pe nas și ștergându-și ochii cu dosul palmei. *Știam* că se întâmplă ceva. Nu-mi mai răspundea la mesaje sub pretextul că e cumplit de ocupat... așa că l-am sunat astăzi și l-am întrebat verde în față dacă totul s-a terminat între noi. N-a încercat nici măcar să nege.

Și-a dres glasul și și-a băgat telefonul în buzunar. M-am uitat din nou la Mac: continua să ne privească.

— Nu știu de ce povestea se repetă la nesfârșit. Sunt un om bun. Adică, încerc să fiu și...

— Ești cu adevărat, i-am spus eu, ridicându-mă în picioare și îndreptându-mă spre ea.

— Tot ce-mi doresc este să întâlnesc și eu un băiat cumsecade, a continuat ea, cu glasul înecat în lacrimi. Drăguț. Amabil. Ca personajele din romanele de dragoste pe care le devorez cu atâta pasiune. Nu cred că există doar în cărți. Nu se poate. *Trebuie* să existe și în realitate. Doar că nu-mi ies în cale.

Și vocea i s-a frânt de durere. Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept, iar ea și-a rezemat capul de umărul meu. Știam că n-ar fi auzit nimic din ce i-aș fi spus în clipele acelea; inima frântă pune stavilă cuvintelor. Dar dacă m-ar fi ascultat, i-aș fi spus că are dreptate. Că băieții buni există și în lumea reală. Că unul dintre ei ne privea chiar acum, de undeva din apropiere. Păstrând distanța, căci știa că sora lui avea nevoie de un umăr pe care să plângă, dar rămânând mereu prin preajmă.

* * *

— Nu înțeleg ce mai vrei de la mine, a spus Layla, posacă, în timp ce stăteam amândouă pe capota mașinii mele, după terminarea orelor, două zile mai târziu. Am crezut că rolul meu se încheie odată cu înregistrarea pieselor.

Nu mai erau nici două săptămâni până la concurs și se vedea fără urmă de îndoială că nu doar Mac era nervos. Eric, irascibil și stresat chiar și în cele mai favorabile circumstanțe, devenise de-a dreptul paranoic, impunându-le cu disperare colegilor săi de trupă repetiții istovitoare și concentrare maximă. Nimic nu-i clinea voința și hotărârea de fier: nici slujba lui Mac, nici pasiunea lui Ford pentru marijuana și nici inima frântă a Laylei.

— Așa era planul inițial, i-a explicat Eric, intrând pe culoarul îngust dintre mașina mea și cea de lângă ea. Dar cei care ne-au evaluat piesele au specificat faptul că le-a plăcut cântecul tău. Nu putem să-l mai excludem acum.

— N-am semnat niciun contract pentru vreo apariție în public. Deocamdată, nu suport nici să-mi văd chipul în oglindă.

M-am uitat la Mac, care stătea lângă mine, rezemat de bara de protecție. Deși Layla trecea prin aceeași experiență dureroasă când ne-am cunoscut la Seaside, era pentru prima oară când o vedeam pierzându-și cu totul încrederea de sine. Părea să fi pălit dintr-odată, în ciuda curajului și îndrăznelii ce îi erau

caracteristice. Numai timpul îi va vindeca rănila, mi-a spus Mac, deși cartofii prăjiți mai făceau și ei câte o minune.

Eric s-a îndreptat acum spre ea și i-a pus mâinile pe umeri. Mă așteptam ca Layla să-l respingă, dacă nu chiar să-l pocnească, dar n-a făcut decât să-și întoarcă privirea într-o parte în timp ce-l asculta vorbind.

— *Te vei descurca de minune, îi spunea el. De fapt, poate că asta îți și trebuie.*

— Să cânt o piesă despre o relație eșuată în fața unei mulțimi de oameni? l-a întrebat ea, oftând adânc. N-aș prea crede.

— Să cânti, în fața unei mulțimi de oameni, o piesă despre *puterea și înverșunarea* de a nu te lăsa pradă unei *inimi frânte*, a corectat-o el. Ai încredere în mine, bine?

Nu părea, însă, prea convinsă. Dar nici nu l-a refuzat. Iar când Eric s-a aplecat și a sărutat-o pe creștetul capului, ea a închis ochii.

L-am privit pe Mac și, aplecându-mă spre el, i-am șoptit la ureche:

— Ce-a fost *asta*?

— Nebunie temporară, mi-a răspuns el, cu același glas șoptit. Ți-am spus că nu e în apele ei.

— Ce tot șușotiți acolo? ne-a întrebat Layla.

— Nimic, i-a răspuns Mac.

— Vorbeam de perspectiva de a veni și eu la spectacol, i-am răspuns în același timp.

Layla mi-a aruncat o privire piezișă, deloc amuzată.

— O să-i cer voie mamei în seara asta. Urează-mi noroc! am adăugat apoi.

— Noroc! mi-a spus ea, ridicându-și genunchii la piept și îndreptându-și fața spre soare. Cineva mai are dreptul și la puțin noroc.

Când am plecat de la Kiger în ziua aceea, îndreptându-mă spre casă, îmi concepusem deja formula prin care să-mi exprim

propunerea în cuvinte, cât și răspunsurile la contraargumentele pe care mă așteptam să le întâmpin. Chiar dacă avea să spună nu — deși speram să n-o facă — va trebui s-o impresionez cu rezultatele mele la învățătură.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe mama în bucătărie, mestecând ceva pe aragaz.

— Ce faci? am întrebat-o eu, punându-mi geanta pe un scaun.

— Tempeh¹ cu ardei iute gătit în stir fry², mi-a răspuns ea, adăugând ceva în tigaia care sfârâia pe foc.

În stânga, avea o carte de bucate.

— M-am gândit că e timpul să încerc o rețetă nouă, să schimb puțin meniul.

— Serios? am spus eu. Ai vreun motiv anume?

— Nu, mi-a răspuns, aruncând în tigaie un pumn de legume verzi; o clipă mai târziu, în aer plutea miros de ceapă. Am simțit doar nevoia să fac o schimbare.

Era fie cel mai bun, fie cel mai prost moment. Dar pentru că mă simțeam optimistă, am hotărât să iau taurul de coarne.

— Chiar voiam să vorbesc ceva cu tine referitor la asta.

— La ce anume? m-a întrebat, agitând tigaia și stârnind aburi.

— La schimbări. Să discutăm despre ele.

S-a lăsat tăcerea. Tulburată doar de sfârâitul legumelor din tigaie.

— Te ascult, mi-a spus ea.

Bun. Am tras adânc aer în piept.

— Știu că am făcut-o de oaie în seara în care i-am adus aici pe prietenii mei. Și pe prietenul beat al Laylei...

¹ Aliment pe bază de soia.

² Tehnică asiatică de a găti legumele și carnea la foc iute, fără prea multă grăsime, mestecând constant și rapid, pentru a produce o mâncare aromată, crocantă și fragedă.

— După câte îmi amintesc, n-a fost singurul care a băut. Parcă i-ai ținut și tu isonul.

O singură înghițitură, mi-am spus în gând, încercând apoi să mă concentrez asupra obiectivului meu.

— Recunosc — am făcut o greșală. Dar de atunci, n-am mai ieșit niciodată din cuvântul tău și al tatei. Am participat la toate grupurile de studiu din timpul pauzelor de masă; după ore, lucrez la Kiger; iar când ajung acasă, îmi fac temele. N-am mai ieșit nicăieri și nici nu v-am rugat să mă lăsați undeva.

Stătea în continuare cu spatele la mine, așa că nu aveam cum să-i descifrez expresiile faciale ca să-mi dau seama dacă aveam sau nu șanse de izbândă. Mi s-a părut, însă, de bun augur când am auzit-o spunându-mi:

— Până aici, sunt de acord cu tine.

Pe aleea din fața casei, am zărit farurile unei mașini, ceea ce însemna că mama va avea, în curând, un aliat — pe tata sau pe Ames. Era mult mai bine să vorbesc doar între patru ochi cu ea, așa că trebuia să grăbesc lucrurile.

— Formația prietenilor mei a fost acceptată într-un concurs. Câștigătorul va primi un contract cu o casă renumită de discuri. Spectacolul va avea loc vinerea viitoare, la ora șapte seara. Este destinat tuturor vârstelor. Și îmi doresc din tot sufletul să mă duc și eu.

A dat mai încet ochiul aragazului și a pus lingura deoparte. Apoi, s-a întors cu fața spre mine și m-a fixat cu privirea.

— Sunt aceiași prieteni care au venit aici?

— Da, i-am răspuns, dând din cap.

— O, Sydney! a exclamat ea, oftând și trecându-și mâna prin păr. Aș vrea să-mi fi cerut altceva.

— Dar asta îmi doresc din tot sufletul, i-am răspuns, simțind o strângere de inimă.

— Să te duci într-un club? Cu oameni care obișnuiesc să bea?

— Doar prietenul Laylei obișnuia să bea. Și acum nici nu mai sunt împreună.

— Asta contează prea puțin, mi-a răspuns ea. Îmi ceri o favoare mult prea mare. Am vrea să-ți redăm treptat privilegiile, în funcție de evoluția lucrurilor.

Exact asta îmi spusese și Mac.

— E vorba doar de o singură seară, am insistat eu, nefiind încă pregătită să mă dau bătută. Apoi, putem să revenim la starea actuală a lucrurilor.

— O spui de parcă ai comite o greșală. Ai fost foarte cuminte până acum și, sinceră să fiu, n-aș prea vrea să schimb situația, mi-a răspuns, întorcându-se cu fața spre aragaz.

— Dar ai spus că ești dornică de schimbări.

— M-am referit doar la *mâncare*, mi-a răspuns ea, izbucnind în râs.

Am auzit ușa garajului deschizându-se. Mai aveam cel mult două minute ca să-mi închei dizertația înainte de a mă confrunta cu un front unit.

— Te rog să te mai gândești. E tot ce-ți cer. Nu spune încă nu! Te rog!

Mi-am expus pledoaria și i-am combătut argumentele cu contraargumente. Nu mai aveam nimic de făcut decât să mă rog și să sper că voi avea parte de puțin noroc, așa cum mi-a urat Layla.

— Bine, mi-a răspuns, în timp ce ușa garajului se deschidea. O să mă mai gândesc. Acum vrei să-mi dai, te rog, din dulap pudra de curry și chimionul? Mi se întărește sosul.

Am luat sticlulele din dulap și m-am dus să i le dau. Conținutul tigăii de pe aragaz nu semăna cu nici o altă mâncare din lista de bucate a mamei. Habar nu aveam ce era tempéh-ul, dar nu părea prea apetisant. Am preferat, însă, să-mi țin gândurile sub tăcere în timp ce îi ofeream condimentele. A citit rețeta din cartea de bucate, apoi a desfăcut capacul sticlulei cu chimion.

— Nu cred că o să iasă mare lucru, a spus ea, presărând puțin chimion și stârnind un nor de aburi, alimentați și de pudra de curry.

A amestecat apoi, de câteva ori, cu lingura legumele din tigaie.

— Ce părere ai?

— E o schimbare.

— Asta așa e, mi-a răspuns ea.

A mai turnat puțin chimion, apoi s-a aplecat deasupra tigăii și a mirosit îndelung, făcându-mi semn să-i urmez și eu exemplul. Am ascultat-o, cu mișcări șovăitoare. Nu mirosea nici rău, nici bine. Doar cu totul diferit.

CAPITOLUL

23

Era sâmbătă dimineața și tocmai ieșeam din duș. Primul lucru pe care l-am auzit când am deschis ușa băii a fost glasul lui Ames.

— Julie! Ai câteva minute libere?

A ieșit apoi pe hol, cu telefonul în mână. Mi-am strâns, din instinct, prosopul și mai tare în jurul meu.

— Nu prea, i-a răspuns mama din biroul Comandamentului de Război. Sunt ocupată acum.

— Am senzația că această pauză o să-ți facă plăcere, i-a ripostat el, zâmbindu-mi cu gura până la urechi, în timp ce se îndrepta spre biroul ei.

Apoi, i-a oferit telefonul.

Trebuia să recunosc că era un individ extrem de inteligent. Confruntându-se cu posibilitatea ca părinții mei să-l dea afară din casa și din viața noastră, a înfăptuit singurul miracol de care era în stare. Am înțeles asta încă din clipa în care am auzit-o spunând „Bună”.

— *Peyton*, mi-a șoptit el din buze, cu același zâmbet larg.

Am auzit-o deodată pe mama râzând și vorbind deopotrivă, cu răsuflarea întretăiată și glasul înecat în lacrimi. Chiar și

dintr-o altă cameră, puteam s-o văd radiind de fericire și îmbujorată toată la față. Și, ca prin minune, totul se schimbă.

Nu în totalitate. În ciuda faptului că au vorbit o jumătate de oră — timp în care mama nu s-a clintit din Comandamentul de Război, de parcă un singur pas făcut dincolo de prag ar fi spulberat vraja — Peyton nu părea dispus să facă prea multe concesii. Când l-a întrebat dacă putea să-l viziteze, a refuzat-o cu fermitate, acceptând doar convorbirile telefonice. M-am întrebat mai târziu cum reușise Ames să-l determine să facă și acest mic compromis, ce i-a spus de l-a convins să treacă peste toate barierele autoimpuse. Dacă mamele pot să ridice mașini ca să salveze viața pruncilor lor, atunci e cât se poate de firesc ca un individ să facă tot ce-i stă cu putință, și poate chiar mai mult de-atât, pentru propria-i autoconservare.

Mă obișnuisem atât de mult cu tăcerea lui Peyton, încât am rămas practic fără grai când am auzit telefonul sunând două zile mai târziu. După ce robotul și-a spus replica, am tras adânc aer în piept.

— Bună, l-am salutat eu. N-am mai vorbit de mult.

S-a așternut tăcerea întreruptă doar de vocile ce se auzeau în fundal.

— Da. Lucrurile au fost cam... tensionate în ultimul timp. Dar povestea n-are nicio legătură cu tine.

Câteva clipe, n-am mai rostit niciun cuvânt.

— Și aici au fost cam tensionate, am rupt tăcerea, în cele din urmă. Am chemat niște prieteni acasă și mama m-a prins în „flagrant delict” — și cu o sticlă de băutură în mână. A spumegat de furie, iar de atunci mă ține sub cheie.

— Poftim? *Ai băut?*

Era atât de uimit — șocat de-a dreptul, aș putea spune — că mă întrebam dacă nu cumva a uitat de unde sună.

— Am luat doar o înghițitură, i-am explicat apoi. Și...

— Sydney, nu te juca cu focul! Ești prea deșteaptă pentru asta.

— Am luat doar o *singură* înghițitură, am repetat. Și pentru asta m-a pedepsit crunt. Nu e corect.

În liniștea apăsătoare, ce s-a lăsat apoi între noi, am realizat că era pentru prima oară când îi împărtășeam, printre rânduri, lui Peyton sentimentele pe care le nutream față de faptele lui și modul în care acestea ne-au afectat pe toți. Am simțit, însă, că trebuia să fac imediat cale întoarsă, acoperindu-mi urmele. Aveam senzația că lucrurile se precipitau deodată, prea brusc și prea iute, fiind în același timp îndelung amânate. Am deschis gura ca să spun ceva când l-am auzit vorbind:

— Da, ai dreptate. Nu e corect. Totul e aiurea. Îmi pare nespus de rău.

Nu eram pregătită pentru iureșul de sentimente pe care mi l-au stârnit aceste ultime cuvinte. Tot timpul mi-am dorit să-l aud pe Peyton cerându-și cumva iertare. Și acum, când a făcut-o, mi-am simțit inima frântă.

— Nu-i nimic, i-am răspuns.

Și cu asta am încheiat. Totul era în regulă sau aveam măcar senzația că așa era. Mai târziu, însă, aveam „să derulez” de nenumărate ori în minte discuția purtată cu Peyton, încercând să mă obișnuiesc cu vârtoarea sentimentelor în care continuam să mă zbat. Dar ca și sfântul meu ocrotitor — „Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute” — îmi conferea o alinare după care am tânjit atâta amar de vreme, fără ca măcar să-mi dau seama de asta.

Odată ce zilele treceau și dispoziția mamei părea să se însemineze, speranța prindea tot mai multe aripi în sufletul meu. Concursul se apropia, iar faptul că Peyton îi sălășluia din nou în gânduri, distrăgându-i atenția, nu putea să fie decât în favoarea mea. Așteptam răbdătoare să mi se ivească din nou prilejul ca să aduc subiectul în discuție — și până atunci, mă duceam la școală, apoi la Kiger și, în final, în camera mea, sperând ca buna

mea purtare să nu treacă neobservată. Momentele petrecute în compania lui Mac, cât și speranța multor alora, ce-aveau să vină, mă ajutau să trec mai ușor peste restricțiile impuse de părinții mei. Din clipa în care îl vedeam — înainte ca primul clopoțel să ne cheme la ore — și până la sărutul pe care mi-l dăruia când plecam la Kiger, ziua îmi părea senină și frumoasă.

M-a și sunat de câteva ori când membrii formației s-au adunat în clădirea anexă din spatele casei, permițându-mi astfel să ascult repetițiile trupei *Brilliant or Catastrophic* — numele oficial al bandului. Accesam difuzorul telefonului în timp ce stăteam la Kiger sau la biroul din camera mea. Și ascultându-le piesele, îmi și imaginam scena: Eric — pozând în fața microfonului, Ford — rătăcit într-o lume numai de el știută, iar Mac — impunând ritmul muzicii în spatele lor. Auzeam zgomotele de fond, certurile de rutină, opririle bruște și reluările pasajelor interpretate greșit. De fiecare dată când Layla cânta, simțeam fiori din cap până în picioare. Încercam să-mi imaginez cum ar fi s-o aud cântând la Bendo în carne și oase. Asta dacă aveam să mă duc.

Când nu se afla la repetiții, se afla la muncă. Dacă avea comenzi de livrat în cartierul meu, trecea în fugă pe la Kiger ca să ne salutăm și să ne vedem pentru o fracțiune de secundă. Dar cel mai adesea ne scriam mesaje. În ziua aceea de marți, tocmai mă pregăteam să închid computerul de la Kiger când mi-a trimis următorul mesaj:

Am primit o comandă ciudată.

Era un mesaj cât se poate de criptic, deoarece, în mod obișnuit, începea cu descrierea comenzii, provocându-mă să identific autorii.

Ce comandă?

O pizza mare cu pepperoni. Și pâine prăjită cu usturoi.

Știam prea bine că era o comandă obișnuită; oricine ar fi putut să fie autorul. Tocmai mă pregăteam să-i răspund că aveam nevoie de mai multe detalii când telefonul mi-a bipuit din nou:

Cred că era puștiul ăla.

Ce puști? l-am întrebat, ridicând, nedumerită, din sprâncene.

A urmat o pauză. Jenn a ieșit din sala de conferințe, stingând lumina de pe hol.

— Ești gata de plecare?

— Da, i-am răspuns. Stai o clipă!

Ibarra?

Priveam cuvântul de pe ecran fără să-i înțeleg semnificația. Ca atunci când citești de prea multe ori un lucru și ai senzația că e scris într-o limbă necunoscută. Jenn era deja la ușă și își punea rucsacul pe umăr. M-am ridicat de la birou și am urmat-o, apoi am rămas pe loc în timp ce tasta codul de securitate și încuia ușa în urma noastră.

— Ne vedem mâine? m-a întrebat ea.

Am încuviințat din cap, iar Jenn a pornit spre mașina ei. În timp ce mă îndreptam și eu spre a mea, am scos telefonul și am apăsat pe numele lui Mac, inclus în lista favoriților.

— Cum ți-ai dat seama că era el? l-am întrebat imediat cum mi-a răspuns.

— La început, n-am avut de unde să știu, mi-a răspuns.

Nu părea deloc uimit pentru că am sărit peste formulele de salut.

— Am mai livrat comenzi acolo. E o casă în...

— Pike Avenue.

Știam, firește.

— Da, mi-a răspuns.

Conducea: îi auzeam butonul de semnalizare.

— Astăzi, însă, am pus lucrurile cap la cap. Și am făcut legătura. E un puști simpatic.

Așa și era. Iar acum, deși îl văzusem cu ochii mei la SuperThrift, nu cu mult timp în urmă, mi se părea mai real ca niciodată. Acestea sunt consecințele unei conexiuni aleatorii, când destinul îți împletește calea cu cea a unor oameni complet necunoscuți. Când te bate pe umăr ca să-ți atragă atenția asupra unor lucruri aparent necorelate între ele.

— Trebuie să plec, i-am spus eu. Nu pot să-mi permit să întârzi, mai ales acum.

— Te simți bine, Sydney? m-a întrebat, după o clipă de tăcere.

Nu știam ce să-i răspund. După atâta amar de vreme, de când înotam în ape tulburi, încercând cu disperare să mă mențin pe linia de plutire, aveam senzația că valurile mă purtau acum în largul mării. Mai erau doar trei zile până la spectacol. David Ibarra nu mai era doar un chip de pe Internet sau un nume de pe site-ul Ume.com, ci un om în carne și oase, căruia puteam să-i fac și o vizită, dacă voiam cu adevărat. Așteptam de atâta timp să se întâmple sau să se schimbe ceva. Și acum, când dorința mi se împlinea, reușeam cu greu să n-o iau la fugă.

* * *

Venise timpul.

— Mamă! am strigat-eu.

Ea și-a ridicat privirea de la biroul Comandamentului de Război.

— Da.

— Putem să stăm puțin de vorbă?

În loc să-mi răspundă, a închis dosarul pe care îl avea în față. Am ales să vorbesc cu ea în miercurea de dinaintea spectacolului, gândindu-mă că nici n-o făceam în ultima clipă și nici nu mă aflam prea *departe* de ziua concertului. Am așteptat, de asemenea, telefonul lui Peyton, convinsă fiind că discuția cu el îmi oferea șansa s-o prind pe mama în toane bune. Și ca să am cât mai multe șanse de izbândă, am ales un moment când nici tata, nici Ames nu erau acasă. O făceam acum ori niciodată.

— Voiam să vorbesc cu tine de concursul de vineri despre care ți-am povestit, am început eu.

S-a încruntat, dând naștere „canionului” dintre sprâncene — un semn deloc de bun augur.

— Ce concurs?

— Cel la care participă formația lui Mac și a Laylei?

Nu te speria! m-am încurajat în gând. *Poate că sorții se vor întoarce în favoarea ta.*

— Este un spectacol pentru toate vârstele? Ai spus că o să te mai gândești?

Formulam numai propoziții interogative — o strategie deloc salutară. Încrederea de sine reprezintă cheia succesului. Era timpul să schimb modul de abordare.

— Începe la șapte seara, am continuat apoi, ca și când mi-ar fi dat deja acceptul și acum discutam detaliile. Formația lor intră a doua pe scenă. Așa că m-aș întoarce acasă cel târziu la ora zece.

„Canionul” s-a adâncit și mai tare. Îmi doream cu ardoare să-l ignor.

— Cred că am spus clar și răspicat că vom începe totul treptat, nu cu o noapte într-un club, Sydney.

— N-am mai ieșit nicăieri de săptămâni întregi, mama.

— Nu cred că e o idee prea bună, mi-a răspuns, oftând, obosită deja de discuția noastră. De ce nu le suni pe Jenn și pe Meredith? Poate plănuieți ceva împreună.

— Nu e același lucru, i-am răspuns, deși știam prea bine că acesta era și motivul pentru care mi-a făcut propunerea. Mama, dă-mi voie să mă duc! *Te rog!*

Copleșită de disperare, apelam deja la ultima resursă pe care o mai aveam la îndemână: implorarea. Data viitoare, mi-am spus în gând, nu voi mai face nici planuri, nici strategii. Numai simplul fapt că mă gândeam la o dată viitoare nu făcea altceva decât să confirme ceea ce era deja evident: jocul se terminase. Dar m-am încăpățânat să rămân pe loc, determinând-o să mi-o spună verde în față.

— Nu, draga mea, mi-a răspuns, în cele din urmă, cu un zâmbet trist pe buze, înrăutățind și mai mult lucrurile. Îmi pare rău.

Și cu asta povestea s-a terminat. Nimic nu mi-a fost de folos — nici rugile adresate cerului, nici lovitura care ar fi trebuit să trimită mingea direct în poartă și să-mi asigure golul victoriei. Toate eforturile au fost în zadar, făcându-mă să mă simt cumplit de prost pentru că am sperat că pot schimba ceva. Aș fi putut să-mi continui pledoaria, reluând lista argumentelor și contraargumentelor. Dar ar fi fost de prisos. Căci mama era de neclintit. Odată ce lua o hotărâre, nimeni nu i-o mai putea schimba.

— Nu-i nimic, mi-a spus Mac, a doua zi de dimineață, când i-am povestit totul în fața dulapului meu de la școală înainte ca sunetul clopoțelului să ne cheme la ore.

Lacrimile au început să-mi brăzdeze, nestingherite, obrajii, lucru pe cât de umilitor, pe atât de neplăcut.

— E doar un spectacol, a continuat el. Vor mai fi și altele.

— Ce i-ai făcut?

Când mi-am întors capul, am văzut-o pe Layla scrutându-ne cu privirea.

— Nimic, i-a răspuns Mac.

— Dar o văd plângând, Macaulay, a spus ea, scoțând din geantă un pachetel de Kleenex. Sper că n-aveți de gând să vă

despărțiți tocmai acum, a continuat, oferindu-mi șervețelele. Dacă eu nu pot să am o relație fericită, măcar să mă bucur de cele din jurul meu.

— Nu e vina lui, i-am răspuns eu. E vina mamei.

Nici n-am rostit bine cuvintele, că am izbucnit din nou în lacrimi, așa că mi-am ascuns fața în șervețele.

— N-o lasă să vină la spectacol, i-a explicat Mac.

— Și din cauza *asta* plângi? a spus Layla, oftând adânc. Fii serioasă! Ce n-aș da să primesc și eu aceeași interdicție! Eric a devenit îngrozitor de autoritar și de nesuferit. Și acesta e doar începutul! Nu ți-a spus Mac că vrea să ne oblige pe toți să ținem ședințe de meditație înainte de concurs?

Mă impresiona jocul ei — știam că încearcă să mă înveselească.

— Poftim?

— Se pare că *asta* fac marile formații înainte de spectacole, a continuat ea, rezemându-se de dulapul de lângă mine și atingându-mi umărul cu al ei. Meditează și vizualizează. Susține că, astfel, ne vom putea regăsi în același plan spiritual, descoperind „armonia universală înainte de a crea armonia muzicală”.

Am pufnit în râs.

— Pare un citat reprodus întocmai.

— Așa și este, mi-a confirmat ea, rezemându-și apoi capul de umărul meu. O să ne lipsești. Dar nu pierzi decât un spectacol de doi bani. Din păcate, vor mai urma și altele.

Atunci, a sunat soneria: era momentul să intrăm la ore. Timpul nu-mi era niciodată prieten. Mac m-a cuprins în brațe și m-a strâns la piept.

— O să reușești să treci peste *asta*?

— Da, i-am răspuns, luându-l de mână.

El m-a strâns ușor și a mai zăbovit un timp înainte de a porni spre clasă. În timp ce îl priveam îndepărtându-se, am început din nou să plâng.

— Iubire fragedă, a spus Layla, oferindu-mi un alt șervețel.

Mi-am șters lacrimile, stânjenită. Aveau dreptate: urma să pierd doar un singur spectacol și o singură seară. Nu obișnuiam să plâng din orice — iureșul sentimentelor, copleșitor și năvalnic, m-a lăsat și pe mine fără grai. Dar și mai mare mi-a fost uimirea în momentul în care am înțeles, ceva mai târziu, un lucru realmente surprinzător. Faptul că — atunci când am izbucnit în lacrimi — cineva mi-a oferit un umăr pe care să plâng. Te prăbușești numai în fața oamenilor care știu cum să-ți aline inima frântă. Mac și Layla mi-au fost atunci alături. Deși eu nu voi putea să fac același lucru pentru ei.

CAPITOLUL

24

— Ți-ai făcut planuri cu Jenn?

Mama avea remușcări pentru că a refuzat să mă lase să merg la concert. Nu suficiente, însă, ca să se răzgândească. Dar dacă i-aș fi cerut orice altceva, aveam mari șanse să obțin ce-mi doream. Păcat că nu voiam altceva.

— Nu, i-am răspuns, închizând ușa mașinii de spălat vase.

Îi simțeam privirea ațintită asupra mea în timp ce ștergeam cu un burete blaturile de bucătărie. Tata și Ames stăteau încă la masa din sufragerie, continuând să dezbată subiectul abordat în timpul cinei — schimbările survenite pe frontul locurilor de muncă și al locuințelor. Când tata a deschis discuția, Ames îl privea vădit uluit. Legătura pe care o restabilise între mama și Peyton ar fi trebuit să-i confere — credea el — un răgaz mult mai îndelungat, nu doar câteva zile. Aș fi putut să-i explic că părinții mei nu uită niciodată nimic. Odată adus în discuție, subiectul rămânea deschis, fie că îl ignori, fie că nu.

— N-am reușit să obțin postul de la Valley Inn, le-a spus el, luând o altă felie de pâine. Dar am trimis CV-uri și în alte locuri.

— Și apartamente ai mai căutat?

— Vă deranjează prezența mea aici? a întrebat Ames, privind-o pe mama.

— Am mai discutat despre asta, i-a răspuns tata. Am acceptat să te găzduim doar temporar, perioadă în care ar fi trebuit să-ți cauți un alt loc unde să te muți.

— N-am găsit nimic, i-a spus Ames, ungându-și felia de pâine cu unt.

Mai avea încă multe de învățat. Măcar să nu mai mănânce în timpul discuțiilor.

— Piața forței de muncă... nu este prea ofertantă în momentul de față.

Tata s-a uitat la mama, care a luat un dosar de pe scaunul gol de lângă ea și l-a pus pe masă. Hopa!

— Mi-am permis să studiez ofertele de astăzi. Am găsit șase posturi potrivite calificării tale. Și nenumărate anunțuri pentru colegi de cameră.

Ames își mesteca îmbucătura, cu ochii ațintiți asupra mamei, în timp ce îi întindea dosarul pe masă.

— Dacă vrei să scăpați de mine, o să plec, a spus el, în cele din urmă, înghițindu-și dumaticatul.

S-a așternut tăcerea. Mergea la cacealma. Încerca să le atingă corzile sensibile.

— Cred că așa e cel mai bine, i-a răspuns mama. Peyton?

— Da, sunt de acord, a încuviințat și tata, luând un șervețel și ștergându-se la gură. Îți suntem recunoscători pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Dar asta e cea mai bună soluție pentru toată lumea.

Am rămas fără grai. Cât de ciudate sunt legile lumii! Deși nu obții lucrurile pe care ți le dorești cu ardoare, universul te răsplătește apoi într-un mod cu totul neașteptat. Trebuie doar să-ți pui o dorință și să te rogi să ți se împlinească.

După cum era și de așteptat, Ames nu avea de gând să cedeze prea ușor. Mai întâi, a încercat să mai obțină un răgaz de

o lună. Apoi, o săptămână, plus restul celei actuale. Pentru că toate propunerile lui erau întâmpinate cu un refuz, tabloul negocierilor a devenit tot mai greu de privit, motiv pentru care eu și mama ne-am retras în bucătărie. Tata se afla, însă, în elementul lui. Putea să negocieze toată noaptea și aveam senzația că așa se va și întâmpla.

Se aflau încă la masa tratativelor când m-am dus în camera mea la ora șapte și jumătate seara. Concursul începuse la șapte, iar Irv urma să-mi dea mesaj pe HiThere! când aveau să urce pe scenă la șapte și patruzeci și cinci de minute ca să-l urmăresc pe telefon. Între timp, le țineam pumnii și făceam schimb de mesaje cu Mac și Layla.

Layla: După părerea lui Eric, costumul meu nu se încadrează în standardele Meta. Ce dracu' o fi însemnând asta?

Nu e suficient de negru? i-am răspuns eu.

Mac: Avem probleme cu sonorizarea și toată lumea se ceartă din cauza hainelor. Înnebunesc, pe cuvântul meu!

O să vă descurcați de minune, i-am răspuns eu.

Prin ușa întredeschisă, a răzbătut un zgomot de pe hol. Am ascultat cu urechile ciulite. O clipă mai târziu, am auzit-o pe mama mișcându-se prin Comandamentul de Război, așa că m-am întors la mesajele mele.

Au benit foarte mulți oameni, mi-a scris Layla între timp.

Ai emoții?

Nu. Apoi, după o pauză: Ba da.

Un alt beep. Mac: Îmi vine să-i ard ua lui Eric. Spre binele tuturor.

Încearcă să te abții, i-am răspuns eu. Am auzit că aveți un public numeros.

E meritul spectacolului. Nu al nostru.

Tipic din partea lui, mi-am spus în gând. Apoi, Layla:

E aiurea fără tine. Aș vrea să fii aici.

Un alt beep. Mac: Aș prefera să fiu cu tine în Commons Park.

Era amețitor să porți două conversații în același timp. Așa că mă bucuram acum să le dau amândurora același răspuns.

Și eu.

Era șapte și patruzeci și cinci de minute când Irv mi-a trimis invitația pe HiThere! Am dat ACCEPT și mi-a apărut, în toată splendoarea lui, pe tot ecranul telefonului. Abia auzeam ce spunea, atât de zgomotos era publicul.

— Acum se urcă pe scenă, mi-a spus el, în timp ce o blondă platinată s-a izbit de el, lovindu-l pe la spate.

— Cum a fost prima formație?

— Îngrozitoare. Niște țipete amplificate la maxim. Avem noroc că n-au plecat toți spectatorii din sală, mi-a răspuns, dându-se la o parte ca să-i facă loc să treacă unui individ cu o geacă de piele. Au ajuns toți, cu excepția lui Eric. Dar iată-l și pe el! Își face intrarea prin mulțime.

— Firește, i-am răspuns, întinzându-mă pe pat, cu un zâmbet pe buze.

În clipa aceea, s-au auzit câteva acorduri acompaniate de niște bătăi de tobă.

— Gata, a țipat Irv. Ești pregătită?

Cineva a trecut atunci prin fața ușii mele. Dar, pentru prima oară, nici că-mi păsa.

— Da, i-am răspuns. Arată-mi totul!

Am întors telefonul pe lateral exact în momentul în care imaginea s-a schimbat. Datorită unghiului perfect din care filma și a staturii sale imense, vedeam toată scena, cât și primul

rând de spectatori. L-am văzut apoi pe Eric, cu pălăria de fetru pe cap, cochetând cu microfonul. Era flancat, la dreapta, de Ford, care dansa târșâindu-și picioarele, iar la stânga, de Layla, care purta niște cizme de cowboy și o rochie roșie, iar părul îi cădea în cascadă pe umeri. Eric a privit-o zâmbind și apoi au început să cânte.

Copleșită de emoții, am strâns în pumn medalionul cu chipul „Sfântului tuturor celor văzute și nevăzute” și am dat la maxim volumul telefonului. În timp ce Eric interpreta piesa lui Logan Oxford, ale cărei versuri le știam pe dinafară, am privit imaginea cu atenție, mărind-o cât am putut de mult. După câteva clipe, am găsit ce căutam. Stătea aplecat deasupra tobelor, cântând cu pasiune, cu chipul acoperit de șuvițele-i rebele de păr. Poate că eram singura care îl privea cu atâta ardoare. Nu aveam de unde să știu. Dar nu era invizibil, cel puțin nu pentru mine. *Iată-te!* mi-am spus în gând. *Te-am găsit!*

* * *

Vreo veste?

Nu încă.

Era trecut de miezul nopții și toate formațiile își încheiaseră numărul. Acum era rândul juraților și al sponsorilor concursului să aleagă câștigătorul. Între timp, toată lumea aștepta — ei la club, iar eu în camera mea. Am încercat să învăț ceva, dar n-am reușit să mă concentrez, tulburată deopotrivă de emoțiile Laylei și ale lui Mac (niciodată n-am scris atât de multe mesaje într-un răstimp atât de scurt, lucru care spunea ceva, fără doar și poate), cât și de zgomotele ce se auzeau din dormitorul de vizavi. Nu doar talk-show-uri radiofonice de această dată, ci și sunetele provocate de cineva care își împacheta lucrurile. Și o făcea *cu furie*.

Am realizat ce se întâmpla abia după terminarea numărului lor. Deși, per ansamblu, au creat un spectacol frumos, având ca piesă de rezistență cântecul Laylei, au existat și mici inadvertențe (ratările câtorva acorduri din refrenul final), pe care nu cred că le-a observat cineva. Muzica a răsunat, însă, în toată splendoarea ei, chiar și prin difuzorul anemic al telefonului meu, ca și aplauzele și ovațiile spectatorilor. După ce-am întrerupt legătura cu Irv, s-a așternut brusc tăcerea. Atunci am auzit prima bufnitură, urmată la scurt timp de zgomotul unui sertar trântit cu furie. În clipa în care și dulapul a avut parte de același tratament, m-am trezit cu părinții mei în prag.

— Ames pleacă mâine-dimineață, mi-a spus mama când am deschis ușa. Am vrut doar să te anunțăm.

S-a auzit o altă bufnitură. Tata a ridicat din sprâncene.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns el. Am luat decizia de comun acord.

Zgomotele care au continuat să răzbată din dormitorul lui Peyton spuneau, însă, o cu totul altă poveste. Fiecare sertar deschis era apoi închis cu putere, iar dulapul scârțâia din toate încheieturile de fiecare dată când ușile i se închideau sau deschideau. Mi se părea atât de îngrijorător, încât — în tăcerea care s-a așternut deodată în timpul uneia dintre pauzele de fumat ale lui Ames — am ieșit din camera mea și m-am furișat în dormitorul fratelui meu. Am aruncat o privire peste umăr, apoi m-am îndreptat spre patul înșesat de cutii. Una era plină cu cărți, romane broșate și câteva volume despre dependența de droguri și metodele de recuperare. Într-alta se aflau așternuturi de pat și prosoape, dar și câteva perechi de șosete făcute ghem. Iar cea de a treia conținea tot felul de mărunțișuri: cești de cafea, brichete, cabluri și încărcătoare. Într-un colț, am văzut un vraf de fotografii.

În prima poză, Ames se afla cu Peyton pe o plajă cu nisip, probabil în timpul călătoriei lor în Jacksonville. Stăteau unul

lângă altul, cu brațele pe umerii celuilalt, și zâmbeau în fața aparatului de fotografiat. Următoarea îl înfățișa din nou pe fratele meu, de data asta acasă, la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în dreptul cotului. Avea o sprânceană ridicată, părând ușor iritat, în timp ce aștepta ca fotografii să immortalizeze momentul. O altă fotografie îi înfățișa pe Ames și Marla stând în fața unui brad de Crăciun. Ultima poză era făcută la Luna Blu în timpul mesei festive organizate în cinstea lui Peyton cu ocazia absolvirii liceului. Îmi aminteam și acum momentul în care mama i-a oferit telefonul chelneriței, rugând-o să ne facă o fotografie care să ne surprindă pe toți. Fratele meu se afla în mijloc, îmbrăcat cu o cămașă albă, bine apretată, flancat, de-o parte și de alta, de părinții mei. Eu stăteam lângă mama, iar lângă mine se aflau Ames și Marla. Zâmbeam cu toții în fața obiectivului, scăldați în lumina amurgului.

Telefonul mi-a bipuit atunci în cameră. Am lăsat poza în cutie, alături de celelalte, și m-am întors în dormitor, unde am și luat mobilul de pe pat ca să văd dacă mesajul pe care îl primisem era cel pe care îl așteptam — referitor la rezultatul concursului. Nu era ce speram eu.

Suntem în drum spre spital, mi-a scris Mac, și în numele Laylei. Mama e grav.

* * *

Poți face foarte multe lucruri cu un telefon. Poți să trimiți un mesaj sau o fotografie. Să afli cum e vremea sau să citești știrile și horoscopul. Să vezi și să vorbești cu cineva în timp real, să joci jocuri sau să plătești un loc de parcare. Singurul lucru pe care tehnologia modernă n-a reușit încă să-l realizeze este să te plaseze, fizic, într-un anumit loc. Am acceptat să privesc spectacolul de la distanță. Acum, însă, nu mai aveam de gând să stau cu mâinile în sân.

Nici nu mi-a trecut prin cap să cer permisiunea părinților mei ca să mă duc la spital. Era trecut de miezul nopții și primisem deja suficiente răspunsuri negative la rugăminți mult mai rezonabile. Așadar, cuprinsă de spaimă după ce-am primit mesajul lui Mac, m-am așezat la birou și am scris un bilet.

Nu încercam să mă păcălesc singură. Știam prea bine că mama nici nu va apuca, probabil, să treacă de prima propoziție și va porni imediat pe urmele mele, ignorând restul scrisorii. Mi se părea, însă, important ca, în această ultimă confruntare, să-mi expun și eu punctul de vedere. Dacă aveam să fiu condamnată, voiam să-mi descriu „crima” cu lux de amănunte.

Mama,

M-am dus la spitalul U General. Mama Laylei și a lui Mac este internată acolo și vreau să le fiu și eu alături. Nu mi-am dorit niciodată să-ți ies din cuvânt — nici în seara petrecută în studio și nici acum. Nu sunt Peyton. Îți nesocotesc acum voința nu pentru că sunt o fiică rea, ci pentru că sunt o prietenă bună. Știu că s-ar putea să nu mă înțelegi, dar sper măcar să încerci.

Am lăsat biletul pe tastatura computerului deschis. Mi-am luat apoi geanta și geaca și am ieșit din cameră, închizând ușa în urma mea. După toate aceste luni în care m-am uitat la ceas și am stat cuminte acasă, știam cât timp aveam la dispoziție înainte ca părinții mei să-mi observe lipsa. Nu eram singura care auzea ușa garajului deschizându-se.

Casa era învăluită în întuneric, cu excepția unei lumini ce răzbătea din bucătărie. Am aruncat o privire înăuntru, dar n-am văzut pe nimeni. În clipa în care am pus, însă, mâna pe clanța ușii ce ducea spre garaj, am simțit pe cineva în spatele meu.

Mai întâi, am simțit o prezență — greutatea unui trup. Apoi, o căldură. Și în final, o respirație în ceafă. Am încremenit

pe loc și am văzut apoi pe ușa garajului o mână cu degetele răsfirate.

— Și unde ai de gând să te duci?

Am răsucit mânerul ușii și am împins cu disperare în ea, dar n-am reușit s-o deschid. Am închis ochii, adunându-mi întreaga putere a voinței ca să mă întorc cu fața spre el, chiar dacă știam că aveam să dăm nas în nas.

— Lasă-mă în pace! i-am spus lui Ames, luptându-mă să vorbesc cu glas șoptit și ferm.

— Sydney, e miezul nopții, mi-a răspuns batjocoritor, cu o voce răsunătoare.

La naiba!

— Nu cred că părinții tăi vor fi încântați să afle de escapadele tale nocturne.

Mi-am întors capul într-o parte. Mirosul de țigări îmi invada nările. Eram îngrozitor de aproape unul de celălalt. Nu puteam să fac niciun pas înapoi, căci stăteam cu spatele lipit de ușă. Iar el nici nu catadicsea să se retragă.

— Lasă-mă în pace! am repetat eu.

Ames s-a apropiat, însă, și mai mult. Când am încercat să-l împing cu mâinile, m-a prins de încheieturi.

Țipătul pe care l-am scos m-a uimit chiar și pe mine. În tot acest timp, cât a stat prin preajma noastră, m-am simțit încolțită. Abia acum, când mă vedeam cu adevărat prinsă în capcană, am înțeles cât de tare mă înșelam.

— Ames, dă-te la o parte! i-am spus, cu glas șovăitor, de această dată.

Cu un zâmbet sardonice pe buze, m-a strâns și mai tare de mâini și, ridicându-mi-le deasupra capului, mi le-a țintuit de ușă. O spaimă cumplită a pus atunci stăpânire pe mine.

Dar când s-a aplecat spre mine, cu ochii închiși, știam că trebuie să acționez cumva. Am stat prea mult timp pasivă. În după-amiezile petrecute în fața televizorului. Sau la masa din

bucătărie, fără să le mărturisesc părinților mei nimic din lucrurile care mă înfiorau. Pretutindeni, găseai aici dovezi și simboluri ale unei fete din pielea căreia voiam cu disperare să ies. Peyton nu era singurul prizonier al propriului destin.

Am încercat să-mi întorc capul în clipa în care mi-a atins buzele cu ale sale, strângând cu putere din ochi, dar m-a apucat cu mâna de bărbie și mi-a întors cu violență fața spre el. Îi simțeam degetele înfigându-mi-se în carne.

— Vreau să te uiți la mine, mi-a spus apoi.

— Nu, i-am răspuns, continuând să-mi țin ochii închiși.

— Sydney! m-a strigat el, strângându-mă și mai tare de bărbie. Uită-te la mine!

— Nu! am îngăimat, înspăimântată.

Abia atunci am realizat că aveam mâna dreaptă liberă. Și l-am pocnit atât de tare, lipindu-mi palma de obrazul lui, încât l-am văzut clătinându-se și lovindu-se de peretele de vizavi. Am pus din nou mâna pe mânerul ușii, cu degetele fremătătoare, încercând cu disperare s-o deschid. Nici n-am apucat să-l răsucesc bine și să deschid ușa, că m-a și prins de mijloc. De data asta, *am țipat* cât am putut de tare și m-am zbătut în brațele lui, luptându-mă din răputeri să scap din strânsoarea-i ca de menghină. Trezindu-mă deodată liberă, am luat-o la fugă pe treptele garajului.

M-am rezemat cu mâinile de capota mașinii mamei mele ca să-mi regăsesc echilibrul și m-am uitat înapoi, convinsă fiind că avea să vină după mine. Dar l-am văzut pe tata.

Îl prinsese pe Ames de gât și îl ținea cu brațul încleștat, târându-l pe hol cât mai departe de mine. Totul se desfășura într-un ritm atât de amețitor, încât singurul lucru pe care îl vedeam erau picioarele lui Ames care se loveau, spasmodic, de podea. Tata purta pe chip o expresie pe care nu i-o mai văzusem nicicând. Aproape că nici nu-l mai recunoșteam.

— Ce-aveai de gând să faci? repeta el neconținut, cu răsuflarea întretăiată. Ce-aveai de gând să faci?

— Hei! a îngăimat Ames, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Nu pot să...

— Ești teafără? m-a întrebat tata, ignorându-și „prizonierul”. Am încuviințat, în tăcere, din cap. Apoi, o lumină s-a aprins în spatele lor și am auzit glasul mamei.

— Peyton! Ce se întâmplă acolo?

M-am uitat din nou la tata și la chipul — stacojiu de-acum — al lui Ames. Nu aveam cum să le explic totul în doar câteva cuvinte și nici timpul nu-mi era prieten. Așa că, în momentul în care tata l-a trântit pe Ames pe un scaun în bucătărie, iar silueta mamei începea să prindă tot mai mult contur, în timp ce cobora treptele, m-am strecurat în mașina mea.

Încheieturile mâinilor încă mă dureau și simțeam în continuare pe bărbie strânsoarea degetelor lui. Dar, indiferent cât de tulburată eram, știam că erau oameni care aveau nevoie de mine, astfel că întâmplările de aici puteau să mai aștepte. Când am apăsat pe butonul telecomenzii ca să deschid ușa garajului, mi se părea firesc ca același sunet — care ne-a anunțat plecarea tatei în noaptea arestării lui Peyton sau îmi vestea sosirea mamei acasă în numeroase după-amiezi singuratice — să semnaleze un nou început. Acesta era sunetul care dădea lumii de știre că putea să zărească un crâmpei din viața noastră înainte ca porțile să se închidă, iar cortina să se lase din nou. Când am pornit în mașinarier pe aleea din fața casei, nu m-am mai uitat înapoi ca să văd dacă cineva avea să vină după mine, încercând să mă oprească — nu voiam să știu. Am lăsat ușa deschisă în urma mea.

* * *

În drum spre spital, chiar dacă retrăiam fiecare moment al întâmplărilor de acasă, îmi verificam telefonul la fiecare semafor la care mă opream. Îl cunoșteam pe Mac: mi-ar spune să

nu-mi fac griji imediat ce ar afla că nu era cazul. De data aceasta, însă, nu avem niciun mesaj.

U General era luminat a giorno și aglomerat. Am oprit într-o parcare din apropiere, apoi am pornit într-un suflet spre sala de urgență, înțesată de oameni și copii care plângeau, creând un vacarm ca cel de la Jackson. După ce-am așteptat mai bine de cincisprezece minute, o asistentă m-a anunțat că doamna Chatham a fost internată și mi-a scris numărul salonului pe o foiță de hârtie: 919. În liftul ce mă purta la etaj, continuam să privesc numărul scris pe hârtie, de parcă mi-ar fi spus ce voi găsi dincolo de ușile salonului. Gânduri magice în vremuri de cumpană. Când ușile liftului s-au deschis, am băgat hârtia în buzunar.

Dar, odată cu fiecare gest pe care îl făceam (apăsând pe butonul nouă al ascensorului, privind numerele etajelor și făcând primii pași pe linoleumul ros și ponosit de pe hol) îmi imaginam scenele unui alt film. O vedeam pe mama trezindu-se din somn din cauza zgomotelor de la parter sau a vocilor noastre. A coborât treptele la parter, unde i-a găsit pe tata și pe Ames în bucătărie, apoi s-a întors să mă caute. A intrat în camera mea și a citit biletul. S-a îmbrăcat în grabă și s-a urcat în mașină. Două vieți paralele, ce aveau să se intersecteze în curând, la fel cum mâna destinului a împletit, într-o noapte, calea lui Peyton cu cea a lui David Ibarra. Zeii ne întretaie adesea drumurile existenței, creând conflicte, împăcări, armonii și disonanțe. Mi se pare uluitor să trăim sub semnul hazardului. Dar ce altă șansă avem?

Prin fața ochilor mei, se derula acum alt film — un film unde actorii își interpretau rolurile în spatele cortinei trase sau ridicate, printre gemete și suspine presate de sunetele aparatelor medicale. La capătul unui coridor, am văzut o plăcuță pe care scria: SALĂ DE AȘTEPTARE. Încăperea, mobilată cu canapele, fotolii rabatabile și un televizor care mergea în surdina, era goală. Dar cutia unei chitare stătea rezemată de un perete, alături

de o geantă de voiaj. Iar pe singura masă din cameră, învelită într-un șervețel, se afla o acadea YumYum, începută deja, căreia îi ținea companie o geantă pe care o cunoșteam prea bine. Au fost aici de curând. Și au plecat în grabă.

919, mi-am spus în gând, străbătând coridorul. Saloanele se încețoșau în fața ochilor mei, în timp ce treceam pe lângă ele, concentrându-mă numai și numai asupra numerelor. 927. O vedeam pe mama la volan, conducând prin întuneric. 925. Spitalul îi apărea în depărtare. 923. Intra în același hol luminat și aglomerat. 921. Având tot mai puțin timp la dispoziție. Și atunci, am ajuns.

Ușa era deschisă. M-am oprit în prag, cu răsuflarea întretăiată. În fața mea, stând cu spatele lui imens la mine, era Irv. Rosie, îmbrăcată cu o geacă ce purta însemnele echipei Mariposa și având părul strâns în coadă de cal, părea aproape minusculă, stând alături de el și ținându-l de mână. Lângă ea, se afla Eric, cu pălăria în mână, părând mult mai tânăr și cumplit de speriat. Urma apoi Layla, cu părul căzându-i în cascadă pe umeri și cu privirea ținută într-un punct mort. Iar lângă ea l-am văzut pe Mac. Stăteau împreună de jur împrejurul patului unde zăcea doamna Chatham, cu masca de oxigen pe față și cu ochii închiși. Domnul Chatham stătea pe singurul scaun din salon, cu capul în mâini.

Mobilul mi-a bipuit în buzunar. Știam cine era, cum știam că avea să fie și primul dintr-un șir nesfârșit de telefoane. Dar nu m-am urnit din loc. Domnul Chatham s-a mișcat, în schimb, pe scaun, hotărât parcă să-mi trădeze prezența. Atunci, Layla și-a întors și ea capul.

Când privirile ni s-au întâlnit, gândul mi-a zburat la ziua aceea îndepărtată de la tribunal. Când — confruntându-te cu cele mai înspăimântătoare lucruri — nu-ți dorești decât să te ascunzi într-un loc invizibil. Dar nu poți. De aceea, este extrem

de important nu doar să fim văzuți de cei din jur, ci și să avem pe cineva care să aibă grijă de noi.

Layla și-a desprins mâna din cea a lui Mac și a întins-o apoi spre mine. În timp ce îmi ocupam locul printre ei, întregind astfel cercul pe care îl formau de jur împrejurul doamnei Chatham, îi simțeam privirea lui Mac ațintită asupra mea. Dar eu aveam ochi numai pentru ea. Și îi țineam larg deschiși, pe când Layla i-a închis pe ai ei.

CAPITOLUL

25

— Pentru tine.

Layla s-a ridicat în capul oaselor în fotoliu, trecându-și mâna peste gură. Părul i se lipise de tâmplă, iar pe obraz avea imprimat modelul țesăturii scaunului.

— Ce mi-ai adus?

— Uită-te singură!

A luat încet punga din mâinile mele ca să n-o trezească pe mama ei din somn. Doamna Chatham dormea destul de mult după preinfarctul suferit, episod semnalat de crizele anterioare. Când se trezea, întreba de domnul Chatham sau de copiii care nu se aflau în clipa aceea la căpătâiul ei, iar uneori ne ruga să-i spunem ce s-a mai întâmplat în *Big New York* sau *Los Angeles*. Apoi, pentru că obosea foarte repede, adormea din nou, lăsându-ne să ne punem unul altuia întrebările pe care voiam să i le adresăm ei.

M-am așezat pe celălalt scaun. Era cald încă, deoarece Rosie abia îl eliberase, plecând să ia puțin aer curat și să aducă niște cafea. Afară, soarele se pregătea să apună. Mi se părea greu de crezut că trecuse o zi întreagă de când ne-am întâlnit aici într-o *altă* noapte, învăluită în mantia unui *alt* întuneric. Pierzi mereu

noțiunea timpului în locuri ca acesta sau, cel puțin, așa am auzit. Dar nu doar spitalul mi-a creat impresia că timpul s-a oprit în loc.

Layla a desfăcut punga, înăbușindu-și un căscat cu mâna liberă. Văzând conținutul, a făcut ochii mari cât cepele. Apoi, s-a uitat la mine.

— Nu se poate. Nu-mi vine să cred.

— Pentru ocazii speciale, i-am răspuns, cu un zâmbet pe buze.

— Doar nu vorbești *serios!*

— Ssst! ne-a muștră o asistentă ce trecea pe hol.

Mergeau atât de încet, încât le observai abia în clipa în care te certau.

— Îmi pare rău, a șoptit Layla, punându-și mâna la gură.

Zâbind, a scos apoi din pungă o cutie cu cartofi prăjiți de la Littles și a pus-o pe măsuța de lângă ea. A luat câteva șervețele — apreciindu-mi, cu un gest aprobator din cap, eforturile de a împiedica contaminarea — și a scos apoi cutia cu cartofi prăjiți de la Bradbury Burger, urmată de alte șervețele și de ultima comandă de la Pamlico Grill's. Le-a înșirat cu grijă și apoi, reze-mându-se de spătarul scaunului, le-a admirat satisfăcută.

— Trifecta. Uluitor!

— M-am gândit eu că o să-ți placă.

— Sunt de-a dreptul *onorată*, mi-a răspuns, oftând adânc și uitându-se din nou în pungă. Ai luat cumva și...

Am scos din geantă o altă pungă — plină cu tot felul de sortimente de ketchup luate din toate cele trei locuri. Firește că avea să guste din ele. Ce v-ați închipuit?

— Poftim!

Layla a luat punga, zâbind, apoi, încrucișându-și picioarele sub ea, a început să-i asezoneze cu minuțiozitatea-i caracteristică. Pe când o priveam, doamna Chatham a oftat în somn, schimbându-și poziția picioarelor.

Mă simțeam mai obosită ca niciodată. Din cauza întâmplărilor din ultimele douăzeci și patru de ore, abia dacă am apucat să adorm vreo două ore între o discuție purtată de dimineață cu părinții mei și o altă vizită la spital. În acest răstimp extrem de scurt, am reușit să ratez momentul în care toate lucrurile lui Ames au fost scoase din casă. I-am auzit, ca prin vis, pe părinții mei vorbind cu Sawyer în biroul Comandamentului de Război, în timp ce unul dintre angajații lui i-a luat cutiile. Când m-am trezit, domnea o tăcere adâncă. M-am dus, însă, în dormitorul lui Peyton ca să mă conving cu ochii mei. Camera era într-adevăr goală, ferestrele întredeschise, patul lipsit de așternuturi, iar covorul curățat cu aspiratorul. Plecase cu adevărat.

Cu timpul, va trebui să mă hotărâsc dacă să depun sau nu plângere la poliție și să urmez ședințe de psihoterapie, așa cum îmi sugera mama. Hotărârile aveam să le iau împreună cu ei, dar și singură. Era primul pas pe care urma să-l fac în procesul de analizare și acceptare a întâmplărilor din seara aceea, dar și a lunilor de tăcere care le-au precedat. Pentru că am fugit la spital ca să fiu alături de Mac și Layla, nu voi ști niciodată ce-a spus mama în clipa în care a coborât la parter și nici dacă tata i-a provocat răni atât de grave lui Ames, încât avocatul acestuia va încerca mai târziu să obțină despăgubiri. Evenimentele petrecute ulterior acasă — indiferent care au fost acestea — mi-au permis nu doar să ajung la căpătâiul doamnei Chatham, ci și să rămân acolo, împreună cu Mac și Layla, până când mama lor a deschis, în sfârșit, ochii. De data aceasta, timpul îmi era, măcar o dată, prieten.

Atunci, însă, nu știam nimic din toate astea. Mă mulțumeam doar să-i simt mâna lui Mac într-a mea și capul Laylei rezemat de umăr. Chiar dacă eram opt suflete într-un spațiu atât de îngust, salonul era învăluit într-o tăcere adâncă, tulburată doar de bipuitul monitorului cardiac. Această veghe tăcută mi se părea înspăimântătoare — o experiență cum nu mai

cunoscusem vreodată. Dar nici nu-mi doream să fiu în altă parte. Indiferent cât voi plăti — habar nu aveam la cât se va ridica totalul plăților — știam că strădaniile mele meritau cu vârf și îndesat.

În jurul orei două dimineața, am început să-mi fac griji pentru mama. Mă așteptasem s-o văd apărând în orice clipă și, pentru că timpul trecea, iar ea nu-și mai făcea apariția — ca să nu mai spun că nici nu suna și nici mesaje nu trimitea — am început să mă întreb ce se întâmpla. Nu puteam să-mi imaginez ce o împiedica să vină după mine și să dea naștere unei confruntări inevitabile. Pe la ora trei, mă simțeam deja măcinată de griji. Astfel, în timp ce toți ceilalți vorbeau într-un glas, fericiți că doamna Chatham își revenise și putea să rostească câteva cuvinte, i-am spus în șoaptă lui Mac că aveam să ies puțin afară ca să dau un telefon. Când am pășit pe hol, am văzut-o.

Stătea chiar lângă ușă, într-un scaun de metal lipit de perete. Atât de aproape, încât — dacă aș fi aruncat vreo privire — aș fi putut s-o zăresc dinăuntru. Când a ajuns la U General, a întrebat, ca și mine, unde se afla internată doamna Chatham, iar asistenta de la recepție i-a spus numărul salonului. Deși se simțea încă tulburată de incidentul cu Ames — înțelegând, în sfârșit, motivele pentru care m-am împotrivit mereu să rămân singură cu el — era în continuare supărată pe mine pentru că am plecat de acasă. Și hotărâtă să mă ia cu orice preț de acolo.

— Dar n-ai făcut-o, am spus eu, a doua zi de dimineață, când ne-am așezat să vorbim cu toții despre tot ce s-a întâmplat. Nici măcar n-ai intrat.

Mama și-a frecat ochii; arăta la fel de obosită cum mă simțeam și eu.

— Așa aveam de gând. Voiam să te iau de acolo prin orice mijloace — târându-te și de păr dacă era cazul.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

M-a privit cu aceeași expresie pe chip pe care am văzut-o cu o seară în urmă când ne-am întâlnit pe holul spitalului. Obosită și tristă.

— Te-am văzut, mi-a răspuns ea, cât se poate de simplu.

M-a văzut înconjurată de oamenii la care țineam din tot sufletul. M-a văzut așa cum eram cu adevărat — o prietenă bună și un om cu o inimă mare, o persoană înzestrată cu toate atribuțiile pe care se mândrea că mi le-a împărtășit. După atâta amar de vreme, în care m-a privit numai în contextul fratelui meu, în momentele acelea, scăldate într-o lumină de spital, mama m-a văzut doar pe mine, Sydney, fără alte exemple sau comparații.

Peyton a conferit întotdeauna culoare vieții noastre. La început, ne-a zugrăvit universul în culori vii și strălucitoare, apoi, în ultimii ani, ne-a înecat existența în nuanțe cenușii și întunecate. Dar în clipa aceea, văzându-mă înconjurată de oameni pe care nu-i cunoștea, într-o cameră și într-un loc cu totul neobișnuit, nu mai eram invizibilă. Și a înțeles atunci ceea ce încercam să-i spun de atâta timp — nu mă asemănam cu fratele meu. Și poate că, astfel, putea și ea să adopte o atitudine cu totul diferită.

Nu știam nimic din toate astea atunci când am găsit-o pe holul spitalului. M-am oprit brusc în fața ei, atât de uimită s-o văd, încât am rămas fără grai.

— Se simte bine? m-a întrebat ea, în cele din urmă, arătându-mi cu capul ușa deschisă a salonului 919.

— O să-și revină, i-am răspuns.

Privind-o cum își trecea mâna peste față, am așteptat răbdătoare — ordine, muștrări, sfaturi. Sfârșitul unei vânători înseamnă că vânatul a fost prins. Acum, aveam să analizăm numai detaliile.

Și nu se vor lăsa mult așteptate. Discuția noastră de la masă, a doua zi de dimineață, avea să fie prima din multe altele legate de ultimele luni. N-am vorbit doar despre o singură noapte, ci am derulat filmul cu mult înainte ca Peyton să aibă necazuri. Am vorbit despre plimbările noastre prin pădure. Despre după-amiezile

singuratic și fără sfârșit. Despre motivul tranferării mele la Jackson. Despre Mac și Layla. Despre David Ibarra. Și despre Ames. După ce-am ținut totul sub tăcere atâta amar de vreme, simțeam că nu aveam suficient suflu ca să dau glas tuturor gândurilor ce-mi bântuiau sufletul. Dar până la urmă, am reușit.

Când nu-mi mai găseam cuvintele — și mi se întâmpla adesea ca vorbele să mi se rătăcească printre gânduri — îmi aminteam un anumit moment petrecut pe holul spitalului. Eram obișnuită ca mama să aibă mereu un plan bine conceput. De data asta, însă, lucrurile erau complet diferite.

Pe când o priveam, și-a rezemat coatele pe genunchi și și-a sprijinit capul în mâini. O asistentă, care străbătea coridorul, ne-a aruncat o privire în fugă, în timp ce trecea pe lângă noi, scoțând un scârțâit ușor cu papucii ei medicinali. Era obișnuită să vadă suferința pretutindeni în preajma ei.

Accepti ideea că oamenii sunt plămădiți dintr-un anumit aluat, pe care nu-l poți modela după bunul tău plac. Și chiar ajungi să depinzi de asta. Iar atunci când te surprind, în bine sau în rău, îți sfâșie inima. Mama a fost întotdeauna o femeie puternică, aprigă și ocrotitoare deopotrivă. Nu mi-am imaginat niciodată că imaginea deznădejzii și a dezolării pe care o întruchipa acum avea să-mi răvășească sufletul peste putință. Și nici nu-mi trecea prin minte că momentul acela îmi oferea, în sfârșit, șansa de a juca rolul eroinei puternice.

M-am lăsat în genunchi lângă scaunul ei și am cuprins-o în brațe. La început, s-a crispat toată, vădit uimită. Apoi, însă, am simțit-o cum se topește în îmbrățișarea mea — caldă, vie și umană. Nu stăteam deloc într-o poziție comodă — părul ei îmi acoperea chipul, iar o gleznă o țineam răsucită — dar eram împreună, într-unul dintre cele mai vulnerabile și mai prețioase momente ale vieții. Auzeam în salon bipuitul monitorului ce înregistra ritmul cardiac al doamnei Chatham și ne oferea dovezi solide ale existenței și trăinicieii propriilor noastre inimi.

CAPITOLUL

26

— Ești pregătită?

M-am uitat la Mac care se afla la volanul camionetei.

— Atât cât se poate.

M-a luat de mână, zâmbind, și m-a strâns ușor. A pornit apoi motorul și am plecat de la Seaside.

Trecuseră două luni de la concurs și venise Anul Nou. Știam deja că va fi mai bun decât cel precedent.

Doamna Chatham ieșise din spital și se recupera acasă, înconjurată de copiii și de soțul ei, care n-o scăpau nicio clipă din ochi, îngrijind-o cu și mai multă dragoste și abnegație. Formația *Brilliant or Catastrophic* n-a câștigat concursul — se pare că jurații au fost mult mai impresionați decât Irv de țipetele primei trupei care a urcat pe scenă — dar a atras atenția proprietarului unui studio de înregistrări, care a acceptat să le înregistreze piesele în schimbul unor servicii pe care Eric avea să le presteze pentru el. Pentru că a obținut un post corelat cu muzica, eul său — și așa exacerbat — a atins acum norii, lucru pe care nu-l credeam cu puțință.

Layla, însă, avea o cu totul altă părere — cel puțin, asta m-a făcut să înțeleg într-o după-amiază, la spital, două zile mai târziu

după concurs. Făcusem proviziile de rigoare — cartofi prăjiți, reviste și acadele YumYum — și mă întorceam în salon, așteptându-mă s-o găesc la locul ei obișnuit — fotoliul de lângă patul mamei sale. Era într-adevăr acolo, dar nu singură. Eric stătea pe scaun, cu picioarele întinse, iar ea i se cuibărise pe genunchi și îl ținea cu brațele de gât. M-am retras iute, complet uimită, iar când ne-am întâlnit pe hol, câteva minute mai târziu, am ținut totul sub tăcere. Două săptămâni după ce le descoperisem secretul, când ne-au anunțat oficial că formau un cuplu, m-am prefăcut surprinsă.

Relația mea cu Mac devenea tot mai solidă — și asta datorită faptului că mama a revenit la sentimente mai bune și a mai slăbit strânsoarea lesei. Nu aveam libertate deplină — doar vorbim despre Julie Stanford, la urma urmei — dar am ajuns la un compromis. Eram liberă în timpul pauzelor de masă de la școală, dar continuam să lucrez trei zile pe săptămână la Kiger împreună cu Jenn. Programul ne ajuta să păstrăm legătura, luând adesea prânzul și în compania lui Meredith (nu mai e cazul să spun că Margaret, deși a rămas în „peisaj”, nu era niciodată invitată). Mergeam cu Layla, cel puțin o după-amiază pe săptămână, la SuperThrift sau pomeam în căutarea celor mai delicioși cartofi prăjiți atunci când n-o învățam să conducă, un proces pe cât de înspăimântător, pe atât de hilar. Restul timpului îl petreceam cu Mac, fie acasă la el, fie la Seaside ori în camionetă, livrând comenzi împreună. Continuam să-i identific pe autorii comenzilor, fără să dau greș vreodată. Doamna Chatham mi-a spus că aveam un talent aparte pentru această afacere. Și trebuie să mărturisesc că nu m-am simțit niciodată mai flatată.

După ce m-am hotărât să nu depun plângere împotriva lui Ames, nici avocatul lui nu l-a mai contactat pe tata, ca să-i ceară despăgubiri pentru rănile provocate. Și n-am mai auzit nimic de niciunul dintre ei. Peyton mă suna acum des pe telefonul meu, reușind astfel să vorbim departe de urechile fine ale

părinților mei. Aveam multe să ne împărtășim, ținând cont de ultimele întâmplări. Uneori, pauzele și tăcerea dintre noi erau atât de apăsătoare, încât îmi frângeau sufletul. Când nu mai știam ce să ne spunem, analizam aventurile personajelor din *Big New York*. Am reușit chiar să-l și atrag în echipa Ayre. O mare victorie!

Peyton ținea legătura și cu părinții mei, sunându-i tot mai frecvent. Se apucase de atletism și se antrena în fiecare zi în răstimpul în care avea voie să iasă afară. Încerca să-și îmbunătățească viteza de alergare, citind tot ce-i cădea în mână despre tehnicile de antrenament. Mama, care făcuse cros în studenție, era oarecum expertă în domeniu, iar subiectul a plasat relația lor într-o nouă etapă, fragilă la început, dar pe cale de a deveni tot mai trainică. Peyton a rugat-o, în cele din urmă, să vină să-l vadă. Invitația lui m-a pus pe gânduri, temându-mă că ne vom întoarce de unde am plecat, iar dorința ei de a se implica în viața lui va deveni iar o obsesie. Dar mama a reușit să mă surprindă. Se ducea în vizită la închisoare și se bucura să vorbească cu el la telefon, mai ales când subiectul abordat era atletismul. Îi oferea, însă, spațiul de care avea nevoie, lăsându-l să vină el la ea în loc să-l hăituiască cum o făcea cândva.

Un fapt salutar s-a dovedit și noua cauză în care s-a implicat și care îi ocupa acum foarte mult timp. După noaptea petrecută la U General, a vizitat-o de mai multe ori pe doamna Chatham. Printre multe alte subiecte abordate, au ajuns să vorbească despre problemele legate de asigurările medicale, cât și despre lipsa unui program de interacțiune între spital, pacienți și familiile lor. Propunerea ei de a se întâlni cu forurile superioare ale spitalului în numele familiei Chatham pentru o notă de constatare s-a transformat, în săptămânile următoare, dintr-o muncă de voluntariat, menită să îmbunătățească relațiile cu pacienții, într-o perspectivă de angajare. Susținea că era deja foarte ocupată și trebuia să se mai gândească, dar știam — și eu, și tata — că

va accepta în cele din urmă. Mama adora cauzele nobile, iar U General îi va oferi prilejul de a se implica în numeroase cauze umanitare.

Peyton mai avea doar zece luni de stat la Lincoln, deoarece sentința i-a fost redusă pentru bună purtare. După ce va fi eliberat, va sta timp de șase săptămâni într-o instituție de reeducare, și va trebui să-și găsească o slujbă și un apartament de închiriat, continuându-și antrenamentele de alergare pentru prima lui cursă de 10 kilometri. În ciuda progresului mamei, îmi dădeam prea bine seama că restricția impusă de el în a se implica și de a-l ajuta o scotea din minți. Nu o dată s-a întâmplat să găsesc pe ecranul computerului ei informații și oferte pentru locuri de muncă și locuințe de închiriat. Năravul din fire n-are lecuire. Dar se străduia.

Ca și mine, de altfel. În februarie, urma să aibă loc o altă Reuniune de Familie la Lincoln și am hotărât să nu o mai ratez de această dată. Mama a fost în al nouălea cer când a auzit — firește! — dar s-a dezumflat la fel de repede când i-am spus că am decis, împreună cu Peyton, să mă duc numai eu. Pentru că am parcurs singuri această distanță, apropiindu-ne unul de altul cu pași lenți și șovăitori, mi-era teamă să schimb ceva ca să nu pierd terenul câștigat cu atâta greutate. Știam, fără urmă de îndoială, că — odată ce va ieși din închisoare — relația dintre mine și fratele meu va fi cu totul diferită față de cea pe care am avut-o când eram copii. Amândoi am crescut și ne-am maturizat cu totul diferit unul de altul. Așteptam, însă, cu nerăbdare să încep să-l cunosc. Speram ca și el să-mi împărtășească sentimentele.

Între timp, acasă, învățam cu toții să găsim o nouă cale de a fi împreună, fără ca prezența — spirituală, dacă nu reală — a lui Peyton să ne bântuie mereu existența. Vorbeam acum cu mama despre colegii și ne gândeam să vizităm campusurile universitare. Plănuiam un alt viitor. Al meu. Și, la insistențele mele, deloc

puține, Mac s-a hotărât, în sfârșit, să ia taurul de coarne și să-i vorbească tatălui său despre visurile sale de a urma o facultate politehnică sau cu un alt profil. Domnul Chatham l-a privit cu îndoială, lucru la care ne-am așteptat cu toții. Dar n-a spus nu. Acum, în după-amiezile petrecute la Seaside, între pauzele dintre teme, căutam împreună cu Mac tot ce puteam despre procesul de înscriere. Între timp, Layla — care manifesta un interes tot mai mare pentru pizzerie după ce-a găsit la bibliotecă niște cărți despre managementul corporativ — studia cu pasiune sistemul de încasare a banilor de la Seaside, încercând să-l convingă pe tatăl ei să facă alte schimbări. Nici în această privință nu era prea încântat, dar o asculta. La urma urmei, era o cunosătoare. Și cine știe? Poate că — în ciuda faptului că Mac va pleca la facultate, urmând apoi să-și facă o carieră într-un alt domeniu — Seaside va rămâne o afacere de familie.

Cam așa stau lucrurile. Nu știi niciodată ce-ți rezervă viața — viitorul nu poate fi distrus, căci n-a apucat încă să se materializeze. Acum, te plimbi singur printr-o pădure întunecată, pentru ca, mai apoi, să te trezești în fața a ceva uluitor și neașteptat, peste care n-ai fi dat niciodată, dacă n-ai fi continuat să străbați pădurea. Cum ar fi un nou prieten, pe care ți se pare că-l cunoști de-o viață. Sau o amintire pe care n-o vei uita vreodată. Sau poate un carusel.

Mai aveam un singur lucru de rezolvat. Doamna Chatham a fost cea care mi-a sădit ideea în minte în timp ce îi țineam companie în secția de recuperare cardiovasculară. Se plimbase pe holurile spitalului, recuperându-și cu greu puterile, și se întorsese, epuizată, în salon. S-a urcat în pat și a închis imediat ochii. Credeam că dormea, așa că mă pregăteam să-mi fac temele la analiză matematică în clipa în care am auzit-o vorbind.

— Ar trebui să vorbești cu el.

În timpul plimbărilor noastre pe holurile spitalului, am discutat despre Peyton și despre pașii lenți și șovăitori pe care îi

făceam amândoi ca să ne apropiem unul de celălalt. În această perioadă de recuperare, percepea noțiunea timpului cu mai multă elasticitate, lucru care îi permitea adesea să revină la o discuție pe care o uitasem de mult. Doctorii spuneau că tratamentul și oboseala jucau și ele un rol covârșitor în acest proces.

— Încerc, i-am răspuns. Dar de cele mai multe ori, chiar și acum, nu știu ce să-i spun.

— Ba da, știi, a continuat ea, căscând și adâncindu-și fața în pernă. Ai putea să începi cu un simplu „Îmi pare rău”.

— Îmi pare rău? am repetat eu.

Ea a oftat adânc, prinsă deja în mrejele somnului.

— Și de acolo, poți să mergi mai departe.

Am rămas încremenită pe loc, vădit nedumerită, în timp ce un bărbat a trecut prin fața ușii deschise, având într-o mână un buchet de flori, iar în cealaltă un mănunchi de baloane. Le-am privit cum se agitău, strălucitoare, prin aer, întrebându-mă de ce ar trebui să-i cer iertare lui Peyton. Abia a doua zi am realizat că poate nu la el se referea.

Acum, în camioneta lui Mac, telefonul mi-a bipuit în buzunar. L-am scos și i-am privit ecranul.

Sunt la studio cu Eric. Îmi arată locurile țanțoș ca un păun. La propriu. O, Doamne!

Îți place, i-am răspuns.

Jur că nu.

A urmat un alt beep. De data asta, era mama.

Iei o pizza pentru cină? Iar tatăl tău vrea pâine prăjită cu usturoi.

S-a făcut, i-am răspuns. Ne vedem pe la șase.

Bine.

— Totul e în regulă? m-a întrebat Mac.

— Da, i-am răspuns. Totul e-n ordine.

Emoțiile deveneau, însă, tot mai copleșitoare odată ce ne apropiam de destinație. Deși cunoșteam prea bine aceste străzi, pe care nu o dată le-am străbătut, a trecut câtva timp de când n-am mai ajuns la *această* intersecție. Când a parcat mașina în fața unei case din cărămidă, străjuite cu borduri negre, îmi simteam inima bătându-mi nebunește în piept.

Mac a oprit motorul și s-a întors apoi spre mine. Cu aceeași privire îngrijorată pe chip, așteptând să-i spun că totul e în regulă. Am deschis portiera și am ieșit afară. Am ocolit apoi mașina și am ajuns în dreptul ferestrei lui Mac. El mă aștepta ținând în mână aparatul de încălzit pizza.

— Pot să vin cu tine, mi-a spus el. Dacă crezi că ți-ar fi mai ușor.

— Da, mi-ar fi mai ușor, i-am răspuns. Dar trebuie să trec singură peste încercarea asta.

În loc să-mi mai răspundă, mi-a cuprins fața în căușul palmelor și m-a sărutat. Și, la fel ca întotdeauna, nu voiam să spulber vraja sărutului nostru. Știam, însă, că timpul ne era acum prieten, așa că mi-am desprins — cu greu — buzele pecetluite cu ale sale.

Și m-am trezit apoi străbătând aleea ce ducea spre casă. Cu cât mă apropiam mai mult de ușă, cu atât puterea mea de concentrare devenea mai intensă. Aveam senzația că văd și simt totul cu o acuitate uluitoare. Lucrurile și sunetele păreau clare ca lumina zilei și extrem de apropiate — ca motanul portocaliu ce-și lingea laba pe treptele casei. Ca rampa ușor înclinată, destinată scaunului cu rotile. Ca sunetele televizorului sau acordurile

unei muzici ce răzbăteau dinăuntru. Ca rasetele cuiva. Când am ajuns în fața ușii, mi-am întors privirea spre Mac. Prezența lui în viața mea n-a reușit să pună cap la cap toate piesele universului meu frânt în mii de bucățele — nimeni nu poate să facă asta. Dar era în ordine. Ar fi ireal să te aștepți să bei din cupa fericirii în fiecare zi. În lumea reală, ar trebui să te consideri norocos dacă o guști uneori cu lingurița.

Am mutat dintr-o mână într-alta aparatul de încălzit pizza, apoi am bătut la ușă. Există întotdeauna un răstimp între momentul în care îți anunți prezența la ușă și clipa în care cineva îți apare în prag, răstimp în care te întrebi ce se află dincolo de porțile închise. Lucrând alături de Mac, am reușit să surprind crâmpie din numeroase povești de viață, fragmente din milioane de universuri individuale. Aceasta era, însă, povestea mea.

— Vin imediat, s-a auzit o voce, însoțită de un zgomot ce devenea tot mai intens odată ce se apropia de ușă.

Am cuprins în pumn medalionul pe care mi l-a dăruit Mac, așa cum făceam adesea în ultimul timp. Sfântul meu ocrotitor. Îmi plăcea gândul că cineva îmi poartă de grijă, indiferent cine era acesta. Cu toții avem nevoie de protecție, chiar dacă nu știm de ce.

S-a auzit sunetul unui zăvor, apoi am văzut mânerul răsu-cindu-se și ușa s-a deschis. În prag, a apărut David Ibarra, care mă privea uimit.

— Am comandat pizza?

— Nu chiar, i-am răspuns.

Nu știam ce avea să se întâmple de acum încolo și nici dacă voi reuși să-mi îmbrac sentimentele în cuvinte. Poate că îmi va trânti ușa în nas. Sau poate mă va întreba ce rost avea venirea mea acolo. Mi-am imaginat toate scenariile posibile și imposibile. Dar numai acum voi afla ce va fi să fie.

Începe cu un simplu „Îmi pare rău”! îmi spusese doamna Chatham. Stând acum în fața lui, gândul mi-a zburat la un alt

început — cel dintr-o sală de tribunal cu multe luni în urmă. Judecătorul a pus o întrebare — *Se poate ca acuzatul să se ridice în picioare, vă rog?* — și iar ce-a urmat apoi, pentru noi toți — pentru mine, pentru Peyton, pentru părinții mei, pentru Mac sau pentru Layla — a fost o luptă acerbă pentru găsirea unui răspuns, o luptă ce continua și astăzi. Mi se părea corect, așadar, să încep și eu tot cu o întrebare.

— Sunt Sydney Stanford, am spus eu. Pot să intru?

Sfârșit